

วาทกรรมเกี่ยวกับ "เกย์" ในสังคมไทย พ.ศ. ๒๕๐๘-๒๕๔๒

นายเทอดศักดิ์ ร่มจำปา

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาประวัติศาสตร์ ภาควิชาประวัติศาสตร์

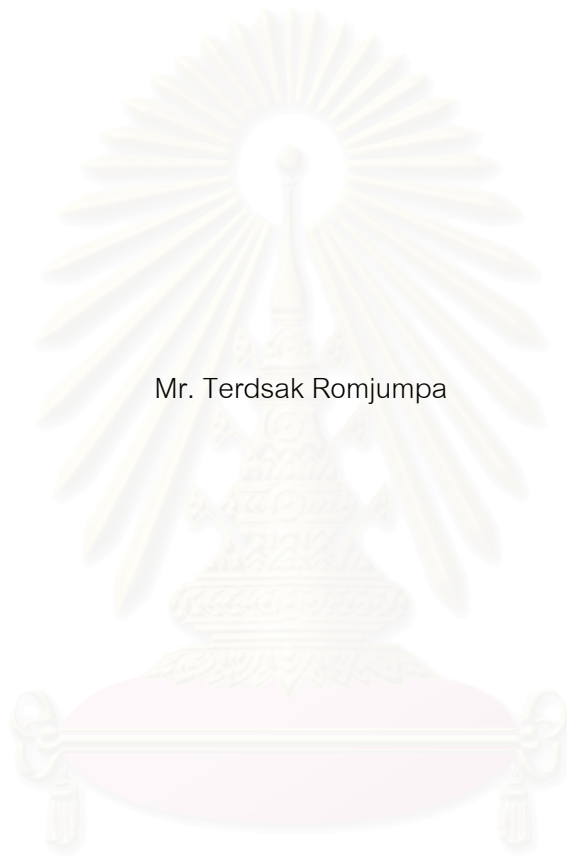
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2545

ISBN 974-17-1739-3

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

DISCOURSES ON "GAYS" IN THAI SOCIETY, 1965-1999

Mr. Terdsak Romjumpa

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Master of Arts in History

Department of History

Faculty of Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2002

ISBN 974-17-1739-3

หัวข้อวิทยานิพนธ์	วาทกรรมเกี่ยวกับ "เกย์" ในสังคมไทย พ.ศ. ๒๕๐๘-๒๕๔๒
โดย	นายเทอดศักดิ์ ร่มจำปา
สาขาวิชา	ประวัติศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ ดร. ธีรวัต ฌ ป๋อมเพชร
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	รองศาสตราจารย์ ดร. สุวดี ฌนประสิทธิ์พัฒนา

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทมหาบัณฑิต

..... คณบดีคณะอักษรศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ม.ร.ว. กัลยา ติงศภัทย์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ พิพาดา ยังเจริญ)

..... อาจารย์ที่ปรึกษา
(อาจารย์ ดร. ธีรวัต ฌ ป๋อมเพชร)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(รองศาสตราจารย์ ดร. สุวดี ฌนประสิทธิ์พัฒนา)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. สุรางค์ศรี ดันเสียงสม)

..... กรรมการ
(อาจารย์ธเนศ วงศ์ยานนาวา)

บทคัดย่อวิทยานิพนธ์

เทอดศักดิ์ ร่วมจำปา : วาทกรรมเกี่ยวกับ "เกย์" ในสังคมไทย พ.ศ. ๒๕๐๘- พ.ศ. ๒๕๔๒.
(DISCOURSES ON "GAYS" IN THAI SOCIETY 1965-2001) อ. ที่ปรึกษา : อ. ดร. ธีรวัฒน์ ณ
ป้อมเพชร, อ.ที่ปรึกษาร่วม : รศ. ดร. สุวดี ธนประสิทธิ์พัฒนา จำนวนหน้า ๒๓๘ หน้า.
ISBN 974-17-1739-3.

วิทยานิพนธ์เรื่องนี้มุ่งศึกษาวิเคราะห์รูปแบบของวาทกรรมที่เกี่ยวกับเกย์ในสังคมไทยในช่วง
พ.ศ. ๒๕๐๘-๒๕๔๒ จากการศึกษาพบว่าในสมัยจารีตถึงสมัยสร้างชาติแม้วาทกรรมกระแสหลักของ
สังคมจะมีอคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในลักษณะที่ "เป็นความแปลกแยก" มิใช่ "หญิง" หรือ "ชาย"
แต่ก็ไม่ปรากฏความคิดว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นอันตรายต่อสังคมและไม่มีบทลงโทษอย่างรุนแรง
ดังเช่นในสังคมตะวันตก หลังสงครามโลกครั้งที่สอง บริบททางด้านเศรษฐกิจและสังคมได้เปลี่ยนไป
กล่าวคือการรับวัฒนธรรมอเมริกันทำให้มีการรับความรู้ทางการแพทย์แบบตะวันตกที่มองว่า
พฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นโรคจิตที่สามารถบำบัดรักษาให้หายได้

ในช่วงปลายทศวรรษ ๒๕๐๐ มีการเหยียดหยามคำว่า "เกย์" มาใช้เรียกคนกลุ่มนี้ ปลาย
ทศวรรษ ๒๕๑๐ คนกลุ่มนี้ได้พยายามอาศัย "พื้นที่" ในหนังสือพิมพ์ เพื่อสร้างวาทกรรมให้สังคมยอมรับ
อย่างไรก็ตามวาทกรรมกระแสหลักก็เหยียดหยามประเด็นเรื่องอาชญากรรมกับเกย์ ว่าเป็นปัญหาสังคม
ปลายทศวรรษ ๒๕๒๐ คนกลุ่มนี้ได้พยายามสร้างวาทกรรมของตนขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เมื่อมีนิตยสารที่ให้
"พื้นที่" มากขึ้นโดยเฉพาะนิตยสารที่ทำเพื่อเกย์โดยเฉพาะ โดยพยายามชี้ให้เห็นว่าพฤติกรรม
รักร่วมเพศเป็นสิ่งปกติและ "เกย์" สามารถทำประโยชน์ให้สังคมได้เช่นเดียวกับหญิงและชาย แต่
วาทกรรมกระแสหลักก็เหยียดหยามเรื่องโรคเอดส์ซึ่งเป็นปัญหาอยู่ในขณะนั้น ว่ามีสาเหตุสำคัญจากเกย์

ทศวรรษ ๒๕๓๐ วาทกรรมกระแสหลักผ่อนคลายเป็นประเด็นเรื่องเกย์เป็นโรคจิตลง จิตแพทย์บาง
คนเริ่มยอมรับว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศไม่ใช่โรคจิต และไม่ต้องบำบัดรักษา และมีอิทธิพลสำคัญของ
โรคเอดส์ แต่อย่างไรก็ตามยังชูประเด็นเรื่องเกย์เป็นภัยต่อสังคม ในขณะที่เกย์เริ่มมีที่สาธารณะชั่วคราว
ชั่วคราว เห็นได้จากงานบางกอกเกย์เฟสติวัล กระนั้นก็ตามวาทกรรมกระแสหลักก็ยังไม่ยอมรับเกย์โดย
สมบูรณ์

ภาควิชา..... ประวัติศาสตร์..... ลายมือชื่อนิติ.....
สาขาวิชา..ประวัติศาสตร์..... ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....
ปีการศึกษา ๒๕๔๕..... ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาร่วม.....

4280131022 : MAJOR HISTORY

KEY WORD: DISCOURSE / GAYS / THAI SOCIETY / /

TERDSAK ROMJUMPA : THESIS TITLE. (DISCOURSES ON "GAYS" IN THAI SOCIETY, 1965-1999) THESIS ADVISOR : [THESIS ADVISOR], THESIS COADVISOR : [THESIS COADVISOR], 138 pp. ISBN 974-17-1739-3.

This thesis aims to analyse forms of discourse about gays in Thai society between 1965 and 2001. Research reveals that from the traditional period until the period of nationalism, even though the dominant discourse was prejudiced towards homosexuality in the sense that it was “abnormal”, neither “female” nor “male”, there does not seem to have been any idea that homosexuality was dangerous to society. Certainly there appear to have been no violent punishments prescribed for homosexuals as in the West during the same period. After World War II, the economic and social contexts changed, namely the acceptance of American culture led to the recognition of western medical knowledge, which saw homosexual behaviour as a treatable and curable psychological abnormality.

In the 1960s the word “gay” was borrowed from the West to describe homosexuals. Then in the 1970s these people tried to occupy “space” in the newspaper columns to create a discourse which would gain them society’s acceptance. At any rate the dominant discourse used the issue of crime and gays as a social problem. During the 1980s gays tried to build a discourse of their own once more, when magazines, especially gay magazines, gave them more “space”. They tried to point out that homosexuality was normal, and that, like men and women, “gays” were also able to be useful members of society. But the prevailing discourse in society used the then current issue of AIDS against the gays.

Department.....HISTORY..... Student’s signature.....

Field of study.....HISTORY..... Advisor’s signature.....

Academic year 2002 Co-advisor’s signature.....

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
บทที่	
๑ บทนำ.....	๑
๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	๑
๑.๒ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	๓
๑.๒.๑ สาขาจิตวิทยา.....	๓
๑.๒.๒ สาขาสังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์.....	๔
๑.๒.๓ สาขานิเทศศาสตร์.....	๕
๑.๓ วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	๕
๑.๔ ขอบเขตของการวิจัย.....	๖
๑.๕ สมมุติฐาน.....	๖
๑.๖ วิธีดำเนินการวิจัย.....	๖
๑.๗ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	๗
๒ วาทกรรมรกร่วมเพศในสังคมไทยก่อนทศวรรษ ๒๕๕๐.....	๕
๒.๑ วาทกรรมรกร่วมเพศในสมัยจารีต.....	๕
๒.๑.๑ คำศัพท์ และนิยามคำศัพท์ที่เกี่ยวกับพฤติกรรมรกร่วมเพศ.....	๑๐
๒.๑.๒ กฎหมาย.....	๑๑
๒.๑.๓ พุทธศาสนา.....	๑๕
๒.๑.๔ วรรณคดี.....	๒๐
๒.๑.๕ กรณีของกรมหลวงรักษารณเรศ.....	๒๓
๒.๒ วาทกรรมรกร่วมเพศในสมัยปฏิรูป.....	๒๖
๒.๒.๑ วาทกรรมพฤติกรรมรกร่วมเพศในสมัยรัชกาลที่ ๕.....	๒๗
๒.๒.๒ วาทกรรมพฤติกรรมรกร่วมเพศในสมัยรัชกาลที่ ๖-๗.....	๓๒
๒.๓ วาทกรรมพฤติกรรมรกร่วมเพศในสมัยสร้างชาติ.....	๓๖

๒.๔	วาทกรรมรกร่วมเพศหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ – ทศวรรษ ๒๕๐๐.....	๔๐
๒.๔.๑	การสร้างวาทกรรมทางการแพทย์ว่าด้วยพฤติกรรมรกร่วมเพศ.....	๔๒
บทที่ ๓	คติมาตรการเบริแกนกับวาทกรรมรกร่วมเพศชายในสื่อสาธารณะ.....	๕๗
๓.๑	คติมาตรการเบริแกนกับวาทกรรมรกร่วมเพศชายในสื่อสาธารณะ.....	๖๑
๓.๑.๑	ข่าวมาตรการคารถ เบริแกนบรรณาธิการหนังสือพิมพ์บางกอกเวิลด์.....	๖๑
๓.๑.๒	การผลิตข่าววาทกรรมทางการแพทย์เกี่ยวกับพวกรกร่วมเพศชาย.....	๗๐
๓.๑.๓	วาทกรรมว่าด้วยอันตรายจากพวกรกร่วมเพศชาย.....	๗๒
๓.๒	ความพยายามหาพื้นที่ให้วาทกรรมของเกย์ในสื่อสาธารณะ.....	๗๘
๓.๒.๑	“สุขเล็ก” กับวาทกรรมของเกย์.....	๗๘
๓.๒.๒	กรณี “ยศวดี” กับวาทกรรมในสื่อสาธารณะ.....	๘๕
๓.๓	คำศัพท์และความรู้ทางการแพทย์ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๑๖-๑๘.....	๕๕
๓.๓.๑	วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย.....	๕๖
บทที่ ๔	วาทกรรมเกย์ พ.ศ. ๒๕๑๘-๒๕๔๒.....	๑๐๖
๔.๑	“แปลก” ความสนใจในเรื่องเกย์ (พ.ศ. ๒๕๑๘-๒๕๒๗).....	๑๐๗
๔.๑.๑	ความเป็นมาของนิตยสารแปลก.....	๑๐๘
๔.๑.๒	การแบ่งประเภทพฤติกรรมรกร่วมเพศของ โก๋ ปากน้ำ.....	๑๐๕
๔.๑.๓	คุณสมบัติของเกย์ในคอลัมน์ตอบปัญหาของ โก๋ ปากน้ำ.....	๑๐๖
๔.๑.๔	๖ ความพยายามในการแก้ “ปัญหา” ของโก๋.....	๑๒๔
๔.๒	ตำราจิตเวชศาสตร์กับการสร้างความรู้เกี่ยวกับเกย์ในสังคมไทย.....	๑๒๘
๔.๒.๑	ความเปลี่ยนแปลงในการวินิจฉัยแยกโรคของสมาคมจิตแพทย์ อเมริกัน.....	๑๒๕
๔.๒.๒	ตำราจิตเวชศาสตร์.....	๑๓๒
๔.๒.๓	หนังสือเพศศึกษา และบทความในวารสารการแพทย์สำหรับบุคคล ทั่วไป.....	๑๔๖
๔.๒.๔	ความรู้ทางจิตเวชศาสตร์เพื่อป้องกันการเป็นเกย์ของเยาวชน.....	๑๕๒
๔.๓	นิตยสารเกย์กับการสร้างวาทกรรมได้กระแสหลัก.....	๑๕๕

๔.๓.๑	ความเป็นมาของนิตยสารเกย์.....	๑๕๕
๔.๓.๒	การสร้างวาทกรรมโต้กระแสหลักของนิตยสารเกย์.....	๑๕๘
๔.๔	โรคเอดส์และผลกระทบต่อวาทกรรมที่เกี่ยวกับเกย์.....	๑๖๓
๔.๕	การขยายพื้นที่ของวาทกรรมเกย์.....	๑๖๕
๔.๕.๑	วาทกรรมกระแสหลัก.....	๑๖๔
บทที่ ๕	สรุป.....	๑๖๕
	รายการอ้างอิง.....	๑๕๓
	ภาคผนวก.....	๒๐๕
	ภาคผนวก ก.....	๒๐๖
	ภาคผนวก ข.....	๒๑๒
	ภาคผนวก ค.....	๒๑๔
	ภาคผนวก ง.....	๒๑๖
	ภาคผนวก จ.....	๒๑๗
	ภาคผนวก ฉ.....	๒๒๔
	ภาคผนวก ช.....	๒๒๕
	ภาคผนวก ฌ.....	๒๒๖
	ภาคผนวก ญ.....	๒๒๗
	ภาคผนวก ด.....	๒๒๘
	ภาคผนวก ต.....	๒๓๑
	ประวัติผู้วิจัย.....	๒๓๘

บทที่ ๑

บทนำ

๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ระบบเพศวิถี (sexuality) ของมนุษย์เป็นสิ่งสร้างทางสังคมที่ใช้ในการกำหนดความสัมพันธ์ทางเพศของมนุษย์ และเป็นสิ่งที่ปรับเปลี่ยนไปในแต่ละยุคสมัย แตกต่างกันไปในแต่ละสังคม งานวิจัยทางด้านประวัติศาสตร์และมนุษยวิทยาหลายชิ้นชี้ให้เห็นว่าระบบเพศวิถีของมนุษย์นั้นมีความแตกต่างกันในแต่ละช่วงเวลาในประวัติศาสตร์ และสภาพสังคม ไม่ว่าจะเป็นงานของ Michel Foucault, David Halperin และ John Boswell^๑ ฯลฯ แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการของระบบเพศวิถีของสังคมตะวันตกนับตั้งแต่สมัยกรีกจนถึงคริสต์ศตวรรษที่ ๑๘ งานทางด้านมนุษยวิทยาหลายชิ้นชี้ให้เห็นว่าในแต่ละชุมชนต่างก็ให้คุณค่ากับความเป็นหญิง และ ความเป็นชายที่แตกต่างกัน

ระบบเพศวิถีของมนุษย์ในนับตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ ๑๕ จนถึงปัจจุบันถูกรอบงำด้วยระบบเพศวิถีของสังคมตะวันตก ที่แผ่ขยายเข้าไปในภูมิภาคต่าง ๆ ของโลกในยุคล่าอาณานิคม ผ่านการทำให้ศิวิไลซ์ ผ่านจารีตของศาสนาคริสต์ และระบบคุณค่าทางเพศแบบตะวันตก อย่างไรก็ตามดินแดนต่าง ๆ ที่ชาติตะวันตกเข้าไปยึดครอง ก็มีระบบเพศวิถีของตนเองที่แตกต่างออกไป การผสมผสานระหว่าง “ของเก่า” และ “ของใหม่” ย่อมเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตามมาหลังการปะทะกันของระบบเพศวิถีที่แตกต่างกัน ๒ ชุด การผสมผสานดังกล่าวได้ก่อให้เกิดคุณลักษณะเฉพาะของระบบเพศวิถีในแต่ละสังคมที่ผสมผสาน “ความเป็นตะวันตก” และ “ของเดิม” จนเกิดเป็นระบบเพศวิถีของตนเองในที่สุด

^๑ Michel Foucault The History of Sexuality An Introduction Volume 1. Second edition. trans. by Robert Hurley. (New York : Vintage Books, 1990). ; David M. Halperin, One Hundred Years of Homosexuality : and other essays on Greek Love. (New York : Routledge, 1990). ; John Boswell, Christianity, Social Tolerance, and Homosexuality (Chicago : The University of Chicago Press, 1981.)

สังคมไทยเป็นตัวอย่างที่ดีของการผสมผสานคุณค่าระบบความหมายทางเพศแบบตะวันตก เข้ากับระบบความหมายทางเพศที่มีอยู่เดิมในสังคมไทย จนเกิดเป็นลักษณะเฉพาะของตนขึ้นมา หลักฐานทางประวัติศาสตร์หลายชิ้นชี้ให้เห็นว่า ระบบความหมายทางเพศในสังคมไทย ก่อนการเข้ามาของตะวันตกอย่างเข้มข้นนับตั้งแต่กลางคริสต์ศตวรรษที่ ๑๕ มีความยืดหยุ่นต่อคุณลักษณะของความเป็นหญิง และความเป็นชาย รวมทั้งมีพื้นที่ให้กับ “ความเป็นอื่น” อยู่ในระดับหนึ่งด้วย แต่ภายหลังจากติดต่อกับชาติตะวันตก โดยเฉพาะกับอังกฤษในช่วงสมัยรัชกาลที่ ๔ ได้ทำให้ระบบความหมายทางเพศแบบ วิกตอเรียน (Victorian) เข้ามามีอิทธิพลต่อชนชั้นสูงในสังคมไทย ซึ่งจะ เป็นรากฐานให้กับระบบความหมายทางเพศแบบ “ลูกผสม” (hybridity) ในเวลาต่อมา อิทธิพลของ ตะวันตกเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ จนกระทั่งสิ้นสุดของสงครามโลกครั้งที่ ๒ “ความเป็นตะวันตก” ได้ย้าย ศูนย์จากยุโรปไปยังอเมริกาด้วยเหตุผลทางการเมืองในช่วงสงครามเวียดนามและสงครามเย็น ทำให้ สังคมไทยมีความสนิทสนมกับ “ความเป็นอเมริกัน” มากยิ่งขึ้น สหรัฐอเมริกาให้ความช่วยเหลือกับ ประเทศไทยในแทบจะทุกด้าน หนึ่งในความช่วยเหลือที่จะส่งผลต่อความเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคมไทยคือความช่วยเหลือทางการแพทย์ ด้วยความรู้ทางจิตวิทยา โดยเฉพาะ คำอธิบายจากสำนัก ฟรอยด์ (Freud) อันเป็นที่ยอมรับของจิตแพทย์อเมริกันในช่วงเวลานี้ ได้ส่งผล ให้พฤติกรรมรักร่วมเพศกลายเป็น “ความผิดปกติ” และเป็นปัญหาหนึ่งของสังคมไทยนับตั้งแต่นั้น เป็นต้นมา

ในปัจจุบันพฤติกรรมรักร่วมเพศและพฤติกรรมทางเพศในรูปแบบต่าง ๆ มีคำนิยาม หรือ คำศัพท์เฉพาะที่ใช้เรียกพฤติกรรมเหล่านั้นอย่างเฉพาะเจาะจง บ่งบอกถึงวิถีชีวิตที่เข้าใจได้ถึง ลักษณะความสัมพันธ์ทางเพศ และอัตลักษณ์ที่แตกต่างไปจาก ชาย และ หญิง อย่างชัดเจน แต่ถึง กระนั้นความคลุมเครือไม่ชัดเจนในการใช้คำเหล่านี้ก็ยังคงปรากฏให้เห็นอยู่บ่อยครั้ง ไม่ว่าจะเป็น ความหมายของคำว่า เกย์ ที่ถูกจัดให้อยู่ในความสัมพันธ์แบบขั้วตรงข้ามชายหญิง (เกย์คิงและเกย์ควีน) ความคลุมเครือระหว่างเกย์ควีน และกะเทย สิ่งเหล่านี้ยังคงเป็นปัญหาในการนิยามผู้ที่มีพฤติกรรม รักร่วมเพศและดูเหมือนว่าผู้ที่มี “อำนาจ” ในการผลิตความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศต่างฝ่ายก็ผลิตคำนิยาม พฤติกรรมรักร่วมเพศตามความเข้าใจใน “ขอบเขตความรู้” ของตนไม่ว่าจะเป็น นักการศาสนา, แพทย์, จิตแพทย์ หรือแม้แต่คนทั่วไป รวมทั้งบุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

การทำความเข้าใจระบบความหมายทางเพศของสังคมไทย โดยเฉพาะในกรณีรักร่วมเพศ ต้องศึกษาวิเคราะห์จากหลักฐานเกี่ยวกับความคิดความเชื่อต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ โดยเฉพาะใน วาทกรรมทางพุทธศาสนา รวมทั้งบันทึกและข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับระบบความหมายเรื่องเพศที่ ปรากฏอยู่ในวาทกรรมอื่น ๆ ที่แพร่หลายอยู่ในสังคมไทยนับตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน เพื่อที่จะได้เห็น ถึงพัฒนาการของระบบความหมายเรื่องเพศ พัฒนาการและการก่อตัวของวาทกรรมเรื่องเพศใน

สังคมไทย โดยเฉพาะในประเด็นของพฤติกรรมร่วมเพศชาย ที่มีหลักฐานเพียงไม่กี่ชิ้นที่กล่าวถึงพฤติกรรมนี้อย่างจริงจัง

อย่างไรก็ตามความเข้าใจต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคมไทยยังคงเป็นความเข้าใจที่แยกส่วน เป็นเรื่องส่วนตัวที่ไม่ควรจะนำมาพูดคุยหรือหยิบยกมาเป็นประเด็นถกเถียงทางวิชาการอย่างจริงจัง ในแง่หนึ่งแวดวงวิชาการบางแขนงยังคงผลิตซ้ำความเชื่อที่ว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นความผิดปกติทางจิต หรือความเบี่ยงเบนทางเพศที่ผิดไปจากแบบแผนความสัมพันธ์อันดีในสังคม การศึกษาวิเคราะห์ในเชิงประวัติศาสตร์โดยเฉพาะในประเด็นการก่อตัวและปรับเปลี่ยนของวาทกรรมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรักร่วมเพศในอดีต จนถึงวาทกรรมเกี่ยวกับ “เกย์” ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๘-๒๕๔๒ น่าจะช่วยให้เข้าใจถึงพลวัตและการวางรากฐานความเข้าใจต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคมไทยอย่างเป็นระบบ ตลอดจนเข้าใจถึงพัฒนาการและการเปลี่ยนแปลงของความรู้ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรักร่วมเพศชายในสังคมไทย

๑.๒ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานเขียนที่เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคมไทยส่วนใหญ่แล้วเป็นงานค้นคว้าวิจัยทางวิชาการ โดยเฉพาะวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทในสาขาวิชาสังคมศาสตร์, มนุษยศาสตร์, จิตวิทยา และนิเทศศาสตร์ นอกนั้นเป็นบทความที่กล่าวถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศในแง่มุมต่าง ๆ งานเขียนเหล่านี้แบ่งออกได้เป็น ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มที่ค้นคว้าหาสาเหตุของพฤติกรรมรักร่วมเพศ เพื่อที่จะทำการรักษา หรือป้องกันไม่ให้เยาวชนมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ และกลุ่มที่พยายามจะบอกว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศไม่เป็นโรคและไม่เป็นปัญหาสังคม อย่างไรก็ตามงานในกลุ่มหลังนี้มีอยู่เพียงจำนวนน้อยเมื่อเทียบกับกลุ่มแรก

๑.๒.๑ สาขาจิตวิทยา

วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทสาขาจิตวิทยา ส่วนใหญ่มองว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นโรคจิต เป็นความเบี่ยงเบนทางเพศ รวมทั้งเป็นปัญหาสังคมที่ควรจะให้ความสนใจ และหาทางป้องกันแก้ไขไม่ให้ผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเพิ่มมากขึ้น รูปแบบของงานวิจัยสาขาจิตวิทยาคือหาสาเหตุ ของพฤติกรรมรักร่วมเพศโดยอาศัยข้อมูลจากการสัมภาษณ์กลุ่มเป้าหมายในการวิจัย แล้วสรุปเป็นสาเหตุของพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยอิงกับแนวคิดทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์ที่พัฒนา

ขึ้นโดยจิตแพทย์ในประเทศสหรัฐอเมริกา งานวิจัยในกลุ่มนี้ได้แก่งานของ ผกา สัตยธรรม เรื่อง การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ให้การอบรมเลี้ยงดูของบุคคลที่รกร่วมเพศกับบุคคลปกติ (๒๕๑๖), อรอนงค์ นิยมธรรม เรื่อง การเปรียบเทียบ อัตมโนทัศน์ของวัยรุ่นชายรกร่วมเพศกับวัยรุ่นชายรกร่วมเพศ ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน (๒๕๓๑), พรุ่ง วังศ์จักรกุล เรื่อง การศึกษาปัญหาของนักศึกษาชายที่มีพฤติกรรมรกร่วมเพศ (๒๕๓๓), นิจวรรณ ไกรสิงห์เดชา เรื่อง ปัจจัยทางจิต-สังคมในผู้ชายที่มารับบริการผ่าตัดแปลงเพศ (๒๕๓๕) และ มณฑาทิพย์ ชัยเปรม เรื่อง ปัจจัยทางจิต-สังคมที่เกี่ยวข้องกับผู้ชายที่มีความผิดปกติของเอกลักษณ์ทางเพศซึ่งได้รับการผ่าตัดแปลงเพศ (๒๕๔๐)

งานวิจัยอีกชุดหนึ่งของมหาวิทยาลัยมหิดล สาขาจิตวิทยาคลินิก ใช้ชื่อเดียวกันคือ พฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น : กรณีศึกษาพฤติกรรมรกร่วมเพศ เพียงแต่เปลี่ยนเขตการศึกษา มีรายละเอียดดังต่อไปนี้ นันทิรัตน์ คุณากร เขตการศึกษาที่ ๑ (๒๕๓๒), ชลอสักดิ์ ฤกษ์ฉัตร เขตการศึกษา ๒ (๒๕๓๔), อรอนงค์ กิตติกลยาวังค์ เขตการศึกษา ๓ (๒๕๓๔), สุจิตรา อุสาหะ เขตการศึกษา ๔ (๒๕๓๔), ทศนีย์ ธนาประทุม เขตการศึกษา ๕ (๒๕๓๒), ชวนีย์ จันทร์น้อย เขตการศึกษา ๖ (๒๕๓๓), รังรอง งามศิริ เขตการศึกษา ๗ (๒๕๓๒), สุวัฒนา ศรีพันธุ์ เขตการศึกษา ๘ (๒๕๓๔), ธารทิพย์ ดันศลารักษ์ เขตการศึกษา ๙ (๒๕๓๓), นุจรี เตชะปัญญาชัย เขตการศึกษา ๑๐ (๒๕๓๒) วัชรา อิมจิตร เขตการศึกษา ๑๑ (๒๕๓๒) และ สุภาพร ประดับสมุทร เขตการศึกษา ๑๒ (๒๕๓๒) งานวิจัยชุดนี้มีนายแพทย์อุดมศิลป์ ศรีแสงนามผู้เชี่ยวชาญด้านพฤติกรรมรกร่วมเพศเป็นที่ปรึกษา ข้อความส่วนใหญ่แล้วไม่แตกต่างกันทั้งส่วนเนื้อหาและข้อสรุปแตกต่างกันเพียงข้อมูลในแต่ละเขตการศึกษาเท่านั้น

๑.๒.๒ สาขาสังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์

เพ็ญมาศ กำเนิดโทน เรื่อง การยอมรับของครูต่อนักเรียนเกย์ : ศึกษากรณีข้าราชการครูโรงเรียนมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร (๒๕๒๘) สมศรี เปี่ยมสมบูรณ์ เรื่อง ปัญหาการรกร่วมเพศชาย : การศึกษาเฉพาะกรณีกลุ่มเกย์นักแสดงในเมืองพัทยา (๒๕๒๙) บงกชมาศ เอกเอี่ยม เรื่อง เกย์ : กระบวนการพัฒนาและสร้างเอกลักษณ์รกร่วมเพศ (๒๕๓๒) ชลธิชา ศาลิคุปต์ เรื่อง กระบวนการพัฒนาและสร้างเอกลักษณ์ของหญิงรกร่วมเพศ (๒๕๓๒) ประภาพรณ วงศาโรจน์ เรื่อง การพัฒนาเอกลักษณ์รกร่วมเพศในหมู่วัยรุ่น (๒๕๓๒) มัทนา เขตมี เรื่อง วิถีชีวิตและชีวิตครอบครัวของหญิงรกร่วมเพศ (๒๕๓๙) ฝนทอง พันธุ์ถ้วน เรื่อง กระบวนการขจัดเกลตาทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจแปลงเพศของสาวประเภทสอง (๒๕๔๑) รวมพล สายอรุณ เรื่อง ภาพลักษณ์เกย์ใน

สายตานักศึกษา (๒๕๔๑) อุษา ศรีพานิช เรื่อง ประวัติชีวิตของชายแปลงเพศ (๒๕๔๑) สุไลพร ชลวิไล เรื่อง ตัวคนในเรื่องเล่า : การต่อรองทางอัตลักษณ์ของหญิงรักหญิง (๒๕๔๔)

นงลักษณ์ เอมประดิษฐ์ เรื่อง การศึกษาสาเหตุของการเป็นกะเทย และศึกษาเฉพาะกรณี กะเทยในสถานบริการ เขตเมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี (๒๕๒๕) รุ่งกานดา พงศ์ธรรกุลพานิช เรื่อง ความคิดเห็นของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ต่อพวกกร่วมเพศชาย กรณีศึกษา : กลุ่มโรงเรียนที่ ๑ ของกรุงเทพมหานคร (๒๕๓๐) จุฑามาศ ศรีพิชิต เรื่อง วิถีชีวิตกร่วมเพศและพฤติกรรม ที่นำไปสู่เอดส์ (๒๕๓๕) และ ยศวัฒน์ จิตราภิรมย์ เรื่อง ลักษณะทางสังคม เศรษฐกิจ และวิถีการ ดำเนินอาชีพของชายอาชีพพิเศษในเขตกรุงเทพมหานคร (๒๕๓๘)

อริน พินิจวารักษ์ เรื่อง การใช้เรื่องกร่วมเพศในนวนิยายไทย พ.ศ. ๒๕๑๖-๒๕๒๕ (๒๕๒๗) กัณฑ์ เทศแก้ว เรื่อง พุทธธรรมกับพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน : กรณีศึกษาทัศนคติของนัก ศึกษาชาย มหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร (๒๕๔๓) และ ทศพร มณีศรีจำ เรื่อง การสร้างความเป็นอื่นให้กับเกย์ ๒๕๔๕

๑.๑.๑ สาขา นิเทศศาสตร์

จารุวรรณ กันทะนิตย์ เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อมวลชนกับทัศนคติต่อเรื่อง กร่วมเพศของนักศึกษาในกรุงเทพมหานคร (๒๕๓๐) เนตรชนก บัวนาถ เรื่อง ความสัมพันธ์ใน ครอบครัว รูปแบบการสื่อสารในครอบครัวและทัศนคติที่มีต่อเรื่องกร่วมเพศของนักศึกษาในเขต กรุงเทพมหานคร (๒๕๓๒) ทัญทกานต์ ดวงรัตน์ เรื่อง บทบาทการสื่อสารในครอบครัวกับการตัดสินใจแปลงเพศ (๒๕๓๕) รักใจ จินตวิโรจน์ เรื่อง การนำเสนอภาพชายกร่วมเพศในภาพยนตร์ไทย และอเมริกัน (๒๕๔๑) รุจิเรข คชรัตน์ เรื่อง ภาพและกระบวนการสร้างภาพชายกร่วมเพศในละคร โทรทัศน์ไทยกับการรับรู้ภาพแบบฉบับของผู้ชม (๒๕๔๒) และ กิ่งรัก อิงคะวัต เรื่อง รูปแบบการ ดำเนินชีวิต พฤติกรรมการบริโภคและพฤติกรรมการเปิดรับสื่อของกลุ่มชายรักชาย (เกย์) ในเขต กรุงเทพมหานคร (๒๕๔๒)

๑.๓ วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อศึกษาถึงการก่อตัวและปรับเปลี่ยนวาทกรรมเกี่ยวกับเกย์ในสังคมไทย
๒. เพื่อแสดงให้เห็นบริบททางเวลาและบริบททางเศรษฐกิจและสังคม ที่ส่งผลถึงวาทกรรมเกี่ยวกับเกย์

๑.๔ ขอบเขตของการวิจัย

ปัญหาที่สำคัญของขอบเขตการศึกษาในทางเวลาอยู่ที่จำกัดการศึกษาในเรื่องวาทกรรมเกี่ยวกับเกย์จะเริ่มที่ปี พ.ศ. ๒๕๐๐ จากการสำรวจหนังสือพิมพ์ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๐ พบว่าเรื่องเกย์กลายเป็นประเด็นสำคัญและเป็นที่ยกเถียงกันในวงกว้างในปี พ.ศ. ๒๕๐๘ ในปีนี้ได้เกิดคดีฆาตกรรมชาวต่างประเทศคือนาย ดาเรล เบอริแกน ซึ่งมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ หนังสือพิมพ์ได้พาดหัวข่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ถึงสองสัปดาห์ มีการใช้คำว่า “เกย์” เรียกชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นครั้งแรกในสื่อสิ่งพิมพ์ไทย นอกจากนี้ประเด็นความเป็นรักร่วมเพศกลายเป็นปัญหาที่ถกเถียงกันในเวลาต่อมาเชื่อมโยงไปถึงปัญหาโสเภณีชาย และความผิดปกติของความ เป็นรักร่วมเพศชาย นอกจากนี้แล้วในปี พ.ศ. ๒๕๐๘ เป็นช่วงเวลาที่มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจและสังคมอันเนื่องมาจากผลของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ส่วนเวลาสิ้นสุดการศึกษาคือปี พ.ศ. ๒๕๔๒ เนื่องจากในปีนี้ได้เกิดปรากฏการณ์ที่สำคัญเกี่ยวกับเกย์ในประเทศไทย นั่นคืองาน Bangkok Gay Festival ที่จัดขึ้นในเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๒ กิจกรรมที่สำคัญที่สุดของงานนี้คือการเดินพาเหรดในวันที่ ๓๑ ตุลาคม เป็นการรวมตัวของเกย์ในที่สาธารณะอย่างเปิดเผยเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ไทย และเป็นครั้งแรกที่มีเกย์เป็นจำนวนมากให้ความสนใจและเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมนี้อย่างเปิดเผย เป็นอีกก้าวหนึ่งของเกย์ในสังคมไทยที่ได้ก้าวออกมาเผชิญหน้ากับสังคมที่ไม่เคยมี “พื้นที่สาธารณะ” ให้กับคนกลุ่มนี้

๑.๕ สมมุติฐาน

การเปลี่ยนแปลงด้านเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง นับตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๐ เป็นต้นมา โดยเฉพาะความสัมพันธ์กับประเทศสหรัฐอเมริกาภายหลังสงครามโลกครั้งที่สอง และการขยายตัวของการศึกษาดังแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๐ รวมทั้งแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และความเฟื่องฟูของเศรษฐกิจไทย นับตั้งแต่ทศวรรษที่ ๒๕๓๐ เป็นต้นมา และการขยายตัวของสื่อประเภทต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์, นิตยสาร และโทรทัศน์ บริบทเหล่านี้ได้ส่งผลให้เกิดวาทกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ที่สนับสนุนความเป็นเกย์และนับเป็นการต่อสู้กับวาทกรรมกระแสหลักของสังคมไทยที่ต่อต้านความเป็นเกย์

๑.๖ วิธีดำเนินการวิจัย

ศึกษาวิเคราะห์จากเอกสารชนิดต่าง ๆ ที่กล่าวถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยเฉพาะรักร่วมเพศชาย ได้แก่ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสาร ฯลฯ โดยในระยะแรกจะศึกษาผ่านหนังสือพิมพ์ข่าวที่ปรากฏในหน้า ๑ และ คอลัมน์ต่าง ๆ ที่กล่าวถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศ จนเมื่อถึงปี พ.ศ. ๒๕๑๘ เกิดคอลัมน์ตอบปัญหาสำหรับผู้ที่พฤติกรรมรักร่วมเพศในนิตยสารแปลก และในปี พ.ศ. ๒๕๒๗ เกิดนิตยสารเกย์จำนวนหนึ่ง โดยเน้นการศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบของวาทกรรมที่ปรากฏในสื่อสิ่งพิมพ์เหล่านั้นว่าได้ก่อรูปขึ้นมาเป็นวาทกรรมที่เกี่ยวกับเกย์ในลักษณะใด และมีพัฒนาการในแต่ละช่วงเวลาอย่างไรบ้าง มีการตอบโต้ปะทะสังสนธ์ระหว่างวาทกรรมเหล่านั้นอย่างไรบ้าง

ระเบียบวิธีในการศึกษาเชิงวาทกรรมดังกล่าว เป็นการศึกษารูปแบบของวาทกรรมที่เกี่ยวข้องกับเกย์ในแต่ละช่วงเวลา ในที่นี้จะกล่าวถึงวาทกรรมว่าคืออะไรและมีความสำคัญอย่างไรต่อการศึกษาวิเคราะห์ของงานวิจัยเรื่องนี้ วาทกรรมคือโครงข่ายของคำอธิบายที่แผ่ไปด้วยอำนาจในการจัดการเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่ไหลเวียนอยู่ในสังคม มีผลต่อความเข้าใจปรากฏการณ์ในสังคมของผู้คนภายในสังคมนั้น มีการปรับเปลี่ยนไปตามเงื่อนไขของความรู้และความเปลี่ยนแปลงของสังคม ซึ่งในที่นี้เป็นชุดของความรู้ที่ว่าด้วยเรื่องเกย์และพฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคมไทย

ลักษณะสำคัญอีกอย่างของวาทกรรมคือ มีระบบของการคิดและการให้เหตุผล แสดงออกด้วยการพูดและเขียน นอกจากนี้แล้วกระบวนการทางประวัติศาสตร์ก็มีความสำคัญต่อตัววาทกรรมเองไม่น้อย กล่าวคือกระบวนการทางประวัติศาสตร์มีผลต่อการก่อรูปวาทกรรม และช่วยจัดขั้นตอนทำให้วาทกรรม นั้น ๆ มีลักษณะเป็นสถาบัน (institutionalized) ซึ่งลักษณะที่เป็นสถาบันนี้จะทำให้การพูดและเขียนดำเนินไปได้อย่างสมเหตุสมผลและน่าเชื่อถือ

อย่างที่ได้อธิบายไปแล้วว่าวาทกรรมคือโครงข่ายของอำนาจ ดังนั้นย่อมต้องมีผู้ที่ทำหน้าที่ใช้อำนาจนั้นเพื่อวัตถุประสงค์บางอย่าง ทำให้วาทกรรมเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งมีมากกว่าหนึ่งชุด ขึ้นอยู่กับว่าผู้ผลิตวาทกรรมชุดนั้น ๆ ขึ้นมาว่ามีวัตถุประสงค์อย่างไรในการสร้างความจริงขึ้นมาเพื่อตอบโต้กับวาทกรรมชุดอื่น ๆ แต่อย่างไรก็ตามย่อมจะมีกรอบความเชื่อหลัก หรือวาทกรรมกระแสหลักที่ครอบงำสังคมอยู่ วาทกรรมจึงเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอำนาจ ผลประโยชน์ และอุดมการณ์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ระบบความคิดที่ครอบงำอยู่นี้จะกำหนดเป้าหมาย ทิศทาง รวมทั้งกำหนดว่าจะเป็นประวัติศาสตร์ของใคร เพื่อใคร และใครจะเป็นศูนย์กลาง ใครจะอยู่ขอบนอกหรือเป็นเพียงเบี้ย

ในการต่อสู้ทางความคิดและอำนาจ^๒ วาทกรรมแต่ละเรื่องมีระบบความคิดและเหตุผลของตน ในการอธิบายหรือมอง “ความจริง” ซึ่งวาทกรรมเรื่องเดียวกันแต่ต่างระบบความคิดและเหตุผลก็จะ มีความแตกต่างกันออกไปในการให้หรืออธิบายต่อเรื่องนั้น ๆ ดังนั้นในเรื่องเดียวกันจึงมี วาท กรรมหลายชุดที่เกี่ยวข้อง และวาทกรรมแต่ละชุดก็มีความขัดแย้งหรือปฏิเสธ “ความจริง” ของวาท กรรมอีกชุดหนึ่ง

๑.๗ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

๑. ทำให้เข้าใจถึงการปรับเปลี่ยนของวาทกรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศชายในสังคม ไทย ทั้งกระแสหลักและกระแสใต้ของฝ่ายเกย์

๒. ทำให้เห็นถึงบริบททางเวลาและบริบททางเศรษฐกิจและสังคมที่ส่งผลถึงวาทกรรมเกี่ยว กับเกย์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

^๒ ชีระ นุชเปี่ยม, “ความรู้ อำนาจ อุดมการณ์ในวาทกรรมทางประวัติศาสตร์,” วารสารร่วมพฤษภ ๑๕,๑ (ตุลาคม ๒๕๓๘–มกราคม ๒๕๔๐) : ๗.

บทที่ ๒

วาทกรรมรักร่วมเพศในสังคมไทยก่อนทศวรรษ ๒๕๕๐

๒.๑ วาทกรรมรักร่วมเพศในสมัยจารีต

วาทกรรมรักร่วมเพศในสมัยจารีตนั้น ศึกษาผ่านคำศัพท์ และการนิยามพฤติกรรม รักร่วมเพศ รวมทั้งกฎหมาย พุทธศาสนา และวรรณคดี ที่กล่าวถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศเพื่อทำความเข้าใจวาทกรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศในสมัยจารีต และการให้คุณค่า ความหมาย ต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคมไทยก่อนปี พ.ศ. ๒๕๐๐

สังคมในสมัยจารีตนั้นมีความต้องการประชากรเป็นอย่างมาก เพื่อเป็นกำลังในการป้องกันเมือง เป็นแรงงานในการผลิตอาหาร และงานก่อสร้างต่าง ๆ ในการศึกสงครามทุกครั้ง ผู้ชนะจะกวาดต้อนเอาผู้คนเข้ามาไว้ในอาณาเขตของตน ดังนั้นหน่วยการผลิตบุคคลที่เล็กที่สุดคือครอบครัว ความสัมพันธ์ทางเพศระหว่าง ชายและหญิง อันจะนำไปสู่การเพิ่มจำนวนประชากรจึงมีความสำคัญ ความสัมพันธ์ทางเพศที่ไม่ก่อให้เกิดประชากร เช่น ความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างชายกับชาย หรือหญิงกับหญิง ย่อมจะเป็นสิ่งไม่พึงประสงค์ เชษฐา พวงหัตถ์ได้ตั้งข้อสังเกตว่า “ในหมู่ชนชั้นนำสยามสมัยนั้นครอบครัวเป็นสถาบันทางการเมืองที่สำคัญ การผลิตซ้ำสมาชิกครอบครัวมีความสำคัญต่อการดำรงรักษาและสืบทอดอำนาจของครอบครัว (ตระกูล) ...พฤติกรรมรักร่วมเพศถูกมองว่าเป็นภัยต่อระเบียบทางการเมืองในสมัยนั้นซึ่งวางรากฐานอยู่บนความสัมพันธ์ของครอบครัว”^๑

พฤติกรรมรักร่วมเพศในสมัยจารีต ไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม แต่ก็ไม่มีการลงโทษผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศจนถึงแก่ชีวิตเช่นที่เกิดขึ้นในสังคมตะวันตก สังคมไทยมีความอดทนหรือมีขันติธรรมต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในระดับหนึ่ง และเมื่อเทียบกับในสังคมตะวันตกความรุนแรงที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคมไทยไม่ก่อให้เกิดการลงโทษผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศถึงแก่ชีวิต ตัวบทกฎหมายก็ไม่มีการบัญญัติถึงบทลงโทษสำหรับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ การศึกษาถึงรูปแบบของวาทกรรมที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคมไทยจะทำให้เข้าใจปรากฏการณ์เหล่านี้ได้ในระดับหนึ่ง

^๑ เชษฐา พวงหัตถ์, “วาทกรรมเรื่องเพศ : ปมปัญหาในประวัติศาสตร์ไทยยุคใหม่.” สังคมศาสตร์ปริทัศน์ ๑๕,๑ (กรกฎาคม-ธันวาคม ๒๕๔๐), หน้า ๘๓.

๒.๑.๑ คำศัพท์ และนิยามคำศัพท์ที่เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ

คำศัพท์ที่ใช้เรียกลักษณะรวมระหว่างชายและหญิงในสังคมไทยได้แก่คำว่า *กะเทย* ความหมายของคำว่ากะเทยที่ปรากฏในพจนานุกรมที่สร้างขึ้นในสมัยต้นรัตนโกสินทร์ แสดงให้เห็นความเข้าใจต่อคนกลุ่มนี้ว่าเป็นบุคคลที่มีความกำกวมของอวัยวะเพศ พะจะนะพาสาไทย ของบาทหลวง ปาลเลอกัวร์ที่พิมพ์ครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. ๒๓๕๗ ได้ให้ความหมายคำว่า “กะเทย” ตรงกับภาษาอังกฤษ Hermaphrodite^๒ A Dictionary of the Siamese Language ของ Rev. J. Caswell ที่จัดทำขึ้นในปี พ.ศ. ๒๓๕๘ ซึ่งเป็นปีเดียวกับที่สยามทำสนธิสัญญาเบาริงกับอังกฤษ ได้ให้คำจำกัดความกะเทยไว้ว่า “กะเทยนั้นคือบุคคลที่มีประเทษที่ลับปนหญิงก็ใช่ เป็นชายก็เช่นนั้น เรียกว่าคนกะเทย”^๓ อักษรภิธานศรับท์ ของหมอบลัดเลที่พิมพ์เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๑๖ ได้ให้คำจำกัดความกะเทยไว้ว่า “คนไม่เป็น เกษชาย, ไม่เป็นเกษหญิง, มีแต่ทางปีศาจวะ”^๔

การที่ปาลเลอกัวร์ ให้ความหมาย “กะเทย” ว่าเป็น Hermaphrodite และแม้แต่บลัดเลเองก็ให้คำนิยามไม่ต่างกันนัก นั่นอาจเป็นเพราะว่าในโลกตะวันตก Hermaphrodite เป็น “กะเทย” เพียงรูปแบบเดียวและเป็นคำศัพท์คำเดียวที่มีอยู่ในโลกตะวันตก ในขณะที่ความกำกวมระหว่างเพศ หรือการที่มีอวัยวะของทั้งสองเพศภายในคนคนเดียว ที่มีการกล่าวถึงตั้งแต่สมัยกรีก คงจะเห็นได้จากตำนานเทพปกรณัมกรีกเรื่อง Hermaphroditos ตัวเอกคือ Hermaphroditos เป็นบุตรของ Hermes และ Aphrodite แต่เดิม Hermaphroditos มีร่างกายเป็นเพศชาย ได้เดินทางท่องเที่ยวผ่านน้ำพุ Salmacis ตั้งอยู่ที่ใกล้ Halicarnassus นางไม้ที่บ่อน้ำพุเกิดหลงรัก Hermaphroditos จึงอ้อนวอนเทพเจ้าให้รวมตัวนางเข้าอยู่กับ Hermaphroditos ตลอดไป ขณะที่ Hermaphroditos ลงไปอาบน้ำ นางไม้ก็เข้าร่วมกับ Hermaphroditos จึงเกิดมีทั้งสองเพศในตัว Hermaphroditos^๕ คำศัพท์ที่หมายถึง “กะเทย” ในรูปแบบต่าง ๆ นั้นเพิ่งจะมีขึ้นในศตวรรษที่ 20 เช่นคำว่า Transvestite ที่ Magnus Hirschfeld บัญญัติขึ้นมาในปี ค.ศ. 1910 คำว่า Transsexual ในปี ค.ศ. 1923 คำว่า Transgender ที่ Virginia Prince บัญญัติขึ้นมาเพื่อใช้เรียกตัวเองกลางทศวรรษ 1970

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๔๕๗ ได้กล่าวไว้ว่าคนไท *อะหม* ก็มีคำว่า *เทย* ใช้ในความหมายเดียวกับกะเทย ในภาษาเขมรก็มีคำว่า *เขทีย* อ่านว่า *กะเตย* มีความหมายเช่นเดียว

^๒ ปาลเลอกัวร์, พะจะนะพาสาไทย (พระนคร : ,๒๓๕๗) , หน้า ๒๕๒.

^๓ การเวล (Rev. J. Caswell), A Dictionary of the Siamese Language (กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๔), หน้า ๕๖.

^๔ แคนบิช แบรดเลย์, อักษรภิธานศรับท์ (พระนคร : อรุณกาลาดพร้าว, ๒๕๑๔), หน้า ๒๑.

^๕ สูด แสงวิเชียร, “การศึกษาร่างกายและฮอร์โมนของลักเพศ,” จดหมายเหตุทางแพทยของแพทยสมาคมแห่งประเทศไทย (จ.พ.ส.ท.) ๔๔ , ๗ (กรกฎาคม ๒๕๐๔) : หน้า ๑.

กัน กาญจนานาคสกุลได้ตั้งข้อสังเกตไว้ว่า มีคำภาษาไทยหลายคำที่พ้องกับภาษาเขมร โดยที่ไม่สามารถที่จะตัดสินได้ว่าเป็นคำไทยเดิมหรือคำเขมรเดิม คำเหล่านี้เป็นคำที่ใช้อยู่ในภาษาพูดธรรมดา คำว่า *เข็ญ* ก็เป็นหนึ่งในคำพ้องเหล่านั้น อาจจะเป็นไปได้ว่า คำว่า *กะเทย* *เทย* และ *เข็ญ* เป็นคำที่ใช้เรียกลักษณะของสิ่งที่ไม่ปรากฏเพศ หรือมีลักษณะกลาง ๆ ไม่เป็นเพศใดเพศหนึ่ง ที่ใช้กันอยู่เดิมในภูมิภาคนี้ก็เป็นได้

ถึงแม้ว่าความหมายและคำนิยามของคำว่า “กะเทย” อย่างเป็นทางการที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับต่าง ๆ จะหมายถึงลักษณะที่กำกวมของอวัยวะเพศ แต่ความหมายของคำว่า “กะเทย” ที่รับรู้และใช้อยู่ในสังคมน่าจะหมายถึงคนอีกประเภทหนึ่งที่มีลักษณะแตกต่างไปจาก “ผู้ชาย” และ “ผู้หญิง” อย่างเห็นได้ชัด และเมื่อเปรียบเทียบกับหลักฐานต่าง ๆ ที่กล่าวถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศ “กะเทย” เป็นคำเดียวที่ใช้เรียกลักษณะที่ไม่ใช่ “ผู้หญิง” และ “ผู้ชาย” ส่วนพฤติกรรมรักร่วมเพศ เช่นในกรณีของสงฆ์ และพฤติกรรมรักร่วมเพศของกรมหลวง รัชชระนเรศร ไม่ถือว่าคนเหล่านี้เป็น “กะเทย” หรือไม่ใช่ผู้ชาย ผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเหล่านี้ยังคงมีความเป็น “ผู้ชาย” เพียงแต่มีพฤติกรรมทางเพศที่แตกต่างออกไปเท่านั้น

๒.๑.๒ กฎหมาย

กฎหมายตราสามดวงได้กล่าวถึงบุคคล ๓ ประเภทที่น่าจะเทียบเคียงได้กับคนที่มี พฤติกรรมรักร่วมเพศ หรือมีลักษณะที่ไม่เป็นชายคือ *กระเทย*, *บัณเฑาะ* และ *ขันที* *ขันที* นั้นปรากฏใน *พระไอยการตำแหน่งนาพลเรือน* ในส่วนของข้าราชการสำนักฝ่ายใน และคนกลุ่มนี้เป็นผู้ชายที่ถูกถอนอวัยวะเพศออกเพื่อให้ทำงานรับใช้ฝ่ายในซึ่งมีแต่ผู้หญิงหรือเทียบเคียงได้กับ *โอบ้กมิกบัณเฑาะ* ที่ปรากฏใน *พระไตรปิฎก* ดังนั้น *ขันที* ในที่นี้จึงไม่น่าที่จะหมายถึงคนกลุ่มหนึ่งที่น่าจะหมายถึงผู้ชายถูกถอนเท่านั้น และเป็นชื่อตำแหน่ง/หน้าที่ข้าราชการใน พระบรมมหาราชวังเท่านั้น *กระเทย* และ *บัณเฑาะ* นั้นปรากฏอยู่ใน *พระไอยการลักษณะกษัตริย์* ในส่วนที่กล่าวถึงลักษณะของบุคคลที่ไม่เหมาะสมจะเป็นพยานเมื่อเกิดคดีความขึ้น และกะเทยก็เป็นบุคคลประเภทหนึ่งที่ไม่เหมาะสมที่จะใช้เป็นพยาน ดังนั้น *กระเทย* และ *บัณเฑาะ* ในที่นี้น่าจะหมายถึงคนอีกเพศหนึ่งที่แตกต่างไปจากหญิง และชาย ที่คนในสังคมสามารถที่จะแยกความแตกต่างของคนกลุ่มนี้ออกมาได้

กฎหมายตราสามดวงเป็นเอกสารที่สันนิษฐานว่าเริ่มตราขึ้นในช่วงอยุธยาตอนต้นหรือตั้งแต่ก่อตั้งกรุงศรีอยุธยาและได้มีการดัดแปลงแก้ไขเรื่อยมาจนถึงต้นฉบับที่ใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงคือฉบับที่ชำระในสมัยรัชกาลที่ ๑ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ศักราชที่ระบุนไว้ในบานแผนกของพระ

^๖ กาญจนานาคสกุล, คำสันนิษฐานในภาษาไทยที่มีมูลรากเป็นคำภาษาเขมร. (วิทยานิพนธ์อักษรศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๒), หน้า ๘๐.

ไวยการลักษณะภยาน คือศักราช ๑๘๕๔ ตรงกับรัชสมัยของสมเด็จพระบรมราชาธิราชที่ ๒ (เจ้าสามพระยา) พระบิดาของสมเด็จพระบรมไตรโลกนาถ การกล่าวถึงกะเทย และ บัณเฑาะ ในพระไวยการลักษณะภยานนั้นปรากฏในส่วนท้ายของบานแพนangk่อนที่จะเริ่มกล่าวถึงมาตราต่าง ๆ บานแพนangkนั้นจะบอกศักราชที่บันทึกพระไวยการ และมักจะเริ่มด้วยการอ้างถึง คำภีร์พระธรรมศาสตร์ การเสด็จออกของพระเจ้าอยู่หัวเพื่อทรงเป็นประธานในการตราพระไวยการ กล่าวถึงพุทธประวัติ และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายให้มาเป็นพยาน^๓ ในส่วนท้ายของพระไวยการได้กล่าวถึงบุคคลที่สามารถเป็นพยานได้ ด้วยคุณสมบัติ ๖ ประการ ดังต่อไปนี้

อนึ่งในลักษณะพยานกอปรด้วยองค์ ๖ ประการคือ บุคคลกอปรด้วย
 เสดสถาน อันบริบูรณ์ ๑ คือว่าบุคคลอันบริบูรณ์ด้วยลูกหลานมาก ๑ คือว่า
 บุคคลกอปรด้วยน้ำใจเป็นสัจบุรุษ ๑ คือว่าบุคคลมีน้ำใจกอปรด้วยกุศล ๑ คือว่า
 บุคคลกอปรด้วยตระกูลเป็นเศรษฐี อันประเสริฐ ๑ คือว่าบุคคลเป็นที่ศรัทธาบูชา
 แก่คนทั้งปวง ๑ อันว่าบุคคลกอปรด้วยองค์หกประการดังนี้ จึงควรให้
 กระลาการถามเอาผู้นั้นเป็นพยาน^๔

ส่วนบุคคล ๓๓ จำพวกที่ไม่สามารถนำมาเป็นพยานได้มีดังต่อไปนี้

คนหมี่ได้อยู่แก่ศีล ๕ ๘ ๑ คนไม่มีเรือนเที่ยวจร ๑ คนกึ่งนี้ยืมสินผู้เป็น
 ความ ๑ คนถือกระบือองกะลาขทาน ๑ คนผู้เป็นทาสผู้เป็นความ ๑ คนหูหนวก
 ๑ คนเป็นญาติผู้เป็นความ ๑ คนตาบอด ๑ คนเป็นมิตหายผู้เป็นความ ๑ หญิงนกร
 โสภณิ ๑ คนเป็นเพื่อนกินอยู่สมลับกับผู้เป็นความ ๑ หญิงแพศยา ๑ หญิงมีกรรม
 ๑ คนวิวาทกับผู้เป็นความ ๑ คนมักมาก ถ้อย ความ ๑ เป็นกระเทย ๑ เป็นบัณเฑาะ
 ๑ * แลคนผูกเวรกับผู้เป็นความ ๑ คนเป็นพ่อ แม่ มด ๑ คนเป็นโรคมก ๑ คนเป็น
 พิกลจรี ๑ เดก ๗ เข้า ๑ หมอยาหมี่ได้เรียนคำภีร์แพท ๑ เต้า ๗๐ ๑ ช่างเกือก ๑
 คนมักเสียดส่อท่าน ๑ คนปะมง ๑ คนเต็นรำขทานเลี้ยงชีวิต ๑ คนนักเลงเล่น
 เบี้ยบ่อน ๑ คนขับขทานท่าน ๑ คนเป็นโจร ๑ คนโทโสมาก ๑ คนเป็นเพชฌา
 ๑^๕

^๓ กรมศิลปากร, เรื่องกฎหมายตราสามดวง (กรุงเทพฯ : กรมศิลปากร, ๒๕๒๑), หน้า ๒๑๒.

^๔ เรื่องเดียวกัน.

* เน้น โดยผู้เขียน.

^๕ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๒๑๕.

อย่างไรก็ตาม ถ้าโจทก์ หรือจำเลย ยินยอมให้อีกฝ่ายหนึ่งนำบุคคลดังกล่าวสืบฟังเอาเป็นพยาน บุคคลเหล่านี้ก็เป็นพยานได้ ในที่นี้จะเห็นได้ว่าพระไอยการลักษณะพยานได้แยก กระเทย และ บัณเฑาะ ออกจากกันนั่นหมายความว่าคนสองประเภทนี้มีความแตกต่างกัน บัณเฑาะ หมายถึงคนที่ไม่ปรากฏเพศชายหรือหญิง หรือคนที่มีอวัยวะเพศกำกวมไม่สามารถที่จะบอกเพศได้อย่างแน่ชัด* ความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดของพุทธศาสนากับคนในสังคมอยุธยา (อย่างน้อยที่สุดผู้ที่มีความรู้อ่านออกเขียนได้ในราชสำนัก) ทำให้อนุมานได้ว่า บัณเฑาะ ที่ปรากฏในกฎหมายตราสามดวง น่าจะมีความหมายเดียวกับ บัณเฑาะ ที่ปรากฏใน พระไตรปิฎก ซึ่งเป็นคนที่มีความผิดปกติทางกายภาพ หรือที่ความรู้ทางการแพทย์ตะวันตกเรียกว่า “hermaphrodite” เป็นกะเทยทางกายภาพ ส่วนคำว่ากระเทย ในกฎหมายตราสามดวงน่าจะหมายถึง “กะเทยทางสังคม” คือบุคคลที่มีลักษณะกิริยาท่าทางตรงข้ามกับเพศของตน และเป็นภาษาถิ่นที่ใช้และรู้จักทั่วไปคืออยู่แล้วในขณะนั้นดังกล่าวมาแล้ว ถ้าเชื่อตามศักราชที่ปรากฏ ก็พอจะอนุมานได้ว่ากระเทย ในความหมายนี้อย่างต่ำที่สุดเป็นที่เข้าใจกันอยู่แล้วในสังคมไทยช่วงอยุธยาตอนต้น

ในขณะที่กระเทยในกฎหมายตราสามดวงไม่สามารถที่จะเป็นพยานได้ สังคมไทยมองกะเทยเป็นคนชายขอบ เป็นพยานในศาลไม่ได้ อย่างไรก็ตามสังคมไทยมีขันติหรืออดทนต่อคนเหล่านี้ได้ในระดับหนึ่ง ไม่ถือว่ากะเทยและพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นอาชญากรรมซึ่งแตกต่างจากสังคมตะวันตกในช่วงเวลาเดียวกันที่ถือว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นอาชญากรรม เช่นพฤติกรรมรักร่วมเพศของ โยส สเคาเต็น อดีตเจ้าหน้าที่ประจำสถานีกาชาของฮอลันดา กลับถูกประหารชีวิตในปีตดาเวีย ในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๑๘๘ เมื่อถูกจับได้ว่ามีพฤติกรรม รักร่วมเพศ สเคาเต็นอ้างว่าตนมีพฤติกรรมรักร่วมเพศเพราะได้แบบอย่างมาจากคนในกรุงศรีอยุธยา ในขณะที่เขาปฏิบัติหน้าที่ที่อยู่ในกรุงศรีอยุธยา^{๑๑}

ในวงการสงฆ์สมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้นปรากฏพฤติกรรมรักร่วมเพศในวงการสงฆ์หลายครั้งด้วยกัน เช่นหลักฐานที่ปรากฏในกฎสงฆ์ที่อยู่ในกฎหมายตราสามดวง

นางเหล่าเห่นชายเดกลูกข้าราชการอนาประชาราษฎร์รูปร่างหมดหน้า
ก็พูดจาเกลี้ยกล่อมชักชวนไปไว้แล้วกอดจูบหลับนอนเกล้าคลึงไปไหนเอาไป
ด้วย แต่งตัวเด็กโออวดประกวดกัน เรียกว่า ลูกสาวดี, ลูกสุดใจ, ศรียตราเนียงรัต,

* ความแตกต่างระหว่างบัณเฑาะ และกะเทยได้ในภาคผนวก ก.

^{๑๑} Caron, Francois, Schouten, Caron And Schouten the Mighty Kingdoms of Japan and Siam (1671). (Bangkok : Siam Society, 1986) , p. introduction)

ยานัด ก็มีบ้าง ช่วงชิงกัน หิงษาพยายามทนเกิดวิวาทตีรันกันตายด้วยไม้กระบอง
ชั้นพิจารณาได้ตัวมารับเปนสัจ ได้ไม้กระบองชั้นเปนหลายอัน^{๑๑}

แม้แต่ในวงการสงฆ์ในสมัยรัชกาลที่ ๒ ก็ปรากฏว่าพระสังฆราช มีพฤติกรรม รักร่วม
เพศ กับลูกศิษย์หนุ่ม ๆ เนื่องจากเพียงแค่สัมผัสจับต้องอวัยวะเพศไม่ถึงกับมีเพศสัมพันธ์ แต่ก็ถูก
ถอดจากสมณศักดิ์ และเนรเทศออกจากวัดมหาธาตุ

ในเดือนสิบเอ็ดนั้นพระพนรัตน์อาตที่แห่มาแต่วัดสระเกษมาอยู่วัด
มหาธาตุ ได้รับที่ตั้งเป็นสมเด็จพระสังฆราชนั้นต้องอธิกรณ์ **พอใจลอบคลำเล่น**
ของที่ลับพวกศิษย์ที่รุ่นหนุ่มสวย ๆ* โปรดให้ตระลาการชำระได้ความจริง แต่
เพียงนั้นไม่ถึงปาราชิก ทรงเห็นว่ามัวหมองอยู่ให้ถอดเสียจากที่พระพนรัตน์ ให้
เนรเทศเสียจากวัดมหาธาตุ^{๑๒}

ประกาศในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ดั่งข้อความตอนหนึ่งที่
กล่าวถึงความประพฤติของพระภิกษุความว่า “...บางจำพวกเป็นคนเกียจคร้าน กลัวจะเกณฑ์ให้ราช
การ หลบหนีหนีเข้าบวชเป็นภิกษุ สามเณร อาศัยพึ่งพระศาสนาเลี้ยงชีวิต แล้วประพฤติอนาจารทุจริต
ต่าง ๆ จนถึงเล่นสวาท* เป็นปาราชิกก็มีอยู่โดยมาก...”^{๑๓}

ในส่วนของกฎหมายในสังคมไทยสมัยจารีตที่กล่าวถึงกะเทย ไม่ปรากฏว่ามี การ ลง
โทษผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศอย่างรุนแรงเช่นที่ปรากฏในสังคมตะวันตก แต่อย่างไรก็ตาม กะเทย
และ บัณเฑาะก์ ก็ถูกมองว่าไม่น่าเชื่อถือจนถึงขนาดที่ว่าไม่สามารถจะนำมาเป็นพยานได้ ในขณะที่
พฤติกรรมรักร่วมเพศในสมัยต้นรัตน โกสินทร์ จากหลักฐานทั้งหมดที่มีอยู่ผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วม
เพศเป็นพระสงฆ์ แต่ก็ไม่มีปรากฏว่ามี การลงโทษพระสงฆ์ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศจนถึงตาย ลง
โทษเพียงให้สึกเท่านั้น

^{๑๑} กรมศิลปากร, เรื่องกฎหมายตราสามดวง, หน้า ๕๖๘.

* เน้นโดยผู้เขียน.

^{๑๒} เจ้าพระยาทิพากรวงศ์, พระราชพงศาวดารกรุงรัตนโกสินทร์, ๒. (พระนคร : กุรุสภา, ๒๕๐๔),
หน้า ๑๒๑.

* เน้นโดยผู้เขียน.

^{๑๓} พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้า, ประชุมประกาศรัชกาลที่ ๔ พ.ศ. ๒๓๕๔-๒๔๐๐ , หน้า ๗๗-๗๘.

พฤติกรรมรักร่วมเพศหญิงในพระบรมมหาราชวังถูกลงโทษให้ได้อาย พฤติกรรมรักร่วมเพศหญิงปรากฏในกฎมณเฑียรบาลข้อที่ ๑๒๔ “อนึ่งสนมกำนัลคบผู้หญิงหนึ่งกัน ทำดูชายเป็นชู้เมียกัน ให้ลงโทษด้วยลาวดหนัก ๕๐ ที่ศักคอประจานรอบพระราชวัง ที่หนึ่งให้เอาเป็นชาวสดีง ที่หนึ่งให้แก่พระเจ้าลูกเธอ หลานเธอ”^{๑๔}

๑.๑.๓ พุทธศาสนา

พุทธศาสนามีอิทธิพลต่อสังคมไทยหลายด้าน โดยเฉพาะการมองโลกในกรอบของความคิดแบบพุทธศาสนา บวกกับแนวความคิดความเชื่อดั้งเดิมที่มีอยู่ก่อนการเข้ามาของ พุทธศาสนา ปรากฏการณ์ และเรื่องราวต่าง ๆ สามารถอธิบายได้ด้วยแนวคิดแบบพุทธศาสนา นับตั้งแต่เป้าหมายของการดำรงชีวิต ไปจนถึงวัตรปฏิบัติทั่วไป พุทธศาสนามีอิทธิพลอย่างมากต่อการเป็นรากฐานให้กับวาทกรรมต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในสังคมไทย โดยเฉพาะวาทกรรมที่เกี่ยวกับเรื่องเพศ การตีความพระไตรปิฎกของนักการศาสนาร่วมสมัยที่อยู่บนพื้นฐานของระบบความหมายทางเพศในปัจจุบัน โดยเฉพาะการอธิบายพฤติกรรมรักร่วมเพศ พุทธศาสนามีอิทธิพลในการจัดลำดับความสำคัญทางเพศในสังคมไทยในทุกๆ ด้าน นอกจากเพศชายและหญิงแล้ว พุทธศาสนายังกล่าวถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศหลายรูปแบบ^{๑๕}

พระไตรปิฎก เป็นคัมภีร์ที่ประกอบไปด้วย ๓ คัมภีร์ คือ วินัยปิฎกว่าด้วยศีลหรือวินัยของภิกษุ ภิกษุณี สุตตันตปิฎกว่าด้วยพระธรรมเทศนาทั่วไป และตัวอย่างหรือเรื่องราวประกอบ และ อภิธรรมปิฎก ว่าด้วยหลักธรรมล้วน ๆ เน้นหนักในเรื่องจิตวิทยาและอภิปรัชญา ทั้งนี้วินัยปิฎกจะเป็นคัมภีร์ส่วนที่กล่าวถึงพฤติกรรมทางเพศในรูปแบบต่าง ๆ มากที่สุด เนื่องจากวินัยปิฎกเป็นกฎข้อห้ามต่าง ๆ ซึ่งหนึ่งในนั้นก็เป็นการห้ามพฤติกรรมทางเพศ และเป็นส่วนที่ว่าด้วยกฎข้อห้ามต่างๆ ของสงฆ์เพื่อที่จะควบคุมพฤติกรรมของสงฆ์ให้เรียบร้อย เป็นที่เลื่อมใสศรัทธาแก่ผู้พบเห็น^{๑๖}

ตลอดระยะเวลากว่า ๒๕๐๐ ปี ได้มีการ “สังคายนา” พระไตรปิฎกมาแล้ว ๑๑ ครั้ง^{๑๗} การสังคายนาในที่นี้หมายถึง การรวบรวม เรียบเรียง คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าให้เป็นหมวดหมู่ จัดระบบให้เรียบร้อย และสอดพร้อมกันเป็นการตรวจทานความถูกต้อง จึงลงมติรับรองไว้เป็นหลัก

^{๑๔} กรมศิลปากร, เรื่องกฎหมายตราสามดวง, หน้า ๕๘.

^{๑๕} Peter Jackson, “Male Homosexuality and Transgenderism in the Thai Buddhist Tradition,” in Queer Dharma : Voices of Gay Buddhists Vol.1, Second edition, ed. Leyland Winston (San Francisco : Gay Sunshine Press, 2000), pp. 56-89.

^{๑๖} จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๕), หน้า [๕].

^{๑๗} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๕.

ฐาน แล้วจึงมีการท่องจำ จดจำ หรือจารึก ไว้สืบต่อมา (การสังคายนาครั้งที่ ๑-๔ เป็นการสังคายนาแบบมุขปาฐะ คือการจดจำแบบปากต่อปาก) ส่วนความหมายของการสังคายนาในสมัยหลัง ๆ นอกจากจะมีความหมายดังที่ได้กล่าวไว้แล้ว ยังหมายถึงการ “ชำระ” พระไตรปิฎกด้วย การชำระในที่นี้หมายถึงการแก้ไขข้อบกพร่องของพระไตรปิฎกที่อ้างว่าเกิดจากการคัดลอกสืบต่อกันมาให้ออกโดยอาศัยการวินิจฉัยจากพระที่ทรงคุณวุฒิในสมัยนั้น อาจเป็นไปได้ว่าในการชำระแต่ละครั้งได้มีการสอดแทรก เพิ่มเติมทัศนคติ ค่านิยมในยุคสมัยของผู้ที่ชำระพระไตรปิฎกลงไปด้วย โดยเฉพาะในส่วนของสุตตันตปิฎก และอรรถธรรมปิฎก ที่กล่าวถึงพระธรรมเทศนา และหลักธรรม เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับปรัชญา และอภิปรัชญา ที่ต้องอาศัยการ ตีความและทำความเข้าใจ ซึ่งจะแตกต่างไปจากวินัยปิฎกที่เป็นกรกล่าวถึงกฎระเบียบต่าง ๆ ที่เป็นข้อห้ามของสงฆ์ และภิกษุณี อย่างตรงไปตรงมา

การเปลี่ยนผ่านของตัวอักษรนี้ ย่อมมีการเทียบเคียงความหมายของคำศัพท์ของสังคมหนึ่งเข้ากับคำศัพท์ของอีกสังคมหนึ่งอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ในเรื่องเกี่ยวกับรกร่วมเพศ มีตัวอย่างเช่น การตีความจากข้อความในมหานารทสप्तชาดก สุตตันตปิฎก ขุททกนิกาย (พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พระไตรปิฎกฉบับหลวง และพระไตรปิฎกภาษาบาลี ฉบับสยามรัฐ อยู่ในเล่มที่ ๒๘ ตรงกันทุกฉบับ) ตอนที่กล่าวถึงนางรุจา ราชธิดาของพระเจ้าอังคิ ได้กล่าวถึงอดีตชาติของตนอันเป็นผลมาจากกรรมที่ได้คบชู้กับภรรยาผู้อื่นในชาติที่เป็นบุตรชายนายช่างทอง แคว้นมคธ ผลกรรมนี้ทำให้ไปเกิดเป็น ลาถูกตอน, ลิงถูกนายฝูง ขบถัดอันทะ, โกลูกตอน, กะเทยในตระกูลที่มีโภคทรัพย์มาก และนางอัปสร การแปลจากภาษาบาลีในชาติที่ ๔ เกิดเป็นกะเทยในตระกูลที่มีโภคทรัพย์มาก พบในพระไตรปิฎกภาษาไทยฉบับหลวง และพระไตรปิฎกฉบับจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (อาจจะรวมถึงพระไตรปิฎกฉบับอื่น ๆ ที่ไม่ได้นำมาศึกษาในที่นี้ด้วย) แต่ในพระไตรปิฎกภาษาบาลีฉบับสยามรัฐ เนื้อหาในตอนนี้อยู่ในภาษาบาลีคือ *เนวิตถิ น ปุมา อาสิ* เนว แปลว่า ไม่ใช่ทั้ง-----และ----- บวกกับ *อิตถิ กลายเป็น เนวิตถิ ปุมา* คือ บุรุษ อาสิ แปลว่า เป็น *วรรคนี้จึงแปลว่า ไม่เป็นทั้งผู้หญิงและผู้ชาย* ในที่นี้ถ้าทำความเข้าใจด้วยระบบความหมายทางเพศในวินัยปิฎก อาจตีความได้ว่าคือ บัณเฑาะก์ หรืออุกโตพัญชนก ไม่ใช่ “กะเทย” ในความหมายที่นักการศาสนา ร่วมสมัยแปลออกมา โดยอาศัยระบบความหมายเรื่องเพศในปัจจุบันเป็นบรรทัดฐาน

ในสังคมไทยแต่เดิมก่อนการเข้ามาอิทธิพลของตะวันตกอย่างกว้างขวางในช่วง รัชกาลที่ ๕ นั้น เพศในสังคมไทยแบ่งออกได้เป็น ๓ คือ ชาย หญิง และนปุงสกะ (อาจจะเทียบเคียงได้กับกะเทย) โรซาลิน มอริสได้กล่าวถึงระบบความหมายทางเพศของสังคมไทยในจารีตแบบล้านนาว่า อิงอยู่กับการแบ่งเพศออกเป็น ๓ เพศ^{๑๔} ดังที่ ปรากฏอยู่ในคัมภีร์ ไบลานปฐมมูลมุติ ของล้านนา ที่กล่าวถึงการกำเนิดของสิ่งมีชีวิตบนโลก *

^{๑๔} Rosalind Morris, “Three Sexes and Four Sexualities : Redressing the Discourses on Gender and Sexuality in Contemporary Thailand,” *Positions East Asia Cultures Critique* 2,1 (spring 1994) : 15-43. มอริสได้

ปฐมมูลมูถิ ได้กล่าวถึงการเกิดโลก ตั้งแต่ทุกสิ่งยังเป็นความว่างเปล่า ความร้อนความเย็นมาบรรจบกัน ทำให้เกิดลมพัดวนอย่างรุนแรงจนเกิดเป็นกลุ่มก้อน จากกลุ่มก้อนก็เกิดเป็นแผ่นดิน น้ำ หินผา และแร่ต่าง ๆ ความชื้นก่อให้เกิดโคลนบนหินผา กลายเป็นต้นไม้ ธาตุทั้ง ๔ ก่อให้เกิดสัตว์เดรัจฉาน หลังจากหลายกัปป์หลายกัลป์ผ่านไป มีอติผู้หนึ่งเกิดจากธาตุดิน ชื่อนางอิตถังไคยะสังกะสี มีปุริสะเกิดจากธาตุไฟชื่อปุสังไคยะสังกะสี ทั้งสองได้สมสู่อยู่คู่กัน ช่วยกันสร้างมนุษย์ ๓ คนแรกในโลก คือ ชาย หญิง และนปุงสกะ^{๑๙}

ส่วนอันว่า ชายผู้ชื่อนปุงสังไคยะสังกะสีผู้นั้น ไปเอาภัพพะ ๔ จำพวกมาหื้อแก่นางอิตถังไคยะสังกะสีผู้นั้น วัตถุพิชชิวา เท่าเม็ดฝั้นฝักกาดแล ส่วนว่านางอิตถังไคยะสังกะสีผู้นั้น ก็เอาภัพพะสองอัน กับด้วยธาตุทั้ง ๔ นั้น มากุลิกากับด้วยเสทนีกับทั้งเมทนีแล้ว ก็ป็นเป็นมนุสสรูป ๓ อัน คือว่าอติถิลังค์ ปุริสสิงค์ นปุงสกลิงค์^{๒๐}

อย่างที่ได้อกล่าวไปแล้วว่า นปุงสกะ หมายถึงลักษณะที่ไม่ปรากฏเพศ น่าจะเทียบเคียงได้กับกะเทย ซึ่งน่าจะเป็นคำสามัญนามที่ใช้เรียก นปุงสกะ (อย่างไรก็ตามคำว่า นปุงสกะ ที่ปรากฏในปฐมมูลมูถิ อาจจะมี ความหมายที่แตกต่างไปจากคำว่า กะเทย ที่ใช้อยู่เดิมในภูมิภาคนี้แล้วก็เป็นได้) การกล่าวถึงการกำเนิดโลกของปฐมมูลมูถิดำเนินเรื่องก่อนการเกิดมนุษย์และมาบรรจบกับการที่สัตว์ในพรหมโลกลงมาเกิดในโลกมนุษย์ที่ปรากฏในลิลิตโองการแข่งน้ำ วรรณคดีในสมัยอยุธยา

กล่าวว่าสังคมไทยในสมัยจารีตมีการแบ่งคนออกเป็นสามกลุ่มตามการจำแนกเพศอย่างกว้าง ๆ คือ ผู้ชาย, ผู้หญิง และ กะเทย ต่อมาความเปลี่ยนแปลงของระบบเพศวิถีในช่วงสมัยใหม่ได้ทำให้เกิดระบบเพศวิถีใหม่ ๆ ขึ้น คือ ผู้ชาย, ผู้หญิง, รักต่างเพศ (heterosexual) และ รักร่วมเพศ (Homosexual)

* เป็ลติเยร์สันนิษฐานว่าปฐมมูลมูถิ น่าจะถ่ายทอดมาจากนิทานมุขปาฐะสืบต่อ ๆ กันมา จนได้บันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร เพราะการสร้างโลกโดยปุและยาสังไคยะสังกะสีนี้เป็นความเชื่อที่ปรากฏทั่วไปในหมู่ชนชาติไทย นักปราชญ์รุ่นหลังได้สอดแทรกคำสอนของพุทธศาสนาเข้าไปในเนื้อเรื่องและตั้งชื่อให้ใหม่ว่า ปฐมมูลมูถิ ตามความเข้าใจของเป็ลติเยร์เรื่องปฐมมูลมูถิ อาจจะแต่งขึ้นในรัชสมัยของพระเมืองแก้ว (พ.ศ. ๒๐๑๘-๒๐๖๘) ซึ่งเป็นยุคที่ล้านนารุ่งเรืองมาก อย่างไรก็ดีเรื่องนี้ก็เก่าพอสมควร เพราะมีตำนานเรื่องอื่น ๆ กล่าวถึงเช่นคัมภีร์สหทาวิมาลา ปฐมมูลมูถิเป็นตำนานสร้างโลกที่ได้รับความสนใจจากปราชญ์ต่าง ๆ ของชนชาติไทยโดยทั่วไป เพราะเรื่องนี้ได้กระจายไปถึงภาคอีสาน ล้านช้าง เชียงตุง และสิบสองพันนา อาจกล่าวได้ว่าปฐมมูลมูถิเป็นตำนานที่แพร่หลายอยู่ในภูมิภาคนี้

^{๑๙} อนาโตล โรเจอร์ เป็ลติเยร์, ตำนานเก้าฝัล้านนา ปฐมมูลมูถิ (กรุงเทพฯ : อัมรินทร์ พรินต์ติ้งพ ๒๕๓๔), หน้า ๔.

^{๒๐} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๒๕.

ที่เริ่มจากสัตว์ในพรหมโลกลงมาจนถึงวันดิน เช่นเดียวกับที่ปรากฏในพระไตรปิฎก แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของพุทธศาสนาต่อคำอธิบายการเกิดมนุษย์ มีความแตกต่างระหว่าง ปฐมมูลภูมิ กับ ลิลิตโอองการแข่งน้ำ ตรงที่เนื้อหาในตอนต้นของปฐมมูลภูมิเป็น วรรณคดีมุขปาฐะของกลุ่มคนที่อยู่ทางตอนเหนือ แต่กลุ่มคนที่อยู่ทางตอนล่างเริ่มเรื่องการเกิดมนุษย์จากเนื้อเรื่องที่ปรากฏในพระไตรปิฎก อูรุษยาเป็น “รัฐไท” ที่เติบโตขึ้นมาทำให้เกิดศูนย์กลางทางอำนาจแห่งใหม่ทางตอนใต้ บริเวณที่ราบลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา อูรุษยามีความสำคัญในฐานะการก่อรูปของ “รัฐสยาม” และ “คนไทย” ที่สืบเนื่องมาจนถึงรัตนโกสินทร์ หลักฐานและเอกสารต่าง ๆ ในสมัยอูรุษยาได้สะท้อนภาพระบบความหมายทางเพศของ “สังคมไทย” ได้ในระดับหนึ่ง ถึงแม้ว่าอูรุษยาจะเป็นศูนย์กลางอำนาจแห่งใหม่ การผสมผสานวัฒนธรรมประเพณีระหว่างวัฒนธรรมดั้งเดิมของ “คนไทย” และวัฒนธรรมเขมร-อินเดีย ก็ไม่ได้ทำให้ระบบความหมายทางเพศที่แบ่งคนออกเป็น ๓ เพศ เปลี่ยนแปลงไปแต่อย่างใด

ทั้งล้านนาและอูรุษยาต่างได้รับอิทธิพลจากพุทธศาสนาเช่นเดียวกัน แต่การกล่าวถึงเพศที่ ๓ ของทั้งสองวัฒนธรรมมีความแตกต่างกัน ซึ่งน่าจะเป็นอิทธิพลมาจากภาษาถิ่นที่มีอยู่เดิมที่ใช้เรียกลักษณะที่ไม่ใช่ “ผู้หญิง” หรือ “ผู้ชาย” ที่แตกต่างกัน ล้านนาเรียกคนกลุ่มนี้ว่า “นบุงสกลิงค์” หรือ “ผู้เมีย” ในขณะที่สยามเรียกคนกลุ่มนี้ว่า “กะเทย”

ความเชื่อเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด และเรื่องกรรมที่ปรากฏในสุตตันตปิฎก ซึ่งเป็นคัมภีร์ที่ว่าด้วยพระธรรมเทศนาทั่วไป และตัวอย่างหรือเรื่องราวประกอบ มีอิทธิพลต่อความคิดความเชื่อเรื่องการกลับชาติมาเกิดอีกครั้งหนึ่ง ผลของกรรมมีอิทธิพลต่อการกลับมาเกิดใหม่ของมนุษย์ ถ้าประกอบกรรมดีก็จะได้กลับมาเกิดใหม่ในรูปลักษณะของมนุษย์รูปร่าง มีโภคทรัพย์มาก ส่วนการประกอบกรรมชั่วก็จะส่งผลให้กลับมาเกิดในรูปลักษณะที่ไม่พึงประสงค์ เกิดมาเป็นมนุษย์ที่ยากจนหรือเป็นสัตว์ จากตัวอย่างผลกรรมชั่วของนางรุจา ทำให้นางไปเกิดเป็นกะเทยในตระกูลผู้ที่มีโภคทรัพย์มาก

พระราชกำหนดใหม่ในกฎหมายตราสามดวงสะท้อนให้เห็นความเชื่อเรื่องกรรมชั่วที่ทำให้ไปเกิดเป็นกะเทยไว้ว่า เป็นผลกรรมจากการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับภรรยาของผู้อื่น เช่นเดียวกับในกรณีของนางรุจา ผู้ที่เขียนเรื่องนี้ในสมัยพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก รัชกาลที่ ๑ ใช้กรณีของนางรุจา ที่ปรากฏในพระไตรปิฎกในการกล่าวถึงโทษของการ “ล่วงประเวณีภริยา ผู้อื่น” ความแตกต่างระหว่างการกล่าวถึงชาติที่เกิดมาเป็นกะเทยนั้นอยู่ตรงที่ผลกรรมของนางรุจา จากชาติที่ไปละเมิดภรรยาของผู้อื่นในชาติที่เกิดเป็นบุตรชายนายช่างทอง ก็เกิดเป็นกะเทยในตระกูลที่มีโภคทรัพย์มาก ในขณะที่โทษของการละเมิดภรรยาผู้อื่นในสมัยต้น รัตนโกสินทร์นั้นมีความน่ากลัวสยดสยองกว่ามาก และโทษจากผลกรรมนั้นก็ต้องชดใช้ด้วยเวลายาวนาน เป็นสัตว์ถูกด้อนถึง ๕๐๐ ชาติ เป็นหญิง ๕๐๐ ชาติ และเป็นกะเทย ๕๐๐ ชาติ

ชายใดสมเสพกามาสมุจฉา ล่วงประเวณีภริยาผู้อื่นนั้นย่อมเกิดกาม
กำหนดศ พรหมเดมบริบูรณ จึงสำเร็จเป็นครุฑก่าอกกฤษโทษ ครั้นดับสังขารอะ
นาคนต ไปตกอยู่ในโลหะกุ่มภินะรทกหมื่นปี แล้วขึ้นมาทนทุกขเวทนาอยู่ใน
อุสุทนะรทสมิพลิไม้จ้าว หนามยาวสิบหกองคูลี นาย นิธิบาลรุมกันทิมแทง
แรงการรุมกันจิก ครั้นสิ้นกำขื่นมาเปนนหญิงห้าร้อยชาติ กะเทยห้าร้อยชาติ เปน
สัตว์เขาดอนเสี่ยห้าร้อยชาติ^{๒๐}

เห็นได้ว่าผลกรรมของการล่วงประเวณีภริยาผู้อื่น คือการเกิดเป็นผู้หญิงและกะเทย สะท้อน
ทัศนคติต่อสภาวะที่ไม่พึงประสงค์ สะท้อนให้เห็นถึงสังคมที่มีค่านิยมแบบ “ชายเป็นใหญ่” ทั้งผู้
หญิง และกะเทย ไม่เป็นสิ่งที่น่าปรารถนาในการไปเกิดใหม่ในชาติต่อไป ความเชื่อเรื่องการเวียน
ว่ายตายเกิด และกรรมนี้ก็จะทำให้คนในสังคมไทยอดทนกับพฤติกรรมทางเพศที่ แตกต่างไปจากผู้
ชาย และผู้หญิงได้ เนื่องจากการเกิดมาในชาติหนึ่ง ๆ นั้นเป็นผลมาจากกรรมที่ได้กระทำสะสมไว้
ในอดีตชาติ การเกิดเป็นกะเทยในปัจจุบัน ไม่ใช่สภาวะที่คงทนถาวร ถ้าทำกรรมดีในชาติปัจจุบัน ก็
สามารถที่จะไปเกิดในรูปลักษณะที่ดีกว่าได้

๒.๑.๔ วรรณคดี

วรรณคดีราชสำนักช่วงรัตนโกสินทร์ตอนต้นเช่น ดาหลัง* ปราบกฏกะเทยอยู่ในเนื้อหาส่วน
หนึ่งด้วย ดาหลัง แต่งในสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก รัชกาลที่ ๑ มีการกล่าวถึง
กะเทยในตอนที่ยื่นหีบปลอมตัวเป็นกะเทยสะระหนากะดี เพื่อที่จะเข้าไปหานางมิดาตัวเอกฝ่าย
หญิง ในเรื่องกล่าวถึงตอนนี้ว่า

เมื่อนั้น	ยื่นหีบปริเปรมเกษมสันต์
กับองค์อนุชาวิลาวัณย์	รีบผายผันขึ้นบนพลับพลาชัย
จึงปริภาษว่าพี่ฟังจะมา	ท้าวกาหลังยังหารู้จักไม
เมื่อเจ้าจะเข้าไปเวียงชัย	พี่จะแกล้งแปลงไปเป็นกะเทย**
ทำเสียมเจียมตัวเป็นผู้น้อย	ให้ใช้สอยถือพานหมากเสวย

^{๒๐} กรมศิลปากร, เรื่องกฎหมายตราสามดวง, ๗๖๓.

* ดาหลังและอิเหนามีโครงเรื่องเหมือนกันแต่แตกต่างกันในรายละเอียดและชื่อตัวละคร อิเหนาแต่งใน
สมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย รัชกาลที่ ๒

จงบอกโคมงามทราชมชย

ว่าพี่เป็นชะเลยเจ้าได้มา^{๒๒}

จากกลอนที่บรรยายตอนที่ปั้นหยาปลอมเป็นกะเทยเขาไปพบนางมิสาแล้ว นางมิสาได้แสดงทัศนคติต่อกะเทยไปในทางลบ กล่าวคือนางมิสารู้สึกอดสูที่ได้เห็นกะเทย

เมื่อนั้น	มิสาคิดพะวงสงสัย
เห็นกะเทยแลดูอดสูใจ*	ด้วยไม่แจ้งในกลของพี่ยา
เหลียวไปทีไรก็ปะคู	ยิ่งอดสูจริงใจเป็นนักรหนา
จึงถามกะก้งไปมิได้ซ้ำ	พระพี่พาใครมาแต่แห่งใด ^{๒๓}

จากวรรณคดีเรื่องดาหลังในสมัยรัชกาลที่ ๑ นี้สะท้อนให้เห็นว่าสังคมไทยสมัย รัตนโกสินทร์ตอนต้น “อดทน” ต่อกะเทยได้ในระดับหนึ่ง เมื่อมีสามีมองเห็นกะเทยถือพานหมากเดินตามพี่ชายเข้ามาที่รู้สึกอดสูใจ ซึ่งอาจจะเป็นความเชื่อเรื่องกรรมดั่งที่ได้กล่าวไปแล้ว กรณีเดียวกันในวรรณคดีเรื่องพระอภัยมณีของสุนทรภู่ ก็ได้กล่าวถึงกะเทยไว้ในตอนที่ ๔๘ นางเสาวคนธ์หนีว่า

วิบากกรรมจำหนีพระพี่ยา	นางตริศตราเตรียมการมานานครัน
คิดความลับกับกระเทย* ที่เคยใช้	ชื่อมาลัยมาลา* ปัญญาขยัน
อยู่ในวังทั้งสองพี่น้องกัน	เลี้ยงเป็นชั้นคนสนิทช่วยคิดการ ^{๒๔}

กะเทยที่สุนทรภู่กล่าวถึงเป็นคนสนิทของนางกษัตริย์ อาจจะเป็นไปได้ว่าในสมัยต้น รัตนโกสินทร์มีสมเด็จพระเจ้าลูกเธอ หรือ หลานเธอ องค์ใดองค์หนึ่งมีกะเทยไว้ใช้สอยเป็นคนสนิท สุนทรภู่จึงได้นำตัวอย่างมาใช้ในกลอนบทละครของตน นอกจากนี้แล้วสุนทรภู่ยังได้กล่าวถึงพฤติกรรมการร่วมเพศหญิงที่เรียกว่า “เล่นเพื่อน” ไว้ว่า

ฝ่ายห้ามแหนแสนสนมเมืองรมจักร	แต่ล้วนนักรเลงเพื่อน* เหมือนกันหมด
ด้วยเมื่ออยู่บุรีภิรมย์รส	เพราะทำวทศวงศาไม่ว่าไร
จนเคยเล่นเป็นธรรมเนียมนางรมจักร	ทั้งร่วมรักร่วมชีวิตพิศมัย

^{๒๒} พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก, ดาหลัง (พระนคร : กรมศิลปากร, ๒๔๕๕), หน้า ๕๔๒.

* เน้น โดยผู้เขียน.

^{๒๓} พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก, ดาหลัง (พระนคร : กรมศิลปากร, ๒๔๕๕), หน้า ๕๔๗.

^{๒๔} สุนทรภู่, พระอภัยมณี พิมพ์ครั้งที่ ๒ (พระนคร : องค์การค้ำของคุรุสภา, ๒๕๐๕), หน้า ๕๒๒.

กลางคืนเที่ยวเกี่ยวเพื่อนออกเคลื่อนไป เป็นหัวไม้ผู้หญิงลอบทักกัน
เห็นสาวสาวชาวเมืองการเวก ที่เอี่ยมเอกต้องใจจนไฝฝน
แกลิ่งพุดพลอดทอดสนิทเข้าติดพัน ทำเชิงชั้นชักชวนให้ชวนใจ

พวกพาราการเวกไม่รู้เล่น คิดว่าเช่นชื่อตรงไม่สงไสย
ต่อถูกจับถูบต้องทำนองใน จึงคิดใจไม่หมายให้ชายเซย
หนุ่มหนุ่มเกี่ยวเบี้ยวบิดไม่คิดคบ เหตุเพราะสบเชิงเพื่อนจึงเชื่อนเลย
แต่เมืองเราชาวบุรีนี้ไม่เคย อย่าหลงเลยเล่นเพื่อน*ไม่เหมือนจริง
อันรมจักรนักรากับการเวก อภิเษกเสนาหาประสาหญิง
ออกอ้ออิงหึงสัหวงเพราะช่วงชิง ถึงลอบทักทุบตีเพราะที่รัก^{๒๕}

พระบาทสมเด็จพระปิ่นเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระราชนิพนธ์เพลงยาวอบรมหม่อม
ห้ามในเรื่องเล่นเพื่อนนี้ว่า

การสิ่งใดที่ไม่ดีเรามิชอบ อ่อนวอนปลอบจงจำอย่าทำหนา
ก็ไม่ฟังเงินขัดธัชชา ยิ่งกับว่าตอไม้ไม่ไหวติง
ที่ข้อใหญ่ชี้ให้เห็นเรื่องเล่นเพื่อน* ทำให้เพื่อนราชกิจผิดทุกสิ่ง
ถ้าจะเปรียบเนื้อความไปตามจริง เสมอหญิงเล่นชู้จากสามี^{๒๖}

กิตติศักดิ์ ปรกติ ตั้งข้อสังเกตไว้ว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศของหญิงในพระบรม มหาราชวัง เป็นเรื่องที่รู้กันทั่วไปในราชสำนัก แม้จะผิดกฎหมายแต่ก็คงไม่มีการ ฟ้องร้องหรือเอา โทษกันอย่างจริงจังมากนัก เห็นได้จากมีการนำเรื่องนี้มาเขียนเป็นเพลงยาวเช่นเรื่องหม่อมเป็ด สวรรค์

การเล่นเพื่อนที่แพร่หลายอยู่ในรั้วในวังตอนต้นรัตน โกสินทร์นี้อาจเป็น เรื่องนำวิตกอย่างหนึ่งสำหรับบรรดาพระบรมวงศานุวงศ์ผู้ใหญ่ที่ต้องคอยอบรม ดูแลพระเจ้าลูกเธอหลานเธอฯทั้งหลาย พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวฯ ก็เคยมีพระราชหัตถเลขากำชับสั่งพระเจ้าลูกเธอฯทั้งหลายห้ามเล่นเพื่อนด้วย^{๒๗}

* เน้น โดยผู้เขียน.

^{๒๕} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๘๘๑.

^{๒๖} โสมทัต เทเวศร์ (สมบัติ พลายน้อย), เจ้าฟ้าจุฑามณี (กรุงเทพฯ : แพร่พิทยา, ๒๕๑๓), หน้า ๒๒๖.

^{๒๗} กิตติศักดิ์ ปรกติ, “ตำนานรักร่วมเพศ,” ใน วารสารนิติศาสตร์ ๑๓, ๒ (มิถุนายน ๒๕๒๖) : ๕๑-๕๒.

๒.๑.๕ กรณีของกรมหลวงรักษนเรศวร

กรณีของกรมหลวงรักษนเรศวร (พระองค์เจ้าชายไกรสร) พระราชโอรสของพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก รัชกาลที่ ๑ ที่ปรากฏในพระราชพงศาวดารกรุงรัตนโกสินทร์ สะท้อนให้เห็นทัศนคติของคนในสังคมไทยต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยเฉพาะพฤติกรรมรักร่วมเพศชาย กรมหลวงรักษนเรศวรมีพฤติกรรมรักร่วมเพศกับบรรดาโขนละครที่เลี้ยงไว้ (เนื่องจากโขนละครที่เป็นผู้หญิงนั้นมีได้แต่ในพระบรมมหาราชวัง โขนละครตามวังเจ้านายต่าง ๆ จึงมีแต่ผู้ชายเท่านั้น) พฤติกรรมรักร่วมเพศของกรมหลวงรักษนเรศวรเพียงแต่สำเร็จความใคร่เท่านั้น แต่ด้วยเหตุผลทางการเมืองพระองค์จึงถูกตัดสินประหารชีวิต

ตัวประพุดติการที่ไม่อยู่กับเมียดังนี้ ก็มีผู้มาพูดว่าทั้งผู้ชายผู้หญิง ข้างผู้ชายนั้นก็กรมขุนรามอิศเรศ เป็นต้น จนกระทั่งมหาดเล็กเด็กชา ฝ่าย ผู้หญิงเมียของตัวที่ได้รับพระราชทานเบี้ยหวัดก็มาเล่าให้เขาฟังออกเชิงแซ่ไป ว่าตัวไม่อินขงข้อกับลูกเมีย มาหลงรักอายคนโขนคนละคร สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็ทรงทราบ จึงทรงพระราชดำริว่าจะชอบใจอย่างเจ้าปักกิ่ง (เตากวาง) รักจิว จะชองเสพผู้ชายบ้าง ผู้หญิงบ้างกระมังครั้นจะห้ามปรามว่ากล่าวให้รู้สึกตัวเสียว่า ทำดังนี้ไม่งามไม่ดี ความก็จะอ้ออิ่งไป เหมือนจะแกล้งประจานให้ญาติได้ความอภัยศแล้วทรงพระราชดำริว่า แต่ก่อน กรมหลวงเทพพลภักดีก็ประพุดติการไม่อยู่กับลูกเมียเหมือนกันเช่นนี้ สมเด็จพระบรมวงศาธิราชซึ่งเป็นผู้ใหญ่ก็ทรงทราบทุกพระองค์ ก็หาได้ว่ากล่าวกรมหลวงเทพพลภักดีประการใดไม่ สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจึงมิได้เอาพระทัยเป็นพระราชธุระ* ด้วยสำคัญพระทัยว่าเขาประพุดติให้เหมือนพี่ชาย เป็นพี่พันธุ้ลูกอียายเคนเกือก เป็นคนอุบาทว์บ้านเมือง จึงโปรดเกล้าให้ถอดเสียดจากกรมหลวง ให้เรียกว่าหม่อมไกรสร ลงพระราชอาชญาแล้วให้ไปสำเร็จโทษด้วยท่อนจันทน์ที่วัดปทุมคงคา^{๒๔}

อย่างไรก็ตามการตัดสินประหารชีวิตกรมหลวงรักษนเรศวรก็เป็นเหตุผลทางด้านการเมืองมากกว่าอคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ กรมหลวงรักษนเรศวร (พระองค์เจ้าชายไกรสร) พระราช

* เน้นโดยผู้เขียน.

^{๒๔} เจ้าพระยาทิพากรวงศ์, พระราชพงศาวดารกรุงรัตนโกสินทร์ รัชกาลที่ ๓ เล่ม ๒ (กรุงเทพฯ : องค์การค้าของคุรุสภา, ๒๕๐๔), หน้า ๑๓๒.

โอรสของพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก (รัชกาลที่ ๑) ซึ่งถูกลงพระราชอาญาสำเร็จโทษเนื่องจากความผิดหลายกระทง ตัวอย่างเช่น ชำระความไม่ยุติธรรม เป็นคนมักใหญ่ใฝ่สูง

เช่นเมื่อถึงเทศกาลลอยกระทงก็ไปลอยกระทงที่กรุงเก่า (อยุธยา) บ้าง เมืองนครเขื่อนขันธ์บ้าง ทำตามแบบธรรมเนียมที่ในหลวงทรงลอย พวกละครก็ห่มแพรสีทับทิมใส่แหวนเพชรแทนที่จะเป็นหม่อมห้ามใส่ แล้วยังหาสมัครพรรคพวกขุนนางและกองทหารมอญไว้เป็นพวกมากมาย และไม่บรรทมกับหม่อมห้ามเลย แต่บรรทมอยู่ที่เตียงข้างห้องพระโรงกับพวกละคร เมื่อเอาพวกละครมา ได้สวนได้ความว่า “แต่เอามือเจ้าละครและมือท่านกำคูดูฐานด้วยกัน ทั้ง ๒ ฝ่าย ให้สำเร็จภาวะธาตุเคลื่อนพร้อมกัน เป็นแต่เท่านั้น” แล้วจึงโปรดให้ตุลาการถามกรมหลวงว่า เป็นเจ้าใหญ่ นายโตเล่นการเช่นนี้สมควรอยู่แล้วหรือ กรมหลวงรักษธรมเรศให้การว่า การที่ไม่อยู่กับลูกเมียนั้นไม่เกี่ยวกับการของแผ่นดิน และเมื่อถามว่า การที่เกลี้ยกล่อมเจ้านายขุนนางไว้เป็นพรรคพวก จะคิดกบฏหรือ กรมหลวงให้การว่าไม่ได้คิดกบฏ คิดอยู่ว่าถ้าสิ้นแผ่นดินไปก็ไม่ยอมเป็นข้าใคร ทรงพระราชดำริปรึกษาด้วยพระราชวงศานุวงศ์และเสนาบดีว่า กรมหลวงรักษธรมเรศมีความผิดหลายอย่าง ทั้งยังเบียดบังเอาเงินเบี้ยหวัดและเงินวัดพระพุทธบาทปี ๑ ก็หลายสิบชั่ง จะเลี้ยงไว้ไม่เป็นที่ไว้วางพระราชหฤทัย

๒๔

จะเห็นได้ว่ากรมหลวงไกรสร ทำความผิดไว้หลายกระทง เห็นได้จากในกรณีของ กรมหลวงเทพพลภักดิ์ ซึ่งเป็นพี่ชายของกรมหลวงรักษธรมเรศก็มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเช่นเดียวกัน แต่กรมหลวงเทพพลภักดิ์ก็ไม่ถูกดำเนินคดีจากเจ้านายชั้นผู้ใหญ่องค์อื่น ๆ

จากหลักฐานในช่วงต้นรัตนโกสินทร์เหล่านี้แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นที่รับรู้ในสังคมไทยโดยเฉพาะชนชั้นสูง แต่ภาษาหรือคำที่ใช้กล่าวถึงพฤติกรรมเหล่านี้จะออกมาในรูปคำกริยามากกว่าคำนาม เช่น เล่นเพื่อน ในกรณีรักร่วมเพศหญิง และเล่นสวาทในกรณีรักร่วมเพศชาย ซึ่งแตกต่างจากกะเทยที่เป็นคำนามบ่งบอกถึงคนกลุ่มหนึ่งที่ลักษณะที่แตกต่างไปจากผู้หญิงและผู้ชาย จะเห็นได้ว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศในรูปแบบอื่นที่ไม่ใช่กะเทยไม่มีชื่อเรียกเฉพาะ แสดงให้เห็นว่าสังคมไทยในอดีตไม่ถือว่าพฤติกรรมเช่นนี้เป็นพฤติกรรมที่สามารถที่จะจำแนกคนออกมาเป็นอีกประเภทหนึ่ง ผู้ที่มีพฤติกรรมดังกล่าวยังคงความเป็น “ผู้ชาย” เพียงแต่มีพฤติกรรมที่นอกกรอบกรอบเท่านั้น

^{๒๔} เรื่องเดียวกัน..

สรุปได้ว่าสังคมไทยสามารถยอมรับกะเทยและพฤติกรรมรักร่วมให้อยู่ได้โดยไม่มีกฎหมายลงโทษ ในขณะที่ในสังคมตะวันตกพฤติกรรมรักร่วมเพศมีโทษถึงตาย^{๓๐} เช่นในกรณีของสเคาเต็นที่ถูกตัดสินประหารชีวิตโดยรัฐบาลของเนเธอร์แลนด์ที่ปีตดาเวียในคริสต์ศตวรรษที่ 17 เนื่องจากมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ การลงโทษ “พฤติกรรมรักร่วมเพศ” เป็นอิทธิพลจากศาสนาคริสต์ ซึ่งมีบทลงโทษผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ แตกต่างกันไปในแต่ละยุคสมัย อย่างน้อยที่สุดจนถึงปีพ.ศ. ๒๔๒๘ (ค.ศ. 1885) กฎหมายเพียงข้อเดียวที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศโดยตรงก็เป็นการลงโทษ “การร่วมเพศทางทวารหนัก” (Sodomy Law) ซึ่งถือเป็น “บาปต่อธรรมชาติ” (sin against nature) โดยมีโทษถึงประหารชีวิต รักร่วมเพศในที่นี้มีได้หมายถึง “บุคคล” แต่หมายถึงแนวโน้มพฤติกรรมทางเพศ กฎหมายเหล่านี้มีจุดมุ่งหมายหลักอยู่ที่การป้องกัน และการควบคุมการร่วมเพศที่ไม่เป็นไปเพื่อสืบพันธุ์^{๓๑}

แม้ว่าจะหาหลักฐานของการบังคับใช้กฎหมายได้ยากแต่ก็ปรากฏการลงโทษโดยในช่วงสามสิบปีแรกของคริสต์ศตวรรษที่ 19 มีการแขวนคอคนในอังกฤษด้วยข้อหาร่วมเพศทางทวารหนัก ถึง ๕๐ คน และในปีพ.ศ. ๒๓๔๕ (ค.ศ.1806) มีการลงโทษประหารข้อหาร่วมเพศทางทวารหนัก มากกว่าข้อหาฆาตกรรม และในปีพ.ศ. ๒๓๕๓ (ค.ศ 1810) สี่ในห้าของผู้ที่โดนกล่าวหาในข้อหานี้ถูกแขวนคอ^{๓๒} และในระหว่างปีพ.ศ. ๒๓๕๕-๒๔๐๒ (ค.ศ.1856-59) มีชาย ๕๔ คนถูกลงโทษประหารชีวิตในข้อหาดังกล่าว^{๓๓}

ลักษณะที่สำคัญที่ทำให้กะเทยและพฤติกรรมรักร่วมเพศไม่ถูกลงโทษถึงตายเช่นในสังคมตะวันตก อาจจะเป็นด้วยความเชื่อเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด และผลกรรมที่ส่งผลให้บุคคลเกิดมาในชาติภพต่าง ๆ ตามผลกรรมที่ได้กระทำไว้ในชาติก่อน กะเทยได้รับการมองว่าเป็นกรรมที่เกิดมาจากการล่วงละเมิดภรรยาผู้อื่น เห็นได้จากหลักฐานที่เกี่ยวกับพระสงฆ์ในช่วง รัตนโกสินทร์ตอนต้น ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ โทษที่ได้รับคือการพ้นสภาพจากการเป็นพระเท่านั้น แต่ในกรณีของกรมหลวงรักษารณเรศ ที่ถูกตัดสินประหารชีวิต นั้นเป็นเพราะว่าได้กระทำความผิดหลายกระทง และเป็นความผิดที่สั่นคลอนอำนาจของสถาบันกษัตริย์ ในขณะที่กรมหลวงเทพพลภักดิ์ซึ่งเป็นพี่ชายของกรมหลวงรักษารณเรศก็มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เป็นที่รับรู้ทั่วไปแต่ก็ไม่ได้ถูกประหารชีวิตเช่นกรมหลวงรักษารณเรศ

^{๓๐} John Boswell, *Christianity, Social Tolerance, and Homosexuality* (Chicago : The University of Chicago Press, 1981) , p. 281.

^{๓๑} Jeffrey Weeks, *Sex, Politics and Society : The Regulation of Sexuality Since 1800* (London New York : Longman, 1986) , p. 99.

^{๓๒} Ibid. , p. 100.

^{๓๓} Ibid. , p. 119.

อย่างไรก็ตามลักษณะของครอบครัวของชนชั้นสูงในสมัยจารีตพอเป็นผู้ทำหน้าที่ ปกป้องครอบครัว เป็นผู้นำครอบครัวที่ดี ส่วนแม่ทำหน้าที่ให้กำเนิดลูก และเลี้ยงลูกให้มีคุณภาพ โครงสร้างของหน่วยการผลิตบุคคลจึงประกอบไปด้วยพ่อ แม่ และลูก โดยเฉพาะกรณีลูกชายที่จะต้องเข้าไปสู่ระบบราชการ ส่วนลูกสาวนั้นเพื่อสร้างความสัมพันธ์ทาง เครือญาติกับตระกูลอื่นหรือกับสถาบันกษัตริย์ ส่วนลักษณะของครอบครัวชนชั้นล่างนั้นส่วนใหญ่เลี้ยงชีพด้วยอาชีพเกษตรกรรมเป็นหลัก และเป็นแรงงานของรัฐ ลูกชายสามารถบวชทดแทนบุญคุณให้กับบิดามารดาได้ ส่วนลูกสาวถ้าเลี้ยงดูให้ดีตามกรอบที่สังคมวางไว้ เป็นปัจจัยหนึ่งที่จะทำให้ได้ลูกเขยดี เข้ามาเป็นแรงงานภายในครอบครัวอีกแรงหนึ่ง^{๓๔}

ลักษณะและหน้าที่ที่ชัดเจนระหว่างความเป็นหญิงและความเป็นชายดังกล่าวน่าจะทำให้ “กะเทย” กลายเป็นสิ่งที่แปลกแยกออกไป กะเทยเป็นผู้ชายที่มีพฤติกรรมทางสังคมเป็น ผู้หญิงหรือผู้หญิงที่มีพฤติกรรมทางสังคมเป็นผู้ชาย สิ่งเหล่านี้สังคมมองว่าเป็นปรากฏการณ์ที่น่าตกชบขัน และไม่เป็นที่เชื่อถือจนไม่สามารถที่จะเป็นพยานให้การได้ และไม่เป็นที่ร้ายแรงต่อสังคม อาจจะช่วยในสมัยจารีตยังมีสื่อสาธารณะที่จะเผยแพร่ให้คนในสังคมรู้ว่ามีคนจำนวนน้อยอยู่ไม่น้อยเท่าใดในสังคม ประกอบกับชุมชนในสมัยจารีตมีลักษณะที่เป็นเอกเทศ การสื่อสารระหว่างชุมชนไม่แพร่หลายเช่นในเวลาต่อมาซึ่งจะเป็นดัชนีบ่งชี้ว่ามีคนกลุ่มน้อยอยู่ในสังคมจำนวนเท่าใด และความเชื่อเรื่องกรรมน่าจะส่งผลให้คนที่เป็ “กะเทย” หรือ ผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศไม่ถูกลงโทษจนถึงชีวิตเช่นที่ปรากฏในสังคมตะวันตก

๒.๒ วาทกรรมรักร่วมเพศในสมัยปฏิรูป

การปฏิรูปประเทศในสมัยรัชกาลพระบาทสมเด็จพระจุลเจ้าเกล้า (รัชกาลที่ ๕) นำความเปลี่ยนแปลงมาสู่สังคมไทยหลาย ๆ ด้าน แต่ความเข้าใจต่อกะเทยยังคงไม่เปลี่ยนแปลง ในขณะที่พรอียดเริ่มกล่าวถึงสาเหตุของพฤติกรรมรักร่วมเพศในปี พ.ศ. ๒๔๔๘^{๓๕} ว่าเป็นผลมาจากพัฒนาการในวัยเด็กที่ผิดพลาด ในสังคมไทยยังคงมีเพียงกะเทยเท่านั้น

การปฏิรูปประเทศในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้า ส่งผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างเพศชายและหญิง กล่าวคือในอดีตสังคมไทยได้จำกัดให้หญิงมีบทบาทอยู่แต่เพียงใน “บ้าน”

^{๓๔} สุวดี ธนประสิทธิ์พัฒนา, สถานภาพทางสังคมของสตรีไทยสมัยปฏิรูปประเทศ (กรุงเทพฯ : คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๕) , หน้า ๑๖.

^{๓๕} Peter Conrad, Joseph Schneider, Deviance And Medicalization From Badness to Sickness (Philadelphia : Temple University Press, 1992) , pp.185-187.

ส่วนชายมีบทบาทนอก “บ้าน” สิ่งที่เห็นได้อย่างชัดเจนคือธรรมเนียมการรับแขกเมืองในอดีตผู้หญิงไม่มีส่วนเกี่ยวข้องด้วยเลย แต่ในสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้า โปรดให้พระมเหสี (สมเด็จพระศรีสวรินทิรา บรมราชเทวี) ออกรับแขกเมือง และโปรดให้แต่งตั้งสมเด็จพระศรีพัชรินทรา ในตำแหน่ง “บรมราชินีนาถ” เพื่อให้ทรง “สำเร็จราชการแผ่นดิน” ต่างพระองค์เวลาเสด็จประพาสยุโรป เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๐ สิ่งเหล่านี้สะท้อนให้เห็นถึงการแสดงออกถึงความทัดเทียมกับอารยประเทศ (ตะวันตก) และเป็นการเริ่มนำเอาบรรทัดฐานความสัมพันธ์ระหว่างเพศแบบตะวันตกเข้ามาใช้ในสังคมไทย ซึ่งในขณะนั้นสังคมตะวันตกมีค่านิยมแบบวิกตอเรียน*

๒.๒.๑ วาทกรรมพฤติกรรมรักร่วมเพศในสมัยรัชกาลที่ ๕

ความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศที่ถูกต้องความ โดยนักกฎหมายและนักวิชาการร่วมสมัยคือ กฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. ๑๒๗ หนึ่งในนั้นคือกฎหมายมาตรา ๒๔๒ ว่าด้วยการกระทำชำเราผิดธรรมชาติมนุษย์ โดยตีความว่าการกระทำชำเราผิดธรรมชาติมนุษย์นั้นหมายถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศ แต่อย่างไรก็ตามกฎหมายมาตราดังกล่าวไม่ได้มีนัยหมายถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศเลย และการตรากฎหมายนี้ขึ้นมาก็ไม่ได้เกิดจากความต้องการของประชาชน หรือมีคดีข้อกล่าวเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ แต่เป็นความพยายามที่จะทำให้ระบบกฎหมายของสยามมีมาตรฐานทัดเทียมกับระบบกฎหมายของชาติตะวันตก ซึ่ง พฤติกรรมรักร่วมเพศ ถือเป็นความผิดอันมีรากฐานมาจากความเชื่อในศาสนาคริสต์

จากพระราชหัตถเลขาของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวที่พระราชทานสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ ในเวลาเสด็จพระราชดำเนินประพาสยุโรปครั้งที่ ๒ พ.ศ. ๒๔๕๐ ได้กล่าวถึงคำว่า *กะเทย* ไว้ตอนหนึ่งว่า

แต่พอระทวยอิเหนานั้น หลบมิดตั้งแต่แรกมา จะเข้ากรั๊กแล้วถูกไอไฟร้อน ถ้าจะนั่งจะยืนอยู่ใกล้ ๆ แถวนั้น กลัวจะใช้ให้หยิบของเปื้อนมือ เหมือนคาว ถ้าจะถูกของหวานมีปอกลูกไม้ ก็เปื้อนมือเหนียวมือ จับไม่ได้ทั้งนั้น มันออกเป้น *กะเทย* ** หมดปัญญาที่จะแปล^{๖๖}

* สมัยวิกตอเรียน ค.ศ. 1837-1903 เป็นยุคสมัยที่สมเด็จพระนางเจ้าวิกตอเรียปกครองประเทศอังกฤษ เป็นยุคสมัยที่ผู้คนเคร่งครัดในเรื่องศีลธรรมมาก โดยเฉพาะความสัมพันธ์ทางเพศ ซึ่งเน้นความเป็นหญิงและความเป็นชายอย่างชัดเจน

** เน้น โดยผู้เขียน.

จากพระราชหัตถเลขา^{๑๖}นี้แสดงให้เห็นว่า คำว่า *กะเทย* ในสังคมไทยขณะนั้นมีความหมายมากไปกว่าในพจนานุกรมของหมอบลัดเล และอาจจะหมายถึงคนสองเพศ หรือลักษณะที่กำกวมไม่เป็นเพศชาย ไม่เป็นเพศหญิง คือเป็นคำที่มีความหมายกว้าง ๆ ที่มีนัยต่อถึงลักษณะที่ไม่เป็น “ผู้ชาย” และ ไม่เป็น “ผู้หญิง” สมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาวชิรญาณวโรรส ได้เขียนหนังสืออธิบาย วินัยปิฎก ชื่อหนังสือชุดนี้คือ วินัยมุข พิมพ์ครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๕๕ และพิมพ์ติดต่อกันมาจนถึงเล่มที่ใช้อ้างอิงนี้เป็นการพิมพ์ครั้งที่ ๓๘ ในปี พ.ศ. ๒๕๓๗ หนังสือชุดนี้พิมพ์ที่หน้าปกว่า เป็นหลักสูตรนักเรียนชั้นตรี เป็นตำราในการศึกษาวินัยปิฎก ที่ยังใช้จนถึงปัจจุบัน กรมพระยา วชิรญาณวโรรสได้กล่าวว่า บัณฑิตน่าจะเทียบเคียงได้กับกะเทย^{๑๗} กะเทยที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้า และกรมพระยาวชิรญาณวโรรสกล่าวถึงน่าจะเป็นบุคคลประเภทหนึ่งที่มีลักษณะเฉพาะอะไรบางอย่างที่แตกต่างไปจาก ผู้ชาย และผู้หญิง อาจจะเป็นกริยาท่าทางที่ตรงข้ามกับเพศสรีระ หรือบุคคลที่มีลักษณะของทั้งเพศหญิงและเพศชายในคน ๆ เดียวกันและน่าจะใกล้เคียงกับคำว่ากะเทยที่เราเข้าใจในปัจจุบัน หมายถึงบุคคลประเภทหนึ่งมีลักษณะกริยาท่าทางแบบเพศหญิง

ในระหว่างที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเสด็จประพาสยุโรปครั้งที่ ๒ ทางกรุงเทพฯ ก็ได้มีการวางแผนร่างกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. ๑๒๗ (พ.ศ. ๒๔๕๐) ความสำคัญของกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. ๑๒๗ ต่อพฤติกรรมร่วมกันเพศคือในส่วนที่ ๖ ว่าด้วยความผิดที่กระทำอนาจาร หมวดที่ ๑ ความผิดฐานกระทำอนาจารอันเกี่ยวแก่สาธารณ มาตราที่ ๒๔๒ ได้กล่าวไว้ว่า

ผู้ใดกระทำชำเราผิดธรรมเนียมด้วยชายก็ดี หญิงก็ดี หรือทำชำเราด้วยสัตว์เดียรฉานก็ดี ท่านว่ามันมีความผิด ต้อง รวางโทษติดคุกตั้งแต่ ๓ เดือนขึ้นไปจนถึง ๓ ปี แลให้ปรับตั้งแต่ ๕๐ บาทขึ้นไปจนถึง ๕๐๐ บาท ด้วยอีกโสด

๑๘

^{๑๖} จุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว, “พระราชหัตถเลขาพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พระราชทานสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาดำรงราชานุภาพในเวลาเสด็จพระราชดำเนินประพาสยุโรปครั้งที่ ๒ ใน พ.ศ. ๒๔๕๐”, พิมพ์ในงานพระเมรุพระศพพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมหลวงสิงหวิกรมเกรียงไกร ๒๔๕๑, หน้า ๘๖.

^{๑๗} สมเด็จพระมหาสมณเจ้ากรมพระยาวชิรญาณวโรรส, วินัยมุข เล่ม ๑ หลักสูตรนักเรียนชั้นตรี พิมพ์ครั้งที่ ๓๘ (กรุงเทพฯ : มหามกุฏราชวิทยาลัย, ๒๕๓๗), หน้า ๕๓.

^{๑๘} “กฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. ๑๒๗ ส่วนที่ ๖ หมวดที่ ๑ มาตรา ๒๔๒,” หอจดหมายเหตุแห่งชาติ, มร.๕๒/๒๔.

ก่อนหน้าใน ร.ศ. ๑๑๘ (พ.ศ. ๒๔๔๑) มีการประกาศใช้พระราชกำหนดลักษณะข่มขืนล่วงประเวณี กำหนดโทษผู้ข่มขืนกระทำชำเราหญิงอันมิใช่ภริยาตน และผู้กระทำชำเราผิดธรรมดาโลกย์^{๓๕}

อย่างไรก็ตามหากพิจารณาแล้วพระราชกำหนดลักษณะข่มขืนล่วงประเวณี ร.ศ. ๑๑๘ ไม่ได้มีความหมายรวมไปถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศระหว่างชายกับชายด้วย ร่างพระราชกำหนดลักษณะข่มขืนล่วงประเวณี ร.ศ. ๑๑๘ ที่นำขึ้นทูลเกล้าฯถวายพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ นับตั้งแต่มาตราที่ ๑-๕ กล่าวถึงการข่มขืนล่วงประเวณีผู้หญิงและเด็ก ส่วนตั้งแต่มาตรา ๕-๗ เป็นการกล่าวถึงการกระทำชำเราผิดธรรมดาโลกย์ ตามเนื้อหาที่ปรากฏในกฎหมายมาตราดังกล่าว “การกระทำชำเราผิดธรรมดาโลกย์” หมายถึงเพียง การกระทำเราทางเว็จมรรคกับหญิงเท่านั้น และการกระทำเราด้วยสัตว์เดรฉาน ดังคำอธิบายท้ายมาตราที่ ๗ ว่า “ในการกระทำเรา^{๓๖}นี้ แต่เพียงชายจดถึงทวารหญิงเท่านั้น ก็ให้ถือว่าถึงชำเราทีเดียว”^{๓๖}

พิชัย นิลทองคำอธิบายว่าวัตถุประสงค์ของการร่างประมวลกฎหมายอาญา ร.ศ. ๑๒๗ นั้นคือ

เนื่องจากพระราชกำหนดบทพระอัยการที่ตราไว้แต่สมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกเจ้าสมัยไม่ทันต่อยุคและเหตุการณ์ กับประการที่สอง การคบค้าขายกับนานาประเทศเจริญแพร่หลายมากขึ้น มีคดีเกี่ยวข้องกับคนในบังคับต่างประเทศเป็นทวี เพื่อให้อำนาจทางศาลจัดเข้าเป็นระเบียบแบบแผน ทำนองเดียวกับกฎหมายที่ใช้ในประเทศฝรั่ง สมควรจัดการศาลยุติธรรมให้เป็นไปตามแก่ปัจจุบันสมัย^{๓๗}

^{๓๕} กิตติศักดิ์ ปรกติตั้งข้อสังเกตไว้ว่า “นับได้ว่าพระราชกำหนดฉบับนี้ได้เอาหลักความรับผิดชอบ Sodomy ของฝรั่งมาบัญญัติเป็นกฎหมายว่าด้วยการกระทำชำเราผิดธรรมดาเป็นครั้งแรก ในครั้งนั้นผู้กระทำชำเราผิดธรรมดาโลกย์ต้องถูกลงโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีลงมา ต่อมาเมื่อมีการประกาศใช้กฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. ๑๒๗ ความผิดฐานนี้ได้รับการลดหย่อนให้มีโทษต่ำลงคือเหลือโทษจำคุกตั้งแต่สามเดือนถึงสามปีเท่านั้น ตามกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. ๑๒๗ นี้ความผิดฐานกระทำชำเราผิดธรรมดาถูกเรียกเสียใหม่ว่าความผิดฐานทำชำเราผิดธรรมดามนุษย์ ดู กิตติศักดิ์ ปรกติ, “ตำนานรักร่วมเพศ”, วารสารนิติศาสตร์ ๑๑ (มิถุนายน ๒๕๒๖) : ๕๓.

^{๓๖} “ร่างพระราชกำหนดลักษณะข่มขืนล่วงประเวณี รัตนโกสินทรศก ๑๑๘,” หอจดหมายเหตุแห่งชาติ, มร. ๕๒/๒.

^{๓๗} พิชัย นิลทองคำ, ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ ๑-๖ และประมวลกฎหมายอาญา พิมพ์ครั้งที่ ๒ (กรุงเทพฯ : Athataya Co., Ltd., ๒๐๐๐), หน้า ๒๖๘.

อย่างไรก็ตามนี่เป็นคำอธิบายของนักกฎหมาย และคนรุ่นหลัง เหตุผลหลักของความจำเป็นในการตรากฎหมายลักษณะอาญาฉบับนี้ขึ้นมานั้นก็เพื่อให้ชาติตะวันตกยอมรับกฎหมายของสยาม เพื่อที่สยามจะได้มีอำนาจทางการศาลต่อบุคคลในบังคับของต่างชาติ ซึ่งเป็นปัญหามากในขณะนั้น และเป็นการทำให้สยามมีความ “ทันสมัย” ทัดเทียมอารยประเทศที่มีระบบกฎหมายที่เป็นที่ยอมรับในระดับสากล

ดังที่ได้กล่าวไปแล้วว่ากฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. ๑๒๗ นั้นมีวัตถุประสงค์ในการร่างขึ้นมาเพื่อใช้เป็นเครื่องมือทำให้ชาติตะวันตกยอมรับอำนาจศาล และระบบยุติธรรมของสยามเป็นสำคัญ ดังนั้นเนื้อหาในกฎหมายลักษณะอาญาฉบับนี้จึงได้อาศัยต้นแบบมาจากกฎหมายที่เป็นที่ยอมรับในระดับโลกในขณะนั้น ปาคุจึงใช้เวลาเพียง ๒ ปีในการร่าง และใช้เวลาเพียง ๑ เดือนในการตรวจแก้ร่างประมวลกฎหมายนี้ เห็นได้ชัดว่ามีความพยายามที่จะผลักดันให้กฎหมายลักษณะอาญาฉบับนี้ประกาศใช้ให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ในเอกสารของปาคุที่นำเสนอต่อคณะกรรมการตรวจร่างประมวลกฎหมายนี้ตอนหนึ่งได้กล่าวถึงกฎหมายที่อยู่ในส่วนที่ ๖ หมวดที่ ๑ แต่ไม่ได้กล่าวถึงมาตรา ๒๔๒ เลข กลับข้ามไปยังมาตราอื่น ๆ ตั้งแต่มาตราที่ ๒๔๑ ที่อยู่ในหมวดเดียวกัน^๒ แสดงให้เห็นว่า กฎหมายมาตรา ๒๔๒ ไม่มีความสำคัญในด้านที่จะให้มีผลบังคับใช้จริงๆ แต่ดูเหมือนจะเป็นมาตราที่มาจาก Sodom Law* ที่มีอยู่ในระบบกฎหมายของตะวันตกที่ปาคุใช้เป็นต้นแบบในการร่างกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. ๑๒๗*

มีแกน ชินนอตต์ได้กล่าวว่า ทั้งพระราชกำหนดลักษณะข่มขืนล่วงประเวณี และมาตรา ๒๔๒ ของประมวลกฎหมายอาญา ร.ศ. ๑๒๗ เป็นผลมาจากการปฏิรูปกฎหมายของสยามให้เหมือนกับระบบกฎหมายของชาติตะวันตก เพื่อที่จะรักษาสิทธิทางการศาลของสยามที่สูญหายไป เนื่องจากการทำสนธิสัญญากับชาติตะวันตก และได้ว่าจ้างที่ปรึกษาทางด้านกฎหมายเพื่อการนี้ มีการแปลคำศัพท์ทางกฎหมายจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย และได้แปลงกฎหมายของชาติตะวันตกให้เป็นกฎหมายของไทย พระราชกำหนดลักษณะข่มขืนล่วงประเวณี ร.ศ. ๑๑๘ เป็นกฎหมาย

^๒ “Report On the Proposed Code of Penal Procedure for the Kingdom of Siam Submitted to the Minister of Justice,” หอจดหมายเหตุแห่งชาติ, มร. ๕ ๒/๒๓, หน้า ๑๔.

* Sodom Law มีรากฐานมาจากเรื่องราวในคัมภีร์ไบเบิลของศาสนาคริสต์กล่าวถึงชาวเมือง Sodom ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศและพระเจ้าได้ลงโทษชาวเมือง Sodom Leviticus ได้กล่าวถึงการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศใน Old Testament ว่า Thou shalt not lie with mankind, as with womankind : it is abomination, [18 : 22]. If a man also lie with mankind, as he lieth with woman, both of them have committed an abomination : they shall surely be put to death ; their blood shall be upon them. [20 : 13, KjV] ดูรายละเอียดเพิ่มเติมใน John Boswell, Christianity, Social Tolerance, and Homosexuality (Chicago : The University of Chicago Press, 1981), pp.91-117.

* ดูรายละเอียดกระบวนการร่างกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. ๑๒๗ ได้ในภาคผนวก ข.

อาญาที่บัญญัติขึ้นมาใช้เป็นการชั่วคราว กฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. ๑๒๗ เป็นการประกาศใช้อย่างเป็นทางการใน ร.ศ. ๑๒๗ กฎหมายมาตรา ๒๔๒ ในกฎหมายอาญา ร.ศ. ๑๒๗ ไม่ได้เกิดจากความต้องการของประชาชน หรือมีคดีอุกฉาวเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ แต่เป็นความพยายามที่จะทำให้ระบบกฎหมายของสยามมีมาตรฐานทัดเทียมกับระบบกฎหมายของชาติตะวันตก ซึ่งพฤติกรรมรักร่วมเพศ ถือเป็นความผิดอันมีรากฐานมาจากความเชื่อในศาสนาคริสต์^{๓๓}

ถึงแม้ว่าการปฏิรูปเปลี่ยนแปลงในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้ารัชกาลที่ ๕ ให้มีมาตรฐานใกล้เคียงกับตะวันตก อันเป็นเครื่องหมายบ่งชี้ว่า “สยาม” มีความทันสมัยและทัดเทียมอารยประเทศในทุกๆ ด้าน ความเปลี่ยนแปลงตั้งแต่สถาปนาตั้งตั้งที่อยู่อาศัย ระเบียบแบบแผนธรรมเนียมต่างๆ ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างเพศให้เป็นแบบตะวันตก แต่อย่างไรก็ตาม ความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ยังคงจำกัดอยู่ในแวดวงของชนชั้นสูงเป็นส่วนใหญ่ ไม่ได้กระจายลงไปสู่ประชากรชาวสยามอย่างทั่วถึง

ดังจะเห็นได้จากธรรมเนียมปฏิบัติของประชาชนยังคงมีลักษณะที่ไม่แตกต่างไปจากต้นรัตนโกสินทร์ เช่น การไม่นิยมสวมเสื้อ สุวดี ธนประสิทธิ์พัฒนา ได้กล่าวถึงปรากฏการณ์นี้ไว้ว่า ใน พ.ศ. ๒๔๑๑ มีพระบรมราชโองการของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ ผ่านราชเลขาธิการถึงกรมหมื่นนเรศวรฤทธิ์เสนาบดีกระทรวงนครบาล เกี่ยวกับการกวัดขັນให้ราษฎรแต่งกายเรียบร้อยเนื่องในโอกาสที่มีแขกเมืองมาเยือน เช่น ในช่วงที่เสนาบดีออฟฟิศรินมาเยือนนั้น ได้พบผู้หญิงเปลือยผ้าห่ม และเด็กเปลือยผ้าห่มตามทางอยู่บ่อยครั้ง และในปีเดียวกันนี้ก็ได้ออกประกาศห้ามการแต่งกายไม่สมควร ห้ามขายนุ่งห่มครั้ง ห้ามผู้หญิงเปลือยออกหรือห่มผ้าในลักษณะที่ไม่ปิดบังทรวงอก และห้ามเด็กเปลือยกาย ผู้ฝ่าฝืนจะถูกปรับไม่เกิน ๑๐ บาท ซึ่งเป็นเงินจำนวนที่สูงพอสมควรสำหรับสามัญชนในขณะนั้น^{๓๔}

ถือได้ว่าการเปลี่ยนแปลงในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ เป็นการเปลี่ยนแปลงในระดับชนชั้นสูง ไม่ว่าจะเป็นการปฏิรูประบบกฎหมาย หรือระเบียบธรรมเนียมปฏิบัติอันทันสมัยโดยเลียนแบบวัฒนธรรมตะวันตก ความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ยังไม่ได้ส่งผลกระทบต่อประชาชนไทยทั้งประเทศอย่างจริงจัง อย่างไรก็ตามความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้จะเป็น รากฐานต่อการรับวัฒนธรรม รวมทั้งระบบความหมายทางเพศแบบตะวันตกในรัชกาลต่อมา

^{๓๓} Megan Sinnott, “Gendered Desires : Female Same-Sex Sexuality, Transgender Identities and Nationalism in Thailand” (Ph. D. dissertation University of Wisconsin-Madison, 2001), p. 110.

^{๓๔} สุวดี ธนประสิทธิ์พัฒนา, การแต่งกายสตรีกับหัตถกรรมทอผ้าในสังคมไทยสมัยรัตนโกสินทร์ (กรุงเทพฯ : สถาบันไทยศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๖), หน้า ๖๗-๖๘.

๒.๒.๒ วาทกรรมรื้อร่วมเพศในสมัยรัชกาลที่ ๖-๗

ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๖ การรับเอาระบบความหมายทางเพศแบบตะวันตกมีความเข้มข้นมากขึ้นกว่าในรัชกาลก่อน เนื่องด้วยความขัดแย้งระหว่างพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ กับข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ที่ควบคุมบริหารราชการแผ่นดินในขณะนั้น ซึ่งเป็นความขัดแย้งระหว่างคนรุ่นใหม่ และคนรุ่นเก่า พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ได้เสด็จไปศึกษาในประเทศอังกฤษตั้งแต่ทรงพระเยาว์ และทรงศึกษาอยู่ในประเทศอังกฤษนานถึง ๕ ปี

กรรกริรมย์ สุวรรณานนท์ได้กล่าวไว้ว่า “ทรงมีความภูมิใจพระทัยในพระองค์เองว่า ทรงมีความรู้และประสบการณ์ทันสมัยกว่าคนอื่น ๆ โดยเฉพาะพระบรมวงศานุวงศ์ และขุนนาง รุ่นเก่าที่ไม่มีโอกาสได้ไปศึกษายังต่างประเทศ”^{๕๕} และดังที่สิริรัตน์ พุ่มเกิดกล่าวไว้ว่าเนื่องจากพระองค์ทรงไม่สนิทสนมคุ้นเคยกับพระประยูรญาติ โดยเฉพาะองค์ที่ทรงดำรงตำแหน่ง สำคัญ ๆ ในขณะนั้น ประกอบกับทรงมีพระอหิชาศย์เจียบขริมิไม่สู้จะโปรดตรัสกับผู้ใด โปรดทางด้านอักษรศาสตร์ และทรงพอพระทัยใช้เวลาว่างทรงหนังสือทางด้านวรรณกรรม ประกอบกับทรงมีความแตกต่างทางด้านวัยและประสบการณ์กับพระบรมวงศานุวงศ์ และ ข้าราชการที่ควบคุมการบริหารราชการแผ่นดิน^{๕๖}

ทามารา โลส ได้กล่าวว่าความขัดแย้งระหว่างพระองค์กับกลุ่มขุนนางเก่าทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในด้านระบบความหมายทางเพศในสังคมไทย พระองค์ทรงใช้ประเด็นที่เกี่ยวกับเรื่องเพศขึ้นมาเป็นเครื่องมือทางการเมือง โดยเฉพาะประเด็นที่เกี่ยวกับเรื่อง “ครอบครัว” และศีลธรรม เรื่องเพศ พระองค์ทรงใช้ประเด็นเรื่องศีลธรรมทางเพศของตะวันตกในขณะนั้น เชื่อมโยงเข้ากับการพัฒนาสังคมตามแบบ “ครอบครัว” ตะวันตก เช่นทรงใช้เรื่องความประพฤติทางเพศที่เหมาะสม การมีความต้องการทางเพศที่มากเกินไป (ธรรมเนียมการมีภรรยามากกว่าหนึ่งคนของขุนนางไทย) ซึ่งเป็นการทำให้ประเทศชาติไม่พัฒนา ในการทำให้ฝ่ายตรงข้ามเสียหาย^{๕๗}

กรรกริรมย์ ได้กล่าวถึงทัศนะหรือพระราชานิยมของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ที่ต่อสตรีไทยไว้ว่า

^{๕๕} กรรกริรมย์ สุวรรณานนท์, “พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวกับการสร้างชาติไทย” (วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาประวัติศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔), หน้า ๖๒.

^{๕๖} สิริรัตน์ พุ่มเกิด, ““อ้าวพาหุ” กับการใช้วรรณกรรมเพื่อเผยแพร่แนวความคิดและอุดมการณ์ทางการเมือง” (วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาประวัติศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๘), หน้า ๔๑.

^{๕๗} Tamara Loos, “Gender Adjudicated : Translating Modern Legal Subjects in Siam” (Ph. D. dissertation Cornell University, 1999), pp. 238-301.

ทรงต้องการให้ผู้หญิงไทยเปรียบพร้อมด้วยคุณสมบัติของสตรีไทยตามคติโบราณ คือ มีกิริยามรรยาทเรียบร้อย ระมัดระวังรักษาชื่อเสียงเกียรติยศของตน คุณลักษณะบ้านเรือนไม่ให้อับทึบ รุ่งเรือง รุ่งแจ้งแต่งกายแต่พองามไม่มากเกินไป แต่ในขณะเดียวกันก็ทรงต้องการให้สตรีเข้ามามีบทบาทในสังคมด้วยคือสตรีต้องมีการศึกษาคือรู้หนังสือพอสมควร พัฒนาตนเอง ขวนขวายหาความรู้รอบตัวให้เป็นคนทันโลกทันเหตุการณ์ ฝึกคนให้รู้จักใช้สติปัญญา มีไหวพริบดี พัฒนาบุคลิกภาพตนเองให้่องไว เป็นตัวของตัวเอง รู้จักรับผิดชอบต่อหน้าที่ ทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติ เพราะทรงถือว่าสตรีเป็นหน่วยหนึ่งของสังคมไทย เป็นกำลังสำคัญของชาติเช่นเดียวกับบุรุษ ฉะนั้นควรได้รับการยกย่องให้มีสิทธิและศักดิ์ศรีเสมอภาคกับบุรุษ^{๔๔}

ด้วยทัศนคติเช่นนี้ทำให้สตรีไทยของพระองค์มีลักษณะที่ก้ำกึ่งระหว่างลักษณะจารีตประเพณี แต่มีความทันสมัยอย่างตะวันตกอยู่ในที่ พระราชนิยมที่ต้องการให้สตรีไทยมีความทันสมัยทัดเทียมกับสตรีในโลกตะวันตกของพระองค์ ทรงได้หยิบยืมธรรมเนียมปฏิบัติแบบตะวันตกเข้ามาใช้กับสตรีไทย เช่น ใน พ.ศ. ๒๔๖๐ โปรดเกล้าฯ ให้ออก “พระราชกฤษฎีกาคำนำหน้านามสตรี พุทธศักราช ๒๔๖๐” เพื่อกำหนดการใช้คำนำหน้านามของสตรีให้เป็นระเบียบตามแบบอย่างอารยประเทศ โดยพิจารณาตามฐานะ ชาติกำเนิด ฐานะทางสังคมและ สถานภาพการสมรสของสตรี เป็นต้นว่าให้ใช้คำว่า “นางสาว” อย่างที่ชาวอังกฤษเรียกว่า “Miss” สำหรับสตรีที่ยังโสด คำว่า “นาง” ซึ่งเท่ากับคำว่า “Missis” ในภาษาอังกฤษ สำหรับสตรีที่แต่งงานแล้ว คำว่า “คุณหญิง” เท่ากับ “Lady” และต่อมาในปี พ.ศ. ๒๔๖๓ โปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยคำนำหน้านามเด็ก กำหนดให้ใช้คำว่า “นายน้อย” สำหรับ เด็กชายที่เป็นบุตรข้าราชการชั้นสัญญาบัตร และ “นางน้อย” สำหรับเด็กหญิง ต่อมาก็ได้โปรดเกล้าฯ ให้ยกเลิกพระราชกฤษฎีกาฉบับนี้เสีย และมีพระบรมราชโองการ โปรดเกล้าฯ ให้ถือเป็นระเบียบกันว่า เมื่อจะต้องกล่าวถึงเด็กที่มีอายุต่ำกว่า ๑๕ ปีให้ใช้คำว่า “เด็กชาย” และ “เด็กหญิง”^{๔๕} นอกจากมาตรฐานของสตรีตามแบบตะวันตกแล้ว ระบบความ

^{๔๔} กรรณิภรณ์ สุวรรณานนท์, “พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวกับการสร้างชาติไทย”, หน้า ๑๗๓.

^{๔๕} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๗๕.

สัมพันธของคนในครอบครัวก็มีลักษณะที่เป็นแบบตะวันตกด้วย เช่น พระราชบัญญัติขนานนามสกุลในปี พ.ศ. ๒๔๕๖ เพื่อเป็นหลักการสืบเชื้อสายต่อเนื่องกันทางบิดาผู้ให้กำเนิด^{๕๐}

การแต่งกายเป็นสิ่งที่เห็นได้ชัดในกรณีการเลียนแบบความเป็นอารยของชาติตะวันตก ทรงโปรดเกล้าฯ ให้ข้าราชการสตรีบรรดาศักดิ์ไว้ผมยาว ซึ่งโดยมากเกล้าผมยาวอย่างชาว ตะวันตกเพื่อเป็นตัวอย่างแก่ราษฎรทั่วไป และเปลี่ยนจากนุ่งโจงกระเบนเป็นนุ่งซิ่น สำหรับงานราตรีสโมสร กำหนดให้ผู้ชายแต่งเครื่องราตรีสโมสร เสื้อสักหลาดดำ หางยาว เข็มดำแข็ง ออกจีบ ทำนองเดียวกับอารยชาติตะวันตก^{๕๑} ทรงแนะนำผ่านพระราชนิพนธ์ที่ตีพิมพ์ลงในหนังสือพิมพ์ดุสิตสมิตว่า “ให้สตรีไทยทุก ๆ ภาคไว้ผมยาว และนุ่งซิ่น”^{๕๒} ทำให้สตรีไทยทั้งในกรุงและต่างจังหวัดต่างสนองตามพระราชประสงค์

นอกจากนี้แล้วยังทรงใช้แนวคิดเรื่อง “สถานะภาพ” ของผู้หญิง ในการแสดงถึงความมีอารยะของประเทศชาติ มีพระราชดำริว่าชาติที่เจริญแล้วผู้หญิงมีสถานะภาพที่สูงในสังคม พระองค์ทรงเปลี่ยนแปลงกฎหมายที่เกี่ยวกับสัญชาติ และกฎหมายที่เกี่ยวกับครอบครัว โดยทำให้มีลักษณะที่ใกล้เคียงกับกฎหมายของชาติตะวันตกในเรื่องพลเมืองและครอบครัว ตัวอย่างเช่น พระราชบัญญัติขนานนามสกุล โดยที่บุตรถือสัญชาติตามบิดา, ภรรยาต้องใช้นามสกุลของสามี และผู้หญิงต้องใช้นามสกุลของสามีหลังแต่งงาน^{๕๓} ความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ส่งผลถึง ประชาชนชาวสยามอย่างกว้างขวาง เพราะออกมาเป็นกฎหมายที่บังคับใช้ สิ่งเหล่านี้จะทำให้ความเป็น “ผู้ชาย” และ ความเป็น “ผู้หญิง” และความเป็นอื่นได้แก่ “กะเทย” ในสังคมไทยมีความชัดเจนมากขึ้นอย่างเป็นรูปธรรม โดยมีพื้นฐาน และค่านิยมทางศีลธรรมอยู่บนระบบความสัมพันธ์ทางเพศแบบตะวันตก

ถึงแม้ว่าพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าจะทรงมีแนวความคิดที่ชัดเจนระหว่างความเป็นหญิงและความเป็นชาย รวมไปถึงบทบาทหน้าที่ของความเป็นหญิงและความเป็นชายที่ตามมา โดยมีระบบคุณค่าในเรื่องเพศแบบวิคตอเรียนที่พระองค์ทรงคุ้นเคยจากการได้เข้าไปศึกษาในประเทศอังกฤษตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์ อย่างไรก็ตามสิ่งเหล่านี้เป็นเพียงบทบาทในพื้นที่สาธารณะของพระองค์ แต่ในปริวิตส่วนตัวพระองค์แล้วมีหลายอย่างที่ขัดแย้งกับ ภาพลักษณ์ในปริวิต

^{๕๐} เสถียร ลายลักษณ์ และคนอื่น ๆ (รวบรวม), *ประชุมกฎหมายประจำศก เล่ม ๒๕*, หน้า ๒๕๕-๒๖๒. อ้างถึงใน กรรณิรมย์ สุวรรณานนท์, “พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวกับการสร้างชาติไทย”, หน้า ๑๗๑.

^{๕๑} กรรณิรมย์ สุวรรณานนท์, “พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวกับการสร้างชาติไทย”, หน้า ๑๘๐.

^{๕๒} พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้า จุฬจักรพงษ์, *เจ้าชีวิต พิมพ์ครั้งที่ ๔* ปรับปรุง (กรุงเทพฯ : ริเวอร์บุ๊กส์, ๒๕๖๖), หน้า ๒๖๘. ดูรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับประเด็นนี้ได้ใน Thamora V. Fishel, “Romances Of The Sixth Reign : Gender, Sexuality, and Siamese Nationalism,” in *Genders and Sexualities in Modern Thailand*, eds Peter Jackson and Nerida Cook (Chiang Mai :Silkworm Books, 2000) , pp. 154-166

^{๕๓} Tamara Loos, “Gender Adjudicated : Translating Modern Legal Subjects in Siam” , pp. 238-301.

สาขารณะของพระองค์ เช่นไม่โปรดให้มีสนมนางในเป็นจำนวนมาก แต่โปรดให้มีมหาดเล็ก โลก ส่วนตัวของพระองค์จึงเป็นโลกที่แวดล้อมไปด้วยข้าราชการที่เป็นผู้ชาย “แต่ก่อนนี้โปรดประทับอยู่ในพระราชสำนักอย่างเงียบ ๆ สนุกสนาน เล่นกีฬา เล่นไพ่ เล่นละครอยู่ในหมู่ผู้ชาย คล้าย ๆ ชีวิตในสโมสรมที่เมืองอังกฤษ”^{๕๔}

การกล่าวถึงกะเทยในลักษณะตลกขบขันปรากฏในหนังสือพิมพ์ ดุสิตสมิต ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว “เป็นหนังสือพิมพ์รายเดือน บรรจุสารคดีน่ารู้ และบทความเข้มข้น หนักไปทางรักชาติบ้านเมือง ตลอดจนมีเรื่องกระจุ้มกระจิมตลกเฮฮา ส่วนมากทรงพระนิพนธ์เอง”^{๕๕}

ถ. คนชนิดใดชอบรู้มากในทางฟัว ๆ เมีย ๆ ?

ต. กะเทย

ฉ. ทำไมกะเทยจึงจะรู้มากในทางฟัว ๆ เมีย ๆ ?

ค. เพราะตัวเป็นไม่ได้ทั้งฟัวทั้งเมีย จึงต้องพูดเพื่อตบตาคนอื่น^{๕๖}

หลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง ความสนใจในเรื่องจิตวิทยาจะมีความสำคัญมากขึ้น เห็นได้จากปรากฏของหลวงวิเชียรแพทยาคม และบทความของหลวงวิเชียรที่ดีพิมพ์ในนิตยสารของคณะราษฎรในขณะนั้น อย่างไรก็ตามสิ่งที่หลวงวิเชียรนำเสนอก็ยังเป็นเรื่อง “จิตวิทยา” ทั่วไปที่ไม่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศมากนัก โดยเฉพาะในกรณีพฤติกรรมรักร่วมเพศ จากบทความเรื่อง กามารมณ์และสมรส ในหนังสือรวมปรากฏเกี่ยวกับปัญหาชีวิตของคนทั่วไปตามหลัก จิตวิทยา ดีพิมพ์ในปี พ.ศ. ๒๔๗๕ หลวงวิเชียรได้กล่าวถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศว่า “Homo (โฮโม) เมื่อกล่าวถึงคำนี้ ถ้าจะแปลในความหมายโดยจะเพาะแล้วก็ต้องแปลว่าเพศเดียวกัน คือถ้าหมายถึงเซกส์แล้ว ก็คือเพศเดียวกัน ชายรักชาย หญิงรักหญิง...”^{๕๗} ในหัวข้อเดียวกันนี้หลวงวิเชียรได้กล่าวต่อไปโดยอธิบายถึงลักษณะความสัมพันธ์ของกลุ่มสมรสชาย-หญิงที่พัฒนาไปเป็นการอยู่ด้วยกันอย่างเพื่อน ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรักร่วมเพศแต่อย่างใด เห็นได้ว่ากรกล่าวถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศของหลวงวิเชียรในที่นี้มีอิทธิพลมาจาก “ความรู้” ทางด้านจิตวิทยาแบบตะวันตกและอาจจะ

^{๕๔} พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้า จุฬจักรพงษ์, เจ้าชีวิต, หน้า ๒๕๔.

^{๕๕} ประยูร สัทพันธ์, ราชสำนักพระมงกุฎเกล้าฯ (พระนคร : ธรรมเสวี, ๒๔๕๕), หน้า ๓๓๗.

^{๕๖} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๓๔๘.

^{๕๗} หลวงวิเชียรแพทยาคม, รวมปรากฏเกี่ยวกับปัญหาชีวิตของคนทั่วไปตามหลักจิตวิทยา (พระนคร : กรุงเทพมหานคร, ๒๕๗๕), หน้า ๑๐๒-๑๐๓.

แปลมาจากตำราทางจิตวิทยาของตะวันตก ซึ่งแทบจะไม่มีรากฐานหรือสามารถเชื่อมโยงให้เข้ากับปรากฏการณ์ที่มีอยู่ในสังคมไทยได้เลย การกล่าวถึง “โฮโม” ของหลวงวิเชียรจึงเป็นการกล่าวสั้น ๆ

๒.๓ วาทกรรมรักร่วมเพศในสมัยสร้างชาติ

ในสมัยของจอมพล ป. พิบูลสงครามเรื่องอำนาจ* ในปี พ.ศ. ๒๔๘๑ ได้แถลงนโยบายต่อประชาชนชาวไทยว่า นโยบายสำคัญของรัฐบาลคือการนำประเทศเข้าสู่ความเป็นอารยะ ที่เรียกทั่วไปว่า “สมัยสร้างชาติ” รัฐบาลมีเป้าหมายสำคัญที่จะยกฐานะของคนไทยให้เจริญ รุ่งเรืองทัดเทียมอารยประเทศ แนวทางปฏิบัติที่สำคัญสามประการคือ การสร้างความสมบูรณ์ในทางเศรษฐกิจ การสร้างความเป็นปึกแผ่นของชาติ และการสร้างวัฒนธรรมอันดีงาม และเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างชาติทางวัฒนธรรม รัฐบาลได้ประกาศรัฐนิยมเป็นหลักการและหลักปฏิบัติ รัฐนิยมนั้นรวมทั้งสิ้นมี ๑๒ ฉบับ^{๔๘} ผลจากนโยบายสร้างชาติของจอมพล ป. ได้ทำให้ชายและหญิงมีหน้าที่ที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน บุรุษมีหน้าที่ทำงานในอาชีพของตนอย่างขยันขันแข็ง ทั้งยังมีภาระหน้าที่ในการป้องกันชาติให้พ้นจากการรุกรานของศัตรู มีการกล่าวเปรียบเทียบว่าบุรุษเป็น “รั้วของชาติ” ในขณะที่สตรีต้องทำหน้าที่ในบ้านเรือนของตนให้ดีที่สุด ทั้งในการเป็นเมีย แม่ และแม่เรือน รวมทั้งจะต้องตกแต่งร่างกายให้มีความงดงามสดชื่นเหมาะสมกับการเป็น “ดอกไม้ของชาติ”^{๔๙}

เมื่อชายและหญิงมีหน้าที่ที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน คุณลักษณะของ “ความเป็นชาย” และ “ความเป็นหญิง” ก็มีความชัดเจนตามมาด้วย ชื่อก็ต้องมีความเหมาะสมกับเพศด้วย รัฐบาลได้พยายามชักชวนให้ราษฎรเปลี่ยนชื่อให้เหมาะสมกับเพศของตน บุรุษควรจะใช้ชื่อที่แสดงถึงความกล้าหาญองอาจ เพื่อให้สอดคล้องกับการเป็น “รั้วของชาติ” เช่นชื่อ เกียรติศักดิ์ สุรพล สุรยุทธ์ ในขณะที่สตรีควรจะใช้ชื่อที่แสดงถึงความนุ่มนวลอ่อนหวานให้เหมาะสมกับการเป็น “ดอกไม้ของชาติ” เช่นใช้ชื่อ ชวนชม สายหยุด สวงนศรี เป็นต้น สำหรับผู้ที่มีชื่อกลาง ๆ ไม่ บ่งบอกชัดเจนว่าเป็นหญิงหรือชาย ได้รับการแนะนำให้เปลี่ยนชื่อใหม่ให้เหมาะสม โดยเฉพาะข้าราชการต้องปฏิบัติตามนโยบาย

* จอมพล ป. พิบูลสงคราม มีอำนาจอยู่สองช่วงคือ พ.ศ. ๒๔๘๑-๒๔๘๗ และ พ.ศ. ๒๔๙๑-๒๕๐๐ ดูรายละเอียดเพิ่มเติมใน ชาญวิทย์ เกษตรศิริ, ธำรงค์ศักดิ์ เพชรเลิศอนันต์ และ วิจัยล์ พงศ์พนิตานนท์, บรรณาธิการ จอมพล ป. พิบูลสงครามกับการเมืองไทยสมัยใหม่, พิมพ์ครั้งที่ ๒ (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๔๔)

^{๔๘} สุวดี ธนประสิทธิ์พัฒนา, การแต่งกายสตรีกับหัตถกรรมทอผ้าในสังคมไทยสมัยรัตนโกสินทร์, หน้า ๘๖-๘๘.

^{๔๙} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๘๘.

ของรัฐบาลเพื่อเป็นตัวอย่างแก่ประชาชนทั่วไป^{๖๐} นอกจากนี้ชื่อที่มีความเหมาะสมกับเพศในชีวิตจริงแล้ว ชื่อตัวละครในการแสดงก็ต้องมีความเหมาะสมกับเพศด้วยเช่นกัน ไม่เช่นนั้นแล้วกรม ศิลปากรจะไม่รับบทไปตรวจเพื่อพิจารณาอนุญาตให้แสดง^{๖๑}

นอกจากบทบาทที่ชัดเจนระหว่างความเป็นหญิงและความเป็นชายที่ชัดเจนแล้ว การแต่งกายของชายและหญิงก็มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น ถึงแม้ว่าก่อนหน้านี้จะได้มีความพยายามในเรื่องการแต่งกายของประชาชนมาก่อนแล้ว แต่การแต่งกายของคนไทยทั่วไปยังคงไม่เปลี่ยนแปลงมากนัก เห็นได้จากในสมัยจอมพล ป. ยังคงมีความพยายามที่จะให้คนไทยเลิกนุ่งโจงกระเบนเปลี่ยนมาเป็นกางเกงและกระโปรง^{๖๒} เพื่อเน้นความเป็นหญิงและความเป็นชาย*

ความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้มีความเข้มข้นและมีผลต่อประชาชนชาวไทยทุกคน รัฐบาลมีการประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่องทั้งวิทยุกระจายเสียง หนังสือพิมพ์ ป้ายประกาศต่าง ๆ รวมทั้งต้องแต่งกายให้เรียบร้อยเมื่อมาติดต่อกับสถานที่ราชการ ซึ่งต่างจากในสมัยของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ที่ทรงเผยแพร่ผ่านงานพระราชนิพนธ์ เช่นหนังสือปลูกใจ และอบรมสั่งสอน บทละคร และบทความตามหนังสือพิมพ์^{๖๓} เป็นเพียง “พระราชนิยม” ที่ใครจะทำตามหรือไม่ทำตามก็ได้ การเปลี่ยนแปลงในรัชสมัยของพระองค์จึงจำกัดอยู่แต่ในแวดวงของชนชั้นสูงเท่านั้น

ถึงแม้ว่าในเวลาจะไม่พบหลักฐานว่าจอมพล ป. พิบูลสงครามมีทัศนคติเช่นไรกับกะเทยและพฤติกรรมรักร่วมเพศ แต่จากนโยบายที่แยกอย่างชัดเจนระหว่างความเป็นชายและความเป็นหญิง น่าจะทำให้ผู้ที่มีพฤติกรรมเป็นกะเทย หรือมีพฤติกรรมรักร่วมเพศไม่สามารถที่จะเปิดเผยตัวตนที่สาธารณะได้อย่างเต็มที่

^{๖๐} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๐๐.

^{๖๑} กองจดหมายเหตุแห่งชาติ ศธ. ๐๓๐๑.๒๕/๒๕ เอกสารกรมศิลปากร กระทรวงศึกษาธิการ หนังสือเลขที่ ๑๒๔/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๖ จากเลขานุการกรมศิลปากร ถึงผู้จัดการมหรสพพัฒนากร เรื่อง ทักท้วงการตั้งชื่อตัวละคร. อ้างถึงใน จิรพร วิทศศักดิ์พันธุ์, “นโยบายวัฒนธรรมของจอมพล ป. พิบูลสงคราม,” ใน จอมพล ป. พิบูลสงครามกับการเมืองไทยสมัยใหม่ พิมพ์ครั้งที่ ๒. ชาญวิทย์ เกษตรศิริ, ธำรงค์ศักดิ์ เพชรเลิศอนันต์ และ วิจัยล์ พงศ์พนิตานนท์, บรรณาธิการ (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๔๔), หน้า ๒๕๒.

^{๖๒} สุวดี ธนประสิทธิ์พัฒนา, , การแต่งกายสตรีกับหัตถกรรมทอผ้าในสังคมไทยสมัยรัตนโกสินทร์, หน้า ๑๐๑.

* ดูรายละเอียดเพิ่มเติมใน ก้องสกุล กวินวิโรกุล, “การสร้างร่างกายของพลเมืองไทยในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม พ.ศ. ๒๔๘๑-๒๔๘๗,” (วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยมหิดล (มานุษย-วิทยา) คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๔๕)

^{๖๓} กรรณิรมย์ สุวรรณานนท์, “พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวกับการสร้างชาติไทย”, หน้า ๒๓๓.

อย่างไรก็ดีถึงแม้ว่าจะไม่ปรากฏหลักฐานที่กล่าวถึงกะเทย ในเอกสารอื่น ๆ ในสมัยของจอมพล ป. พิบูลสงครามแต่ในพจนานุกรมตัวสะกดแบบใหม่ ที่จัดทำขึ้นและออกพิมพ์เผยแพร่เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๘๕ ยังคงมีคำว่ากะเทย ปรากฏอยู่ในหน้า ๑๗^{๖๔} ของพจนานุกรมฉบับดังกล่าว น่าจะแสดงให้เห็นว่ากะเทย ไม่ได้หายไปจากสังคมไทยในช่วงเวลานี้

กล่าวโดยสรุปความชัดเจนระหว่าง “ความเป็นชาย” และ “ความเป็นหญิง” ที่เริ่มมาตั้งแต่ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เป็นการรับมาตรฐานระบบความหมายทางเพศของตะวันตกเข้ามาปรับใช้กับสังคมไทย ถึงแม้ว่าวัตถุประสงค์ของการรับเอาระบบความหมายทางเพศในแต่ละสมัยจะแตกต่างกัน แต่สิ่งหนึ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้คือ คนไทยได้ค่อย ๆ ซึมซับเอาระบบความหมายเรื่องเพศแบบตะวันตกเข้ามาทีละน้อย ที่เห็นได้อย่างชัดเจนที่สุดคือการแต่งกายของสตรี เดิมทั้งชายและหญิงในสังคมไทยจะแต่งกายในลักษณะที่ไม่แยกกันอย่างเด่นชัด พระบรมรูปของรัชกาลที่ ๑ - ๓ ที่ประดิษฐานในปราสาทพระเทพบิดร ทรงพระภูษาจีบในลักษณะจำลอง ในขณะที่หญิงชั้นสูงก็นุ่งจีบในลักษณะดังกล่าวด้วย การนุ่งโจงกระเบนก็สามารถนุ่งได้ทั้งชายและหญิง ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ ๖ สตรีชนชั้นสูงเปลี่ยนมานุ่งซิ่น ส่วนบุรุษก็เริ่มนุ่งกางเกง และได้เปลี่ยนมาเป็นกางเกง และกระโปรงในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม และนอกจากความเปลี่ยนแปลงในเรื่องการแต่งกายที่เลียนแบบตะวันตกแล้ว สังคมไทยน่าจะได้รับอิทธิพลระบบความหมายทางเพศจากตะวันตกเข้ามาด้วย ความชัดเจนของ “ความเป็นชาย” และ “ความเป็นหญิง” ก็น่าที่จะทำให้ “ความเป็นอื่น” ชัดเจนขึ้นมาด้วยความเป็นอื่นในที่นี้นอกจาก กะเทย แล้ว พฤติกรรมรักร่วมเพศ ก็น่าจะกลายเป็นของประหลาดที่ไม่เคยมีอยู่ในสังคมไทยมาก่อน

น่าสังเกตว่าในช่วงเวลานี้ข่าวพฤติกรรมรักร่วมเพศปรากฏในสื่อสาธารณะแล้ว หนังสือพิมพ์รายวัน ศรีกรุง ฉบับประจำวันวันที่ ๒๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๘ มีข่าว ตั้งช่องโสเภณีเด็กชาย พาดหัวข่าวว่า “ตั้งช่องโสเภณีเถื่อนอย่างวิถิตาร โดยใช้เด็กชายเป็นผู้รับจ้างกระทำชำเรา” ตามเนื้อข่าวกล่าวว่ นาย การุณ ผาสุก หรือนายถั่วดำ ถูกจับที่ตำบลตรอกถั่วออก อำเภอบ่อผอบปราบ สาเหตุที่ถูกตำรวจจับนั้น เนื่องจาก ร.ต.ท. แสงสังเกตว่าห้องแถวเช่าที่นายถั่วดำเช่าอยู่มีเด็กชายอายุตั้งแต่ ๑๐ ถึง ๑๖ ปีอยู่ในห้องมากมาย ร.ต.ท. แสงสัง ได้ออกสืบสวนอยู่ ๒-๓ วันจึงทราบว่

นายถั่วดำหรือการุณผู้นี้เป็นคนไม่มีภรรยา และได้เป็นผู้ที่ชักชวนเด็ก ๆ ผู้ชายอายุตั้งแต่ ๑๐ ปี ถึง ๑๖ ปี ไปดูภาพยนตร์บ้าง ซื่อของเล่นให้บ้าง ให้ขนมรับประทานบ้าง แล้วก็พากันมาบ้านที่พักของนายการุณหรือถั่วดำ ก็กระทำการสำเร็จความใคร่แก่เด็กชายซึ่งพามานั้นเสียก่อน และต่อจากนายถั่วดำหรือนายกา

^{๖๔} กรมโกศนาการ, พจนานุกรมตัวสะกดแบบใหม่ (พระนคร : โรงพิมพ์ศาสนศึกษา, ๒๔๘๕) , หน้า

รุม ได้สำเร็จความใคร่แก่เด็กที่พามาแล้ว นายการุณหรือถั่วดำก็จัดให้เด็กชายเหล่านั้นรับสำเร็จความใคร่กับแขกบ้าง เจ้าสัวและเงินบำบ่าบ้าง พวกที่มาสำเร็จความใคร่กับเด็กเหล่านี้ต้องเสียเงินเป็นสินจ้างรางวัลให้แก่นายถั่วดำหรือการุณ เยี่ยงหญิงโสเภณี^{๖๕}

ข่าวจากหนังสือพิมพ์รายวันฉบับนี้สะท้อนให้เห็นว่า การขายบริการทางเพศของชายให้กับลูกค้าที่เป็นผู้ชายเหมือนกันนั้นเป็นสิ่งที่มิอยู่ในขณะนั้น อย่างน้อยที่สุดในกรณีของนายการุณ ถึงแม้ว่าลูกค้าของนายการุณส่วนใหญ่จะเป็นคนสัญชาติอื่นที่ไม่ใช่คนไทย เช่น แขก, เจ้าสัว และเงินบำบ่า อาจจะเป็นไปได้ว่าลูกค้าของนายการุณนั้นอาจจะมีคนไทยด้วย แต่ไม่ได้กล่าวถึง แจ็คสันได้ตั้งข้อสังเกตไว้ว่าข่าวนี้น่าจะเป็นข่าวดั่งและเป็นที่น่าสนใจของผู้คนในสมัยนั้นเนื่องจากชื่อเล่นของนายการุณ “ถั่วดำ” ได้กลายเป็นศัพท์แสลงที่ใช้เรียกพฤติกรรมรักร่วมเพศชายในเวลาต่อมา^{๖๖} นอกจากหัวข้อข่าวที่มีการใช้คำว่า “วิถิตาร” ในการกล่าวถึงการตั้งช่องโสเภณีเด็กชาย การใช้คำว่า “วิถิตาร” ในที่นี้น่าจะหมายถึงว่าช่องโสเภณีเด็กชายแตกต่างไปจากช่องโสเภณีหญิงที่มีอยู่ทั่วไปในเวลานั้น เนื้อหาภายในข่าวก็เป็นเพียงการนำเสนอข่าวอย่างตรงไปตรงมาปราศจากคำที่สื่อให้เห็นนัยในทางลบ เช่นที่ปรากฏในหัวข้อข่าวพฤติกรรม รักร่วมเพศในช่วงเวลาดังกล่าวไม่เป็นปัญหาสังคมและไม่ก่อให้เกิดอาการตื่นตระหนกต่อปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศในเวลาต่อมา พฤติกรรมรักร่วมเพศในที่นี้ น่าจะไม่แตกต่างกับความประพฤติ “นอกกุ่มนอกรอย” ของกรมหลวงรักษมเรศร เป็นเพียงพฤติกรรมทางเพศแบบหนึ่งของ “ผู้ชาย” และเป็นที่ยอมรับของคนในสังคม

๒.๔ วากรรมรักร่วมเพศหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ - ทศวรรษ ๒๕๐๐

พฤติกรรมรักร่วมเพศก่อนปี พ.ศ. ๒๔๕๐ ยังคงไม่เป็น “ปัญหา” ในสังคมไทยเมื่อเปรียบเทียบข่าวนายถั่วดำกับข่าวที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์สยามนิกร ฉบับวันจันทร์ที่ ๔ กันยายน ๒๔๕๓ ได้ตีพิมพ์บทความเรื่อง กามารมณวิถิตารเบื้องหลังกำแพงคุก บทความเรื่องนี้เป็นการกล่าวถึงพฤติกรรมทางเพศของคนที่ดีดุกหรือนักโทษในเรือนจำบางขวาง วิจารณ์ ผู้รัตนผู้เขียนบทความนี้ได้กล่าวว่า

^{๖๕} ปียกนิกร หงษ์ทอง, สยามสนุกข่าว (กรุงเทพฯ : กัญญา , ๒๕๓๑), หน้า ๑๔๖-๑๔๗.

^{๖๖} Peter Jackson, Dear Uncle Go : Male Homosexuality in Thailand (Bangkok : Bua Luang Books, 1995), pp. 151-152.

ภายหลังสงครามกล่าวกันว่า ศิลธรรมของคนเสื่อมลง คดีทุจริตกระทำ จำเราและผู้สาวทวิจำนวนมากขึ้น ทั้งนี้โดยเหตุผลที่ว่าระยะนี้สิ่งลามกอนาจาร ได้วิวัฒนาการมากขึ้น แอบแฝงเข้ามาในรูปของศิลปะและสังคม นอกจากนั้น แล้วยังเพิ่มความอูฐริพิศดารเพิ่มขึ้นทุกที จะเห็นได้จากข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ และคดีในศาล

นักโทษส่วนใหญ่ที่ถูกปัญหาการมรณกรรมรุนแรง ก็ได้กับนักโทษที่ โทษหนักต้องคุมขังอยู่นานปี จะเพาะเรือนจำบางขวางแดน ๑ เป็นแดนที่เอิกเกริกด้วยเรื่องทำนองนี้มากที่สุด เพราะว่าเป็นการบังเอิญที่คัดเลือกเอาพวกเช็กส์ จัดไปอยู่รวมกัน วิธีบำบัดความใคร่ของนักโทษเท่าที่รู้เห็นกันมีอยู่ ๒ วิธีคือ ๑. เสพย์เมถุนเว็จมรรค ๒. สำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง นักจิตวิทยาจำแนกการกระทำของพวกนี้ว่าเกิดจากลัทธิการเอาอย่างทำตามอย่างกัน คือว่าในกลุ่ม ๆ หนึ่ง ย่อมจะมีหัวใจอยู่คนหนึ่งหรือสองคน พวกหัวใจนี้แหละทำอะไร แม้จะ วิดถาร พวกอื่น ๆ ก็มักจะเอาอย่าง ดังนั้นวิธีการสำเร็จความใคร่ทั้งสองวิธีดังกล่าวแล้ว บางครั้งในเมื่อเหลือกลั้น นักโทษยอมทำกันในที่เปิดเผยลึมอาย

นักโทษชายที่มีร่างกายบอบบางอ่อนแอ แน่นอนเหลือเกิน เมื่อถูกส่งตัว เข้าคุก พวกเก่าจะหมายตาเอาไว้ที่เดียว เพื่อจับตัวเอาไว้เป็นคู่ครอง บางทีก็รังแก เอาคือ ๆ ครั้น “นางเอก” จะร้องเรียนเจ้าหน้าที่ก็ทำไม่ได้ เพราะกลัวอิทธิพลของ เหล่าพระเอก ดีไม่ดีเจ็บตัวเปล่า สู้ออดทนเอาไม่ได้สบายดีบางทีงานการไม่ต้องทำ พวกพระเอกอาสาทำแทนให้เสร็จ คอยแต่นั่งพักผ่อน แต่งหน้าไว้คอยพวกยอดชู้ เปนพอ ความสุขไหลมาเทมาเอง

นักโทษหนุ่มพวกนี้เองไม่ช้าไม่นานก็กลายเป็นชายหาเงินไปเลย คือ เปนพ่อค้าขายถั่วดำ ทำตัวเพื่อความสุขคนอื่น ไม่คิดพวกหญิงหาเงินเหมือนกัน ... อีปัดที่ว่านี้ทำประโยชน์ได้หลายอย่าง เช่น ให้ฝ่ายชายพูดจาเกี้ยวพาและฝาก รักให้กอดจูบลูบคลำพอได้คลายอารมณ์ อีปัดที่เชี่ยวชาญถึงขนาด อาจช่วยความ ใคร่ของผู้ชายให้สำเร็จได้อีกทางหนึ่งด้วยวิธี “อม” ซึ่งชาวคุบบัญญัติศัพท์นี้ อย่างคนองปากว่า “สูบซีการ์” วิธีหลังนี้นักชอกแซก...เป็นเรื่องธรรมดา จะ แปลกอยู่บ้างก็คือโดยทั่วไปเพศตรงข้ามปฏิบัติให้แก่กัน ไม่ใช่เพศเดียวกันอย่าง ในคุก^{๖๗}

^{๖๗} โรจน์ ชูรัตน์, “การมรณกรรมวิธการเบื้องหลังกำแพงคุก,” สยามนิกร (๔ กันยายน ๒๔๕๓) : ๖, ๘.

จากบทความของโรจน์ ยูวรัตน์แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศถูกมองว่าเป็น “ปัญหาสังคม” และเป็นปัญหาทางด้านศีลธรรมของสังคมไทยหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ ยุติลง อย่างไรก็ตามจากการบรรยายลักษณะของพฤติกรรมรักร่วมเพศในคุกเกิดจากการขาดแคลนเพศตรงข้ามในการบำบัดความใคร่ที่เกิดขึ้น พฤติกรรมรักร่วมเพศในคุกเกิดจากการเลียนแบบผู้มีอิทธิพลในคุกหรือที่โรจน์เรียกว่า หัวใจ และไม่ปรากฏว่านักโทษชายที่มีบทบาทเป็น “พระเอก” นั้น หลังจากพ้นโทษออกจากคุกแล้วจะยังคงมีพฤติกรรมรักร่วมเพศอยู่หรือไม่ แต่สำหรับกรณี “นางเอก” นั้น พฤติกรรมเช่นนี้ได้ติดตัวออกไปด้วย และกลายเป็น “ผู้ชายหาเงิน” “ทำตัวเพื่อความสุขคนอื่น ไม่ผิดพวกหญิงหาเงิน” โรจน์ไม่ได้บอกว่าผู้ชายหาเงินพวกนี้มี ลูกค้ำเป็นใคร เป็นชาวต่างประเทศหรือคนไทยด้วยกัน แต่อย่างไรก็ตามก็แสดงให้เห็นว่าอาชีพ ผู้ชายขายบริการทางเพศให้กับผู้ชายด้วยกันนั้นเป็นที่รับรู้กันในสังคมไทย (อย่างน้อยที่สุดได้แก่กลุ่มผู้ที่อ่านหนังสือพิมพ์ดังกล่าว) และยังสามารถได้อีกว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศ เริ่มเป็นที่สังเกตของคนทั่วไปได้ในระดับหนึ่งแล้ว อย่างไรก็ตามพัฒนาการทางด้านการแพทย์ของไทยช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ ได้ทำให้พฤติกรรมรักร่วมเพศกลายเป็นโรค ที่ต้องได้รับการบำบัดรักษา

ความเปลี่ยนแปลงทางด้านความคิดเกี่ยวกับศีลธรรมที่มีผลกระทบจากอิทธิพลของวัฒนธรรมตะวันตกโดยเฉพาะประเทศสหรัฐอเมริกา นอกจากจะเป็นผลมาจากปัจจัยทางการเมืองแล้ว ความเปลี่ยนแปลงภายในเช่นการเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของจำนวนประชากร และการขยายตัวทางเศรษฐกิจนับตั้งแต่ต้นทศวรรษ ๒๕๐๐ เป็นต้นมา โดยเฉพาะในสมัยที่ จอมพลสฤษดิ์ได้เข้าควบคุมบริหารรัฐบาล ได้ดำเนินยุทธศาสตร์พัฒนาเศรษฐกิจ โดยสนับสนุนให้เศรษฐกิจเมืองขยายตัวอย่างรวดเร็ว โดยมีกรุงเทพฯ เป็นศูนย์กลางของการพัฒนา ประชากรกรุงเทพฯ เพิ่มขึ้นจาก ๒.๖ ล้านคน ใน พ.ศ. ๒๕๐๓ เป็น ๔.๖ ล้านคนใน พ.ศ. ๒๕๑๓ และ ๕.๕ ล้านคนในปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ประชากรกรุงเทพฯ ที่เพิ่มขึ้นนี้ส่วนใหญ่เป็นแรงงานที่ถูกดึงเข้ามาทำงานในกิจการสาธารณูปโภค การค้าและอุตสาหกรรมบริการซึ่งกำลังขยายตัวอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้กิจกรรมที่เรียกว่าธุรกิจนอกระบบก็เกิดขึ้นเป็นดอกเห็ดในเขตกรุงเทพฯ เช่น การค้าหาบเร่ การจับแท็กซี่ การขายอาหารข้างถนน คนงานก่อสร้าง ลูกจ้างธุรกิจขนาดย่อม และการบริการมากมายหลายชนิด^{๖๔} แรงงานจำนวนมากมหาศาลเช่นนี้จำนวนหนึ่งน่าจะเข้าไปสู่ธุรกิจบริการ โดยเฉพาะการค้าบริการทางเพศ ซึ่งเป็นธุรกิจที่ไม่จำเป็นต้องมีวุฒิทางการศึกษารับรอง ประกอบกับอาชีพทั่ว ๆ ไปมีการแข่งขันสูง แรงงานจากชนบททั้งผู้ชายและผู้หญิงจึงสามารถเข้าสู่ธุรกิจบริการแขนงนี้ได้โดยง่าย อาชีพการค้า

^{๖๔} ผาสุก พงษ์ไพจิตร, คริส เบเกอร์, เศรษฐกิจการเมืองไทยสมัยกรุงเทพฯ พิมพ์ครั้งที่ ๒ (กรุงเทพฯ : โอ.เอส. พรินติ้ง เฮาส์, ๒๕๔๒), หน้า ๑๑๗.

บริการทางเพศจึงเป็นอีกตัวเลือกหนึ่งที่มีรายได้ดี ความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ได้ทำให้เกิดผลกระทบต่อความรู้สึกในด้านศีลธรรม และประเด็นเรื่องเพศของคนในสังคมไทยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

๒.๔.๑ การสร้างวาทกรรมทางการแพทย์ว่าด้วยพฤติกรรมรักร่วมเพศ

พัฒนาการความรู้และการสร้างองค์ความรู้ทางการแพทย์เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ และความรู้ทางจิตเวชศาสตร์มีส่วนสำคัญต่อความเข้าใจพฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคมไทยเป็นอย่างมาก ความรู้ทางการแพทย์ของไทยก่อนปลายทศวรรษ ๒๕๑๐ นั้น ไม่ปรากฏว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นความผิดปกติที่จะต้องได้รับการรักษาจากแพทย์ จากประวัติการ จัดการทางด้านจิตเวชของไทย การจัดการกับผู้ป่วยทางจิตของโรงพยาบาลสมเด็จพระยาที่ถือได้ว่าเป็นโรงพยาบาลโรคจิตแห่งแรกของประเทศไทย มีแนวความคิดในการเยียวยารักษา “คนเสียจริต” ด้วยความรู้ทางการแพทย์แบบตะวันตก โดยเริ่มเปิดรับคนไข้เป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. ๒๕๕๑ คนไข้ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ “เสียจริต” มีอาการคลุ้มคลั่งและเสียดสี^{๖๕} และตามสถิติผู้ประกอบโรคศิลป์ในปี พ.ศ. ๒๕๗๔ ไม่ปรากฏว่ามีแพทย์เฉพาะทางด้านจิตเวช^{๖๖} แต่อย่างใด

อาจถือได้ว่าหลวงวิเชียรแพทยาคมเป็นแพทย์คนแรก ๆ ที่ได้ให้ความสำคัญกับปัญหาความเจ็บป่วยทางจิต หลวงวิเชียรแพทยาคมมีงานเขียนและได้แสดงปาฐกถาเกี่ยวกับปัญหาทางจิตที่เกิดขึ้นในสังคม และได้ยกกล่าวถึงเรื่อง Homosexual หรือพฤติกรรมรักร่วมเพศด้วย แต่หลวงวิเชียรแพทยาคมก็ไม่ได้ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้มากนัก เช่นในหนังสือรวมปาฐกถาเกี่ยวกับปัญหาชีวิตของคนทั่วไปตามหลักจิตวิทยา ดิพิมพ์ในปี พ.ศ. ๒๕๑๕ ในตอนที่ว่าด้วย *กามารมณ์และสมรส* ได้กล่าวถึงรักร่วมเพศไว้ว่า “Homo (โฮโม) เมื่อกล่าวถึงคำนี้ ถ้าจะแปลในความหมายโดยจะเพาะแล้ว ก็ต้องแปลว่าเพศเดียวกัน คือถ้าหมายถึงเซกซ์แล้ว ก็คือเพศเดียวกัน ชายรักชาย หญิงรักหญิง^{๖๗} ภายในเรื่องเดียวกันนี้หลวงวิเชียรได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงหลังการแต่งงานว่า เมื่ออยู่กันไปนาน ๆ แล้วความสัมพันธ์ที่มีต่อกันจะมีลักษณะที่เป็นเพื่อนกัน กล่าวได้ว่าในแวดวงการแพทย์ก่อนปี พ.ศ. ๒๕๗๔ ให้ความสำคัญกับความเจ็บป่วยทางกายมากกว่าความเจ็บป่วยทางจิต และพฤติกรรมรักร่วมเพศก็ยังไม่เป็นปัญหา และเป็นความเจ็บป่วยทางจิตที่จะต้องได้รับการรักษาจากแพทย์ หลังจากนั้นอีกหลายปี ในการประชุมแพทยศาสตร์ศึกษาครั้งที่ ๑ ระหว่างวันที่ ๒๕-

^{๖๕} พิชาชู พัฒนา, ความเป็นมาของการแพทย์เมืองไทย (พระนคร : โอเดียนสโตร์, ๒๕๐๕), หน้า ๒๒๒-๒๒๓.

^{๖๖} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๓๓.

^{๖๗} วิเชียรแพทยาคม, รวมปาฐกถาเกี่ยวกับปัญหาชีวิตของคนทั่วไปตามหลักจิตวิทยา (พระนคร : กรุงเทพมหานคร, ๒๕๑๕), หน้า ๑๐๒-๑๐๓.

๓๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๕๕ หนึ่งในข้อสรุปในการปรับเปลี่ยนการจัดการเรียนการสอนด้านแพทย์คือ เพิ่มการสอนวิชา จิตเวชศาสตร์ ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าก่อน พ.ศ. ๒๔๕๕ กะเทย และพฤติกรรมรักร่วมเพศไม่ถือว่าเป็น “โรค” หรือความผิดปกติทางการแพทย์ในสังคมไทย พัฒนาการทางการแพทย์แบบตะวันตกในสังคมไทยให้ความสำคัญกับ“โรคภัยไข้เจ็บทางกายภาพ” มากกว่า“ความเจ็บป่วยทางสังคม”

น่าสังเกตว่าในโลกตะวันตกพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นที่สนใจในวงการแพทย์ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๑๒ (ค.ศ. 1869) ในปีนั้นได้ปรากฏคำว่า homosexual ซึ่งเป็นคำที่ Karl Maria Kertbeny ใช้กล่าวถึงผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เป็นปฏิกิริยาตอบโต้กับกฎหมายปราบปรามและควบคุมพฤติกรรมรักร่วมเพศ และบทลงโทษของปรัสเซีย ในปีเดียวกันนั้น Karl von Westphal จิตแพทย์ในกรุงเบอร์ลินได้ตีพิมพ์การศึกษาคนไข้ผู้หญิงในโรงพยาบาลบ้าแห่งหนึ่ง ซึ่งมีลักษณะท่าทางเป็นผู้ชาย แต่งกายเป็นผู้ชาย และสนใจเพศหญิง คนไข้ผู้นี้แสดงความกังวลและโศกเศร้าเสียใจ และไม่ต้องการที่จะเป็นเช่นนี้

Westphal กล่าวว่าหญิงผู้นี้มีร่างกายปกติ และไม่ได้มีอาการเพ้อคลั่ง และได้สรุปว่าสิ่งนี้เป็นมาตั้งแต่เกิด และไม่ควรจะมองว่าเป็นความวิกลจริต เนื่องจากไม่ใช่เป็นพฤติกรรมที่ คนไข้เลือกที่จะเป็น Westphal เรียกปรากฏการณ์นี้ว่า “ความรู้สึกทางเพศที่ตรงกันข้าม” (contrary sexual feelings) ถึงแม้ว่าการวินิจฉัยของ Westphal จะไม่ได้สรุปออกมาว่า พฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นความผิดปกติ แต่เป็นปรากฏการณ์ทางจิตของมนุษย์แบบหนึ่ง อย่างไรก็ตามการวินิจฉัยของ Westphal มีส่วนสำคัญที่ทำให้แพทย์คนอื่น ๆ หันมาสนใจกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ และได้ทำให้วิทยาการทางการแพทย์เข้ามามีอำนาจจัดการกับเรื่องนี้ มีแพทย์หลายคนในทวีปยุโรปพยายามจะบำบัดรักษา “ผู้ป่วย” ในลักษณะเดียวกันนี้ ตลอดระยะเวลาที่มากกว่า ๑๐ ปีต่อมา^{๑๒}

ความรู้ทางการแพทย์ของไทยในเรื่องพฤติกรรมรักร่วมเพศโดยเฉพาะอิทธิพลของทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของ Freud ต่อวงการแพทย์ในสาขาจิตเวชศาสตร์ไทยช่วงทศวรรษ ๒๕๐๐ ล้วนเป็นความรู้ที่ได้มาจากโลกตะวันตกโดยเฉพาะจากสหรัฐอเมริกา เนื่องจากหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้กลายเป็นสนามอำนาจระหว่างโลกเสรีนิยมประชาธิปไตยและสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ สหรัฐอเมริกาได้ให้ความสนับสนุนทั้งในด้านการเงินและการทหารกับประเทศไทยในการต่อต้านคอมมิวนิสต์ รวมทั้งการให้ทุนสนับสนุนการศึกษาต่อในประเทศสหรัฐอเมริกา ความร่วมมือระหว่างโรงพยาบาลศิริราช และมูลนิธิร็อกกี้เฟลเลอร์ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๖๖ ในการช่วยเหลือปรับปรุงหลักสูตรแพทย์ศึกษาให้เข้าสู่ระดับมาตรฐานสากล มูลนิธิได้ส่งศาสตราจารย์เข้ามาปรับปรุงกิจการในแผนกวิชาต่าง ๆ และให้ทุนอาจารย์ของคณะออกไปศึกษาวิชาเพิ่มเติมในต่าง

^{๑๒} Conrad, Peter.; Schneider, Joseph W. Deviance and Medicalization : From Badness to Sickness

ประเทศ^{๑๓} แพทย์รุ่นบุกเบิกทางด้านสาขา จิตเวชศาสตร์ (ทั้งที่เกี่ยวข้องโดยตรง รวมทั้งสาขาอื่นที่เกี่ยวข้องเช่นกายวิภาคศาสตร์ ดังจะได้กล่าวถึงอย่างละเอียดต่อไป) ในช่วงต้น พ.ศ. ๒๕๐๐ นั้น ล้วนจบการศึกษาหรือได้รับการ อบรมในด้านจิตเวชศาสตร์จากประเทศสหรัฐอเมริกา ไม่ว่าจะเป็น สุด แสงวิเชียร ที่ได้รับทุนจากมูลนิธิร็อกกี้เฟลเลอร์ไปศึกษาและดูงานในสาขาต่าง ๆ ของวิชา กายวิภาคศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัย Michigan และมหาวิทยาลัย Western Reserve ในปี พ.ศ. ๒๔๙๔-๒๔๙๖ อรุณ ภาควรรณ ที่ได้รับการฝึกอบรมแพทย์ประจำบ้านจิตเวชจากมหาวิทยาลัย Colorado, มหาวิทยาลัย California และมหาวิทยาลัย Johns Hopkins

นายแพทย์สุด แสงวิเชียรเป็นแพทย์คนแรก ๆ ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับภารกิจทางวิชาการเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ แต่การเข้ามาของสุดก็ไม่ได้เป็นการกล่าวถึงพฤติกรรม รักร่วมเพศโดยตรง สุด แสงวิเชียรเป็นผู้ที่เชี่ยวชาญด้านกายวิภาคศาสตร์ สิ่งที่สุดให้ความสำคัญคือความผิดปกติทางกายภาพ ดังนั้นความผิดปกติของอวัยวะที่เป็นลักษณะกำกวมระหว่างชายและหญิงจึงเป็นประเด็นที่สุดให้ความสนใจและให้ความสำคัญ สุดพยายามที่จะบอกว่าความผิดปกติที่เกิดขึ้นกับอวัยวะนี้ควรจะเรียกว่า “กะเทย” ซึ่งเป็นความผิดปกติทางกาย ไม่ใช่ “กะเทย” ในความหมายกว้าง ๆ ที่หมายถึงบุคคลที่มีพฤติกรรมตรงข้ามกับเพศของตน ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในบทที่ ๒ คำว่า “กะเทย” ในความหมายหลังนี้ใช้แพร่หลายกันในสังคมไทย ตั้งแต่สมัยจารีต โดยมีความหมายถึงบุคคลที่มีพฤติกรรมทางสังคมตรงข้ามกับเพศของตน และอาจจะไม่ได้หมายถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศโดยตรง กล่าวคือเป็นกะเทยทางสังคม สุดต้องการให้เรียกคนกลุ่มหลังว่า “ลักเพศ” เนื่องจากเป็นบุคคลที่มีพฤติกรรมทั่วไปตรงข้ามกับเพศของตนและในบางกรณีอาจรวมถึงพฤติกรรมทางเพศเป็นการ “ลัก” เอาลักษณะของเพศตรงข้ามมาเป็นของตน

ความพยายามที่จะจำแนกความแตกต่างระหว่าง “กะเทย” (ทางกายภาพ) และ “กะเทย” (ทางสังคม) เห็นได้จาก สารานุกรมไทยฉบับราชบัณฑิตยสถานปี พ.ศ. ๒๕๕๕ ซึ่งได้กล่าวถึง “กะเทย” ว่าหมายถึง “คนหรือสัตว์ที่มีลักษณะหรืออวัยวะเป็นทั้งของหญิงและชาย หรือเป็นทั้งของตัวผู้และตัวเมีย จนจำแนกออกเป็นเพศใดเพศหนึ่งไม่ได้ชัดเจน” และได้แบ่งกะเทยออกเป็น ๒ ประเภท คือ “กะเทยแท้” และ “กะเทยเทียม” *กะเทยแท้* “เป็นชนิดที่มี ต่อมเพศทั้งสองชนิด แต่ลักษณะเพศภายนอกอาจเป็นชาย เป็นหญิงหรือกึ่งกลางระหว่างเพศ ทั้งสอง” ส่วน *กะเทยเทียม* “เป็นชนิดที่มีต่อมเพศของเพศหนึ่ง แต่อวัยวะสืบพันธุ์อื่น ๆ มีของอีกเพศหนึ่งแทรกซ้อนอยู่หรือที่เป็นของเพศของตัวเองไม่ถึงขนาดปกติ^{๑๔} การกล่าวถึงกะเทยทางกายภาพใน สารานุกรมไทย

^{๑๓} พิชาญ พัฒนา, ความเป็นมาของการแพทย์เมืองไทย, หน้า ๒๐๘-๒๐๙.

^{๑๔} ราชบัณฑิตยสถาน, สารานุกรมไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน เล่ม ๒ (พระนคร : รุ่งเรืองธรรม, ๒๕๕๕), หน้า ๘๑๐-๘๑๒.

ฉบับราชบัณฑิตยสถานปี พ.ศ. ๒๔๕๕ นอกจากจะบอก “ประเภท” ของความพิการทางกายแบบ “กะเทย” แล้วยังมีภาพประกอบความผิดปกติของอวัยวะเพศชนิดต่าง ๆ ที่สุดเรียกว่า “กะเทย” ความผิดปกติทางกายภาพนี้แบ่งออกได้เป็น ๒ ประเภทคือ “กะเทยแท้” และ “กะเทยเทียม” ความหมายของคำทั้งสองนี้ในการใช้ของ สื่อมวลชนและแม้แต่ในวงการแพทย์เองก็ค่อนข้างที่จะมีความสับสนดังจะได้กล่าวถึงต่อไป ปีเตอร์ แจ็คสัน ซึ่งศึกษาวิจัยเรื่องเพศสภาพในสังคมไทยกล่าวว่าคำอธิบาย “กะเทย” ในสารานุกรมไทยฉบับราชบัณฑิตยสถานนี้ได้อาศัยตำราทางการแพทย์ของอเมริกันในช่วง ทศวรรษ 1930 และ 1940 ในการให้คำนิยามกะเทย ได้แก่ H.H. Young, Genital Abnormalities, Hermaphroditism, and Related Adrenal Diseases (Baltimore, MD, 1937); A. Grollman, Essentials of Endocrinology, 2^d ed. (Philadelphia, 1947); C.D. Creevey, “Pseudohermaphroditism : Report of Five Cases,” International Science Digest 16 (1933) : 195-212^{๓๕}

จากการบรรยายในที่ประชุมใหญ่แพทยสมาคมของนายแพทย์สุด แสงวิเชียรเรื่องการศึกษา ร่างกายและฮอร์โมนของลักเพศ เมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๔ สุดกล่าวว่าเขาและนายแพทย์อรุณ ภาคสุวรรณได้เข้าไปตรวจกลุ่มคนที่ถูกจับเพราะเป็น ลักเพศ ที่เรือนจำ บางขวาง สุด แสงวิเชียรเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านกายวิภาคศาสตร์ และเป็นอาจารย์ประจำแผนก กายวิภาคศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์และศิริราชพยาบาล โดยที่ในขณะนั้นอรุณ ภาคสุวรรณ เป็น ผู้อำนวยการโรงพยาบาลสมเด็จเจ้าพระยา ธนบุรี ได้เข้าไปตรวจสอบกลุ่ม “ลักเพศ” การที่สุดและอรุณเรียกคนกลุ่มนี้ว่า “ลักเพศ” เนื่องจาก กะเทย ในความหมายทางการแพทย์แล้วหมายถึงผู้ที่มีอวัยวะเพศของทั้งเพศชายและเพศหญิงภายในคนคนเดียวกัน หรือคนที่มีอวัยวะเพศก้ำกึ่งระหว่างชายและหญิง หรือมีฮอร์โมนเพศตรงข้ามกับลักษณะเพศทางกายภาพ ความกระตือรือร้นของนายแพทย์ทั้ง ๒ คนที่จะเข้าไป “ตรวจสอบ” กลุ่มลักเพศทำให้ดูราวกับว่าในสังคมไทยไม่เคยปรากฏคนกลุ่มนี้อยู่เลย การตรวจสอบร่างกายของคนกลุ่มนี้อย่างละเอียดของนายแพทย์ทั้งสอง ได้ผลออกมาว่าคนกลุ่มนี้ไม่มี ความผิดปกติทางกายภาพแต่อย่างใด และแพทย์ทั้งสองได้สรุปว่า “การผิดปกติที่แสดงออกมานั้น เป็นผลจากการผิดปกติในทางจิตมากกว่าทางกาย”^{๓๖}

อรุณ ภาคสุวรรณได้กล่าวว่า “ลักเพศ” หรือ Transvestite นี้เป็นลักษณะหนึ่งของ Homosexuality หรือ “รักร่วมเพศ” ซึ่งเป็นความผิดปกติทางจิต (แตกต่างจาก “กะเทย” ในความหมายทางการแพทย์ที่เป็นความผิดปกติทางกาย) สุดได้นิยามคำว่า “ลักเพศ” ไว้ว่า “เป็นลักษณะผิดปกติอย่างหนึ่งใน psychosexual orientation รวมอยู่ในพวก homosexual practices fetishism

^{๓๕} Perter Jackson, “Thai Research on Male Homosexuality and Transgenderism and the Cultural Limits of Foucaultian Analysis,” Journal of the History of Sexuality 8 , 1(1997) : 62.

^{๓๖} สุด แสงวิเชียร, “การศึกษาร่างกายและฮอร์โมนของลักเพศ,” จดหมายเหตุทางแพทย์ของแพทยสมาคมแห่งประเทศไทย (จ.พ.ส.ท.) ๔๔ , ๗ (กรกฎาคม ๒๕๐๔) : ๔๔๒.

voyeurism exhibitionism sadism และ masochism การผิดปกตินี้ไม่ได้เกิดจากการผิดปกติในฮอร์โมน^{๓๓} และได้อธิบายลักษณะของคนลัทธิเพศว่า “บุคคลเหล่านี้มีร่างกายและอวัยวะสืบพันธุ์เป็นชายแท้ แต่ในด้านจิตใจแล้วตรงกันข้าม ลัทธิเพศมีประวัติในความประพฤติ ความรู้สึกนึกคิด ตลอดจนกริยาและท่าทางเป็นแบบหญิง”^{๓๔} อรุณกล่าวย้ำบ่อยครั้งว่าคนเหล่านี้มีมีอาการป่วยทางจิต และเรียกคนกลุ่มนี้ว่า “ผู้ป่วย” อรุณได้กล่าวถึงสาเหตุของการเป็น “ลัทธิเพศ” ๓ ประการด้วยกัน คือ

๑. เป็นความผิดปกติทางพันธุกรรมหรือผิดปกติมาแต่กำเนิด
๒. เป็นโรคของต่อมไม่มีท่อ (Glandular Disease) หรือฮอร์โมน
๓. เป็นเรื่องเกี่ยวกับจิตใจ ซึ่งเกิดมาจากการเจริญเติบโตที่ผิดปกติ

การกล่าวถึงสาเหตุต่าง ๆ ของการเป็น “ลัทธิเพศ” นี้ อรุณได้อาศัยผลงานการค้นคว้าวิจัยของ แพทย์และนักจิตวิทยาตะวันตก* และแต่ละสาเหตุที่กล่าวมาอรุณก็ยอมรับว่าล้วนแล้วแต่ยังไม่เป็นที่แน่นอนว่าจะจะเป็นสาเหตุที่แท้จริงของการเป็น “ลัทธิเพศ” หรือไม่ แต่อย่างไรก็ตามอรุณก็ยังเสนอแนะแนวทางการรักษาว่ามีอยู่ ๒ แนวทางคือ รักษาให้หายเป็นคนปกติ และรักษาพอให้ดำเนินชีวิตในสังคมได้โดยไม่เป็นผลร้ายแก่ตัวหรือสังคมนัก ในกรณีการรักษาให้หายเป็นคนปกตินั้นอรุณได้กล่าวว่า

เรื่องรักษาให้หายเป็นปกตินี้ เป็นการยากมาก ถ้าเป็นรายที่เกิดผิดปกติมาแต่เด็ก ๒-๓ ขวบแล้วรักษาให้หายไม่ได้เลย แต่ในบางรายที่เกิดขึ้นในคนปกติเคยมีจิตใจเกี่ยวกับเรื่องเพศเหมือนสามัญชน แต่เพราะความกระทบกระเทือนใจอย่างแรง ทำให้เกิดอาการ Homosexual ขึ้นชั่วขณะ บุคคลประเภทนี้อาจบำบัดให้หายได้^{๓๕}

^{๓๓} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๔๓๖.

^{๓๔} อรุณ ภาคสุวรรณ, “ลัทธิเพศ,” จดหมายเหตุทางแพทย์ของแพทยสมาคมแห่งประเทศไทย (จ.พ.ส.ท.) ๔๔, ๗ (กรกฎาคม ๒๕๐๔): ๔๔๓.

* Lange, Darke, Kallman ในกรณีความผิดปกติทางพันธุกรรม Wright, Bouer, Myerson Neustadt, Rosenwig & Hoskins, Clifford Allen ในกรณีฮอร์โมน และ Freud ในทฤษฎีจิตวิเคราะห์

^{๓๕} อรุณ ภาคสุวรรณ, “ลัทธิเพศ,” จดหมายเหตุทางแพทย์ของแพทยสมาคมแห่งประเทศไทย (จ.พ.ส.ท.) หน้า ๔๔๘.

นอกจากนี้แล้วอรุณยังเสนอแนะวิธีการป้องกัน ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากแนวคิดทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์ คือ เด็กควรได้รับความอบอุ่นจากพ่อแม่ พ่อควรมีบทบาทที่เหมาะสม ควรฝึกนิสัยเด็กในวัยต่าง ๆ และไม่สนับสนุนให้เด็กประพฤติตัวในลักษณะ “ลัทธิเพศ”

ในรายงานเบื้องต้นการศึกษาร่างกายและฮอร์โมนของคน “ลัทธิเพศ” สูดและอรุณได้ทำการตรวจร่างกายของ “ผู้ป่วย” อย่างละเอียดเพื่อหาความแตกต่างทางด้านร่างกายโดยใช้ วิธีการดังต่อไปนี้

๑. ตรวจร่างกายเพื่อจะดูว่า “ผู้ป่วย” ว่ามีรูปร่างลักษณะเป็นแบบหญิงหรือชาย
๒. ตรวจ sex chromatin จากเซลล์ในปาก
๓. เก็บน้ำอสุจิไปตรวจเชื้อชาย
๔. เก็บน้ำปัสสาวะไปหา 17-ketosteroids

ผลการตรวจสอร่างกายของนักโทษกลุ่มนี้ ปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างไปจากร่างกายของชายไทยทั่วไป “พวกชาย “ลัทธิเพศ” เหล่านี้ไม่ได้มีรูปร่างของหญิงเลย เป็นแต่มี รูปร่างเป็นชายขนาดเล็กเท่านั้น”^{๕๐} และได้สรุปว่าคนกลุ่มนี้เป็นชายที่ขอบแต่งกายเป็นหญิง และมีกิริยาท่าทางเป็นผู้หญิงไม่มีความผิดปกติทางร่างกาย แต่เป็นความผิดปกติทางจิตใจ

จากรายงานของสูด แสงวิเชียร และอรุณ ภาคสุวรรณในกรณีเข้าไปตรวจบุคคลที่ถูกจับเพราะประพฤติตัวเป็นลัทธิเพศ นั้น บุคคลกลุ่มนี้มีลักษณะขอบแต่งตัวเป็นหญิง มีอกัปกรณ์เป็นหญิง และขอบคนเพศเดียวกัน แพทย์ทั้งสองคนได้เทียบคำว่า ลัทธิเพศ เข้ากับคำศัพท์ภาษาอังกฤษ Transvestite ดังที่ได้กล่าวแล้วว่าในความเข้าใจของคนทั่วไปในขณะนั้น คนกลุ่มนี้ได้รับการเรียกว่ากะเทย ตามความเข้าใจที่มีพื้นฐานมาจากระบบความหมายทางเพศที่แบ่งคนออกเป็น ๓ เพศ คือ ผู้ชาย ผู้หญิง และกะเทย แต่แพทย์ทั้งสองมีความเห็นว่า กะเทย น่าจะใช้สำหรับในกรณีความผิดปกติทางเพศที่เกิดขึ้นกับอวัยวะเพศเท่านั้น ในรายงานของแพทย์ทั้งสอง สูด แสงวิเชียรได้กล่าวถึง Homosexual ด้วย แต่ก็ไม่ได้บอกว่า Homosexual นี้มีลักษณะอย่างไร บอกแต่เพียงว่าเป็นความผิดปกติอย่างหนึ่งที่อยู่ในกลุ่มเดียวกับ ลัทธิเพศ ส่วนอรุณ ภาคสุวรรณ ได้กล่าวถึง Homosexual ในบทความเรื่อง ลัทธิเพศ ว่า “ลัทธิเพศหรือ Transvestite นี้เป็นลักษณะหนึ่งของ Homosexuality หรือ รักร่วมเพศ ซึ่งเป็นความผิดปกติทางจิต”^{๕๑} ลักษณะของลัทธิเพศที่อรุณ ยกตัวอย่างคือ

^{๕๐} สูด แสงวิเชียร, “การศึกษาร่างกายและฮอร์โมนของลัทธิเพศ,” จดหมายเหตุทางแพทย์ของแพทย์สมาคมแห่งประเทศไทย (จ.พ.ส.ท.) ๔๔, ๓ : ๔๓๘.

^{๕๑} อรุณ ภาคสุวรรณ, “ลัทธิเพศ,” จดหมายเหตุทางแพทย์ของแพทย์สมาคมแห่งประเทศไทย (จ.พ.ส.ท.) ๔๔, ๓ : ๔๔๑.

มีความรู้สึกอยากเป็นผู้หญิง ตอนเล็ก ๆ อยู่คนเดียวฝึกลงแบบหญิง...มักมีความสนใจเครื่องแต่งกายของผู้หญิง เช่น กระโปรง, เสื้อ ฯลฯ...งานใดซึ่งผู้หญิงทำ ผู้ป่วยชอบที่จะช่วยและทำด้วยความเต็มใจ...หากว่าในละแวกบ้านมีงาน เช่นงานวัด ผู้ป่วยชอบที่จะแต่งตัวเป็นหญิงออกไปเที่ยวเตร่...ผู้ป่วยเองมีความรู้สึกรักแม่มากกว่าบิดา เพราะว่าบิดาของผู้ป่วยนั้นเป็นคนดุ คัดค้าน และไม่ค่อยสนใจในครอบครัว...ผู้ป่วยแต่งกายเป็นหญิงโดยเปิดเผยเมื่อผู้ป่วยอายุ ๑๕ ปี...ผู้ป่วยมีความรู้สึกรักผู้ชาย และคิดว่าหญิงเป็นเพื่อนกับตน นอกจากนั้นยังมีความรู้สึกทางเพศไปในทางวิถิตาร เช่น ชอบแอบดูวัยอะสิบพันธ์ของผู้ชายเป็นต้น เมื่อผู้ป่วยอายุ ๑๖ ปี ผู้ป่วยได้สมสู่ทางทวารหนักกับผู้ชายคนหนึ่งด้วยความยินยอมของผู้ป่วย ผู้ป่วยรู้สึกเป็นสุขมากที่ตนเป็นผู้รับ หลังจากครั้งนั้นแล้ว หากผู้ป่วยเห็นชายใดที่สพารมณ์ ผู้ป่วยจะมีความรู้สึกทางเพศเกิดขึ้นทันที...ผู้ป่วยมีความรู้สึกอยากที่จะเป็นหญิงมากกว่า หากว่าแพทย์จะช่วยให้ ผู้ป่วยมีความพอใจที่จะเป็นผู้รับมากกว่าที่จะเป็นผู้ทำ^{๔๒}

จากตัวอย่างที่ยกมานี้จะเห็นได้ว่า *ลักเพศ* ที่อรุณกล่าวถึงมีลักษณะที่เทียบเคียงได้กับกะเทย อรุณได้กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้เกิด*ลักเพศ* โดยอาศัยทฤษฎีของฟรอยด์ เป็นความผิดปกติที่เกิดจากพัฒนาการของจิตใจในวัย ๒ ขวบ เด็กเลียนแบบแม่ทำให้พัฒนาการของจิตใจไม่เป็นไปตามปกติ ก่อให้เกิดพฤติกรรม “ชอบแต่งตัวเป็นหญิง เล่นแบบหญิง ทำทางตลอดจนความรู้สึกนึกคิด ดังนั้นความผิดปกติอันนี้จะฝังแน่นเข้าทุกทีจนเริ่มเป็นหนุ่ม บุคคลประเภทนี้ก็จะเหมือนหญิงทั้งหลายคือรักผู้ชาย อยากให้เขามารักตัว แสดงความรักต่อตัว”^{๔๓}

ในส่วนของการรักษาอรุณได้ใช้คำว่า Homosexual แทนที่จะเป็น *ลักเพศ* อาจจะเป็นได้ว่าในความเข้าใจของอรุณนั้น คนสองประเภทนี้มีลักษณะที่ไม่แตกต่างกันนัก อรุณได้กล่าวถึงลักษณะของคนใช้ Homosexual ชาวต่างชาติคนหนึ่งไว้ว่า มีความสัมพันธ์ทางเพศกับคนเพศเดียวกันในช่วงสงครามในขณะที่เป็นทหาร หลังจากนั้นได้เข้ามาอยู่ในประเทศไทย ผู้ป่วยมีปัญหาเรื่องรายได้จึงเริ่มดื่มเหล้าและมีอาการอยากเป็นผู้หญิง

กล่าวได้ว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศชนิดแรกที่คนไทยรู้จักกันเป็นอย่างดีคือ *กะเทย* เนื่องจาก *กะเทย* เป็นอีกเพศหนึ่งในสังคมไทยที่รับรู้กันมาตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน อย่างไรก็ตามคำว่า *กะเทย* ก็เป็นคำที่มีความหมายกว้าง ๆ ที่ใช้หมายถึงอะไรที่ไม่เป็นผู้หญิงหรือไม่เป็นผู้ชาย หรือมีลักษณะที่

^{๔๒} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๔๔๔.

^{๔๓} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๔๔๗.

ไม่สามารถสืบพันธุ์ได้ การที่คนกลุ่มหนึ่งถูกจับในข้อหาเป็น *ลักเพศ* นั้น จากข้อเสนอของสุด แสงวิเชียรที่ต้องการให้เรียกคนกลุ่มนี้ว่า *ลักเพศ* ไม่ใช่ *กะเทย* อย่างที่คนส่วนใหญ่เข้าใจกันมาแต่ดั้งเดิม

ลักษณะของคน *ลักเพศ* มีกริยาท่าทาง การแต่งกาย และความต้องการแบบผู้หญิง ทั้งสุดแสงวิเชียร และอรุณ ภาคสุวรรณต่างเห็นพ้องกันว่าคนกลุ่มนี้เป็น *Homosexual* ประเภทหนึ่ง ที่มีความผิดปกติทางด้านจิตใจ และด้วยความรู้ของทางการแพทย์แบบตะวันตกได้ทำให้ *ลักเพศ* กลายเป็นความเจ็บป่วยทางจิต เป็นผลมาจากการเลี้ยงดูในวัยเด็ก ซึ่งในโลกตะวันตกเรียกความเจ็บป่วยทางจิตนี้ว่า *Homosexual*

บทความเรื่อง *เหตุไรจึงเกิดมาเป็นกะเทย* ของ สุด แสงวิเชียร ที่ตีพิมพ์ใน *ศิริราชอนุสรณ์* ในปี พ.ศ. ๒๕๐๘ ตอนที่๓ของเอกสารลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๘ หลัง เหตุการณ์ฆาตกรรมบาริแกนหนึ่งเดือน สุดยังคงยืนยันว่า “กะเทย” เป็นความพิการทางกาย และการที่เข้าใจกันว่า “กะเทย” คือบุคคลที่มีร่างกายของเพศใดเพศหนึ่งแต่มีพฤติกรรมตรงข้ามกับเพศของตนซึ่งเป็นการพิการทางจิตเป็นความเข้าใจที่ผิด และควรที่จะเรียกคนกลุ่มนี้ว่า “ลักเพศ” แต่ในความรู้ของคนที่ทั่วไปในขณะนั้น “กะเทย” คือผู้ที่มีพฤติกรรมตรงข้ามกับเพศของตน สุดดอกย้ำให้พฤติกรรมรักร่วมเพศเป็น “โรค” และเน้นการป้องกันโดยให้ความสำคัญกับการเลี้ยงดูในวัยเด็ก รวมทั้งความรู้ของแพทย์ตะวันตกเกี่ยวกับ “กะเทย” ในด้านกายภาพในตอนต้นศตวรรษที่ 20 สุดยังออกตัวอีกว่าตนนั้นไม่มีความรู้เกี่ยวกับคนที่ เป็น “ลักเพศ” เลย โดยได้กล่าวถึงกรณีนักโทษ “ลักเพศ” เรือนจำบางขวางที่ได้ไปทำการตรวจเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๔ ว่าคนกลุ่มนี้ได้ขอร้องให้แพทย์ช่วยทำให้ตนเป็นผู้หญิงจริง ๆ แต่ก็ไม่สามารถที่จะทำได้ แม้แต่การจะทำให้คนกลุ่มนี้มีความรู้สึกรู้สึกตรงกับเพศของตนก็ไม่สามารถที่จะทำได้ สุดยังกล่าวอีกว่า “โรค” นี้ไม่ได้เป็นเฉพาะผู้ที่มีการศึกษาน้อยเท่านั้น แม้แต่ผู้ที่มีสติปัญญาดีก็เป็นกันหลายคน แม้แต่แพทย์โรคจิตเองก็พยายามที่จะแก้ไขแต่ก็ประสบผลสำเร็จน้อยมากเนื่องจากว่าไม่ทราบสาเหตุที่แท้จริง สุดได้เสนอว่าควรที่จะป้องกันมากกว่าที่จะหาวิธีการรักษา โดยการเลี้ยงและอบรมเด็กให้ตรงกับเพศของตัวเอง ให้ความรู้ในเรื่องเพศให้เหมาะกับวัย

อรุณ เชาวนาสัย แพทย์แผนกโรคจิต โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้าฯ ได้เขียนเกี่ยวกับความผิดปกติทางเพศใน *วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย* ปีที่ ๑๖ ฉบับที่ ๒ เดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๑๔ เรื่อง “*ความผิดปกติทางเพศในผู้ป่วยไทย*” อรุณกล่าวว่าสิ่งที่นำมาเขียนเป็นการสรุปผลจากผู้ป่วยที่เข้ามาขอรับการรักษา และเป็นความคิดเห็นของผู้เขียนเอง อรุณกล่าวว่าความผิดปกติทางเพศเป็นความผิดปกติทางกามารมณ์ที่เป็นผลมาจากจิตใจ และ Homosexuality หรือรักร่วมเพศ ก็ถูกจัดให้อยู่ในความผิดปกติทางเพศด้วย อรุณกล่าวว่าผู้ป่วยที่มารับการรักษามีอยู่ ๑๐ ราย เป็นชาย ๕ เป็นหญิง ๑ ผู้ป่วยที่เป็นชายนั้น ๔ รายแรกเป็นผู้ที่มีหน้ามีตาในสังคม ๒ รายต่อมาเป็นนักเรียน ๓ รายสุดท้ายเป็นโสเภณี อรุณกล่าวว่าจากการ “ตรวจและรักษา” พบว่าผู้ป่วยแสดงอาการ

Homosexual ตั้งแต่เล็ก และทุกคนมาจากครอบครัวที่มีแม่ทำงานมากกว่าพ่อ และผู้ป่วย ๓ คนหลังที่เป็น โสเภณีชาย ปฏิเสธการรักษาเพราะถือว่า Homosexual มีรายได้ดี

ในกลุ่มความคิดปกติทางเพศนี้ ประกอบไปด้วย Transvestitism, Voyeurism (ชอบแอบดูผู้อื่นอาบน้ำ), Exhibitionism, Pedophilia, Sadism, Masochism และ Fetishism อรรถกล่าวว่าอาการเหล่านี้เป็นปัญหาทางจิตที่สำคัญอย่างหนึ่ง การรักษาต้องใช้เวลานาน และต้องการความเข้าใจอันดีระหว่างแพทย์กับผู้ป่วย บุคคลเหล่านี้ “ป่วย” เช่นเดียวกับโรคทางจิตอื่น ๆ เป็นบุคคลที่น่าสงสาร การกระทำทุกอย่างเกิดจากผลทางจิตใจซึ่งผิดปกติ ที่ไม่สามารถควบคุมได้ ลักษณะของผู้ป่วยที่เป็น Homosexual โดยเฉพาะในกรณีเพศชายนั้นไม่ปรากฏว่ามีลักษณะเป็นเช่นไร แต่อย่างไรก็ตาม อรรถได้แยก Homosexual ออกจาก Transvestitism ซึ่งอย่างหลังนี้มีลักษณะที่เป็นชาย แต่ชอบแต่งตัวเป็นผู้หญิงทุกครั้งที่มีโอกาส

ภาพสะท้อนพฤติกรรมรักร่วมเพศในนวนิยายเรื่อง จันดารา ก็มีทั้งเหมือนและแตกต่างไปจากความรู้ทางการแพทย์ในช่วงระยะเวลาที่ นวนิยายเรื่องจันดารา ตีพิมพ์ครั้งแรกในหนังสือพิมพ์ สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ซึ่งเป็นนิตยสารชั้นนำของเมืองไทยในขณะนั้น และได้รวมเล่มตีพิมพ์ในปี พ.ศ. ๒๕๐๘ อุษณา เพลิงธรรม ได้กล่าวถึงการเขียนนวนิยายเรื่องนี้ว่า

เรื่องจันดาราเป็นการรวบรวมสิ่งละอันพันละน้อยจากความทรงจำ ซึ่งตกตะกอนอยู่ในหัวจิตหัวใจมาจากวัยเด็กเรื่อยมา จนกระทั่งวัยราว ๔๔ คือในตอนที่เราเริ่มลงมือเขียนเรื่องนี้ เป็นรายสัปดาห์ในหนังสือพิมพ์สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ซึ่งตอนประจำทำงานอยู่ เป็นการเก็บเล็กผสมน้อยจากความทรงจำ^{๔๔}

จันดารา เป็นนวนิยายที่มีเนื้อหาส่วนหนึ่งเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ ตัวละครหญิงคือ คุณแก้ว มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ อุษณา เพลิงธรรม ได้ใช้คำว่า กะเทย ในการนิยามพฤติกรรมของคุณแก้ว “นับแต่บัดนั้นเองเป็นต้นมา คุณแก้วก็ตั้งว่าจะจงใจทำตัวเป็นคู่แข่งกับผมในการรณรงค์ทำเสน่ห์กับผู้หญิงในบ้าน ทั้งรุ่นเก่า รุ่นใหม่ เสื่อสนามแต่โดยเดียว อย่างผมได้ถึงกาลต่อมามีคู่แข่งเป็นกะเทยเข้าให้แล้ว”^{๔๕} ส่วนหนึ่งของสาเหตุพฤติกรรมรักร่วมเพศของคุณแก้วคือการเลี้ยงดูในวัยเด็ก

พฤติกรรมของคุณแก้วนั้น อุษณา ได้บรรยายโดยผ่านความรู้สึกของจันตัวละครเอกไว้ว่า “ตามความรู้สึกร้ายของผม เธอไม่ใช่ผู้หญิงอย่างเดียวเสียแล้ว เธอเป็นกะเทย กะเทยซึ่งเป็นคนสอง

^{๔๔} อุษณา เพลิงธรรม (ประมุข อุณหรูป), “เล่าถึงแรงบันดาลใจและประวัติงานเขียนหนังสือ” ประวัตินักเขียนไทย (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, ๒๕๒๓), หน้า ๒๘๐-๒๘๑.

^{๔๕} อุษณา เพลิงธรรม, จันดารา (พระนคร : ประพันธ์สาส์น, ๒๕๐๘), ๔๒๓.

เพศได้อย่างละเท่า ๆ กัน และยิ่งปีก็จะยิ่งเป็นข้างผู้ชายแก่กล้าขึ้นทุกทีจนในที่สุด ผู้ชายก็แทบจะจับถักกันตะได้โดยไม่ค่อยจะอายใจเท่าไรนัก”^{๕๖} ความเข้าใจต่อพฤติกรรม รักร่วมเพศของคุณแก้วที่อุษณาบรรยายออกมาสะท้อนให้เห็นการใช้คำว่า “กะเทย” ในความหมายถึงคนที่มีพฤติกรรมทางสังคมและพฤติกรรมทางเพศต่างจากเพศของตน แต่มิได้มีอวัยวะทั้งสองเพศแต่อย่างใด และใช้ได้สำหรับทั้งเพศชายและเพศหญิง

นอกจากคุณแก้วแล้วตัวละครอีกตัวหนึ่งที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศคือคุณบุญเลื่อง แต่คุณบุญเลื่องจะแตกต่างจากคุณแก้วตรงที่คุณบุญเลื่องเป็น “ไบเซกซ์” “เธอ (คุณบุญเลื่อง) เพียงแต่เป็นคนไบเซกซ์ ซึ่งสามารถร่วมรสได้กับคนทั้งสองเพศ และไม่ได้กลายเป็นคนโฮโมเซกซ์ ซึ่งพึงใจร่วมแต่เพศเดียวกันอย่างคุณแก้ว”^{๕๗} จากนวนิยายเรื่องจัน ดารา ของอุษณา เพลิงธรรมทำให้เห็นถึงความเข้าใจต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศนั้นมี ๒ ลักษณะคือ “โฮโมเซกซ์” และ “ไบเซกซ์” คำว่ากะเทยที่มีอยู่เดิมในสังคมไทยถูกจัดให้อยู่ในขอบเขตของพฤติกรรมรักร่วมเพศประเภทแรก

อรินซึ่งศึกษาเรื่องนี้ได้วิเคราะห์ว่าการเขียนนวนิยายเรื่องนี้ของอุษณา ถึงแม้ว่าผู้เขียนเองต้องการให้ความบันเทิงกับผู้อ่านมากกว่าจะเสนอข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ต่อผู้อ่าน โดยตรง แต่ผู้เขียนก็ได้ศึกษาความรู้ทางด้านจิตวิทยาและจิตวิเคราะห์ประกอบด้วย ดังจะเห็นได้จากตอนต้นเรื่อง จะเห็นได้ว่าความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศและความเข้าใจต่อ พฤติกรรมรักร่วมเพศเดิมในสังคมไทย ปะทะสังสนทนกันอยู่ในสังคมไทยแล้วในระดับหนึ่ง ถึงแม้ว่าจะยังไม่ได้เป็นหลักเป็นฐานชัดเจนเหมือนในระยะเวลาต่อมา แต่ก็เป็นการพยายามทำความเข้าใจพฤติกรรมรักร่วมเพศโดยผสมผสานความเข้าใจดั้งเดิมที่มีอยู่กับการแพทย์จากตะวันตก

ปีเตอร์ แจ็คสัน ตั้งข้อสังเกตว่าสังคมไทยได้รับอิทธิพลความรู้ทางวิทยาศาสตร์และการแพทย์จากโลกตะวันตกตั้งแต่กลางคริสต์ศตวรรษที่ ๑๕ การตื่นตัวต่อการแพร่ระบาดของกะเทยในช่วงทศวรรษ ๒๕๐๐ เป็นผลมาจากความเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจและสังคม กลุ่มคนชั้นกลางวิตกกังวลกับผลของการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของเศรษฐกิจและสังคมซึ่งมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงในเรื่องเพศของสังคมไทย ประกอบกับในช่วงเวลา ดังกล่าวประเด็นข่าวเรื่องอาชญากรรมทางเพศตามหน้าหนังสือพิมพ์ทำให้ผู้คนตื่นกลัวและวิตกกังวล และนำไปสู่การถกเถียงในเรื่องเพศ รวมทั้งการอพยพย้ายถิ่นเข้ามาในเมืองหลวง และพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในขณะนั้นที่ขัดกับแบบแผนวัฒนธรรมของสังคมไทย^{๕๘} เห็นได้จากกรณีของสุด แสงวิเชียร และจากปรากฏการณ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าแม้แต่ในวงการแพทย์ของไทย กะเทยยังคงมีอิทธิพลต่อความ

^{๕๖} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๕๕.

^{๕๗} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๔๑๒.

^{๕๘} Peter Jackson, “Thai Research on Male Homosexuality and Transgenderism and the Cultural

เข้าใจพฤติกรรมรักร่วมเพศของคนในสังคมไทย ซึ่งจะแตกต่างจากโลกตะวันตกที่รักร่วมเพศ (homosexual) และกะเทย (transgenderism) มีพัฒนาการที่แตกต่างไปจากในสังคมไทย กล่าวคือในโลกตะวันตกความเป็นรักร่วมเพศมี อิทธิพลต่อความเข้าใจต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศอื่น ๆ และเข้ามาสู่ความสนใจในวงการแพทย์ตั้งแต่ตอนกลางคริสต์ศตวรรษที่ 19 อย่างที่ได้กล่าวมาแล้วคำว่า homosexual นั้นปรากฏขึ้นในปี พ.ศ. ๒๔๑๒ (ค.ศ. 1869) (คำว่า homosexual ปรากฏใน Oxford English Dictionary ในปี พ.ศ. ๒๔๓๕ (ค.ศ. 1892) ส่วนคำว่า heterosexual และ heterosexuality ถูกนำรวมเข้าในปีพ.ศ. ๒๔๔๑ (ค.ศ. 1900)^{๘๕} แต่อย่างไรก็ตามจากการวินิจฉัยแยกโรคของสมาคมจิตแพทย์อเมริกันจะได้นำรักร่วมเพศออกจากความผิดปกติทางเพศในปี พ.ศ. ๒๕๑๗ แต่ก็ยังคง transsexual ไว้ในความผิดปกติทางเพศ transsexual ในความหมายทางการแพทย์จะหมายถึงผู้ที่ต้องการจะเปลี่ยนแปลงเพศของตนที่มีมาแต่กำเนิดให้เป็นเพศตรงข้าม ในทางปฏิบัติแล้วก็หมายถึงกะเทยกลุ่มหนึ่ง (มีกะเทยที่ไม่ต้องการจะผ่าตัดแปลงเพศด้วย)

ความพยายามของสุดในการนิยามพฤติกรรมรักร่วมเพศในรูปแบบต่าง ๆ (กะเทย, เกย์, เลสเบี้ยน) ด้วยคำว่า “ลักเพศ” นั้นไม่ประสบความสำเร็จในระยะยาว เนื่องจากคนไทยคุ้นเคยกับ “กะเทย” ในความเข้าใจว่าเป็นคนประเภทหนึ่งที่มีกิริยาท่าทางและการแต่งตัวแบบผู้หญิง แม้แต่บัณฑิตที่ปรากฏในพระไตรปิฎก นักการศาสนาตีความว่าเป็นกะเทยในปัจจุบัน แจ็คสันกล่าวว่าคนไทยไม่นิยมใช้คำว่า “ลักเพศ” เพราะขาด “อรรถรส” และรากฐานที่ยาวนานของความเข้าใจทางภาษาศาสตร์เช่นที่เกิดขึ้นกับคำว่ากะเทย^{๘๖} ทำให้ความพยายามในการเปลี่ยนคำที่ใช้มาเป็นเวลานานจึงไม่ประสบผลสำเร็จ

ความรู้ทางการแพทย์ที่ผลิตขึ้นโดยสุด แสงวิเชียร และอรุณ ภาคสุวรรณ ได้รับการต่อยอดและผลิตซ้ำจากงานเขียนอย่างไม่เป็นทางการในรูปแบบอื่น ๆ เช่นงานของมานิชญ์ ชุมสาย ได้กล่าวถึงกะเทย ในบทความเรื่อง “กะเทยแท้หรือเทียม” ซึ่งรวมอยู่ในหนังสือ ความรู้เรื่องเพศ ชุดปกสีแดง ตีพิมพ์ในปี พ.ศ. ๒๕๑๒ มานิชญ์กล่าวว่ากะเทย เป็นความพิการทางกายภาพและแบ่งออกได้เป็น “กะเทยแท้” และ “กะเทยเทียม” กะเทยแท้คือบุคคลที่มีอวัยวะเพศของทั้งชายและหญิงในคนคนเดียว กะเทยเทียมคือบุคคลที่ไม่มีเนื้อเยื่อของต่อมเพศทั้งสองเพศ การจะระบุว่าเป็นชนิดใดสังเกตจากลักษณะของอวัยวะสืบพันธุ์ที่มองเห็นจากภายนอก ส่วนบุคคลที่มีพฤติกรรมตรงข้ามกับเพศของตนมานิชญ์มองว่าเป็นปัญหาสังคม เป็นโรคคามารมณ์ผิดปกติ ที่มักจะเกิดในประเทศที่เจริญแล้ว และคนในเมืองหลวงจะเป็นมากกว่าคนที่อยู่ในชนบท และมักจะมีสาเหตุมาจากการขาย

^{๘๕} Godeau, Solomon Abigail. Male Trouble A Crisis in Representation (London : Thames and Hudson, 1997) , p 26.

^{๘๖} Peter Jackson, “Thai Research on Male Homosexuality and Transgenderism and the Cultural Limits of Foucaultian Analysis,” Journal of the History of Sexuality : 61.

บริการทางเพศให้กับคนต่างชาติ และกล่าวว่าคนกลุ่มนี้เป็นพวกกามวิถถารเป็นโรคจิตชนิดหนึ่ง ซึ่งเรียกว่า โฮโมเซกซวลลิตี้ (Homosexuality) หรือเรียกอีกอย่างว่า “โรคชอบเล่นเพื่อน” หรือ “โรคชอบเพศเดียวกัน” มาโนชญ์เรียกคนกลุ่มนี้ว่า “กะเทยปลอม”

น่าสังเกตว่านวนิยายในช่วงเวลานี้ก็สะท้อนภาพของ “กะเทย” ที่มีพฤติกรรมเป็นหญิงในทัศนคติด้านลบมากขึ้น เช่นนวนิยายของ สุภาวดี เทวกุล เรื่อง มนุษย์ (๒๕๑๓) แสดงให้เห็นทัศนคติของคนในสังคมที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศไปในทางที่รังเกียจ และดูถูก ความวิปริตของตัวละครที่ช้อจิตรี ที่ได้รับการ อบรมเลี้ยงดูอย่างเด็กหญิงมาแต่เล็ก สรรพนามที่อ้างถึงจิตรีล้วนให้ความรู้สึกในด้านลบ การบรรยายบุคลิกของจิตรี ทั้งในด้านวาจา กริยาและการแต่งกายก็เป็นไปในแง่ที่ทำให้ผู้อ่านมองภาพจิตรีว่าน่าหมั่นไส้มากกว่าน่ารัก^{๕๑}

อรินกล่าวว่าสุภาวดีเรียกพฤติกรรมของรักร่วมเพศชายว่า “กะเทย” และได้บรรยายลักษณะของกะเทยว่า “พวก กะเทย นะคือพวกผู้ชายที่ชอบแต่งตัวเป็นผู้หญิง ความคิดความอ่านก็เหมือนผู้หญิง แล้วถ้าไม่จำเป็นก็ไม่พยายามจะแต่งตัวแบบผู้ชาย แต่พวก กะเทยนี้ นะอาการน้อยกว่านั้น คือยังยอมรับรู้ในความเป็นผู้ชายของตัวเองอยู่ แต่เขาก็ยังอยากจะทำอะไร ๆ อย่างผู้หญิงอยู่บ้างเหมือนกัน”^{๕๒} กะเทยที่ปรากฏในนวนิยายของสุภาวดี เทวกุลนี้มีลักษณะที่สอดคล้องกับการอธิบายสาเหตุการเกิดขึ้นของพฤติกรรมแบบรักร่วมเพศของ อรุณ เชาวนาสัย ที่มีก่อนหน้านี้ อรินได้วิเคราะห์ว่า สุภาวดีไม่ได้อธิบายกะเทยโดยอาศัยทฤษฎีจิตวิทยา ลักษณะของ กะเทย ที่สุภาวดีกล่าวถึงคือผู้ชายที่ต้องการผ่าตัดแปลงเพศ (Transsexuality) และ กะเทยนี้ คือรักร่วมเพศชาย (Male Homosexual)

สรุปแล้ววาทกรรมที่เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคมไทยก่อน พ.ศ. ๒๕๐๐ นั้น มีลักษณะที่มีอคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในระดับหนึ่ง เนื่องจากในอดีตประชากรเป็นทรัพยากรที่สำคัญของรัฐ อันจะเป็นบ่อเกิดของแรงงาน และโภคทรัพย์ ตลอดจนการป้องกันอาณาเขตของตน พฤติกรรมทางเพศที่ไม่ก่อให้เกิดบุตร ย่อมไม่เป็นที่ต้องการของรัฐ และไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมในระดับหนึ่ง อย่างไรก็ตามคำว่า กะเทย เป็นคำศัพท์เพียงคำเดียวที่ใช้เรียกลักษณะที่กำกวมหรือลักษณะร่วมระหว่างเพศหญิง และเพศชาย ดังที่ปรากฏในพจนานุกรมที่รวบรวมโดยชาวต่างชาติในช่วงรัตนโกสินทร์ตอนต้น แต่คำว่ากะเทยก็ไม่ได้หมายรวมไปถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศด้วย จากหลักฐานในช่วงรัตนโกสินทร์ตอนต้น สังคมไทยมีคำที่ใช้เรียกพฤติกรรมรักร่วมเพศสองแบบคือ “เล่นสาวท” สำหรับพฤติกรรมรักร่วมเพศระหว่างชายกับชาย และ “เล่นเพื่อน” สำหรับพฤติกรรมรักร่วมเพศระหว่างหญิงกับหญิง

^{๕๑} อริน พินิจวรารักษ์, “การใช้เรื่องรักร่วมเพศในนวนิยายไทย พ.ศ. ๒๕๑๖-พ.ศ. ๒๕๒๕,” : ๕๖-๕๗.

^{๕๒} สุภาวดี เทวกุล, มนุษย์ (พระนคร : โชกชัยเทเวศร์, ๒๕๑๓) , หน้า ๑๓๗.

พฤติกรรมรักร่วมเพศที่ปรากฏในสมัยต้นรัตนโกสินทร์นั้นมักจะถูกมองว่าเป็นสิ่งที่แปลกแยกออกไปจากความเป็นหญิง และ ความเป็นชาย และไม่ยอมรับในระดับหนึ่ง แต่คนในสังคมไทยก็สามารถอดทนต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศเหล่านั้นได้ การประณามพฤติกรรมรักร่วมเพศที่ปรากฏในช่วงรัตนโกสินทร์ตอนต้นจะเกิดเฉพาะในกรณีที่กระทบกระเทือนต่อความมั่นคงของสถาบันกษัตริย์ เช่นในกรณีของกรมหลวงรักษารณเรศ และกรณีการเล่นเพื่อนของสนมนางใน ซึ่งส่งผลต่อพระเกียรติยศของพระมหากษัตริย์ ไม่ปรากฏหลักฐานว่ามีการลงโทษผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศที่เป็นสามัญชนทั่วไป

การปฏิรูปประเทศในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้า ถึงแม้ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงหลาย ๆ ด้าน แต่ความเข้าใจต่อ กะเทย และ พฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคมไทยยังไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม คำว่ากะเทยยังคงมีความหมายกว้าง ๆ ที่หมายถึงลักษณะที่กำกึ่งระหว่าง เพศชาย และเพศหญิง พฤติกรรมรักร่วมเพศยังไม่เป็นอาชญากรรมที่จะต้องมีความหมายลงโทษ ถึงแม้ว่าจะได้มีการบัญญัติกฎหมายลักษณะอาญา ที่เป็นการยึดรูปแบบของกฎหมายของประเทศตะวันตกเป็นแบบอย่าง ซึ่งในตะวันตกพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นความผิดที่มีโทษถึงประหารชีวิต แต่ในสังคมไทยยังคงไม่เปลี่ยนแปลงทัศนคติต่อ พฤติกรรมรักร่วมเพศ การกล่าวถึงกฎหมายมาตราดังกล่าวก็ไม่มีนัยใด ๆ ที่จะบอกได้เลยว่าพาดพิงไปถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศ

อย่างไรก็ตามความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ ได้ทำให้ระบบความหมายเรื่องเพศแบบ ตะวันตก โดยเฉพาะ ระบบความหมายเรื่องเพศแบบวิกตอเรียน เข้ามามีอิทธิพลต่อชนชั้นสูงของสังคมไทย โดยเฉพาะในรัชกาลพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้า ความชัดเจนที่เพิ่มมากขึ้นระหว่างความเป็นชายและความเป็นหญิง ผ่านพระราชนิยม และกฎหมายต่าง ๆ ที่บัญญัติขึ้นใช้ในรัชกาลนี้ น่าจะทำให้ความเป็นอื่น เช่น กะเทย และ พฤติกรรมรักร่วมเพศ มีความชัดเจนตามขึ้นมาด้วย การแบ่งเพศที่ชัดเจนนี้จะปรากฏให้เห็นอีกครั้งหนึ่งผ่านรัฐนิยมของจอมพล ป. พิบูลสงคราม หรือที่เรียกว่าในสมัยสร้างชาติ ถึงแม้ว่าความเป็นหญิงและความเป็นชายจะมีความชัดเจนมากขึ้น แต่ก็ยังไม่ปรากฏหลักฐานถึงความเปลี่ยนแปลงอื่น หรือมีความเปลี่ยนแปลงต่อความเข้าใจพฤติกรรมรักร่วมเพศ และกะเทยที่มีอยู่แต่เดิมในสังคมไทย ถึงแม้ว่าในช่วงเวลาดังกล่าวจะมีการขยายตัวของอิทธิพลความรู้ทางด้านจิตวิทยาแบบตะวันตกอยู่ในสังคมไทยในระดับหนึ่งแล้วก็ตาม พฤติกรรมรักร่วมเพศก็ยังไม่เป็นความผิดปกติทางจิต

ข้อที่น่าสังเกตประการหนึ่งคือการเป็นกะเทยนั้นเป็นสิ่งที่แปลกแยกไปจากผู้ชายและ ผู้หญิง แต่ก็เป็นการแปลกที่คนในสังคมไทยยอมรับได้ เห็นได้ว่าการล้อเลียนกะเทย มองว่ากะเทย

เป็นสิ่งที่น่าตกชบขัน และล้อเลียนกันเป็นที่สนุกสนาน* กะเทยไม่เป็นอันตรายต่อสังคม ไม่ใช่โรคจิต ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากในสมัยจารีต สังคมไทยยังไม่มีสื่อสาธารณะที่จะคอยประกาศให้สาธารณะชนรู้ว่ามีคนเป็นกะเทยอยู่จำนวนเท่าใด มีปริมาณมากน้อยเพียงใด อาจจะเป็นด้วยสื่อสาธารณะในสมัยจารีตส่วนใหญ่จะใช้ในราชการ ซึ่งจะแตกต่างกับ สื่อสาธารณะในช่วงหลัง พ.ศ. ๒๕๐๐ และที่สำคัญที่สุดความรู้ทางจิตเวชของตะวันตกยังไม่มื่อทธิพลกับสังคมไทย ประกอบกับมีปัญหาอื่นที่สำคัญมากกว่าเช่น โรคระบาด และ ปัญหาโสเภณี

สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

* อย่างไรก็ตามการหัวเราะหรือล้อเลียนกะเทยว่าเป็นสิ่งที่ตกชบขัน อาจจะมีอีกอย่างว่าการหัวเราะหรือทำให้กะเทยเป็นสิ่งที่น่าตกชบขันเป็นการลงโทษทางสังคมอย่างหนึ่งต่อผู้ที่ละเมิดแบบแผนบางอย่างของสังคม

บทที่ ๓

คดีมาตรการเบริแกนกับวาทกรรมรักร่วมเพศชายในสื่อสาธารณะ

พ.ศ. ๒๕๐๘–๒๕๑๘

สภาพสังคมไทยก่อนเกิดเหตุการณ์ฆาตกรรมดาร์เรล เบริแกนบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ บางกอกเวิลด์ นั้นมีความเปลี่ยนแปลงทางสังคมหลายด้านกล่าวคือ การที่รัฐบาลไทยมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับสหรัฐอเมริกา นโยบายทางเศรษฐกิจของรัฐที่เน้นการลงทุนจากต่างชาติ ทำให้มีชาวต่างชาติโดยเฉพาะชาวอเมริกันเข้ามาอาศัยอยู่ในสังคมไทยเป็นจำนวนมาก สถานที่ท่องเที่ยวยามค่ำคืนที่ตอบสนองต่อลูกค้าต่างชาติเพิ่มปริมาณมากขึ้นอย่างรวดเร็ว รวมทั้งการอพยพเข้ามาหางานทำของคนหนุ่มสาวจากต่างจังหวัดเนื่องจากปัญหาขาดที่ดินทำกินอันเป็นผลมาจากการค้าที่ดินเฟื่องฟูจากการตัดถนนเชื่อมโยงจุดยุทธศาสตร์ต่าง ๆ สังคมของกะเทยก็ขยายตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว เนื่องจากรัฐบาลใหม่ไม่มีนโยบายแยกความเป็นหญิงและความเป็นชายอย่างชัดเจนเช่นนโยบายของรัฐบาลก่อนหน้านี้นี้ กะเทยเริ่มปรากฏให้เห็นตามการประกวดกะเทยตามงานวัด และปรากฏตัวตามงานรื่นเริงต่าง ๆ และส่วนหนึ่งยึดอาชีพขายบริการทางเพศให้กับชาวต่างชาติ

นับตั้งแต่จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ปฏิวัติยึดอำนาจจากจอมพล ป. พิบูลสงคราม ในวันที่ ๑๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๐ ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยและสหรัฐอเมริกาได้พัฒนาขึ้นมาเป็นลำดับ เบนดิก แอนเดอร์สันได้กล่าวไว้ในช่วงเวลาเดียวกันนี้ความเปลี่ยนแปลงทางด้านการเมืองระดับโลกส่งผลให้สหรัฐอเมริกาตัดสินใจใช้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางในการขยายอำนาจในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ กรุงเทพฯ เป็นที่ตั้งของกองบัญชาการขององค์การสนธิสัญญาป้องกันแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรือซีโต้ เป็นกองบัญชาการของแผนปฏิบัติการของสหรัฐอเมริกาทั้งเปิดเผยและที่เป็นความลับใน ประเทศลาว, กัมพูชา, พม่า และเวียดนาม^๑ และด้วยเหตุนี้ทำให้มี

^๑ เบนดิก แอนเดอร์สัน, “บ้านเมืองของเราแดง : แง่มุมทางสังคมและวัฒนธรรมของรัฐประหาร ๖ ตุลาคม,” แปลโดย เกษียร เตชะพีระ, ธเนศ อาภรณ์สุวรรณ และชาญวิทย์ เกษตรศิริ ใน จาก ๑๔ ถึง ๖ ตุลา ชาญวิทย์ เกษตรศิริ, ธำรงค์ศักดิ์ เพชรเลิศอนันต์, บรรณาธิการ (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๔๑), หน้า ๑๐๓–๑๐๔.

ทหารอเมริกันหลังไหลเข้ามาอยู่ในประเทศไทยเป็นจำนวนมาก* และปรากฏว่าในปี พ.ศ. ๒๕๑๑ มีทหารสหรัฐฯ เกือบ ๕๐,๐๐๐ คนอยู่ในประเทศไทย สหรัฐฯได้รับอนุญาตให้สร้างและใช้ฐานทัพอากาศ ๘ แห่ง รวมทั้งที่ตั้งทางทหารย่อยอีกหลายสิบแห่ง หนังสือพิมพ์ The Nation ประจำวันที่ ๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๐ ระบุว่ามียทหาร ๔๖,๐๐๐ นาย ผู้ปฏิบัติงานด้านเศรษฐกิจและโฆษณาชวนเชื่อ ๗,๐๐๐ นาย และฐานทัพอากาศ ๘ แห่งของอเมริกาอยู่ในประเทศไทย ตามรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ New York Times ประจำวันที่ ๑๔ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๑ มียทหารอเมริกันอยู่ในประเทศไทยในขณะนั้น ๔๖,๐๐๐ นาย รวมทั้งอีก ๕,๐๐๐ นายที่ลาสนามรบในเวียดนามเข้ามาพักผ่อนหย่อนใจในแต่ละเดือน^๒

นอกจากทหารแล้วนักธุรกิจชาวต่างชาติโดยเฉพาะนักธุรกิจอเมริกันก็เพิ่มจำนวนมากขึ้นด้วยนอกจากนโยบายความสัมพันธ์ทางทหารอย่างใกล้ชิดกับสหรัฐฯแล้ว จอมพลสฤษดิ์ยังพยายามที่จะให้นักลงทุนต่างชาติเข้ามาลงทุนในประเทศไทยโดยเฉพาะนักธุรกิจจากอเมริกา ความมั่นคงทางเศรษฐกิจย่อมเสริมสร้างความมั่นคงแก่การปกครองในระบบเผด็จการทหาร มีการประกาศห้ามการนัดหยุดงานและบังคับยุบสหภาพแรงงาน สาขาของบริษัทต่างชาติได้รับอนุญาตให้ถือหุ้นใหญ่ และยังสามารถซื้อที่ดินในประเทศไทยได้ด้วย ได้รับการยกเว้นภาษี ตลอดจนยินยอมให้สาขาบริษัทเหล่านี้นำช่างเทคนิคเข้าประเทศได้โดยเสรี^๓ อุตสาหกรรมท่องเที่ยวตอบสนองต่อทหารอเมริกันและนักธุรกิจชาวต่างชาติจำนวนมากเหล่านี้ สถานบริการต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นโรงแรม กภัตตาคาร โรงภาพยนตร์ ซูเปอร์มาร์เก็ต ไนต์คลับ และโรงอบอบนวด เกิดขึ้นมาอย่างมากมาย เพื่อตอบสนองต่อผู้มาใช้บริการชาวต่างชาติโดยเฉพาะทหารและนักธุรกิจอเมริกัน

ความเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้มีแรงงานจากต่างจังหวัดเข้ามาสู่อาชีพบริการในกรุงเทพฯ ธุรกิจการเก็งกำไรที่ดินที่เกิดจากการก่อสร้างถนนเชื่อมโยงจุดยุทธศาสตร์โดยเฉพาะทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ได้ทำให้บรรดานักเก็งกำไร (ได้แก่พ่อค้าจีน ข้าราชการชั้นสูง และชนชั้นกลาง (ทั้งทหารและพลเรือน) และ ผู้กว้างขวางตามหัวเมืองที่มีเส้นสายการเมืองดีด้วย) คนกลุ่มนี้ทั้งในเมืองหลวงและหัวเมืองต่างพากันไปกว้านซื้อที่ดินสองข้างทางในราคาถูก ทั้งนี้ นักเก็งกำไรเหล่านี้มี “เส้นสาย” ในวงราชการพอที่จะรู้ว่าถนนจะตัดผ่าน

* ถึงแม้ว่าจอมพลสฤษดิ์ จะเสียชีวิตในปี พ.ศ. ๒๕๑๖ แต่ผู้สืบทอดอำนาจต่อมาคือ จอมพลถนอม กิตติขจร และ จอมพลประภาส จารุเสถียร ยังคงสืบทอดนโยบายความสัมพันธ์กับประเทศสหรัฐอเมริกาอย่างใกล้ชิด และดูเหมือนว่าจะทวีความเข้มข้นมากกว่าในยุคของจอมพลสฤษดิ์

^๒ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๐๖, ๑๔๓.

^๓ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๐๕.

^๔ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๐๖-๑๐๗.

ไปที่ไคบัง นอกจากนี้แล้วยังสามารถเข้าถึงแหล่งเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำจากธนาคารได้ด้วย ประกอบกับการขยายตัวของอุตสาหกรรมในเขตชานเมืองของกรุงเทพฯ มีความต้องการแรงงานเป็นจำนวนมาก ในสภาพการณ์เช่นนี้ทำให้คนกลุ่มที่ขาดที่ดินทำกิน โดยเฉพาะคนหนุ่มสาวอพยพเข้าสู่เมืองหลวง เพื่อหางานทำในกลุ่มอาชีพบริการต่าง ๆ เช่น ช่างตัดผม ช่างแต่งเล็บ ช่างซักรีด คนขับรถ ช่างตัดเย็บเสื้อผ้า หมอนวด มัคคุเทศก์ พนักงานต้อนรับ แมงดา บาร์เทนเดอร์ หรือแม้แต่ขายบริการทางเพศทั้งหญิงและชาย

ทั้งหมดที่กล่าวมาเป็นบริบทของเหตุการณ์ในช่วงที่คดียาเสพติด คารล เบอริแกน บรรณาธิการหนังสือพิมพ์บางกอกเวิลด์ ปาน บุนนาค* กะเทยชื่อดังได้กล่าวถึงเหตุการณ์ในช่วงต้นทศวรรษ ๒๕๐๐ ไว้ว่าแหล่งชุมนุมของกะเทยในกรุงเทพฯ มีทั้งบริเวณสะพานพุทธฯ และสะพานมัทฉวานรังสรรค์ไปจนจรดท้ายวัดมกุฏกษัตริยาราม ซึ่งจะเริ่มตั้งแต่เวลาเย็น ไปจนถึงเวลา ๒๒.๐๐ น.

จากสะพานมัทฉวานไปจนจรดท้ายวัดมกุฏเขามีลำโพงกระจายเสียงติดกับเสา เป็นระยะ ๆ แล้วระหว่างเสาก็มีม้าหินให้นั่งพักผ่อน พอจวน ๆ ทุ่มหนึ่งเขาก็จะเปิดเพลงไทยประเภทสุนทราภรณ์ให้ฟัง ตอนนั้นสุนทราภรณ์ฮิตมาก แต่เด็กสมัยนี้ไม่รู้จักหรอก กะเทยที่แต่งสาวหรือเกย์ที่ไม่แสดงออกก็นั่งเรียงรายตามม้าหินเหล่านี้แหละ กลุ่มใคร กลุ่มมัน บางคนก็ไม่เข้าเหล่าเข้าหมู่กับใคร เดินแกว่งไปแกว่งมาหาเหยื่อว่าจั้นเออะ ยิ่งกะเทยแต่งสาวนะ หล่อนจะกรีดกรายอวดความสวยสุดฤทธิ์สุดเดช บางหล่อนก็ดูเว่อจนคนนำราคาญก็มี^๕

นอกจากกะเทยที่แต่งตัวเป็นผู้หญิงแล้วก็มี “พวกที่ไม่แสดงออก” ก็ไม่ได้แต่งตัวเป็นผู้หญิงและคงจะมีกริยาท่าทางไม่แตกต่างไปจากผู้ชายทั่วไป อย่างไรก็ตามกะเทยที่ชุมนุมอยู่บริเวณนี้ มักจะถูกตำรวจจับ โดยเฉพาะในวันเสาร์ แต่ตำรวจจับเฉพาะกะเทยที่แต่งตัวเป็นผู้หญิงเท่านั้น

วันเสาร์นะพวกเราจะสุดเหวี่ยงเป็นพิเศษ ส่วนใหญ่จะแต่งตัวออกเป็นผู้หญิงที่เขาเรียกกันว่ากะเทย แต่ก็ต้องคอยหลบตำรวจหน่อยนะ เพราะเห็นไม่ได้เลยละ ตำรวจต้องต้องไล่จับ จนพวกกะเทยเราอดค่าไม่ได้ ว่าชะมงขโมยไม่เสือกไปไล่

* ดูประวัติปาน บุนนาค ได้ในภาคผนวก ก.

^๕ ปาน บุนนาค, “มายาสีม่วง : รักแรกมัทฉวาน,” *มิดเวสต์* ๑๒ (มีนาคม ๒๕๓๒) : ๑๔.

จับ ดีแต่จับกะเทยเท่านั้น บางทีนะตำรวจสะอีกเลย ปล่อยเลย บางคนหนีตำรวจ
ยอมกระโดดตูมไปในคลองมีฆวานเลย วิภพนี้ล่อยตะลุ่มตูป้อง ตัวดำน้ำหาย
ไปแล้ว ยังกับนางเงือกนะ มันจริง ๆ ส่วนพวกไม่แต่งกะเทยก็อยู่เฉย ๆ ไม่ต้อง
ออกแรงวิ่งหรือก เขาไม่ทำอะไร แต่อย่างง้อกจวบกันนะจับเลย^๖

นอกจากนี้แล้วในเวลาคำคืนก็มีรถตำรวจออกลาดตระเวณคอยจับกะเทยที่เดินอยู่ตามข้าง
ทางในข้อหาเตร็ดเตร่ค้าประเวณี กะเทยกลุ่มนี้มักจะขายบริการทางเพศให้กับชาวต่างชาติ และส่วน
ใหญ่มักจะขโมยทรัพย์สินของชาวต่างชาติด้วย^๗ นอกจากนี้แล้วตามงานวัดหรืองานรื่นเริงตามกรม
ทหาร ก็เป็นแหล่งที่กะเทยจะไปชุมนุมกัน งานวัดนั้นส่วนใหญ่จะเป็นการประกวดกะเทย ปาน
บุณนาคได้กล่าวถึงบรรยากาศในงานวัดว่า

ที่อวกับพี่น้องครอบครัวกันทางฝั่งธน แต่ละคนมีลูกน้องเป็นกลุ่ม ถ้ามีกิจ
กรรมอะไรขึ้นมาที่ช่วยกัน พวกนี้เรียกว่าเป็นกลุ่มสร้างสรรค์ ถ้ามีงานประกวด
ตามวัดก็จะพากันไปร่วม แต่งตัวเรียบร้อยไปประชันความงามกันบนเวที สมัย
นั้นไม่แต่งโป๊ มีแต่ชุดไทย ชุดราตรี กะเทยสมัยนั้นไม่มีนมมีตัมกันหรือกเพราะ
การแพทย์ยังไม่เจริญเหมือนสมัยนี้ ก่อนขึ้นเวทีประกวดก็ใช้ฟองน้ำยัดเสริมเข้า
ไป ทำเหมือนกันหมดทุกคน แต่งหน้าแต่งตาเข้มจัด คิ้วดำปิด ตาดำกลับ
แก้มแดง ปากแดง

รางวัลที่ได้รับมักจะเป็นสายสะพายและขันเงิน นางคนไหนได้รางวัล
แล้วก็ต้องนำขันเงินนั้นไปเรียไรกับคนที่มาเที่ยวงาน เอาเงินเข้าวัดทำบุญ ซึ่งถือ
เป็นกุศล เป็นการทำความดีอย่างหนึ่งของกะเทยสมัยนั้น^๘

อย่างไรก็ตามการประกวดกะเทยตามงานวัดเหล่านี้ก็มักจะถูกตำรวจตามเข้าไปจับ เช่นการ
ประกวดกะเทยที่วัดอินทร์ เนื่องจากหนังสือพิมพ์ลงข่าวโจมตีการประกวดกะเทย ตำรวจจึงได้ตาม
ไปจับกุม แต่กะเทยเหล่านี้ก็เสียเพียงค่าปรับซึ่งปาน บุณนาคไม่ได้กล่าวว่าค่าปรับนี้เนื่องด้วยสาเหตุ

^๖ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๕.

^๗ ปาน บุณนาค, “มายาสีม่วง : ชีวิตต้องสู้ของกะเทยรุ่นเก่า,” มิถุนายน ๓๐ : ๑๓.

^๘ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๔.

โต และปาน บุณนาคยังได้กล่าวอีกว่าเป็นเช่นนี้เนื่องมาจากจอมพลสฤษดิ์เกลียดกะเทย^๕ นอกจากงานวัดแล้วงานรื่นเริงตามกรมทหารต่าง ๆ งานเกษตรราตรี และงานประจำปีปากน้ำ

จากคำบอกเล่าของปาน บุณนาค ทำให้เห็นว่าในช่วงต้นทศวรรษ ๒๕๐๐ นั้นกะเทยมีสังคมของตนเอง มีแหล่งชุมนุมที่เป็นที่รู้จักกันภายในกลุ่ม และเข้าร่วมงานนักชัตฤกษ์ต่าง ๆ เช่นงานวัดหรืองานรื่นเริงตามกรมทหาร และงานประจำปีต่าง ๆ แต่อย่างไรก็ตามรัฐบาลของจอมพลสฤษดิ์ก็กวดขันต่อการปรากฏตัวของกะเทยเหล่านี้อย่างเข้มงวด มีการตรวจลาดตระเวนคอยจับกะเทยที่ชุมนุมกันในบริเวณต่าง ๆ ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว แต่ถึงแม้ว่าตำรวจจะเข้มงวดกับกะเทยที่แต่งตัวเป็นผู้หญิง แต่สำหรับผู้ที่ไม่ได้แต่งตัวเป็นผู้หญิง ตำรวจก็ไม่ได้จับนอกเสียจากว่าจะกอดจูบกันในที่สาธารณะ อย่างไรก็ตามทำให้เห็นว่านอกจากกะเทยแล้ว พฤติกรรมรักร่วมเพศชายในรูปแบบอื่นที่นอกเหนือจากกะเทยก็ปรากฏอยู่ในสังคมไทย และเป็นที่ยอมรับของคนในกลุ่มเท่านั้น ดังนั้นเมื่อเกิดคดีฆาตกรรมเบอร์ริแกนคนกลุ่มนี้ก็เปิดเผยตัวออกมาพร้อมกับพฤติกรรมทางเพศของคนต่างชาติที่ดูเหมือนว่าไม่เคยมีในสังคมไทยมาก่อน ด้วยบริบททางสังคมในขณะนั้นที่กรุงเทพฯ มีชาวต่างชาติเข้ามาอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก ชายรักร่วมเพศที่ปรากฏพร้อมกับคดีฆาตกรรมเบอร์ริแกน จึงถูกมองว่าเป็นของ “นำเข้า” จากชาติตะวันตก

๓.๑ คดีฆาตกรรมเบอร์ริแกนกับวาทกรรมรักร่วมเพศชายในสื่อสาธารณะ

ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๐๐ การกล่าวถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศทั้งในกรณีรักร่วมเพศชายและรักร่วมเพศหญิง ยังไม่เป็นประเด็นที่สื่อสิ่งพิมพ์โดยเฉพาะหนังสือพิมพ์ให้ความสำคัญมากนัก นอกจากข่าวเกี่ยวกับกะเทยดังที่ได้กล่าวไปแล้ว ข่าวฆาตกรรมนายคาร์ล เบอร์ริแกน บรรณาธิการหนังสือพิมพ์บางกอกเว็ลด์ ทำให้หนังสือพิมพ์นำเสนอข่าวดังกล่าวและได้สืบเสาะขุดคุ้ยถึงพฤติกรรมทางเพศของผู้ตาย เนื่องจากผู้ตายมีพฤติกรรมรักร่วมเพศชาย นับแต่นั้นเป็นต้นมาการนำเสนอเรื่องราวของคนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ กลายเป็นประเด็นที่หนังสือพิมพ์ให้ความสำคัญ และนำเสนอเรื่องดังกล่าวตลอดระยะเวลาหนึ่งเดือน

นอกจากคำว่า “เกย์” ที่ปรากฏตามข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์แล้ว ดูเหมือนว่าคำนี้ไม่ได้ใช้ในการกล่าวถึงคนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศที่มีลักษณะแตกต่างไปจาก “กะเทยทางสังคม” ที่รับรู้กันอย่างกว้างขวางในขณะนั้น การกล่าวถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศที่เปลี่ยนแปลงไปคือการใช้คำ

^๕ เรื่องเดียวกัน.

Homosexual ซึ่งหมายถึงกลุ่มอาการทางจิตที่ถือว่าเป็น “โรค” ที่เป็นผลมาจากพัฒนาการที่ผิดปกติในวัยเด็ก และควรจะได้รับบำบัดรักษา

๓.๑.๑ ข่าวมาตรการดาร์เรล เบริแกน บรรณาธิการหนังสือพิมพ์บางกอกเวิลด์

ข่าวมาตรการดาร์เรล เบริแกน บรรณาธิการ หนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ บางกอกเวิลด์ เมื่อวันที่ ๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๘ ได้ทำให้พฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นที่ถกเถียงกันอีกครั้งหนึ่ง ความพยายามของหนังสือพิมพ์ที่จะขุดคุ้ย สืบเสาะพฤติกรรมทางเพศของผู้ตายได้ทำให้ค้นพบคนกลุ่มหนึ่งที่ดูเหมือนว่าไม่เคยมีอยู่ในสังคมไทยมาก่อน และจากคดีมาตรการนี้เองได้ทำให้วาทกรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ ปรากฏขึ้นมา พาดหัวข่าวและเนื้อข่าวในหนังสือพิมพ์ ไทยรัฐในวันดังกล่าว*

ฆ่าเปลือย บก. บางกอกเวิลด์ ยิงจ่อหุทะเลหน้าผากตายคารดเก็ง...คดี
มาตรการชอนเงื่อนอีกคดีหนึ่งที่มิสเตอร์ดาร์เรล เบริแกน ชาวอเมริกันวัย ๔๕
ปี เจ้าของและบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ “บางกอกเวิลด์”...ตำรวจ
สอบสวนได้ความว่า มิสเตอร์ดาร์เรล เบริแกนผู้นี้เป็นผู้มีอารมณ์วิถิตารชอบ
สมสู่กับบรรดากะเทย และเด็กหนุ่มรุ่น ๆ^{๑๐}

ประวัติของนายเบริแกนที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐนั้นแสดงให้เห็นว่าเบริแกนเป็นผู้ที่อยู่ในแวดวงของชนชั้นนำของสังคมไทยในขณะนั้น เนื่องจากเป็นเจ้าหน้าที่ของหน่วยสืบราชการลับหรือ CIA ให้ความช่วยเหลือกับขบวนการเสรีไทยและยังได้เขียนบทความที่เป็นประโยชน์ต่อประเทศไทยหลังสงครามโลกครั้งที่สองสิ้นสุดลงตามข่าวในไทยรัฐ

ดาร์เรล เบริแกนเป็นบุคคลที่มีความสำคัญอย่างมากในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ ต่อประเทศไทย เบริแกนเกิดปี ค.ศ. 1916 ที่เมือง Bakersfield รัฐ California ในทศวรรษ 1930 ได้เข้าไปทำงานในเชียงใหม่ ในฐานะนักข่าวของ United Press International ในระหว่างนั้นเบริแกนได้ร่วมก่อตั้งสมาคมนักข่าวต่างชาติในเชียงใหม่ ในปี ค.ศ. 1939 เขาได้เดินทางเข้ามายังกรุงเทพฯ เพื่อ

* ดูภาพข่าวได้ในภาคผนวก ง

^{๑๐} ไทยรัฐ (๔ ตุลาคม ๒๕๐๘) : ๑.

ก่อตั้งสำนักงาน United Press International ประจำประเทศไทย และได้ทำงานที่นี้จนถึงปี ค.ศ. 1941 ก่อนที่ญี่ปุ่นจะบุกเข้าประเทศไทยได้หลบหนีไปยังประเทศพม่าและอินเดีย อย่างไรก็ตามเบอริแกนก็ยังมีการติดต่อกับขบวนการเสรีไทย และช่วยหาเงินสนับสนุนกิจกรรมต่าง ๆ ของเสรีไทยจากกองทุนต่าง ๆ ของสหรัฐ ในขณะที่เขาเป็นนักข่าวให้กับ New York Times หลังจากสงครามสิ้นสุดลงและประเทศไทยมีรัฐบาลที่สนับสนุนโดยประเทศสหรัฐอเมริกา อังกฤษถือว่าประเทศไทยเป็นประเทศผู้แพ้สงคราม และได้เรียกร้องให้ประเทศไทยชดเชยค่าปฏิกรรมสงคราม ในเวลานี้เองที่เบอริแกนได้เข้ามามีส่วนสำคัญในการช่วยเหลือประเทศไทย ในเดือนธันวาคม ปีค.ศ. 1945 United Press ได้แถลงข่าวว่าด้วยความช่วยเหลือของเสนีย์ ปราโมช ทำให้เบอริแกนเข้าถึงเอกสารเกี่ยวกับสนธิสัญญาและข้อตกลงต่าง ๆ ในช่วงสงคราม และได้ข้อสรุปว่าอังกฤษพยายามที่จะทำให้ไทยเป็นประเทศอาณานิคมของอังกฤษ ข้อเขียนของเบอริแกนได้ทำให้เกิดประโยชน์กับประเทศไทย นับแต่นั้นมาเบอริแกนได้รับการขนานนามว่า “มิตรของประเทศไทย”^{๑๑} ดังที่ไทยรัฐเสนอข่าวในเรื่องนี้ว่า

จากข้อเขียนของมิสเตอร์ ดาร์เรลล์ เบอริแกน ทางอเมริกาได้นำมาเป็นหลักฐาน คัดค้านข้อกล่าวหาของอังกฤษจนได้ผลอย่างงดงาม เป็นเหตุให้อังกฤษทำอะไรประเทศไทยไม่ได้ เมื่อสงครามสงบแล้วได้มาอยู่ประเทศญี่ปุ่นในฐานะนักข่าว จากนั้นเข้ามาอยู่ในเมืองไทย เมื่อพบและรู้จักคุ้นเคยกับอัศวินเผ่า ศรียานนท์ ขณะที่กำลังเรื่องอำนาจ ได้คิดทำหนังสือพิมพ์บางกอกเวิร์ดขึ้น โดยเผ่าให้ทุน ๑ แสนบาท เมื่อลงมือทำโดยมีกุมุท จันท์เรือง เป็นหัวเรี่ยวหัวแรง แต่ออกมาได้พักหนึ่ง มิสเตอร์ดาร์เรลล์ เบอริแกน ก็ถอนตัวโดยอ้างว่าอัศวินเผ่าผิดสัญญา เอาการเมืองมาแทรกแซง^{๑๒}

ข่าวคืบหน้าคดีฆาตกรรมเบอริแกนในไทยรัฐประจำวันที่ ๗ ตุลาคม ได้กล่าวว่า

^{๑๑} ดูรายละเอียดเพิ่มเติมใน Peter Jackson, *One Gay Murder – Two Stories : Dual Discourses of Sex and the Complex Origins of Gay Identity in Pre-Stonewall Thailand*. 20th Anniversary Conference of the Asian Studies Association of Australia La Trobe University, Melbourne, 1996. และ “An American Death in Bangkok : The Murder of Darrell Berrigan and the Hybrid Origins of Gay Identity in 1960s Thailand,” *A Journal of Lesbian and Gay Studies* 5,3 (July 1999) : 361-411.

^{๑๒} ไทยรัฐ (๔ ตุลาคม ๒๕๐๘) : ๑๖.

การมุ่งประเด็นสอบสวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจขณะนี้จึงมุ่งไปในประเด็นกามวิตถารของผู้ตายแต่เพียงอย่างเดียว ซึ่งชอบสมสู่กับบรรดาภรรยา... ซึ่งเกี่ยวพฤติกรรมในทำนองกามวิตถารของนายเบอร์ริแกนนี้ แม้แต่พวกฝรั่งด้วยกันและผู้ร่วมงานทุกคนก็รู้กันดีและบอกว่านายเบอร์ริแกนไม่สบายมานานแล้ว และได้เคยมีผู้ใกล้ชิดสนิทสนมได้เคยถามนายเบอร์ริแกนว่าทำไมถึงชอบอย่างนี้ ซึ่งนายเบอร์ริแกนก็กล่าวตอบรับว่า เขามีความรู้สึกในตัวเด็กผู้ชาย เหมือนกับที่ผู้ชายจะมีความรู้สึกในตัวผู้หญิง... มีกะเทยชายหนึ่งชื่อ “ป” มีความสัมพันธ์อยู่กับนายเบอร์ริแกนมาก เคยไปค้างแรมด้วยกันหลายครั้ง กะเทยชื่อ “ป” ผู้นี้ไม่ชอบแต่งตัวเป็นผู้หญิง เขาชอบแต่งตัวแบบผู้ชายปกติ กะเทย “ป” ผู้นี้มีจิตใจเป็นนักแสดงมีปิ่นปกขนาด .๓๘ พกติดตัว ๑ กระบอก^{*๑๑}

จากรายงานความลับหน้านี้แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศของเบอร์ริแกนเป็นที่รับรู้กันในหมู่ผู้ใกล้ชิด และมีการระบุถึงคนไทยที่มีความสัมพันธ์ทางเพศกับเบอร์ริแกน โดยกล่าวว่าบุคคลผู้นี้เป็น “กะเทย” ชื่อ “ป” ซึ่งไม่ชอบแต่งตัวเป็นผู้หญิง แต่แต่งตัวแบบผู้ชายทั่วไป และเป็นนักแสดงมีปิ่นปกขนาด .๓๘ ติดตัว ๑ กระบอก เป็นที่น่าสังเกตว่าหนังสือพิมพ์เรียก “ป” ว่ากะเทย ถึงแม้ว่าพฤติกรรมและลักษณะการแต่งกายของ “ป” จะไม่เหมือนกับกะเทยที่เข้าใจกันอยู่ในขณะนั้น กล่าวคือ “ป” ยังคงแต่งตัวแบบผู้ชายและมี “จิตใจเป็นนักแสดง”

คอลัมน์สารพันปัญหาของ “สี่เสียด” คอลัมน์นี้ชื่อดัง ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ประจำวันที่ ๘ ตุลาคม ได้สะท้อนทัศนคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของเบอร์ริแกนว่า เป็นค่านิยมที่มีอิทธิพลมาจากตะวันตก และเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมเมือง “สี่เสียด” ยังกล่าวอีกว่าจอมพลสฤษดิ์นั้นเกลียดกะเทย และในสมัยของท่านพวกกะเทยไม่กล้าปรากฏตัว แต่ในปัจจุบันหลังจากเวลา ๒๒.๐๐ น. แล้วมักจะพบกะเทยเป็นจำนวนมากตามสถานที่ต่าง ๆ “สี่เสียด” มองว่ากะเทย เป็นโรคจิต และสามารถแพร่เชื้อให้กับ “ผู้ชายที่ชอบโสมแม็กชวลอย่างเบอร์ริแกน” ที่มาของโรคจิตนี้คือการเลี้ยงเด็กแบบประคบประหงม หรือเด็กที่เติบโตมาในสภาพแวดล้อมที่มีแต่ผู้หญิง ทำให้เด็กเลียนแบบพฤติกรรมแบบผู้หญิง จนทำให้จิตใจเปลี่ยนเป็นผู้หญิงไปด้วย และนับวัน “ปัญหา” นี้ก็ดูเหมือนว่าจะเพิ่มมากขึ้นในสังคมกรุงเทพฯ ด้วย ดังที่ “สี่เสียด” แสดงความเห็นว่

* เน้น โดยผู้เขียน.

^{๑๑} ไทยรัฐ (๗ ตุลาคม ๒๕๐๘) : ๑๖.

ปัญหาเรื่องกะเทยเป็นปัญหาวิปริตทางเพศอย่างหนึ่งซึ่งมักจะเป็นในหมู่สังคมที่อุดมทุนวุ่นวาย เมืองไทยถอยหลังแต่ครั้งรัชกาลที่ ๕ ขึ้นไปปัญหากะเทยเพียงเป็นเรื่องล้อเลียนคนที่กระโดดไปในทางลักเพศ เพราะประเพณีผู้เดียวแต่หลายเมียเหมือนบ้านชากับหลายถ้วยชาคนไทยนิยมอยู่ กะเทยระบาดทั่วกรุงขณะนี้เหมือนจะมีที่มาแต่ทางตะวันตก ตัวอย่างในเยอรมันในอังกฤษ หรือฝรั่งเศสนิยมกันมาก ยกตัวอย่างคำตามาให้ดูได้เลย เมอซิเออร์ อเล็ก ซอง ละครเรย์มอง ช่วงทำผมฝีมือเยี่ยมผู้ไว้เคราพิศดารและมาแสดงที่เมืองไทยเดือนที่แล้วก็เป็นกะเทยประเภทโฮโมเซ็กชวล คือชอบผู้ชาย เอาผู้ชายเป็นคู่นอน เห็นเด็กชายหน้าอ่อน ๆ เหมือนผมเห็นสาวสวย ๆ (มิสเตอร์ เบอริแกน เลี้ยงเด็กผู้ชายไว้ปลดเปลื้องความใคร่ นมนานมาแล้วใคร ๆ ก็รู้) นอกนั้นคนไทยที่ไปศึกษาจากต่างประเทศแต่อายุน้อย ๆ กลับมาก็เอาประเพณีบ้า ๆ นี้ติดตัวมาด้วย

ปัญหากะเทยเป็นโรคจิตในสังคมชนิดหนึ่งซึ่งปกติอันตรายหรือพิษสงไม่ค่อยจะมี อย่างมากก็ทำให้เราหัวเสีย เห็นนั่งชุกางบนแท็กซี่ให้ทำให้ทางในยามวิกาล เราคิดจะจับไก่อตาฟางมาตีฆ่า ที่ไหนได้ พอเธอตอบคะขาสีงปรา เป็นเป็ดตัวผู้ ! กะเทยพวกนี้สูมกันอยู่ และแพร่เชื้อให้กับผู้ชายที่ชอบโฮโมเซ็กชวลอย่างมิสเตอร์เบอริแกน ที่มาของโรคนี้ส่วนมากเป็นกับเด็กผู้ชายซึ่งมีพี่เลี้ยงผู้หญิงประคบประหงมมาแต่น้อย ๆ ชีวิตแต่วัยเด็กแวดล้อมอยู่กับผู้หญิงพูดจาอะไร ทำทางเลยเสียไปตลอดถึงจิตใจด้วย คำว่าโฮโมภาษาละตินแปลว่าคนผู้ชาย บวกกับเซ็กซ์เป็นโฮโมเซ็กชวล ชอบเอาผู้ชายด้วยกันเป็นคู่นอน* นับวันปัญหานี้จะมีมากขึ้นในสังคมที่เข้มข้นอย่างกรุงเทพฯของเรา น่าเกลียด!^{๑๔}

ความเข้าใจของ“สี่เสียด”ต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในที่นี้แบ่งออกได้เป็น ๒ ระดับ คือกะเทยที่มีอยู่แต่เดิมในสังคมไทย เป็นกะเทยที่มีจิตตริยาการแสดงออกอย่างเพศหญิง และกะเทยประเภทใหม่ “โฮโมเซ็กชวล” กะเทยประเภทใหม่นี้“สี่เสียด”กล่าวว่าเป็นอิทธิพลมาจากประเทศในโลกตะวันตก เช่น เยอรมัน อังกฤษ และฝรั่งเศส กะเทยประเภทหลังนี้มีสาเหตุมาจากความเจริญของสังคม และจากการที่คนไทยไปศึกษาต่อในต่างประเทศและนำพฤติกรรมเหล่านี้เข้ามาในสังคม

* เน้น โดยผู้เขียน.

^{๑๔} สี่เสียด, “สารพันปัญหา,” ไทยรัฐ (๘ ตุลาคม ๒๕๐๘) : ๒.

ไทย โดยมีรากเหง้ามาจากการเลี้ยงดูเด็กชายที่ผู้หญิงมีอิทธิพลมากจนเกินไป อย่างไรก็ตามการใช้ศัพท์ในการนิยามความหมายของพฤติกรรมรักร่วมเพศของ“สี่เสียด”ยังคงไม่ชัดเจนระหว่างกะเทยที่มีอยู่แต่เดิมในสังคมไทยกับโฮโมเซ็กชวลที่มีอิทธิพลมาจากประเทศในโลกระหว่างวัน แต่ “สี่เสียด” ก็ได้รับอิทธิพลจากวาทกรรมทางจิตเวชศาสตร์ที่มองว่าเป็น “โรคจิต” ชนิดหนึ่ง

แนวความคิดที่ว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศชายที่ปรากฏตามหน้าหนังสือพิมพ์ได้รับอิทธิพลมาจากตะวันตก ทั้ง ๆ ที่ในสังคมจารีตปรากฏหลักฐานว่ามีพฤติกรรมรักร่วมเพศอยู่ในสังคมไทยทั้งรักร่วมเพศหญิงและรักร่วมเพศชาย อาจจะเนื่องมาจากช่วงต้น ๆ พ.ศ. ๒๕๐๐ พฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นข่าวขึ้นมาในช่วงที่สังคมไทยมีการติดต่อกับและได้รับอิทธิพลจากสังคมตะวันตกโดยเฉพาะประเทศสหรัฐอเมริกา การเพิ่มขึ้นของธุรกิจบันเทิง และการขายบริการทางเพศให้กับชาวต่างชาติ ซึ่งคนในสังคมไทยมองว่าสิ่งเหล่านี้เป็นปัญหาสังคม พฤติกรรมรักร่วมเพศจึงถูกมองว่าเป็นอิทธิพลที่ได้รับมาจากสังคมตะวันตก ในขณะที่คนสังคมไทยรู้จักกะเทย และสามารถพบเห็นกะเทยได้ในที่สาธารณะ เนื่องจากกะเทยมีลักษณะที่แตกต่างไปจากผู้หญิง และผู้ชายอย่างเห็นได้ชัด ด้วยการแต่งกาย หรือกริยาท่าทาง เป็น “ความทรงจำทางสังคม” อย่างหนึ่ง ในขณะที่พฤติกรรมรักร่วมเพศชายไม่สามารถที่จะพบเห็นได้เช่นนั้น พฤติกรรมรักร่วมเพศชายจึงเป็นของแปลก เป็นของใหม่ที่คนในสังคมไทยไม่รู้จัก ดังจะเห็นได้ว่าหนังสือพิมพ์ไทยรัฐใช้คำว่า “กะเทยชาย” และ “กะเทยหนุ่ม” ในการเรียกคนกลุ่มนี้ พฤติกรรมรักร่วมเพศชายที่เกิดขึ้นในคุก เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับผู้ที่อยู่โอกาสทางเพศ ไม่ใช่สนิยมทางเพศเช่นที่ปรากฏในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๐๘ พฤติกรรมรักร่วมเพศชายจึงดูเหมือนเป็นของใหม่ในสังคมไทย และเป็นอิทธิพลที่มาจากตะวันตก

ในวันเดียวกันนี้ไทยรัฐได้ลงรูป นายปาน และนายสมานจิต ๒ กะเทยหนุ่มคู่นอนของเบอร์เกนที่มาในงานศพเบอร์เกน ทั้งสองคนใส่เสื้อเชิ้ตสีขาวและผูกเน็คไทเป็นรูปที่ใหญ่ที่สุด รองลงมาเป็นรูปจอมพลถนอม กิตติขจร นายกรัฐมนตรี กำลังวางดอกไม้จันทน์ และรูปที่มีขนาดเล็กลงมาก็คือรูปนายวิชัย ชัยเจริญลูกเลี้ยงของเบอร์เกน การลงภาพ ๒ กะเทยหนุ่มนี้ทำให้เห็นได้อย่างชัดเจนถึงอัตลักษณ์ใหม่ของ “กะเทย” ประเภทใหม่ ที่มีลักษณะเป็นผู้ชายมากกว่าที่จะมีลักษณะเป็นผู้หญิงอย่างเป็นทางการ*

ข่าวคืบหน้าคดีฆาตกรรมเบอร์เกนประจำวันที ๘ ตุลาคม นักข่าวไทยรัฐได้ตระเวนไปตามแหล่งที่กะเทยชุมนุมกัน นักข่าวของไทยรัฐได้กล่าวถึง “ดงกะเทยชั้นต่ำ” ที่มีกลุ่มลูกค้ำเป็น “หนุ่มอารมณ์วิถาวร” และ “กะเทยชั้นสูง” ที่มีรายได้ประจำเดือนที่ค่อนข้างสูง “ดงกะเทย” ที่ไทยรัฐกล่าวถึงนี้ได้แก่ ริมคลองประปาสามเสน, ประตูน้ํา, สะพานพุทธ, ย่านวัดแขกสี่ลม ตลอดไปจนถึง

* ดูภาพข่าวได้ในภาคผนวก ง

ข้างบาร์ซิลเวอร์สตาร์ถนนสีลมตอนกลางและหน้าไปรษณีย์กลาง นักข่าวหนังสือพิมพ์ไทยรัฐได้สอบถามข้อมูลเกี่ยวกับเบอร์แกนจากกะเทยที่หากินอยู่บริเวณบาร์ซิลเวอร์สตาร์ ซึ่งกะเทยกลุ่มนี้จัดว่าเป็นกะเทยชั้นสูงที่หากินเฉพาะกับลูกค้าที่เป็นฝรั่งเท่านั้น กะเทยกลุ่มนี้ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของนายเบอร์แกนไว้ว่า นายเบอร์แกนนั้นมีความรู้สึกที่ตัวเองเป็นผู้หญิง ดังนั้นจึงชอบคบกับเด็กหนุ่มรุ่น ๆ เท่านั้นและไม่เคยมีความสัมพันธ์กับกะเทยที่แต่งตัวเป็นผู้หญิงเลย

นายเบอร์แกนเป็นชายแต่มีความรู้สึกในอารมณ์ของตัวเองว่าเป็นผู้หญิง ฉะนั้นจึงชอบคบแต่เฉพาะเด็กผู้ชายรุ่น ๆ ที่ตนพึงใจและมีความรักในตัวเด็กหนุ่มนั้นในฐานะ “สามี” ไม่ใช่ “ภรรยา”^{**} ป้อม, ไพลิน, แพร, อี๊ด และแดง กะเทยเกรดสูงซึ่งหากินเฉพาะพวกฝรั่ง โดยยึดเอามุมมืดข้างบาร์ “ซิลเวอร์สตาร์” เป็นแหล่งชุมนุมและมีรายได้ประจำเดือนเป็นตัวเลขที่น่าทึ่งคือ เดือนละไม่ต่ำกว่า ๓-๔ พันบาท กลุ่มกะเทยดังกล่าวเปิดเผยกับคนข่าวของเราอย่างละเอียดถึงอารมณ์ลึกเพศของนายเบอร์แกนต่อไปว่า ในเมื่อนายเบอร์แกนมีความรู้สึกเป็นผู้หญิง ดังที่เห็นกันว่าได้เลี้ยงเด็กหนุ่มไว้ในอุปการะอีก ๒ คน และเช่าบ้านให้อยู่เดือนละพันกว่านั้น นายเบอร์แกนจึงไม่ชอบกะเทยที่แต่งตัวเป็นผู้หญิงอย่างเด็ดขาด เพราะกะเทยที่แต่งตัวเป็นผู้หญิงนี้มีอารมณ์และความรู้สึกเช่นเดียวกับนายเบอร์แกน^{*} นายเบอร์แกนจึงไม่ชอบ และจะไม่ยอมรับไปหรือสูงส่งด้วยเลย^{๑๕}

นักข่าวหนังสือพิมพ์ไทยรัฐได้สอบถามถึงสาเหตุการตายของนายเบอร์แกนกับกะเทยคนหนึ่งซึ่งชื่อว่า “ป้อม” ป้อมให้ความเห็นว่าผู้ที่สังหารนายเบอร์แกนน่าจะเป็นพวกเด็กวัยรุ่น หรือพวกจิ๊กโก๋ ซึ่งในกลุ่มกะเทยแล้วจะเรียกคนกลุ่มนี้ว่า “ผู้ชายชายตัว” คนกลุ่มนี้มักจะชุมนุมกันอยู่บริเวณหน้าสวนลุมพินี และบริเวณหน้าโรงแรมเอราวัณ

ป้อมกะเทยร่างอวบกะเทาะเปลือกความรู้สึกของตัวเองต่อไปว่าเธอก็อยากจะไปให้การกับตำรวจเหมือนกันถึงความรู้สึกในด้านของจิตใจอันแตกต่างกันเกี่ยวกับอารมณ์นี้ ถ้านายเบอร์แกนตายเพราะมั่วสุมกับกะเทย และถูกกะเทยทำร้ายถึงตายจริง บุคคลที่จะสังหารนายเบอร์แกนนั้นก็คงได้แก่พวกเด็กวัยรุ่น

^{**} เน้น โดยผู้เขียน.

^{๑๕} ไทยรัฐ (๕ ตุลาคม ๒๕๐๘) : ๑๖.

[พวกจิกโก้] ซึ่งในกลุ่มกะเทยด้วยกันแล้วเรียกพวกนี้ว่าพวก “ผู้ชายชายตัว”^{*} โดยพวกนี้จะชุมนุมกันอยู่บริเวณหน้าสวนลุมพินี กับเดินเตร็ดเตร่อยู่แถวหน้าโรงแรมเอราวัณ โดยเป็นที่รู้จักกันในหมู่พวกฝรั่งที่มีอารมณ์เช่นเดียวกับนายเบอร์ริแกน^{๑๖}

จากข้อความคืบหน้าของคดีฆาตกรรมทำให้เราทราบเพิ่มเติมว่าพฤติกรรมของเบอร์ริแกนนั้นไม่ต่างจากกะเทยที่ขายบริการทางเพศ คือ ชอบผู้ชาย ความแตกต่างจะอยู่ที่เบอร์ริแกนเป็นผู้ชายแต่มีความรู้สึกทางเพศแบบผู้หญิง ดังนั้นจึงชอบแต่เฉพาะเด็กหนุ่ม ๆ ไม่ใช่กะเทยที่แต่งตัวเป็นผู้หญิง เพราะกะเทยที่แต่งตัวเป็นผู้หญิงนี้มีความรู้สึกเช่นเดียวกับเบอร์ริแกน นักข่าวกล่าวถึงเบอร์ริแกนโดยใช้คำว่า พวกจิตลักเพศ และฝรั่งอารมณ์วิถถาร และใช้คำว่า ผู้ชายชายตัว, ผู้ชายรับจ้าง และกะเทยประเภท ๒ ในการกล่าวถึงคู่นอนของเบอร์ริแกน เพราะคู่นอนของเบอร์ริแกนเหล่านี้มีลักษณะเป็นจิกโก้ มีลักษณะท่าทางเป็นผู้ชาย แตกต่างจากกะเทยประเภทที่ ๑ อย่างชัดเจน

จะเห็นได้จากการเสาะหาข่าวคดีเบอร์ริแกนไทยรัฐและผู้อ่านเริ่มมีความชัดเจนแล้วว่า เบอร์ริแกน และคู่นอนของเขามีลักษณะที่แตกต่างไปจาก “กะเทย” ที่เข้าใจกันอยู่ในขณะนั้น จึงได้มีคำศัพท์เรียกคนกลุ่มที่มีลักษณะเป็นผู้ชายแต่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างออกไปว่า กะเทยผู้ชาย กะเทยประเภท ๒ หรือ ผู้ชายชายตัว หรือเรียกทับศัพท์ว่า “โฮโมเชกซ์ชวล” ที่สำคัญคือคำว่า “เกย์” ซึ่งจะนิยมใช้ต่อไป

คอลัมน์สารพันปัญหาของ“สี่เสียด” ในวันที่ ๑๐ ตุลาคม ยังคงให้พื้นที่กับประเด็นนี้โดยกล่าวว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศชาย เป็น “โฮโมเชกซ์ชวล” และเป็นสิ่งที่มีมักจะเกิดกับ “ชนชั้นปัญญาชน” เป็นส่วนมาก และยังได้กล่าวพาดพิงไปถึงบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งว่ามีพฤติกรรมเป็น“โฮโมเชกซ์ชวล”ด้วย “สี่เสียด”ชี้ให้เห็นว่า“โรค”นี้เป็นสิ่งที่ระบาดเข้ามาจากตะวันตกภายหลังสงครามโลกครั้งที่สอง

โรคมามวิปริตผิดคนุษย์มานานี้ ระบาดเข้ามาเมืองไทย ในระยะหลังสงครามโลกครั้งที่สอง และเข้มข้นขึ้นทุกที จนประดาผู้หญิงชักปริวิตก ว่ามิช้าพวกเธอจะหาสามีทำยาไม่ได้...กะเทยจำลองได้บอกให้รู้ว่า เฉพาะในซอย

^{๑๖} เรื่องเดียวกัน.

ลือชานัน มีกะเทยชั้นสูงอยู่สองคนคือกะเทยชู้ศักดิ์ กับกะเทยจูงใจ* เขาบอกต่อ
ไปว่าสำหรับกะเทยสองคนดังกล่าวนี้เป็นกะเทยผู้ชาย^{๑๓}

การรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐประจำวันที ๑๑ ตุลาคม ได้ความคืบหน้าเกี่ยวกับ
ผู้ชายชายตัวว่า ได้ค้นพบแหล่งผู้ชายชายตัวมีสมาชิกรวม ๒๐๐ คน คนกลุ่มนี้เรียกตัวเองว่า “เกย์”
ประกอบอาชีพเป็นคู่นอนให้กับ “ฝรั่งที่มีอารมณ์เป็นผู้หญิงอย่างนายเบอร์ริแกน” ซึ่งเกย์ที่ประกอบ
อาชีพเป็นคู่นอนให้กับฝรั่งนี้แบ่งออกเป็นสองประเภท คือ ชั่วคราว และ ถาวร และนี่เป็นจุดเริ่มต้น
ความเข้าใจที่ว่าเกย์คือผู้ชายที่ขายบริการทางเพศให้กับชาวต่างชาติ เช่นนายเบอร์ริแกน

แหล่งดังกล่าวที่ช่องสุมพวก ‘เกย์’ หรือพวกผู้ชายชายตัวนี้แทบไม่น่า
เชื่อว่าจะมีขึ้นในเมืองไทยเลย และในสถานที่เหล่านี้เองบรรดา ‘เกย์’ หรือพวก
ผู้ชายชายตัวเหล่านี้ยืนยันว่านายเบอร์ริแกนผู้ตายและนายวิชัย ชัยเจริญบุตร
บุญธรรมของนายเบอร์ริแกนก็ได้เคยมามั่วสุมอยู่ กลุ่มเด็กหนุ่มวัยรุ่นซึ่งมีอาชีพ
ประหลาดนี้ แต่ละคนเป็นเด็กหนุ่มรูปร่างสมาร์หน้าตาหล่อ สุขภาพและ
อนามัยดี จัดอยู่ในประเภทชายทรงงาม มีจิตใจเป็นผู้ชายโดยสมบูรณ์ไม่ใช่พวก
กะเทย และไม่เคยแต่งกายเป็นผู้หญิง* เสื้อผ้าอาภรณ์ที่ใส่ล้วนแต่คัดมาจากร้าน
มีชื่อเสียงทั้งสิ้น^{๑๔}

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐให้รายละเอียดต่อไปอีกว่า ในจำนวนผู้ชายชายตัวที่มีอยู่ประมาณ ๒๐๐
คนนี้มีทั้งข้าราชการ และดารา ทุกคนมีบ้านอยู่ซึ่งเป็นบ้านที่ฝรั่งเช่าให้อยู่ และได้ตั้งเงินเดือนให้ใช้
เดือนละ ๘๐๐-๑,๐๐๐ บาท แหล่งชุมนุมแห่งนี้มีการติดตั้งโทรศัพท์เพื่อความสะดวกในการติดต่อกับ
ฝรั่งที่เป็นลูกค้า แหล่งชุมนุมเหล่านี้มักจะเป็นบ้านที่มีดชิชชานกรุง และบาร์อีก ๓-๔ แห่ง และ
ในบาร์เหล่านี้จะไม่มีผู้หญิงหรือกะเทยเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยเลย นักข่าวหนังสือพิมพ์ไทยรัฐได้
สัมภาษณ์ ผู้ชายชายตัวคนหนึ่งซึ่งเคยเป็นคู่นอนของเบอร์ริแกน ไทยรัฐเรียกชายหนุ่มคนนี้ว่า “หนุ่ม
ผู้ยึดอาชีพเกย์” จากการสัมภาษณ์ชายคนนี้ทำให้ทราบว่านายวิชัย ชัยเจริญ บุตรบุญธรรมของนาย

* เน้นโดยผู้เขียน.

^{๑๓} ลีเสียด, “สารพันปัญหา,” ไทยรัฐ (๑๐ ตุลาคม ๒๕๐๘) : ๑๔.

* เน้นโดยผู้เขียน.

^{๑๔} ไทยรัฐ (๑๑ ตุลาคม ๒๕๐๘) : ๑๖.

เบอริแกนเคยมี “อาชีพ เกย์” มาก่อน และยังได้กล่าวอีกว่า นักร้องชั้นนำของเมืองไทย ที่มีอนาคตกำลังรุ่งโรจน์ก็อยู่ในกลุ่มของพวกเราด้วย แต่อย่าให้ผมเอ่ยถึงชื่อของเขาเลย” เด็กหนุ่มผู้ยึดอาชีพในเรื่องอันเร้นลับเกี่ยวแก่กามารมณวิปริตกล่าวกับคนข้างของเรา^{๑๕}

ในกลุ่มของพวกเราซึ่งดำเนินอาชีพนี้ นักร้องชั้นนำของเมืองไทย ซึ่งอนาคตกำลังรุ่งโรจน์ก็อยู่ในกลุ่มของพวกเราด้วย แต่อย่าให้ผมเอ่ยถึงชื่อของเขาเลย” เด็กหนุ่มผู้ยึดอาชีพในเรื่องอันเร้นลับเกี่ยวแก่กามารมณวิปริตกล่าวกับคนข้างของเรา^{๑๕}

นักข่าวหนังสือพิมพ์ไทยรัฐได้เข้าไปยังบาร์แห่งหนึ่ง และได้พบกับฝรั่งหนุ่ม ๆ และฝรั่งสูงอายุ “กำลังมีความสุขอยู่กับพวก ‘เกย์’” และยังได้กล่าวอีกว่า เกย์ หรือ ผู้ชายชายตัวนี้เป็นอิทธิพลมาจากตะวันตกโดยบุคคลที่มีชื่อเสียงในวงสังคมเป็นผู้นำเข้ามา และได้เริ่มแพร่ระบาดออกไปอย่างกว้างขวาง

เพื่อข้อเท็จจริงเกี่ยวแก่เรื่องราวเหล่านี้ คนข้างของเราจึงได้เข้าไปพิสูจน์ความจริงในบาร์แห่งหนึ่ง [ขอสงวนชื่อ] ซึ่งในบาร์ดังกล่าวนี้เน้นขนาดไปด้วยชาวต่างประเทศ มีทั้งฝรั่งหนุ่ม ๆ และฝรั่งสูงอายุ กำลังมีความสุขอยู่กับพวก ‘เกย์’ แทนที่จะเป็นพวกผู้หญิงท่ามกลางบรรยากาศของกลิ่นเหล้า ควันนูหรี และเสียงเพลง ทุกคนจะแยกนั่งกันอยู่ในมุมมืดในบาร์นั้นเป็นคู่ ๆ อย่างมีความสุข และไม่มีวาทะการกระดากอายกันเลย เกี่ยวแก่อาชีพประหลาดนี้ คนข้างของเราได้รับการชี้แจงว่าระบบ “เกย์” หรือผู้ชายชายตัวนี้ เข้ามาเผยแพร่ในเมืองไทยโดยบุคคลผู้มีชื่อเสียงในวงสังคมเป็นผู้นำเข้ามา และได้เริ่มระบาดออกไปอย่างกว้างขวาง ครั้งแรกก็ทำกันสนุก ๆ ในกลุ่มเด็กหนุ่มจนกระทั่งถึงในปัจจุบันนี้จึงได้ยึดกันเป็นอาชีพ^{*๒๐}

แจ๊คสันตั้งข้อสังเกตว่ากลุ่มผู้ชายชายตัวเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นชนชั้นกลางที่มีการศึกษาพอสมควร สามารถที่จะใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ คำว่า “เกย์” ที่ชายชายบริการกลุ่มนี้

^{๑๕} เรื่องเดียวกัน.

* เน้น โดยผู้เขียน.

^{๒๐} เรื่องเดียวกัน.

ใช้เรียกตัวเองอาจจะหยิบยืมมาจากคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ได้รับมาจากชาวต่างชาติอีกทอดหนึ่ง^{๒๐} แต่อย่างไรก็ตามความหมายของคำว่า “เกย์” ในความเข้าใจของนักข่าวหนังสือพิมพ์ “เกย์” ในที่นี้คือผู้ชายที่ขายบริการทางเพศให้กับฝรั่งชาวต่างชาติเช่นนายเบอร์ริแกน และดูเหมือนว่านักข่าวหนังสือพิมพ์จะไม่นับรวมฝรั่งชาวต่างชาติที่ซื้อบริการทางเพศจากผู้ขายบริการพวกนี้ว่า เป็น “เกย์” ด้วย การปรากฏของคำว่า “เกย์” ในที่นี้จึงไม่ใช่การปรากฏของคนอีกประเภทหนึ่งที่มีลักษณะเฉพาะและมีวิถีการดำเนินชีวิตที่แตกต่างไปจากผู้ขาย “เกย์” ในที่นี้เป็นอาชีพขายบริการทางเพศของผู้ชายกลุ่มหนึ่ง มีลักษณะท่าทางการแสดงออกเช่นเดียวกับผู้ชายทั่วไป และที่สำคัญ “เกย์” เหล่านี้มีลักษณะไม่แตกต่างไปจากผู้ชายทั่วไป และไม่เหมือนกะเทยที่เป็นที่รู้จักกันดีอยู่แล้ว

๑.๑.๒ การผลิตข่าวทกรกรรมทางการแพทย์เกี่ยวกับพวกรักร่วมเพศชาย

จากคดีฆาตกรรมนายดาเรล เบอร์ริแกนนี้ได้ทำให้ประเด็นเรื่องพฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคมถูกขุดคุ้ย ตีแผ่ นำเสนอต่อสาธารณชนผ่านหน้าหนังสือพิมพ์ เรียกได้ว่าเป็นข่าวใหญ่ในช่วงเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๘ นอกจากการสำรวจ “แหล่ง” ของกะเทยในที่ต่าง ๆ และเสนอความคืบหน้าของการสืบสวนคดีฆาตกรรมเบอร์ริแกนแล้ว หนังสือพิมพ์ไทยรัฐยังได้สัมภาษณ์แพทย์เกี่ยวกับเรื่องกะเทย และพฤติกรรมรักร่วมเพศ และอย่างที่ได้อ้างไว้ในตอนต้นแล้วว่าแพทย์ที่มีบทบาทเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ได้แก่สุด แสงวิเชียร และอรุณ ภาคสุวรรณ ดังนั้นคดีฆาตกรรมเบอร์ริแกนในปี พ.ศ. ๒๕๐๘ นี้จึงเป็นการนำความรู้ทางการแพทย์ต่อประเด็นเรื่องกะเทย และพฤติกรรมรักร่วมเพศจากที่เป็นผลงานวิชาการในกลุ่มแคบ ๆ มาสู่สาธารณะคือหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ** เป็นการสร้างวาทกรรมทางการแพทย์เกี่ยวกับเกย์

ในหนังสือพิมพ์วันเดียวกันนี้ได้กล่าวถึงข้อมูลจากการสัมภาษณ์นายแพทย์ อรุณ ภาคสุวรรณที่นักข่าวกล่าวว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญเรื่องนี้ในขณะนั้น อรุณยังคงยืนยันว่ากะเทยนั้นเป็นความผิดปกติทางกายภาพ เรียกลักษณะของบุคคลที่มีอวัยวะเพศของทั้งสองเพศอยู่ในคนคน

^{๒๐} Peter Jackson, . “An American Death in Bangkok : The Murder of Darrell Berrigan and the Hybrid Origins of Gay Identity in 1960s Thailand,” *A Journal of Lesbian and Gay Studies* 5,3 (July 1999), p. 398.

** ถึงแม้ว่าในช่วงเวลาดังกล่าวไทยรัฐจะยังไม่เป็นหนังสือพิมพ์ยอดนิยมยังมีหนังสือพิมพ์ที่มียอดขายไล่เลี่ยกันเช่นสยามนิกร แต่ไทยรัฐพยายามที่จะสร้างความนิยมโดยการนำเสนอข่าวที่คนทั่วไปสนใจ ดังจะสังเกตได้ว่ามีหนังสือพิมพ์ไทยรัฐเพียงฉบับเดียวที่เสนอข่าวฆาตกรรมเบอร์ริแกนอย่างละเอียด พร้อมทั้งมีทีมข่าวคอยติดตามความเคลื่อนไหวต่าง ๆ และเข้าไปสัมภาษณ์กะเทยตามแหล่งต่าง ๆ ด้วย ในขณะที่หนังสือพิมพ์ที่มียอดขายสูงในขณะนั้นไม่ได้เสนอข่าวฆาตกรรมเบอร์ริแกนอย่างละเอียดเหมือนหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

เดียว ส่วนบุคคลที่หนังสือพิมพ์กำลังกล่าวถึงนั้นไม่ใช่กะเทย แต่เป็น “ลักเพศ” เป็นคนที่ชอบแต่งตัวเป็นผู้หญิง หรือผู้หญิงที่ชอบแต่งตัวเป็นผู้ชาย อรุณเรียกคนกลุ่มนี้ว่า “กะเทยเทียม” และกล่าวอีกว่าคนกลุ่มนี้มีมักก่อปัญหาทางสังคม มีความหึงหวง จนกลายเป็นคดีความบ่อย ๆ

ประธานฯ วิจัยกะเทย เผยสาเหตุ ‘ลักเพศ’ ว่าเมืองไทยกำลังระบาดหนัก มีทั้งข้าราชการ-นักศึกษา ผู้อำนวยการโรงพยาบาลโรคจิต ประธานกรรมการวิจัยปัญหา “กะเทย” เผยถึงความวิปริตทางเพศของสตรีประเภท ๒ ว่ามูลเหตุเกิดจากความไม่ปกติทางจิตในภาวะสงคราม โรงเรียนประจำ และการเล่นเพื่อนซึ่งเมื่อโตเป็นผู้ใหญ่แล้วก็หายไปเอง ส่วนปัญหาสังคมที่มีอยู่เวลานี้ไม่ใช่กะเทยแท้กลับเป็นประเภท ‘ลักเพศ’* คือประเภทที่มีอวัยวะเพศทั้งสองอย่าง^{๒๒}

อรุณได้กล่าวอีกว่า พวกลักเพศหรือกะเทยเทียมนี้ในเมืองไทยมีมากกว่าในต่างประเทศ เนื่องจากต่างประเทศมีกฎหมายควบคุมและลงโทษคนกลุ่มนี้อย่างเข้มงวด และยังได้กล่าวอีกว่า พวกลักเพศที่ชอบแต่งตัวเป็นผู้หญิงนั้นมีสาเหตุมาจากการอบรมเลี้ยงดูอย่างผิด ๆ ตั้งแต่ยังเด็ก ประกอบกับสิ่งแวดล้อมในวัยเด็กทำให้มีความต้องการอยากจะเป็นผู้หญิงทั้ง ๆ ที่มีร่างกายเป็นผู้ชาย ส่วนความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างผู้หญิงกับผู้หญิงที่อรุณเรียกว่า “เล่นเพื่อน” นั้น เกิดจากภาวะไม่ปกติ เช่นในยามสงครามหรือในหมู่ที่มีผู้หญิงอยู่ร่วมกันมาก ๆ ทุกรูปแบบเมื่อโตขึ้นพฤติกรรมนี้ก็หายไปเอง อรุณได้ยกกรณีผู้ที่เข้ามาขอรับการรักษาจากตน [ไม่ได้ระบุว่าเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย] ว่ามีประมาณ ๒๐ คน มีทั้งผู้ที่เป็นข้าราชการ และนักศึกษามหาวิทยาลัย ส่วนมากเกิดจากความกดดันทางชีวิตภายในครอบครัว อรุณยืนยันว่าความผิดปกติเหล่านี้สามารถรักษาให้หายได้ถ้าได้รับคำแนะนำจากแพทย์

อรุณยังคงยืนยันความรู้ทางการแพทย์ชุดเดิมที่เคยแสดงไว้ก่อนหน้านี้ว่า “กะเทย” และ “ลักเพศ” ควรที่จะแยกออกจากกันเพราะมีความแตกต่างอย่างที่ได้กล่าวไว้แล้ว แต่การกล่าวว่าบุคคลที่มีพฤติกรรมตรงข้ามกับเพศของตนคือ “กะเทยเทียม” ก็ดูจะขัดกับความรู้ทางการแพทย์ของความผิดปกติของอวัยวะเพศและฮอร์โมนที่ สุด แสงวิเชียรได้กล่าวไว้ในสารานุกรมไทย และรายงานทางการแพทย์ว่า ความผิดปกติของอวัยวะเพศและฮอร์โมนนั้นมี ๒ ลักษณะ คือ กะเทยแท้ เป็นชนิดที่มีต่อมเพศทั้งสองชนิด แต่ลักษณะอวัยวะเพศเป็นชายหรือหญิง หรือกึ่งกลางระหว่างสองเพศ และ

* เน้น โดยผู้เขียน.

^{๒๒} ไทยรัฐ (๑๑ ตุลาคม ๒๕๐๘) : ๓.

กะเทยเทียม เป็นชนิดที่มีต่อมเพศของเพศหนึ่ง แต่อวัยวะสืบพันธุ์เป็นของอีกเพศหนึ่ง หรือเป็นอวัยวะเพศที่เจริญไม่ถึงขนาดปกติ

จากพาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์สยามนิกร ประจำวันที่ ๑๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๘ ที่ว่า “วิจัย ‘กะเทย’ แก้ปัญหากร่วมเพศ” ซึ่งเป็นการสรุปความจากบทความของสุด แสงวิเชียร การใช้คำเรียกบุคคลที่มีพฤติกรรมกร่วมเพศในหนังสือพิมพ์สยามนิกร มีลักษณะที่แตกต่างออกไป คือสะกดด้วย “ล” คือ “ลกร่วมเพศ” เนื้อหาโดยรวมแล้วไม่แตกต่างจากบทสัมภาษณ์ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐที่แตกต่างคือในหนังสือพิมพ์สยามนิกร ยืนยันว่าพวก “ลกร่วมเพศ” เป็นอาการป่วยทางจิต

อย่างไรก็ตามความสับสนในเรื่องการใช้คำเหล่านี้ก็ยังคงปรากฏในข่าวประจำวันวันที่ ๒๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๘ “กวาดล้าง ‘ล็กเพศ’ ครั้งใหญ่” แต่ภาพประกอบกลับเป็นภาพกะเทยแต่งตัวเป็นผู้หญิง “บุคคลในภาพทั้งสองไม่ใช่สตรีที่จะเข้าประกวดนางสาวไทย แต่เป็นคนล็กเพศหรือ ‘กะเทย’ ที่ตำรวจนครบาลเขตเหนือระดมกวาดล้างเมื่อกลางดึกระหว่างวันที่ ๒๑-๒๒ ย่านประตูน้ำ ถ.เพชรบุรี และอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ”^{๒๓*}

๓.๑.๓ วาทกรรมว่าด้วยอันตรายจากพวกกร่วมเพศชาย

จากข่าวคดีฆาตกรรมชาวต่างชาติจนถึงการเปิดเผยพฤติกรรมทางเพศของผู้ตายและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องต่าง ๆ นำให้นักข่าวหนังสือพิมพ์เข้าไปสัมภาษณ์กะเทยขายบริการตามแหล่งต่าง ๆ ในกรุงเทพฯ ทำให้ได้ข้อมูลเพิ่มเติมว่านอกจาก “กะเทย” ที่แต่งตัวเป็นผู้หญิงขายบริการทางเพศแล้วยังมี “กะเทย” อีกประเภทหนึ่งที่ไม่ได้แต่งตัวเป็นผู้หญิง ขายบริการทางเพศให้กับฝรั่งที่มีลักษณะเป็นผู้ชายเหมือนกันด้วย และจากจุดนี้เองทำให้มีการเชื่อมโยงระหว่างการขายบริการทางเพศของ “กะเทยประเภท ๒” เข้ากับการฆาตกรรมที่เกิดขึ้น และได้ทำให้ภาพลักษณ์ของผู้ชายขายตัว หรือ “เกย์” ในความเข้าใจของหนังสือพิมพ์ขณะนั้นเป็นอาชญากร และเป็นปัญหาสังคมในที่สุด ดังจะเห็นได้จากบทความ *ภัยมืดของสังคม* ที่ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับประจำวันอังคาร ๑๒ ตุลาคม ๒๕๐๘

พฤติกรรมของชมรมเด็กหนุ่มนักรับจ้างชำเราชาวต่างประเทศ ซึ่งมีแหล่งใหญ่อยู่ที่หน้าอนุสาวรีย์ ร. ๖ ที่สวนลุมพินี หรือในร้านอาหารในสวนลุมพินี กับอีกแห่งหนึ่งคือตามโรงแรมใหญ่ ๆ นั้น โดยแท้จริงแล้วก็คือชมรมดาวร้าย

^{๒๓} สยามนิกร (๒๓ ตุลาคม ๒๕๐๘) : ๔.

* ดูภาพข่าวได้ในภาคผนวก ง

นั่นเอง* เพราะนอกจากจะรับจ้างกระทำชำเราชาวต่างประเทศแล้ว ยังเป็นที่มั่วสุมในการลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ บางคนก็เคยต้องหาคดีฆ่าคนตายมาแล้วไปหมนุมนกันอยู่ที่นั่น แต่ละคนพูดภาษาอังกฤษขนาดใช้การได้ ซึ่งก็อาศัยความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้นี้เองติดต่อบริษัทรับจ้างชำเราชาวต่างประเทศหรือไม่ก็เป็นไกด์พาไปเที่ยวแล้วหาโอกาสเอาทรัพย์สินของชาวต่างประเทศเหล่านั้นด้วยวิธีการต่าง ๆ^{๒๔}

ผู้ที่เขียนบทความนี้เห็นว่าการกระทำของ “เกย์” น่าจะได้รับความสนใจจากเจ้าหน้าที่บ้านเมือง เนื่องจากการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำผิดพระราชบัญญัติปราบปรามการค้าประเวณีแล้ว ยังเป็นแหล่งมั่วสุม ประกอบอาชญากรรมอีกมากมายหลายอย่าง ซึ่งถ้าหากไม่รีบปราบปรามเสียแต่ต้นแล้วในไม่ช้าอาชญากรรมผิดกฎหมายนี้ก็จะต้องแพร่หลายกว้างขวางออกไปอีก นับเป็นภัยมืดอันหนึ่งซึ่งจะเกิดขึ้นกับสังคม หากเจ้าหน้าที่ไม่ช่วยกันขจัดปัดเป่าเสีย

ทัศนคติของหนังสือพิมพ์ต่อ “เกย์” หรือผู้ชายชายตัวแตกต่างไปจากกะเทยชายตัวที่มีพฤติกรรมเป็นหญิงที่มีมาก่อน นักข่าวมองว่า “เกย์” เป็นภัยร้ายแรง เป็น “ชมรมดาวร้าย” พร้อมทั้งก่ออาชญากรรมได้ทุกเมื่อ และในทุกรูปแบบเหยื่อของพวกเขา “เกย์” ได้แก่ชาวต่างชาติที่มาใช้บริการจากคนกลุ่มนี้ และจากมุมมองเดียวกันนี้ในบทความของ “999” เรื่อง *อารยชนในมุมมืด* ที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ ไทยรัฐ ตั้งแต่วันที่ ๑๕ - ๑๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๘ ได้เชื่อมโยงพฤติกรรมของ “เกย์” เข้ากับปัญหาของสังคมและชาติ ที่รัฐจะต้องเข้ามาควบคุมจัดการอย่างใกล้ชิด และควรจะมีการออกกฎหมายเพื่อมาจัดการกับคนกลุ่มนี้

“999” กล่าวว่าสาเหตุของการฆาตกรรมนายคาร์ล เบอริแกนนั้นน่าจะเกิดจาก พฤติกรรมรักร่วมเพศของนายเบอริแกน และพฤติกรรมรักร่วมเพศนี้เองที่จะเป็นภัยแก่ประเทศชาติ กระทบกระเทือนความสงบเรียบร้อยของสังคม และศีลธรรมอันดีของประชาชน “999” ได้เรียกร้องให้รัฐบาลให้ความสนใจกับเรื่องนี้ “999” เสนอให้รัฐบาลปราบปรามพฤติกรรมรักร่วมเพศอย่างเด็ดขาด

พฤติกรรมของคนกลุ่มนี้ถ้าปล่อยปละละเลยเสียก็จะเป็นภัยแก่ประเทศชาติ ทั้งในด้านความสงบเรียบร้อยของบ้านเมืองและในด้านศีลธรรมอันดีของ

* เน้น โดยผู้เขียน.

^{๒๔} “ภัยมืดของสังคม,” ไทยรัฐ (๑๒ ตุลาคม ๒๕๐๘) : ๓.

ประชาชนอย่างไม่ต้องสงสัย เมื่อขึ้นชื่อว่าความสงบเรียบร้อยของบ้านเมืองและ ศีลธรรมอันดีของประชาชนแล้ว ย่อมเป็นจุดสุดยอดที่รัฐบาลทุกยุคทุกสมัยมี ความปรารถนาจะให้มียู่และเป็นไปด้วยดี ฉะนั้นถ้าสิ่งใดที่เป็นอุปสรรคหรือ เป็นศัตรูคอยทำลายเช่นนี้แล้วเป็นการสมควรอย่างยิ่งที่รัฐบาลจะต้องจัดการป้องกันและปราบปรามอย่างเด็ดขาด เพราะถ้าปล่อยปละละเลยเสีย ความวิบัติใน สังคมจะเกิดขึ้นอย่างน่าอนาถใจ^{๒๕}

“๑๑๑” ได้เสนอให้รัฐบาลออกกฎหมาย เพื่อควบคุมผู้ขายขายตัวซึ่งเป็นบ่อเกิดของอาชญากรรมในครั้ง นี้ โดยให้รัฐบาลออกพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามผู้ขายขายตัว หรือพวกเกย์ นี้ “๑๑๑” ได้อ้างอิงไปถึงกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. ๑๒๗ ว่าสามารถนำมาปรับใช้ได้ดีกับกรณี แต่อย่างไรก็ตาม ดังที่ได้กล่าวไปแล้วก่อนหน้านี้ว่ากฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. ๑๒๗ ไม่ได้มีความมุ่งหมายที่จะกล่าวถึงผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศแต่อย่างใด

เครื่องมือที่สำคัญของเจ้าหน้าที่ในการที่จะป้องกันและปราบปรามสิ่ง เหล่านี้ก็คือตัวบทกฎหมายซึ่งรัฐบาลควรจะมีเริ่มเสนอพระราชบัญญัติป้องกัน และปราบปรามพวกที่ยึดถืออาชีพอันน่าบัดสีนี้โดยเร็ว และสมควรอย่างยิ่งที่จะ วางบทกำหนดโทษให้หนักถึงขั้นจำคุก เพราะถ้าวางโทษเพียงปรับสถานเดียว ย่อมไม่เป็นการเพียงพอ เนื่องจากบุคคลพวกนี้ไม่เคืองร้อนในทางการเงินที่จะ เสียค่าปรับแต่อย่างใด^{๒๖}

น่าสังเกตว่า “๑๑๑” ได้อ้างอิงถึงกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. ๑๒๗ และเข้าใจว่ากฎหมาย มาตรา ๒๔๒ นั้นหมายถึงการบังคับใช้กับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ซึ่งในความเข้าใจของผู้ที่ เกี่ยวข้องในการร่างกฎหมายลักษณะอาญาดังกล่าว กฎหมายมาตรานี้หมายถึงเพียงชายที่มีความ สัมพันธ์ทางเพศกับหญิงทางทวารหนักเท่านั้น

เมื่อได้กล่าวมาถึงตอนนี้ทำให้นักสรรเสรีวิทยบรรพบุรุษนิติศาสตร์ของเราว่าท่านมีสายตาไกลมาก เพราะในกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. ๑๒๗ มีตัวบท ที่บัญญัติถึงความผิดเกี่ยวกับกามารมณ์อยู่มาตราหนึ่ง องค์ประกอบแห่งความผิด

^{๒๕} ๑๑๑, “อารยชนในมุมมืด,” ไทยรัฐ (๑๖ ตุลาคม ๒๕๐๘) : ๓.

^{๒๖} เรื่องเดียวกัน.

นั้นปรับเข้ากับพฤติกรรมเช่นนี้ได้เป็นอย่างดี จึงเป็นที่น่าเสียดายว่าประมวลกฎหมายอาญาฉบับที่ใช้บังคับกันอยู่ในปัจจุบันนี้หลงลืมความสำคัญของกฎหมายดังกล่าวไปทั้งมาตราที่เดียว แต่ก็ยังไม่เป็นการสายเกินไปถ้ารัฐบาลจะได้เสนอพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการกระทำผิดเช่นนี้ต่อรัฐสภาโดยฉับพลัน^{๒๖}

นอกจากเสนอให้ออกกฎหมายปราบปรามการค้าประเวณีของ “เกย์” แล้ว “999” ยังเสนอให้ผลของกฎหมายที่จะออกมาใหม่นี้ครอบคลุมไปถึงผู้ใช้บริการ “เกย์” ด้วย “999” ได้กล่าวว่าลูกค้าส่วนใหญ่ของผู้ชายขายตัวหรือเกย์ นั้นส่วนใหญ่เป็นชาวต่างชาติ มีคนไทยอยู่เป็นจำนวนน้อย พฤติกรรมนี้ “999” มองว่าเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ และเป็นสิ่งโสโครก ที่ควรจะทำจัดให้หมดไป “999” เอาความรู้สึกของคนไทยทั่วไปในสมัยของคนย้อนกลับไปเป็นความรู้สึกของสมัยก่อนหน้า

หากพิจารณาตามข้อเท็จจริงโดยละเอียดแล้วจะเห็นว่าฝ่ายผู้จ้างที่มีสัญชาติเป็นคนไทยแท้ ๆ นั้นแทบจะไม่มีอยู่เลย ส่วนมากมักเป็นชาวต่างประเทศ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะขนบธรรมเนียมประเพณีของชาติไทยเราเคร่งครัด และถือว่าการกระทำเช่นนี้เป็นเรื่องบัดสีน่าอายก็เป็นได้ แต่บุคคลที่ขนานนามตนเองว่าเป็นอารยชน อาจเห็นเป็นของธรรมดาสามัญ แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ตามในฐานะที่เราเป็นประเทศเอกราช เราย่อมบัญญัติกฎหมายออกใช้บังคับเพื่อชำระล้างสิ่งโสโครกให้หมดไปจากบ้านเมืองของเราก็น่าจะทำได้และเราควรจะทำอย่างภาคภูมิใจที่สุด เพราะนอกจากจะเป็นการรักษาและเชิดชูวัฒนธรรมทางจิตอันสูงส่งของไทยไว้แล้วยังจะเป็นการป้องกันและรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อยของบ้านเมืองและศีลธรรมอันดีของประชาชนอีกโสดหนึ่งด้วย^{๒๗}

อย่างไรก็ตามความเข้าใจของคนในสังคมไทยต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศยังคงไม่แตกต่างกันไป จากเดิมนัก คนไทยยังเข้าใจว่าพฤติกรรมทางเพศที่ไม่ใช่ ผู้ชาย หรือ ผู้หญิง ยังคงถูกเรียกว่า “กะเทย” ไม่ว่าจะบุคคลนั้นจะมีลักษณะเหมือนกะเทยที่เป็นที่รู้จักกันแต่เดิมในสังคมไทย หรือบุคคลที่มีบุคลิกท่าทางเหมือนผู้ชายทั่วไป แต่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ คนกลุ่มนี้ก็ยังคงถูกเรียกว่ากะเทยเช่นกัน แม้แต่การกล่าวถึงเหตุการณ์ดังกล่าวของ สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ เป็นนิตยสารรายสัปดาห์ที่ได้รับ

^{๒๖} เรื่องเดียวกัน.

^{๒๗} เรื่องเดียวกัน.

ความนิยมมากในขณะนั้น ฉบับวันอาทิตย์ที่ ๓๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๘ ได้กล่าวถึงการกวาดจับ
กะเทยของเจ้าหน้าที่ตำรวจนครบาลเขตเหนือว่า

เมื่อปลายสัปดาห์ที่แล้วนี้เอง เจ้าหน้าที่ตำรวจนครบาลเขตเหนือก็ได้
ออกกวาดจับพวกกะเทยอันสืบเนื่องมาจากคดีฆาตกรรมนายคาเรลล์เบอร์ริแกน
บรรณาธิการหนังสือพิมพ์บางกอก เวลด์ ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจเห็นว่า พฤติการ
ของพวกกะเทยนั้นเป็นการลามกอนาจารเสื่อมเสียศีลธรรมและเป็นมูลเหตุแห่ง
อาชญากรรม ผลของการปราบปรามครั้งนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ตัวพวกกะเทยรวม
๓๐ คน...พวกกะเทยนี้เป็นต้นดูเหมือนจะได้มีคำสั่งให้ออกกวาดล้างกันมาแล้ว
เป็นพัก ๆ เหมือนกัน ทางฝ่ายเจ้าหน้าที่ตำรวจเองก็ทำท่าจะลี้ม ๆ ไปแล้ว เพิ่งจะ
มานึกกันขึ้นได้อีกก็อีตอนที่นายคาเรลล์เบอร์ริแกนถูกฆ่าตายแล้วบังเอิญพวก
กะเทยมีเรื่องอื้อฉาวอยู่ด้วยเท่านั้น^{๒๕}

การกล่าวถึงกะเทยของสยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ไม่ได้อ้างอิงถึงคำศัพท์อื่น ๆ ที่ใช้เรียก
พฤติกรรมรักร่วมเพศ ที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เช่น “เกย์” อาจจะเป็นไปได้ว่าการใช้คำว่า
“เกย์” ในการกล่าวถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศของไทยรัฐนั้น ไม่ได้ส่งผลต่อความเข้าใจของคนใน
สังคมไทยต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศที่แตกต่างออกไป คนไทยส่วนใหญ่ยังคงเข้าใจ พฤติกรรมรักร
ร่วมเพศโดยผ่านคำว่า “กะเทย” ซึ่งยังคงเป็นคำที่มีความหมายกว้าง ๆ ที่ใช้กล่าวถึงพฤติกรรมรักร
ร่วมเพศแบบต่าง ๆ ประกอบกับคำว่า “เกย์” ที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐนั้นก็ผูกติดอยู่กับ
อาชีพขายบริการทางเพศ คำว่าเกย์จึงกลายเป็นเพียงคำที่ใช้เรียกผู้ชายขายตัวที่มีลักษณะที่ไม่เหมือน
กะเทยขายตัวที่มีอยู่แต่เดิม ไม่ใช่คำที่ใช้เรียกกลุ่มคนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศชายอย่างที่เข้าใจกัน
ในปัจจุบัน

นอกจากคำว่า “กะเทย” แล้วสังคมไทยยังใช้คำว่า “โอโมเซ็กซ์วล” ในการกล่าวถึง
พฤติกรรมรักร่วมเพศ เช่นที่ได้ยกตัวอย่างไปแล้วในกรณีนวนิยายเรื่อง จันทร์คารา แม้แต่ในหนังสือ
พิมพ์ก็นิยมใช้คำนี้ในการกล่าวถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศ เช่นใน คอลัมน์ โรงซ่อมสุขเพศ ของ
“บพิช เพ็ญนคร” ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐประจำวันวันที่ ๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๐ ได้มีชายผู้หนึ่งเขียน
จดหมายเข้ามาขอคำปรึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศของตน

^{๒๕} สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ (๓๑ ตุลาคม ๒๕๐๘) : ๔.

โฮโมเซ็กซ์ชวลอีกรายหนึ่ง ชักไม่แน่ใจว่าจะเป็นกะเทยหรือไม่ เมื่อมีทางแก้ก็ควรคิดแก้...คุณก็เป็นผู้ชายอีกคนหนึ่งที่กำลังจะ “โฮโมเซ็กซ์ชวล” คือมีรูปร่างครึ่งหนึ่งไปทางชาย อีกครึ่งหนึ่งไปทางหญิง จิตใจก็เป็นเพศหญิง คือสมาคมคบค้ากับผู้หญิงในฐานะเพื่อน แต่รักผู้ชายเพศเดียวกันมากกว่าหญิง สาเหตุของลักษณะอาการเช่นนี้เกิดจากฮอร์โมนเพศของคุณแปรปรวน กระเด็นไปทางเพศหญิง หมายถึงมีฮอร์โมนหญิงที่สร้างจากต่อมเพศ มากกว่าฮอร์โมนเพศชาย ซึ่งก็เป็นสาเหตุทางธรรมชาติ นอกจากนี้อาจจะมีสาเหตุจากสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ประกอบได้อีก

ตอบคำถามข้อ ๓ คุณบพิรคิดว่าผมจะปล่อยไว้เฉย ๆ จะดีไหม ตามแต่จิตใจจะให้มันทำอะไรก็ทำ ตอบ ไม่ดีหรอก คุณยังเป็นเด็กมีทางที่จะแก้ไขก็ควรจะทำ อย่าปล่อยเอาไว้ให้เป็นลูกค่อมถ่วงชีวิตอนาคตคิดว่า พอดีพอร้ายถ้าคุณยับยั้งใจไว้ไม่ไหว ก็จะเกิดเรื่องไม่ดีไม่งามขึ้นได้ง่าย ๆ ดังมีตัวอย่างมาแล้ว^{๓๐}

๓.๒ ความพยายามหาพื้นที่ให้วาทกรรมของเกย์ในสื่อสาธารณะ

ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๑๕ และต้น ๆ พ.ศ. ๒๕๑๖ การผ่าตัดศัลยกรรมความงามและการผ่าตัดแปลงเพศในประเทศไทยมีความก้าวหน้าขึ้นเป็นอย่างมาก และได้ปรากฏในพาดหัวข่าวหน้าหนึ่งประจำ เช่นหนังสือพิมพ์ไทยรัฐในวันศุกร์ที่ ๓๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๕ กล่าวถึงแพทย์ไทยประสบความสำเร็จในการผ่าตัดแปลงเพศหญิงให้เป็นชายรายแรก และคอลัมน์ *สาววิทยาศาสตร์* ของ “มันทุกา” ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐประจำวันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ กล่าวถึงการผ่าตัดศัลยกรรมความงามของดาราทองในขณะนั้น เช่น รวงทอง ทองลั่นทม เป็นนักร้องเสียงน้ำเซาะทราย ทำมุกแกล้ม และหน้าฝัก, สวลี ผกาพันธุ์, เพชรา เชาวราษฎร์ และ รุ่งฤดี แพ่งผ่องใส (ในข่าวไม่ได้บอกว่าทำอะไรบ้าง) และได้ลงรูปปาน บุณนาคซึ่งได้ไปผ่าตัดเสริมทรวงอก และขำย้อยภายในเล่ม ประจำวันที่ ๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ เรื่องการแต่งงานระหว่างชายกับชายในประเทศสหรัฐอเมริกา *วิวาทวิถารถายแรกชายแต่งงานกับชาย* และในวันที่ ๑๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ ก็ได้ลงรูปคู่แต่งงานดัง

^{๓๐} บพิร เพ็ญนคร, “โรงซ่อมสุขเพศ,” *ไทยรัฐ* (๓ มกราคม ๒๕๑๐) : ๗.

กล่าว ซึ่งคนหนึ่งแต่งตัวเป็นผู้ชาย และอีกคนหนึ่งแต่งตัวเป็นผู้หญิง หนังสือพิมพ์ไทยรัฐได้กล่าวว่าการแต่งงานนี้เป็นการแต่งงานของ “ลูกเพศ”*

๓.๒.๑ “สุขเล็ก” กับวาทกรรมของเกย์

ข่าวเหล่านี้อาจจะช่วยส่งผลให้ชายผู้หนึ่งเขียนจดหมายเข้ามาขอคำปรึกษาในคอลัมน์ *ไขปัญหาตามประสา “สุขเล็ก”* นามปากกาของประยูร จรรย์วณิช คอลัมน์นิสต์ชื่อดัง เป็นคอลัมน์ตอบปัญหาทั่วไปตั้งแต่เรื่องการเมือง เศรษฐกิจ สังคม ฯลฯ ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ผู้ที่เขียนจดหมายเข้ามาขอคำปรึกษาใช้ชื่อว่า Ravee บอกถึงความต้องการคู่ที่เป็นผู้ชายเหมือนกัน Ravee ย้ำว่าตนไม่ได้เป็นกระเทย และได้ระบายความรู้สึกของตนออกมาดังนี้

มันเป็นความหวังครั้งสุดท้ายที่เขียนมาถึงคุณ ผมใช้เวลาตัดสินใจตั้งหลายวัน ขอคุณช่วยนำจดหมายฉบับนี้ลงในคอลัมน์ไขปัญหาของคุณด้วยนะครับ ผมมันมีดบาดด้านไม่ทราบว่าจะหันหน้าไปพึ่งใครที่ไหนอีกแล้ว ปัญหาของผมมีอยู่ว่าต้องการมีคู่ที่เป็นผู้ชายด้วยกัน คือว่าจิตใจของผมมันมีความต้องการและชอบผู้ชายมาตั้งแต่เด็ก ๆ ผมเคยไปโรงพยาบาลปรึกษาแพทย์และรักษาโรคนี้นี้แต่ก็ไม่ได้ผล ผมพยายามทำตามที่หมอแนะนำทุกอย่างมันก็ไม่เป็นผลสำเร็จ เมื่อเป็นเช่นนี้ผมต้องยอมรับสภาพของจิตใจที่เป็นจริงว่าเราต้องการอะไร ผมมีความสมบูรณ์เป็นชายทุกอย่างไม่เป็นกระเทยเด็ดขาด** หน้าตาจัดว่าเป็นคนรูปหล่อ ไม่มีประวัติเสียหาย อายุประมาณ ๒๑ ปีขึ้นไป มีความรู้พอสมควร ภาษาอังกฤษพูดใช้งานได้ มีบุคลิกลักษณะดี คล่องแคล่ว ต้องการมีคู่ครองเป็นชาวต่างชาติ ถ้าเป็นอเมริกันหรือชาวยุโรปยิ่งดี มีจิตใจและความต้องการเช่นเดียวกับผม ขอให้เป็นคนมีนิสัยดี และต้องการร่วมทุกข์ร่วมสุขกันจริง ๆ อายุเท่าใดก็ได้ไม่เกี่ยง ขอให้ติดต่อมายังคุณ ถ้ามีผู้ติดต่อมากรุณาช่วยลงประกาศให้ด้วยนะครับ ผมจะได้ทราบ และจะส่งที่อยู่มาอีกครั้ง คุณสุขเล็กคิดว่า

* ดูภาพข่าวได้ในภาคผนวก จ

** เน้น โดยผู้เขียน.

มีคนติดต่อมาบ้างไหมครับ ผมไม่ได้เขียนมาล้อเล่นนะครับ เรื่องจริงนะครับ นึก
ว่าทำบุญให้ผมสักครั้งเถอะครับ^{๑๑}

“สุขเล็ก” รู้สึกตกใจและสงสารต่อพฤติกรรมทางเพศของ Ravee ในทัศนะของ“สุขเล็ก”
พฤติกรรมเช่นนี้เป็นความเจ็บป่วยทางจิตเป็นความวิปริตทางเพศ เป็นผู้ป่วยที่ควรจะได้รับรักษา และ
ได้แนะนำให้ไปปรึกษาแพทย์*

คุณราวีครับ สุขภาพจิตของคุณ “ฟัง” แล้ว เวิร์กermannแท้ ๆ ผมรับจด
หมายของคุณแล้ว แทนที่จะขยะแขยงหรือรังเกียจ กลับรู้สึกเมตตาและสลดใจใน
อาการอันวิถิตารของคุณเป็นอย่างยิ่ง คุณไม่สบายมากครับ อาการของคุณเท่าที่
เล่ามานี้ จริงอยู่มีข่าวอยู่เสมอในหน้าหนังสือพิมพ์ ถึงอาการวิปริตทางเพศแบบ
คุณนี้ เกิดขึ้นมากมายในเมืองไทย โดยเฉพาะในต่างประเทศ แม้แต่ในคุกของเรา
เรื่องพรรคนี้ก็ชุกชุมอยู่ แต่ผมเชื่อว่ามีทางรักษาหายได้ ขอคุณได้ยับยั้งความคิด
วิปริตทางเพศของคุณให้อยู่ หากไม่มันจะเลอะเทอะไปกันใหญ่ ขอคุณจงยุติความ
คิดที่จะหาผิวหรือเมียซึ่งเป็นเพศเดียวกับคุณเลย เพราะการกระทำเช่นนั้นมันเป็น
อาการของคนวิปริตทางเพศ เป็นอาการของคนป่วย **^{๑๒}

“สุขเล็ก”เชื่อว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นความวิปริตที่มีนัยว่าเผยแพร่เข้ามาในประเทศไทย
หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ ยุติลง ความวิปริตทางเพศต่าง ๆ ที่“สุขเล็ก”กล่าวถึงเช่นการร่วมเพศกับ
สัตว์ หรือคนร่วมเพศในท่าทางที่เลียนแบบสัตว์ รวมทั้งคนเพศเดียวกันร่วมเพศกันเป็นต้น “สุขเล็ก”
เห็นว่าการร่วมเพศระหว่างคนเพศเดียวกันเป็นโรคที่ยังพอรักษาให้หายได้และแนะนำให้ Ravee รีบ
ไปหาแพทย์เพื่อรักษาอาการป่วยนี้ ไม่เช่นนั้นอาจจะก่อให้เกิดการฆาตกรรมได้ ซึ่ง“สุขเล็ก”ไม่ได้
กล่าวว่าการฆาตกรรมนั้นจะเกิดขึ้นจากสาเหตุใด แต่อาจจะเป็นไปได้ว่าคดีฆาตกรรมเบอร์เกนยัง
คงอยู่ในความทรงจำของผู้คนอยู่ “สุขเล็ก”จึงเชื่อมโยงพฤติกรรมรักร่วมเพศเข้ากับการฆาตกรรมก็
เป็นได้

^{๑๑} “ไขปัญหาตามประสา “สุขเล็ก,”” ไทยรัฐ (๑๗ ตุลาคม ๒๕๑๕) : ๑๒.

* ดูภาพการ์ตูนประกอบคอลัมน์ของ “สุขเล็ก” ในภาคผนวก ข

** เน้น โดยผู้เขียน

^{๑๒} เรื่องเดียวกัน.

คุณบอกว่าไม่ได้เขียนมาล้อเล่น ผมเชื่อครับ แต่ก่อนผมไม่เคยเชื่ออะไร
อะไร ประเภทที่เข้าทำนองวิตถารเลย เช่นสุนัขสมสู่กับคนเป็นเดี๋ยวดัง
เมื่อ ๒๐ กว่าปีก่อนมีนักเขียนคนหนึ่งชื่อ “อ. อุดากร” แก่เขียนนวนิยายถึงเรื่อง
แม่บ้านคนหนึ่ง ถูกสามีจับได้ว่าสมสู่กับสุนัข สามีเลยยิงตายในห้องน้ำ ถึงกับ
วงการหนังสือพิมพ์สมัยนั้นหือยกขึ้นมาวิพากษ์กันเป็นการใหญ่ว่าแกเขียน
ปรามาสผู้หญิง ถกเถียงกันอยู่นานไม่มีใครเชื่อว่าจะเป็นไปได้ ครั้นตอนหลัง
สงครามมานี้ ผมได้เห็นภาพโปสเตอร์หลายชุด ตลอดจนดูหนังไปป์ เห็นกับตา
ตัวเองมาเยอะ เห็นมนุษย์สมัยนี้ทั้งหญิงและชาย เขาลดตัวเองลงไปอย่างนี้ไม่ได้
ถึง จนดูไม่ออกว่าลักษณะการทางกรรมพันธุ์นั้นมันวิกลวิกลไป จนกระทั่ง
เลียนแบบสัตว์ก็มี และเลขชงไปจนกระทั่งร่วมกับสัตว์ก็มี และร่วมเพศเดียวกัน
ก็มี ... ไม่มีอะไรซึ่งวิตถารในทางเพศที่มนุษย์จะทำได้ คุณ “ราวี” ครับ กรุณา
หาแพทย์เถิดครับ คุณป่วย* แน่นอน ขอได้พยายามรักษาตัวเถิด อาการป่วยทาง
เพศวิปริตของคุณเช่นนี้มันอาจลงเอยด้วยการฆาตกรรมก็ได้^{๓๓}

อีก ๓ วันต่อมา “สุขเล็ก” ได้นำจดหมายที่เขียนเข้ามาแนะนำให้ทำตามความต้องการของ
Ravee ช่วยลงประกาศหาคู่ในหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ ที่ “สุขเล็ก” เองก็ทำงานให้ด้วยคือหนังสือ
พิมพ์บางกอกโพสต์ “สุขเล็ก” ยังคงมีท่าทีอย่างเดิม คือเห็นว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นอาการป่วย
เป็นความวิปริตวิถถาร

เรื่อง “รักร่วมเพศ” มีผู้เห็นควรจะให้โอกาสเขา ได้ดำเนินชีวิตของเขา
ไป คิดว่าปล่อยไปให้เขาเกิดความกดดันถึงจุดระเบิด อนาคตกับลูกชาวบ้าน โดย
ช่วยโยนฆาตกรให้เขาใน น.ส.พ. ฝรั่ง ผมจะทำยังไงได้ครับ ส่งเสริมให้คนป่วย
ต่อคนป่วยประกอบกรรมอันวิปริตวิถถารกันจะไหวหรือครับไช่เอ๊ย^{๓๔}

ผู้ที่เขียนจดหมายเข้านั้นใช้ชื่อว่า “Veerawat” เมื่อดูจากเนื้อความในจดหมายของ
“Veerawat” ที่ “สุขเล็ก” นำมาตีพิมพ์ แสดงให้เห็นว่า “Veerawat” เป็นชายรักร่วมเพศที่มีการรับเอา

* แน่น โดยผู้เขียน.

^{๓๓} เรื่องเดียวกัน.

^{๓๔} “ไขปัญหาตามประสา “สุขเล็ก,”” ไทยรัฐ (๒๐ ตุลาคม ๒๕๑๕) : ๕.

ความรู้และความเคลื่อนไหวของผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในประเทศสหรัฐอเมริกา ประเด็นเรื่อง สิทธิที่ “Veerawat” ยกมาดูเหมือนว่าจะก้าวไกลไปกว่ามโนทัศน์ต่อเรื่องพฤติกรรมรักร่วมเพศใน สังคมไทย และไม่มีผลใด ๆ ต่อความเข้าใจของ“สุขเล็ก” ซึ่ง“สุขเล็ก”ยังคงยืนยันถึงความน่าสงสาร ของผู้ป่วยด้วยโรค “รักร่วมเพศ” “Veerawat” พยายามยืนยันว่าแม้แต่ในยุโรปและสหรัฐอเมริกาก็ ไม่สามารถจะรักษาผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ นอกจากนั้นแล้วยังมีการณรงค์ของกลุ่มผู้ที่มี พฤติกรรมรักร่วมเพศในตะวันตกให้ยอมรับในสิทธิเสรีภาพของบุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ “Veerawat” กล่าวอีกว่าในสังคมตะวันตกนั้นมีแนวโน้มที่จะยอมรับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมาก ขึ้น

ผมได้ศึกษามากพอเกี่ยวกับจิตวิทยาและสรีรวิทยา จึงพอจะบอกได้ว่า ไม่มีทางรักษาผู้มีอาการเหมือนคุณระวีและผมได้ เวลาอยู่เมืองฝรั่งถึงจะไปหาผู้ เชี่ยวชาญทางจิตแพทย์เพื่อจะรักษา ส่วนมากจะค้นพบว่าพอรักษาไป ๆ แพทย์ นั้นแหละตัวสำคัญ ถ้าคุณสุขเล็กติดตามความเคลื่อนไหวทางสังคมของยุโรป และสหรัฐจะพบว่ามีการณรงค์ของ The third minority group ซึ่งมีใช้พวกผิวดำ หรือยิว แต่เป็นพวกของคุณระวีและผมครับ สังคมทางภาคใต้นั้นเขาค่อย ๆ ยอม รับเพราะเห็นว่าคนเราเกิดมาผิดกัน ถ้ามีกรรมเวร (อย่างที่สุขเล็กเรียก) ไม่ เป็นภัยต่อสังคม^{๓๕}

“Veerawat” เสนอให้ “สุขเล็ก” ทำตามความต้องการของ “Ravee” โดยอ้างว่าไม่เช่นนั้น แล้วอาจจะทำให้ “Ravee” ไปมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเยาวชน หรือผู้ที่ไม่มีความโน้มว่าจะมีพฤติ กรรมรักร่วมเพศแต่อย่างใด ซึ่งมีนัยว่าบุคคลที่ “Ravee” มีความสัมพันธ์ทางเพศด้วยจะมี พฤติกรรมรักร่วมเพศเหมือนกับ “Ravee”

เมื่อมี Demand จากคุณระวีและ Supply จากผมผู้มีประสพการณ์ก็ไม่ น่า จะมีปัญหาอะไรทำให้คนคนหนึ่งดำเนินชีวิต ไปอย่างมีความสุขไปตามประสาใน โลกแคบ ๆ ของเขาดีกว่าปล่อยให้คุณระวีเขาเกิดความกดดันจนถึงจุดระเบิด ถึง กับทำอนาจารกับผู้เยาว์ หรือใช้อำนาจเงิน เข้าทำลายอนาคตของเด็กหนุ่ม โดยที่ เขาไม่มีแนวโน้มใด ๆ ที่ส่อว่าจะเป็นเช่นนั้น อันจะก่อให้เกิดปัญหาสังคมโดยใช่

^{๓๕} เรื่องเดียวกัน.

เหตุ จึงขอให้คุณระวีลงคู่ ป.ณ. ในคอลัมน์โฆษณาของบางกอกโพสต์เพื่อ
 ผู้สนใจจะได้ติดต่อได้ แล้วหากคุณสุขเล็กยังไม่หมดเมตตาติดตามข่าวคุณระวี
 คุณจะพบว่าคุณระวีเธอจะได้รับจดหมายยื่นความจำนงจนฉีกแทบไม่ทันทีเดียว!
 ...จึงขอให้คุณสุขเล็กจงปฏิบัติต่อมหาชนด้วยความเมตตา โดยไม่เลือกชั้น
 วรรณะและเพศเช่นเดิมตลอดไป โดยถือคติว่า Live and Let Live เพราะคนเรา
 เกิดมากรรมเป็นของตน ถูกจำแนกโดยผลของกรรม จึงควรมีเมตตาหาทางให้
 เขาได้อยู่ร่วมโลกด้วยความสุขสงบตามกำลังความสามารถของเขา It takes all
 kinds of people to make the world^{๓๖}

อย่างไรก็ตาม“สุขเล็ก”ยังคงยืนยันว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นโรคที่น่าสงสาร “สุขเล็ก”
 เห็นด้วยกับ “Veerawat” ในประเด็นที่ว่าผู้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมากขึ้นในตะวันตก แต่ “สุขเล็ก”
 เลือกใช้คำว่า “มีการแพร่ระบาดของโรคนี้” ในประเทศตะวันตก และได้ลูกถามเข้ามาในประเทศไทย
 “สุขเล็ก”ไม่เห็นด้วยกับการตีพิมพ์ที่อยู่ของ Ravee เพื่อให้มีการติดต่อกันของผู้ที่มีพฤติกรรม
 รักร่วมเพศ

คุณ “วีรวัด” ครับผมสนใจมากครับที่คุณวีรวัดบอกมาว่าคุณได้ศึกษามา
 มากพอเกี่ยวกับจิตวิทยาและสรีรวิทยาว่าไม่มีทางรักษาโรค “ร่วมเพศ” อันน่า
 สงสารได้ ผมก็ได้แ่ว ๆ มาเหมือนกันว่าทางต่างประเทศโรคพรณี่ชุกชุมมาก
 ทั้งในยุโรปและสหรัฐและบัดนี้มันก็ได้ลูกถามเข้ามาแพร่ในเมืองไทยแล้ว อย่าง
 น้อยผมก็พอทราบว่ามีคุณระวีและคุณเป็นรายที่สอง...ผมเห็นใจคุณจริง ๆ ครับ
 แต่ทั้ง ๆ ที่เห็นใจคุณอย่างไรก็ตามผมก็ไม่สามารถจะแนะนำให้คุณซึ่งเรารู้ที่อยู่
 แก่ใจว่าเป็นคนป่วยด้วยโรคทางเพศ* ไปโฆษณาหาคู่สมสู่ซึ่งเป็นเพศเดียวกัน
 ในหน้าหนังสือพิมพ์ได้^{๓๗}

อย่างไรก็ตามมีผู้ติดต่อเข้ามาหา “สุขเล็ก” และอ้างว่ามีวิธีที่จะรักษาผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วม
 เพศ

^{๓๖} เรื่องเดียวกัน.

* เน้น โดยผู้เขียน.

^{๓๗} เรื่องเดียวกัน.

คุณ “วีระวัต” ครับผมมีข่าวดีจะบอกคุณ คือผมได้รับโทรศัพท์เมื่อครู่นี้เองจากท่านผู้ประสานงานทางนี้มาโดยน้องชายของท่านผู้นี้เป็น และมีวิธีรักษาหายได้แล้ว ผมจึงขอร้องให้แกเขียนวิธีรักษาส่งมาให้ผมโดยละเอียด เพื่อเผยแพร่ให้แก่คุณ ๆ ที่เป็นโรคอันน่าสงสารนี้ได้ทราบ และจะได้รับรักษาเนื้อรักษาตัวให้พ้นเสียจากความวิปริตของจิตใจและร่างกายทั่วกัน รออีกสักสองสามวันนะครับคุณวีระวัต^{๓๘}

“สุขเล็ก” ยังคงยืนยันว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นโรคที่สามารถรักษาให้หายได้ และเมื่อมีผู้โทรศัพท์เข้ามาบอกว่าสามารถที่จะรักษา “โรค” นี้ให้หายขาดได้ ก็ยิ่งเพิ่มความเชื่อมั่นให้กับ “สุขเล็ก” ว่า “โรค” นี้สามารถรักษาได้หายจริง ๆ ประเด็นเรื่องความเคลื่อนไหวทางสังคมของผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในตะวันตกอย่าง “Veerawat” กล่าวถึง ก็ยิ่งตอกย้ำความเข้าใจของ “สุขเล็ก” ที่ว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็น “โรค” ที่แพร่ระบาดมาจากตะวันตกน่าจะเป็นไปได้ว่า “สุขเล็ก” ยึดถือความเป็นหญิงและความเป็นชาย เป็นบรรทัดฐานของสังคมไทย ดังนั้นจึงไม่สามารถที่จะยอมรับความเป็นอื่นได้ (ในที่นี้ได้แก่พฤติกรรมรักร่วมเพศชาย) ความเชื่อที่ว่าหญิงและชายเป็นความสัมพันธ์ทางเพศเพียงแบบเดียวเป็นประโยชน์ต่อแนวคิดชาตินิยมสมัยใหม่ ในแง่ที่ว่า เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วก็ไม่จำเป็นที่จะต้องสืบเสาะหาที่มา หรือหาความรู้เพิ่มเติม จะเห็นได้ว่า “สุขเล็ก” ไม่ต้องการตั้งคำถามกับพฤติกรรมรักร่วมเพศชายที่เกิดขึ้น เพราะสิ่งที่ “สุขเล็ก” เชื่อนั้นเป็นความคิดที่ถูกต้องอยู่แล้ว

อีกสองวันต่อมา คือวันที่ ๒๒ ตุลาคม “สุขเล็ก” ก็ได้้นำจดหมายที่เขียนเข้ามาหลังจากที่ได้อ่านข้อความที่ “Ravee” ลงตีพิมพ์ในคอลัมน์ของ “สุขเล็ก” เมื่อวันที่ ๑๗ ตุลาคม เพิ่มอีก ๓ ฉบับจดหมายทั้ง ๓ ฉบับเขียนเข้ามาเพื่อที่จะขอให้ “สุขเล็ก” เป็นสื่อในการติดต่อกับ “Ravee” จดหมายฉบับแรกที่ “สุขเล็ก” นำมาตีพิมพ์เขียน โดยผู้ที่ใช้นามแฝงว่า “นายระทม”

ผมได้อ่านคอลัมน์ของคุณในวันนี้พบเรื่องของคุณ RAVEE ผมสนใจมากเพราะผมก็คนหนึ่งที่เป็นเหมือนคุณ RAVEE รู้สึกชื่นชมในคำตอบของคุณมาก ที่คุณเข้าใจและเห็นใจ แต่คุณสุขเล็กครับ คุณคงไม่ทราบหรือว่าคุณที่ตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ทราบขนาดไหน? และที่คุณแนะนำให้คุณ RAVEE ไปพบ

^{๓๘} เรื่องเดียวกัน.

จิตแพทย์นั้นคุณมีความหวังดีมาก แต่คุณสุขเล็กครับจะช่วยได้ก็แต่ด้านกำลังใจเท่านั้น เรื่องจะหายไม่มีทาง

ขณะนี้ผมก็อายุรุ่นเดียวกับคุณ RAVEE หน้าตาอยู่ในขั้นดี, แต่งตัวทันสมัย, ทุกวันนี้ผมอยู่อย่างคนตกนรกทั้งเป็น, ดูภายนอกคงไม่มีใครรู้ว่าผมเป็น “ลัทธิเพศ” เพราะผมเหมือนผู้ชายทั่วไป บางครั้งรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจตัวเองมาก ผมได้พบจิตแพทย์มาแล้วหลายท่านด้วยกัน แต่ไม่มีอะไรดีขึ้น คิดถึงอนาคตข้างหน้าแล้วมีแต่ความเศร้าใจ ผมไม่อยากเป็นเหมือนบางคนที่ผมประสบมากับตัวเองที่ฝันแต่งงานเพื่อจะกลบเกลื่อนความผิดปกติของตัวเอง หรือบางคนแต่งงานเพราะสงสารพ่อแม่ ซึ่งตัวเองไม่มีความรักเลย ผลสุดท้ายผู้ที่ได้รับกรรมคือผู้มาเป็นภรรยา และตัวเองที่ฝันอยู่กับความสุขจอมปลอมอาจตลอดชีวิต^{๓๕}

จดหมายฉบับที่ ๒ จากผู้ที่ใช้นามแฝงว่า “เอ”

ผมได้อ่านไปไทยรัฐฉบับวันที่ ๑๗ ตุลาคม เกี่ยวกับปัญหาของคุณราวีที่ต้องการเพื่อนร่วมทุกข์ร่วมสุขเป็นผู้ชายด้วยกันนั้น ผมคิดว่าทัศนคติของผมกับของคุณราวีตรงกัน ผมมีความต้องการเหมือนกับคุณราวีทุกอย่าง นิสัยของผมเป็นผู้ชายร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่นิสัยจะติดไปในทางผู้หญิงนิด ๆ และปรารถนาที่จะร่วมทุกข์ร่วมสุขกับผู้ชายด้วยกัน^{๓๖}

จดหมายฉบับที่ ๓ จากผู้ที่ใช้นามแฝงว่า “มิตร” เขาได้กล่าวว่าได้หาทางรักษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ รวมทั้งไปพบจิตแพทย์ แต่ก็ไม่มีอะไรดีขึ้น และ “มิตร” ได้ขอให้ “สุขเล็ก” ช่วยติดต่อกับ “Ravee” โดยอ้างเหตุผลว่าเพื่อหาสาเหตุของพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ฉะนั้นผมจึงอยากจะขอรบกวนคุณสุขเล็กสักหน่อยคือช่วยติดต่อที่อยู่คุณ Ravee ให้ผมสักที เพื่อที่ผมจะได้้นำเอาชีวิตตั้งแต่เด็กของผมและคุณ Ravee

^{๓๕} “ไปปัญหาตามประสา “สุขเล็ก,”” ไทยรัฐ (๒๒ ตุลาคม ๒๕๑๕) : ๕.

^{๓๖} เรื่องเดียวกัน.

มาค้นคว้าหาสมุฏฐานของโรคนี้ ว่าจะเกิดจากอะไร จะเป็นจิตใจ หรือสิ่งแวดล้อม^{๔๐}

ปฏิกิริยาของ“สุขเล็ก”ต่อจดหมายทั้ง ๓ ฉบับนี้ ออกมาอย่างตลใจต่อจำนวนของ “คนป่วยโรครักร่วมเพศ” ที่เขียนจดหมายเข้ามาเป็นจำนวนมาก

ตายแล้ว! ตายแล้ว พ่อแม่ทั้งหลายเจ้าข้าเอ๊ย นี่เมืองไทยเราเป็นอะไรไปแล้วนี้?? ผมนึกของสารพันปัญหาออกกลางคึกคึกนี้...ครั้นถึงฉบับที่ ๓ ที่ ๔ ที่ ๕ สามฉบับซ้อน ผมนึกออกอ่านจบ ผมเลยมีอ้อนดินอ้อน ไม่สามารถฉีกสารพันปัญหาฉบับต่อไปซึ่งกองอยู่บนโต๊ะสูงเกือบคืบได้ จดหมายทั้ง ๓ ฉบับ หลังจากนั้น ผมหยิบยกขึ้นส่งเรียงคั่งปรากฏอยู่ข้างต้นแล้วนั้นแหละครับ นับจากรายแรกคือคุณราวีถึงรายนี้ ๕ รายแล้ว มีหวังในกองจดหมายที่มีมาถึงผมกองนี้ อาจเจอจดหมายทำนองข้างต้นอีกก็รายก็ไม่รู้ ตามจดหมายที่ส่งถึงผม นั้น ล้วนแล้วแต่เป็นจดหมายของเพื่อนมนุษย์เพศเดียวกับผม เรียกเรื่องหาๆซึ่งเป็นเพศเดียวกัน รำพันมาอย่างน่าสงสาร และน่าสยดสยองเป็นที่สุด^{*๔๑}

“สุขเล็ก”ได้เรียกร้องให้แพทย์ให้ความสนใจกับปัญหานี้ เนื่องจากจำนวนของผู้ป่วยด้วยโรครักร่วมเพศมีเป็นจำนวนมาก นับพันคน “สุขเล็ก”ต้องการวิธีการรักษาผู้ที่เป็โรคนี้ก่อนที่จะลุกลามระบาดแพร่หลายออกไป อย่งไรก็ตามในวันที่ ๒๔ ตุลาคม “สุขเล็ก”ได้รับจดหมายเพิ่มอีก

มาอีกแล้วครับจดหมายเรียกร้องหาๆเพศเดียวกัน ส่งมาถึงผมอีกบานตะเกียง เพราะผม “สงสาร” คุณ ผมจึงไม่ยอม “ส่งเสริม” คุณกรุณาเห็นใจเถอะทางแก้เห็นที่จะต้อง “ฟังพระ” บวชเรียนแล้วอาจจะทุเลาอาการป่วยลงได้ ส่วนวิธีการรักษาทางแพทย์นั้นนะ ผมกำลังจะวิ่งไปหาหรือหมอแล้วมาบอกให้ แผนชะลอการเกิดคนไทยคงได้ผลคราวนี้^{๔๒}

^{๔๐} เรื่องเดียวกัน.

* เน้นโดยผู้เขียน.

^{๔๑} เรื่องเดียวกัน.

^{๔๒} ไทยรัฐ (๒๔ ตุลาคม ๒๕๑๕) : ๕.

“สุขเล็ก” ยังทิ้งท้ายถึงสถาบันครอบครัวว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศจะทำให้อัตราการเพิ่มของประชากรไทยลดลง ในวันที่ ๒๕ “สุขเล็ก” ได้รับจดหมายเพิ่มอีก รวมเป็น ๒๐ ฉบับ ในจำนวนนั้น ๒ ฉบับเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยใหญ่ ๆ ๒ แห่ง

วันที่ ๒๘ ตุลาคม หนังสือพิมพ์ไทยรัฐได้พาดหัวข่าวการระบาดของพฤติกรรมรักร่วมเพศ กามวิถิตการระบาดหนักตั้งแต่แหล่งช่อกสูม ‘ร่วมเพศ’ ชายกับชาย หญิงกับหญิง จิตแพทย์ว่ารักษาหายได้ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐกล่าวถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศในครั้งนี้ว่า “เพศวิถิตการ” แบบ “รักร่วมเพศ” หรือ “โฮโมเซ็กชวล” และยังได้กล่าวถึง “แหล่งช่อกสูม” ที่คนกลุ่มนี้ไปชุมนุมกัน ย่านสุรวงศ์ ถ. นเรศ อ. บางรัก “บางแห่งพวกเหล่านี้ถึงขนาดตั้งเป็น “ช่อก” ทำเป็นแหล่งรักร่วมเพศกันอย่างโจ่งครึม ในย่านสุรวงศ์ ถ. นเรศ อ. บางรัก โดยมีสมาชิกไปมาหาสู่ร่วมเพศกันเป็นประจำ” และนักข่าวได้ไปสัมภาษณ์สมโภชน์ สุขวัฒนา เกี่ยวกับคนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ สมโภชน์ได้กล่าวย่ำสาเหตุที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศว่ามีสาเหตุมาจากพัฒนาการที่ผิดปกติในวัยเด็ก และผู้ปกครองสามารถป้องกันและรักษาได้เช่นเดียวกับคำอธิบายพฤติกรรมรักร่วมเพศของอรุณ ภาคสุวรรณก่อนหน้า

คนรักร่วมเพศหรือโฮโมเซ็กชวล ไม่จำเป็นต้องเป็นกะเทย เป็นการหาความสุขทางเพศอย่างหนึ่งของมนุษย์เหมือนการร่วมเพศธรรมดา ๆ สาเหตุเพราะความเจริญทางจิตใจเป็นไปไม่ครบถ้วนตามความเติบโตของร่างกาย คือ สะดุดหยุดอยู่แค่ขั้นที่จิตใจชอบรักร่วมเพศ หรือครบถ้วนแล้วแต่ย้อนกลับมาขั้นชอบรักร่วมเพศอีก บุคคลพวกนี้ไม่ใช่คนเป็นโรคจิตเพียงแต่จิตใจแปรปรวนไปจากเพศแท้ของตนเท่านั้น พ่อแม่ผู้ปกครอง และจิตแพทย์มีส่วนช่วยป้องกันและรักษาได้...ลักษณะที่คนเป็นรักร่วมเพศนั้นเนื่องจากจิตใจของคนจะเจริญตามความเติบโตของร่างกายเป็นสามช่วงใหญ่ ๆ คือ ขั้นจิตใจของทารกซึ่งไม่รับรู้อะไรมากนัก ขั้นที่สองเป็นขั้นที่จิตใจชอบเพศเดียวกัน สังเกตได้จากเด็กอายุ ๕-๑๐ ขวบ ต่อจากนั้นจึงเป็นจิตใจของชายหรือหญิงเต็มที ในขั้นจิตใจชอบเพศเดียวกันสิ่งแวดล้อมและการเรียนรู้หรือพ่อแม่มีส่วนทำให้ภาวะจิตใจของเด็กหยุดอยู่แค่นี้ได้ เช่นเด็กผู้ชายที่ได้รับอิทธิพลจากแม่มากก็อาจมีจิตใจเป็นหญิงคือเมื่ออายุ ๑๔-๑๕ ปีขึ้นไป แทนที่จะมีจิตใจเป็นผู้ชาย ก็ยังมีพฤติกรรมเป็นหญิงอยู่ ในที่สุดก็อยากแต่งงานกับผู้ชายด้วยกัน กลายเป็นปัญหาที่สังคมเผชิญอยู่ ซึ่งในจำนวนนี้ บางคนแต่งกายตรงข้ามกับเพศธรรมชาติของตน ซึ่งเรียกว่า

ระบาคของโรคนี้ให้ทุเลาเบาบางลงไป เร็วเท่าไรยิ่งดี ขณะนี้ผมยังรอว่าความช่วยเหลือจากวงการแพทย์อยู่ครับ ว่ามีทางจะช่วยคนป่วยเหล่านี้ได้อย่างไร?^{๔๕}

คอลัมน์ตอบปัญหาของ“สุขเล็ก”ได้กลายเป็นพื้นที่สาธารณะในการพูดคุย แสดงความคิดเห็นต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐในช่วงปี ๒๕๑๕ อย่างไรก็ตาม“สุขเล็ก”เจ้าของคอลัมน์นี้มองว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นอาการป่วย หรือเป็นโรคที่แพร่หลายมาจากสังคมตะวันตก โดยเฉพาะหลังสงครามโลกครั้งที่สอง สังคมไทยติดต่อกับโลกตะวันตกโดยเฉพาะกับประเทศสหรัฐอเมริกา ทำให้โรคนี้แพร่หลายเข้ามาในสังคมไทย “สุขเล็ก”ยืนยันว่าอาการป่วยของโรคนี้สามารถที่จะรักษาให้หายได้ โดยได้แนะนำให้ผู้ที่เกี่ยวข้องจดหมายเข้ามา รีบไปพบแพทย์โดยด่วนเพื่อทำการบำบัดรักษา แต่“สุขเล็ก”เองก็ไม่ทราบว่าการบำบัดรักษานั้นต้องทำอะไร และได้เรียกร้องให้วงการแพทย์ให้รับหาทางรักษา “ผู้ป่วย” เหล่านี้อย่างเร่งด่วน น่าสังเกตว่าจากประเด็นเรื่องรักร่วมเพศในคอลัมน์ของ“สุขเล็ก” ได้ขยายไปสู่การสืบเสาะหาแหล่งชุมนุมของผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ซึ่งในระยะเวลาค่อมาจะกลายเป็นข่าวหน้าหนึ่งอีกครั้งหนึ่ง ในช่วงปลายปี พ.ศ. ๒๕๑๕

ผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศพยายามที่จะบอกว่าพฤติกรรมรักร่วมเพสนั้นเป็นธรรมชาติ ไม่ได้เป็นโรคดังที่ “สุขเล็ก” เข้าใจ นอกจากนี้แล้วพฤติกรรมรักร่วมเพศยังเป็น “เรื่องธรรมดา” ในสังคมตะวันตก และผู้เขียนอ้างว่าในสังคมตะวันตกพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางแล้ว ท้ายที่สุดสื่อธารณะอย่างคอลัมน์ของ “สุขเล็ก” ควรจะให้ความช่วยเหลือผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยเฉพาะรักร่วมเพศชายให้ได้ติดต่อกัน เพื่อที่จะไม่ให้ผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศไประบายออกกับเยาวชน หรือผู้ที่ไม่ได้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมาก่อน อันจะทำให้กลายเป็นปัญหาสังคมขึ้นได้

๑.๒.๒ กรณี “ยศวดี” กับวาทกรรมเกย์ในสื่อสาธารณะ

คอลัมน์ตอบปัญหาของ “สุขเล็ก” ได้กลายเป็นเวทีสาธารณะให้กับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในช่วงเวลาหนึ่ง แต่เนื่องจาก “สุขเล็ก” มองว่าคนกลุ่มนี้เป็นผู้ป่วย และควรจะไปให้แพทย์บำบัดรักษา ในเวลาต่อมา “สุขเล็ก” จึงไม่ให้ความสำคัญกับคนกลุ่มนี้อีก และไม่นำจดหมายของคน

^{๔๕} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๕, ๖.

กลุ่มนี้ลงตีพิมพ์ในคอลัมน์ของตนอีกต่อไป และจากคอลัมน์ของ “สุขเล็ก” นี้กลุ่มชายรักร่วมเพศที่เขียนจดหมายเข้ามา ยืนยันว่าตนมีลักษณะเหมือนผู้ชายทั่วไปไม่ได้เป็น “กะเทย” ทำให้ “สุขเล็ก” และผู้อ่านได้ทราบว่ามีชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศที่ไม่ได้มีลักษณะเหมือนกะเทยอยู่ในสังคมไทยด้วย และในบางครั้งคนกลุ่มนี้เรียกตัวเองว่า “เกย์”

ในเวลาต่อมาจากจำนวนจดหมายของผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในคอลัมน์ตอบปัญหาของ “สุขเล็ก” ที่เพิ่มจำนวนมากขึ้นทำให้หนังสือพิมพ์ไทยรัฐให้ความสำคัญกับข่าวพฤติกรรมรักร่วมเพศ และได้ลงพื้นที่เพื่อหาข่าวเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศอย่างจริงจัง ได้เข้าไปหาข่าวในสถานที่พบปะของคนกลุ่มนี้ วันอาทิตย์ที่ ๒๕ ตุลาคม หนังสือพิมพ์ไทยรัฐฉบับแรกพาดหัวข่าวว่า ‘รักร่วมเพศ’ ระบาดหนักใช้ชีวิตวิตถารตั้ง ‘บาร์’ ระบายอารมณ์ชายต่อชาย พาดหัวข่าวฉบับหลัง เผยแหล่ง ‘รักร่วมเพศ’ ชายต่อชายจับคู่เต็นท์ราแล้วโลมกันนุ่มมมิด เปิดเป็นแหล่งลับระบายอารมณ์เฉพาะชาย ห้ามผู้หญิงเข้า สงวนสิทธิไว้สำหรับสมาชิก

ในฉบับแรกนั้นได้ตีพิมพ์ภาพขนาดกลางของชายผู้หนึ่งแต่งหน้าและทำผมนั่งอยู่บนเก้าอี้มือคิบบูหรี ภาพข้างหลังเป็นผู้ชายจับคู่เต็นท์รา ส่วนในฉบับหลังตีพิมพ์ภาพขนาดกลางค่อนข้างใหญ่ของชายผู้หนึ่งแต่งตัวแบบผู้ชายตามสมัยนิยม จับมืออยู่กับผู้ชายอีกคนหนึ่งแต่งตัวเป็นผู้หญิง แต่คนที่แต่งตัวเป็นผู้หญิงไม่เห็นหน้า และได้ตัดภาพชายคนที่ลงตีพิมพ์ในฉบับแรกมาไว้ตรงกลางระหว่างคนทั้งสอง จากเนื้อหาในข่าว นักข่าวหนังสือพิมพ์ไทยรัฐได้เข้าไปสัมภาษณ์ “ยศวดี”* และ “ป๊อ” ผู้จัดการและเจ้าของชมรมเกย์ที่ได้ลงข่าวไปเมื่อวันก่อน (น่าจะเป็นคนที่ไทยรัฐเอภาพมาลงตีพิมพ์ อย่างไรก็ตามจากเนื้อหาในวันต่อ ๆ มาทำให้ทราบว่าคนที่แต่งตัวเป็นผู้หญิงคือ ยศวดี และคนที่แต่งตัวครั้งหญิงครั้งชายน่าจะเป็น ป๊อ)**

ภาพลักษณ์ของ “ยศวดี” ดังกล่าวน่าจะทำให้เกิดความสับสนว่า ที่แท้จริงแล้วเกย์มีลักษณะใดกันแน่ เนื่องจาก “ยศวดี” แต่งกายเป็นผู้หญิงไม่แตกต่างจากกะเทยทางสังคมที่เป็นที่เข้าใจกันโดยทั่วไป ประกอบกับ “ยศวดี” เรียกตัวเองว่าเกย์ หรือ เกย์ควีน อีกทั้งยังเป็นเจ้าของกิจการบาร์เกย์ อันเป็นแหล่งพบปะของชายรักร่วมเพศที่ “ยศวดี” เรียกว่า เกย์ด้วย บทบาทของ “ยศวดี” ต่อความเข้าใจเรื่องเกย์ยิ่งเพิ่มมากขึ้น เมื่อ “ยศวดี” เข้าไปที่สำนักพิมพ์ของไทยรัฐเพื่อให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องเกย์ และกิจการบาร์เกย์ของตน

* ดูประวัติ “ยศวดี” ได้ในภาคผนวก ข

** ดูภาพข่าวได้ในภาคผนวก ฉ

สาเหตุที่ “ยศวดี” ให้ ไทยรัฐ สัมภาษณ์นั้น ก็เพื่อให้สังคมไทยเข้าใจมากยิ่งขึ้น “ยศวดี” กล่าวอีกว่าในขณะที่พวกเขา กำลังพยายามที่จะอยู่ในสังคมโดยไม่ถูกเหยียดหยาม แต่ก็ไม่สำเร็จ เนื่องจากสังคมไทยไม่ยอมรับรักร่วมเพศ พวกเขาจึงต้องมีชีวิตอยู่อย่างซ่อนเร้น “ยศวดี” ได้บอกถึงจำนวน “หนุ่มรักร่วมเพศ” ที่อยู่ในกรุงเทพฯ ว่ามีประมาณ ๓๐๐ คน จำนวนจากสมาชิกบาร์เกย์ และคาดว่าในต่างจังหวัดน่าจะมีประมาณ ๓,๐๐๐ กว่าคน สาเหตุที่คิดทำ “บาร์เกย์” ก็เพื่อที่จะได้เป็นแหล่งพบปะสังสรรค์สำหรับคนที่เป็ นรักร่วมเพศ

จากการสัมภาษณ์ของนักข่าวหนังสือพิมพ์ ไทยรัฐ ทำให้ได้ข้อมูลเพิ่มเติมอีกว่า บาร์เกย์นั้น รับผิดชอบสมาชิกเท่านั้น บุคคลอื่นที่ไม่ใช่ลูกค้าประจำ หรือถ้าไม่ใช่เกย์จะไม่ยอมให้เข้าเด็ดขาด

เบื้องหลังชีวิตรักร่วมเพศระหว่างชายต่อชายแบบวิถิตารนี้ อีกกว่าทาง บาร์เกย์รับผิดชอบสมาชิกเท่านั้น บุคคลอื่นหากไม่ใช่ลูกค้าประจำหรือมีความรักวิถิตารแบบเดียวกัน ไม่ยอมให้ร่วมชมรมเด็ดขาด ทั้งนี้ทางชมรมมีจุดมุ่งหมายอย่างเดียวกันคือให้สมาชิกที่มีความต้องการในแบบเดียวกันมาใช้แหล่งนี้เป็นที่นัดพบแสดงความรักที่วิถิตารของพวกเขาทั้งหลายโดยไม่เลือกชาติและภาษา ขอให้มีความรู้สึกอย่างเดียวกันก็ร่วมเพศกันได้ ดังนั้นสถานที่แห่งนี้จึงมีพวกรักร่วมเพศฝรั่งมาร่วมด้วยมากมายทุกคืน ไม่มีขาด แต่ลูกค้าก็จะไปบำบัดความใคร่ตามที่นัดกันไว้ต่อไป^{๔๖}

การนำเสนอภาพบรรยากาศภายในบาร์เกย์ของหนังสือพิมพ์ ไทยรัฐ ให้รายละเอียดที่อาจจะเกินจริงไปบ้างซึ่งในเวลาต่อมา “ยศวดี” ได้เข้าร้องเรียนต่อการเขียนข่าวของหนังสือพิมพ์ ไทยรัฐ ว่าไม่เป็นความจริง เช่น กล่าวว่ามี การสำเร็จความใคร่ และร่วมเพศ กลางฟลอร์เดินรำ หรือบริเวณต่าง ๆ ภายในบาร์เกย์ดังการบรรยายของ ไทยรัฐ ว่า

หัวหน้าเกย์เล่าต่อไปว่าการแสดงความรักร่วมเพศกันนั้นก็อย่างที่ผู้สื่อข่าว “ไทยรัฐ” สัมภาษณ์อยู่แล้วกล่าวคือใช้เสียงเพลงจังหวะเร้าร้อนเป็นสื่อ ผ่ากรัก เดินและหยอกเินกันไปตามจังหวะเพลง กอดกันแนบแน่น แสดงออกทางเพศที่ทุกคนในชมรมไม่อายกัน บางคู่ก็สำเร็จความใคร่กันกลางฟลอร์ บางคู่ก็จูงกันไปสำเร็จความใคร่ริมฟลอร์ แล้วแต่ความต้องการนั่งบ๊องนอนบ๊องตาม

^{๔๖} ไทยรัฐ (๒๕ ตุลาคม ๒๕๑๕) : ๑๖.

สบาย และไม่มีกำหนดระยะเวลา ร่วมเพศกันจนบาร์เลิกสองยามนั้นแหละ แล้ว ก็พากันไปร่วมเพศต่อบ้านหรือตามโรงแรมสุดแล้วแต่คู่นอนจะพอใจกันต่อ

๔๗

“ยศวดี”ยังได้กล่าวถึงที่มาของเกย์ที่มาใช้บริการด้วยว่า ส่วนใหญ่เป็นทหารเรือไทย บางคนมากับแฟนฝรั่งที่เป็น “เกย์คิง” บางคู่นัดพบกันที่สนามหลวงหรือที่อื่น ๆ แล้วแต่จะนัด จากนั้นจึงมาที่บาร์ “ยศวดี”ยังได้กล่าวถึงเกย์ชั้นต่ำ ที่เธอเรียกว่า “เกย์กราย” ที่มักจะทำให้เกย์ชั้นสูงเสียชื่อเสียง เกย์กลุ่มนี้เป็นได้ทั้งเกย์คิงและเกย์ควีน และมักจะถูกรังแกจับ สันนิษฐานว่าเนื่องจากขายบริการทางเพศ

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐประจำวันที่ ๓๐ ตุลาคม ฉบับหลัง ได้ตีพิมพ์รูป “ยศวดี” ซึ่งแต่งกายเป็นผู้หญิง แต่ในเนื้อหาใช้สรรพนามแทนตัว “ยศวดี”ว่า “หนุ่มรักร่วมเพศ” “ยศวดี”ใช้สรรพนามแทนตัวเองว่า “ผม” ใช้คำลงท้ายว่า “ครับ” ตลอด และจากการสัมภาษณ์นี้เอง*

นักข่าวได้ถามยศวดีว่า ถ้าหากไปให้จิตแพทย์รักษาจะสามารถกลับมาเป็นผู้ชายได้หรือไม่ “ยศวดี”ตอบว่าเคยคิดที่จะให้จิตแพทย์รักษา แต่เธอคิดว่าคงไม่ได้ผล เพราะความรู้สึกของผู้ที่เป็นรักร่วมเพศนั้น ไม่ได้เกิดจากการเสแสร้ง แต่เกิดจากความรู้สึกส่วนลึกของตัวเองจนกลายมาเป็นความฝังใจ และไม่คิดว่าการเยียวยาทางจิตจะได้ผล และอีกอย่างหนึ่งแต่ละคนไม่กล้าเปิดเผยตัว และจากการไม่กล้าเปิดเผยตัวนี้เองบาร์เกย์จึงเป็นสถานที่พบปะกันของบรรดาเกย์ทั้งหลาย “ยศวดี”กล่าวอีกว่าในกลุ่มของเธอนั้นมีทั้งผู้ใหญ่สูงอายุ และเด็กหนุ่มอายุเพียง ๑๕-๑๖

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ประจำวันที่ ๓๑ ตุลาคม ลงข่าวเล็ก ๆ เป็นคอลัมน์ข่าวสุดท้ายว่า เกย์ควีนเผยวิธีหากินรักร่วมเพศ “เกย์ควีนรูปหล่อ” จากเนื้อหาของข่าวนี้นี้ ไทยรัฐได้ไปสัมภาษณ์ “เกย์ควีน” คนหนึ่งที่ชื่อบริษัทขายบริการทางเพศให้กับ “เกย์คิง” ชาวต่างชาติ

“ไทยรัฐ” เสนอชีวิตมีดีลึกลับของพวกเด็กหนุ่มรักร่วมเพศหรือที่มีชื่อเรียกกันตามภาษาของเด็กหนุ่มพวกนี้ว่า “เกย์” มีผู้โทรศัพท์ไปถามถึงความวิตถารของพวกเกย์เพื่อที่จะให้ “ไทยรัฐ” บอกตรง ๆ ว่าการร่วมเพศดังกล่าวระหว่างชายต่อชายนั้นเขาทำกันอย่างไร ซึ่ง “ไทยรัฐ” ไม่อาจจะบอกกล่าวตาม

๔๗ เรื่องเดียวกัน.

* คูภาพข่าวได้ในภาคผนวก ๓

ตรงได้ เพราะกรณีนี้เป็นเรื่องพิกลผิดธรรมชาติซึ่งคนธรรมดาทั่วไปไม่ควรจะนำไปประพฤติ ที่เสนอเป็นข่าวไปนั้นก็เพื่อที่จะแจ้งให้ทราบว่า ในสังคมของเรานั้นมีพฤติกรรมอย่างนี้เกิดขึ้นแล้ว อันอาจจะเป็นปัญหาที่ยากตามาในอนาคตก็ได้^{๔๘}

คืนวันที่ ๒๖ ตุลาคม นักข่าวหนังสือพิมพ์ไทยรัฐได้เข้าไปยังบาร์เกย์อีกแห่งหนึ่ง และได้สัมภาษณ์เด็กหนุ่มคนหนึ่งชื่อว่า “เคน” เคนเป็นเกย์ควีน หรือแสดงบทรักเป็นเมีย มีแฟนเกย์ด้วยกันเป็นฝรั่งชาวเยอรมัน หนึ่งคน และชาวอังกฤษหนึ่งคน ฝรั่งทั้งสองคนส่งเสียเงินให้เคนทุกเดือน การนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐในกรณีบาร์เกย์ของ “ยศวดี” ในครั้งนี้สะท้อนให้เห็นว่าทัศนคติของนักข่าวหนังสือพิมพ์ต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ เป็นทัศนคติในด้านลบ เห็นได้จากการใช้คำที่ใช้กล่าวถึงคนกลุ่มนี้ แต่คำว่า เกย์ควีน กะเทย ยังคงใช้ในความหมายที่ไม่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตามน่าสังเกตว่าในทัศนะของพวกรักร่วมเพศเองนั้น “เกย์” ดูจะมีสถานะที่ดีกว่า “กะเทย” จะเห็นได้ว่าการให้คำจำกัดความ หรือนิยามตัวเองของ “ยศวดี” บอกเป็นนัยว่าเธอเป็นเกย์ควีน ไม่ใช่กะเทยชั้นต่ำ การใช้คำว่าเกย์ควีน และ กะเทย จึงเป็นการใช้ในความหมายที่บ่งบอกถึงฐานะ หรือระดับชั้นของผู้พูดมากกว่าการมีพฤติกรรมทางสังคมและทางเพศที่แตกต่างกัน ดังจะเห็นได้ในกรณีต่อไป

ช่วงกลางเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ ตั้งแต่วันที่ ๒๑ ธันวาคม เริ่มมีข่าวออกมาว่าจะมีการประกวด “นางสาวสยามประเภทที่สอง” ในงานแสดงสินค้านานาชาติที่สวนลุมพินี ที่จะเริ่มในคืนวันที่ ๒๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ พร้อมกับการประกวดนางสาวสยาม มีผู้สมัครเข้าประกวดกะเทยกว่า ๕๐ คน จากการเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ตัวเก็งสองคนที่คาดว่าจะได้ตำแหน่งสุดยอดกะเทยสยามคือ รักชนก ณ เชียงใหม่* ซึ่งมีอาชีพเป็นนักแสดง และ “ยศวดี” เจ้าของบาร์เกย์ที่หนังสือพิมพ์ไทยรัฐได้เสนอข่าวไปก่อนหน้านี้ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐใช้คำว่า เกย์ควีน ในการกล่าวถึง “ยศวดี” และ สาวเทียมในการกล่าวถึงรักชนก และคนอื่น ๆ ที่เข้าประกวดสุดยอดกะเทยสยาม ดังข่าวว่า

ในจำนวนผู้สมัครเข้าแข่งขันความงามครั้งนี้มีสาวเทียม “รักชนก ณ เชียงใหม่” สมัครเข้าประกวดด้วย นอกจากนี้ยังมีสาวเทียมอีกหลายคนสมัครเข้า

^{๔๘} ไทยรัฐ (๓๑ ตุลาคม ๒๕๑๕) : ๑๖.

* คูภาพรักชนกได้ในภาคผนวก ข

แข่งขันเช่นกัน โดยเจ้าแข่งขันชิงตำแหน่ง “นางสาวสยามประเภทสอง” ขณะเดียวกันชมรมชาวเกย์คิงและเกย์ควีนย่านถนนพัฒนาพงศ์, ถนนสีลมและสุรวงศ์ ได้จัดส่ง “เกย์ควีน” ร่างสวยชื่อ “ยศวดี” เจ้าของข่าวเกรียวกราวเมื่อเร็ว ๆ นี้ เข้าแข่งความงามประชันโฉมกับสาวเทียมชื่อก้อง “รักชนก ณ เชียงใหม่” ด้วย “ยศวดี” เกย์ควีน* คนสวยชั้นแนวหน้าเปิดเผยกับไทยรัฐว่าจะขอสู้กับสาวเทียมรักชนกสุดฤทธิ์โดยได้แรงใจสนับสนุนจากชาวเกย์ทั่วประเทศและ “ยศวดี” สมักรเข้าชิงแล้วเมื่อวันที่ ๑๕ เดือนนี้ที่กองประกวดนางสาวสยาม “ยศวดี” บอกอีกว่าไม่ว่าจะแข่งขันในชุดอาบน้ำ, ราตรีและชุดอะไรก็ตาม ขอสู้สาวเทียมแถมหมดตัว โดยได้ มจ. ไกรสิงห์ วุฒิชัยเป็นพี่เลี้ยง และออกแบบเครื่องแต่งกายชุดประกวดให้^{๔๕}

นับตั้งแต่วันที่ ๒๑ เป็นต้นมาไทยรัฐได้นำเสนอข่าวการประกวดกะเทยอย่างเข้มข้น ทั้งลงรูปประกอบ และตีพิมพ์รูปของ “ตัวเก็ง” ในการประกวดกะเทยในหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์เกือบทุกวัน เช่นพาดหัวข่าวรองประจำวันที่ ๒๑ ธันวาคม *กะเทยฝรั่งประกวด นส. ประเภท ๒ สมักร่วมร้อย* บินควนมาร่วมจุมุ่งหมายสำคัญ มา ‘หิว’ หนุ่มไทย พาดหัวข่าวรองวันที่ ๒๒ ธันวาคม ‘กาญจนา’ เป็นตัวเก็งมงกุฎเพชรยอดกะเทยไทย และ *ประกวดสาวสยามคนไม่สนใจ ประกวด “นางสาวสยาม” ก็คัก* นอกจากนี้แล้วคอลัมน์อื่น ๆ ก็ได้มีการกล่าวถึงข่าวดังกล่าวด้วย “สุขเล็ก” ได้วาดภาพการ์ตูนล้อเลียนในหนังสือพิมพ์ประจำวันที่ ๒๔ ธันวาคม เป็นภาพผู้ชายศิระะล้านลงพงใส่ชุดว่ายน้ำเข้าแถวรอสมักรประกวด ‘ผู้หญิงประเภท ๒’ รูปผู้ชายเดินคู่กัน กอดจูบกัน และเขียนกำกับไว้ว่า ผู้หญิงประเภท ๓ คอลัมน์ของ “สมบูรณ์ ขจร” พาไปดูสาวเทียมขึ้นเวที กล่าวถึงการเตรียมตัวของ “สาวเทียม” ก่อนขึ้นเวทีประกวด**

อย่างไรก็ตามการประกวดสาวเทียมนี้อาจต้องหยุดชะงักเนื่องจากตำรวจไม่เห็นด้วยกับการประกวดนี้ โดยอ้างว่าเป็นการกระทบกระเทือนศีลธรรมของประชาชน จากพาดหัวข่าวรองประจำวันวันที่ ๒๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ ดังข่าวว่า

* เน้นโดยผู้เขียน.

^{๔๕} ไทยรัฐ, (๒๑ ธันวาคม ๒๕๑๕) : ๒.

** รูปภาพประกอบในภาคผนวก ๓

ห้ามประกวด “ยอดกะเทยสยาม” กระทบกระเทือนศีลธรรมของประชาชน ตำรวจยืนยันไม่เคยอนุญาตให้มีการประกวดได้...พตท. โกมลประเสริฐวงศ์ สารวัตรใหญ่สถานีตำรวจลุมพินี ๑ เปิดเผยกับผู้สื่อข่าวไทยรัฐเมื่อเช้าวันที่ ๒๕ ว่า ยังไม่อนุญาตที่จะให้ประกวด พตท. โกมลเปิดเผยว่า ได้เรียกตัวนายอรุณ แสงสว่างวัฒนะ ผู้อำนวยการประกวดมาพบ รวมทั้งผู้แทนของสาวประเภทสองด้วย เพื่อยืนยันว่าจะมีการประกวดไม่ได้ “เป็นเรื่องที่ไม่เคยมีมาก่อน เป็นเรื่องผิดศีลธรรม ผมจึงไม่ยอมให้มีการประกวด” สารวัตรใหญ่กล่าว^{๕๐}

จากรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐประจำวันที ๒ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๖ งานแสดงสินค้านานาชาติที่สวนลุมพินี ไม่มีการประกวด “กะเทยสยาม” แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจก็ได้เข้าจับกุมกะเทยที่ชุมนุมอยู่ในบริเวณเวทีประกวด และถูกปรับข้อหาไม่มีบัตรประจำตัวประชาชน แล้วจึงปล่อยตัวไป

งานสงฆ์ท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ เมื่อคืนวันที่ ๓๑ ขึ้นมีนไปตาม ๆ กัน แต่ที่งานแสดงสินค้านานาชาติ สวนลุมพินี สงฆ์ท้ายปีเก่าด้วยความซุหลมุนุ่นวายเพราะประชาชนจำนวนนับพันผิดหวังอย่างแรงไม่ได้ดูประกวด “กะเทยสยาม” อย่างที่เป็นข่าวเกรียวกราว ทั้ง ๆ ที่มีกะเทยมารอการประกวดแล้ว จำนวนนับร้อย กำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจจากสถานีตำรวจลุมพินี ๑ จำนวนประมาณยี่สิบนายกระจายกำลังทั่วเวทีการประกวดนางสาวสยามซึ่งเป็นสถานที่กำหนดว่าจะให้กะเทยเดินแบบแฟชั่นแทนการประกวดกะเทยสยาม แล้วก็ออกจับกุมกะเทยทุกคนที่มาในงาน มีจำนวนหนึ่งถูกควบคุมตัวไปยังสถานีตำรวจด้วย เจ้าหน้าที่ตำรวจอ้างว่า เพื่อปรับข้อหาไม่มีบัตรประจำตัวประชาชนรายละยี่สิบบาท แล้วจึงปล่อยตัวไป ...นายอรุณ แสงสว่างวัฒนะ ผู้จัดการงานแสดงสินค้านานาชาติเปิดเผยในเวลาต่อมาว่า การที่ไม่จัดประกวดกะเทยสยาม เป็นเพราะว่าได้รับคำสั่งจาก พล. ต. ต. เสน่ห์ สิทธิพันธุ์ ให้ระงับการประกวดอย่างเด็ดขาดรวมทั้งการเดินแฟชั่นโดยกะเทยด้วย อ้างว่าเป็นการขัดต่อศีลธรรม จึงไม่สามารถจะจัดได้

^{๕๐} ไทยรัฐ, (๒๖ ธันวาคม ๒๕๑๕) : ๒.

แต่ถึงกระนั้นก็ยังมิกะเทยจำนวนหนึ่งมาชุมนุมกันที่เวที และก็ถูกจับไปตาม ๆ กัน^{๕๐}

จากจดหมายของ RAVEE ในคอลัมน์ตอบปัญหาของ “สุขเล็ก” จากคำอธิบายของ RAVEE เกี่ยวกับลักษณะของตัวเองทำให้เห็นว่า RAVEE มีพฤติกรรมรักร่วมเพศที่มีลักษณะของผู้ชายซึ่งแตกต่างไปจากกะเทยที่มีลักษณะของผู้หญิง และได้มีการใช้คำว่าเกย์ ในจดหมายบางฉบับในการกล่าวถึงคนกลุ่มนี้ด้วย แต่อย่างไรก็ตามเมื่อนั่งสือพิมพ์ไทยรัฐได้เข้าไปสัมภาษณ์ “ยศวดี” ซึ่งมีลักษณะการแต่งกายเป็นผู้หญิง ไม่แตกต่างไปจาก “กะเทยทั่วไป” แต่ “ยศวดี” กลับเรียกตัวเองว่าเกย์ และจากการสัมภาษณ์ยศวดีนี้เอง ทำให้หนังสือพิมพ์ไทยรัฐได้ทราบถึงประเภทของเกย์ ว่า มีเกย์คิง และ เกย์ควีน ทำให้เห็นได้ว่าถึงแม้จะมีการใช้คำว่าเกย์ในการกล่าวถึงผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ แต่คำว่าเกย์ในที่นี้ก็มีลักษณะเป็นคำศัพท์ใหม่ ที่ใช้เรียกผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ไม่ว่าจะมึลักษณะของผู้ชาย หรือมีลักษณะของผู้หญิง และแม้กระทั่ง ผู้ที่มีลักษณะเป็นกะเทยอย่าง “ยศวดี” การใช้คำว่าเกย์อย่างกว้าง ๆ นี้เห็นได้ชัดเมื่อมีข่าวการประกวดสุดยอดกะเทยสยาม หนังสือพิมพ์ไทยรัฐเรียก “ยศวดี” ว่าเป็น “เกย์ควีนร่างสวย” ในขณะที่ รักชนก ณ เชียงใหม่ เป็น “สาวเทียมรักชนก” และยังมี “กะเทยฝรั่งรีแบคก้า”

๓.๓ คำศัพท์และความรู้ทางการแพทย์ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๑๖-๑๘

ภายหลังข่าว “ยศวดี” ปรากฏแพร่หลายในสื่อสาธารณะ น่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้แพทย์ที่เชี่ยวชาญเรื่องจิตวิทยา ตลอดจนนักวิชาการทางจิตวิทยา* เข้าไปค้นคว้าข้อมูลจากตำราจิตเวชศาสตร์ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นตำราที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษ โดยนักจิตวิทยาชาวอเมริกัน และได้มีการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่นิยามพฤติกรรมรักร่วมเพศ และการแต่งกายข้ามเพศ เข้ามาใช้อย่างหลากหลายมากขึ้น

^{๕๐} ไทยรัฐ, (๒ มกราคม ๒๕๑๖) : ๒.

* เห็นได้จากกรณีของ อรทัย ชื่นมนุชย์ อาจารย์ประจำภาควิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้เขียนหนังสือเรื่องจิตวิทยาเกี่ยวกับโรคจิต โรคประสาทและความผิดปกติทางเพศ ภายในหนังสือเล่มนี้ได้กล่าวถึงข่าวของ “ยศวดี” พร้อมทั้งมีภาพประกอบจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐด้วย

๓.๓.๑ วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย

ภายในปีพ.ศ. ๒๕๑๖ ได้ปรากฏทั้งงานเขียนทางวิชาการ อันได้แก่บทความเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศในวารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย เช่น บทความเรื่อง *การกำหนดเพศใหม่* ของ สุวัทนา อารีพรรค และสุพจน์ ขวัญมิตร ซึ่งเป็นการถอดความจากบทความภาษาอังกฤษเรื่อง *Sex Reassignment* ของ Money, J. (มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๖) บทความเรื่อง *จิตวิทยาของการแปลงเพศ* ของ สุพัตร พูลเกษ และ สุด แสงวิเชียร บทความเรื่อง *การรักษาผู้ป่วยรักร่วมเพศ* ของ สมโภชน์ สุขวัฒนา และบทความเรื่อง *การรักษารักร่วมเพศด้วยวิธีจิตบำบัด* : รายงานผู้ป่วย ของ สมพร บุษราทิจ บทความทั้งหมดนี้คล้ายกับเป็นการแสดงความคิดเห็นของแพทย์แต่ละคนที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ และกะเทย (ทางสังคม) โดยอาศัยการนำเสนอในรูปแบบของบทความวิชาการทางการแพทย์

การกล่าวถึงกะเทยและรักร่วมเพศของแพทย์แต่ละคนค่อนข้างที่จะมีความแตกต่างกัน ถึงแม้แหล่งอ้างอิง หรือชุดของความรู้ที่ใช้อธิบายพฤติกรรมรักร่วมเพศจะเป็น “ความรู้” ที่ได้มาจากตะวันตก โดยเฉพาะสหรัฐอเมริกาเหมือนกัน ถือได้ว่าบทความทางการแพทย์เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศชุดนี้เป็นความพยายามครั้งแรกในการอธิบายพฤติกรรมรักร่วมเพศโดยมีพื้นฐานอยู่บนชุดความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศแบบจิตวิเคราะห์อย่างจริงจัง ผิดกับกรณีก่อนหน้านี้ที่กล่าวถึงทฤษฎีดังกล่าวอย่างผิวเผิน

สุวัทนาและสุพจน์ได้กล่าวว่าคำและความหมายต่าง ๆ ที่ใช้ในการนิยามพฤติกรรมต่าง ๆ เช่นคำว่า *ทรานส์เส็กชวลิตสม* ก็มีความหมายในแง่ปรากฏการณ์ว่า “หมายถึงเหตุการณ์แต่ละครั้งซึ่งผู้ป่วยแสดงว่ามีความต้องการจะเปลี่ยนเพศ ซึ่งอาจจะเป็นการชั่วคราวหรือถาวรก็ได้”^{๕๒} การนิยามเช่นนี้ก่อให้เกิดปัญหา จึงมีคำนิยามอีกแบบหนึ่งเพื่อให้เห็นความละเอียดเกี่ยวกับสถานะภายในจิตใจว่า “ความผิดปกติ (disturbance) ของการสำนึกถึงเพศของตัว (gender identity) ที่มีความเชื่อถืออย่างแน่นแฟ้นมั่นคง ในอันที่จะมีชีวิตอย่างเพศตรงข้ามและมากขึ้นทุกที จนกระทั่งต้องการมีชีวิตอย่างเพศตรงข้ามตลอดเวลา”^{๕๓} ลักษณะเช่นนี้ตรงกับลักษณะของ *ลักเพศ* ที่สุด แสงวิเชียร และ

^{๕๒} สุวัทนา อารีพรรค , สุพจน์ ขวัญมิตร, “การกำหนดเพศใหม่.” *วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย* ๑๘ , ๑ (มกราคม ๒๕๑๖) : ๖๓.

^{๕๓} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๖๓.

^{๕๔} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๖๖-๖๗.

อรุณ ภาคสุวรรณ^{๕๔} ได้กล่าวถึงไว้ อย่างไรก็ตามกลุ่มอาการในลักษณะที่คล้าย ๆ กันนี้ที่มีลักษณะที่แตกต่างกันในรายละเอียดดังที่สุวัทนาและสุพจน์ อธิบายว่า

ทรานสเส็กชวลในผู้ชาย ซึ่งหมายถึงผู้ชายที่ชอบแต่งกายเป็นผู้หญิง ผู้ป่วยชายที่เป็น ทรานสเส็กชวลแท้ ๆ จะปฏิบัติทางเพศกับเพศหญิง และมีบุตรหลายคน เขาอาจจะไม่รังเกียจการสัมพันธ์ร่วมเพศ เขาพอใจจะแต่งตัวอย่างเพศตรงข้ามเพื่อให้เกิดความตื่นตัวทางเพศ

ทรานสเวสไทท์หรือ รักร่วมเพศลักษณะคล้ายสตรี “มีลักษณะของหญิง เช่น การนั่ง, เดิน, พูดยา, ความสนใจ และท่าที เขาจะมีเพื่อนสนิทผู้หญิงบ้าง แต่ความสัมพันธ์จะเป็นอย่างน้องสาว เขาจะมีความรู้สึกทางเพศกับชายเท่านั้น กับคู่ร่วมเพศเขาจะอ่อนตามแบบหญิง อยากรจะถูกครอบครอง และจะมีความสุขทางเพศก็ต่อเมื่อทำให้ชายถึงจุดกระสันได้...เขาอาจจะสนใจในการแต่งเป็นหญิงบ้างก็ต่อเมื่อมีงานเลี้ยงสนุกเท่านั้น แต่ไม่มีความต้องการที่จะทำอย่างนั้นตลอดไป เขาไม่มีความต้องการอย่างแรงกล้าที่จะเป็นผู้หญิง และไม่ต้องการกำจัดอวัยวะเพศของเขาเสีย เขาสามารถจะมีชีวิตอย่างสงบสุขในลักษณะรักร่วมเพศลักษณะคล้ายสตรี และถ้าจะให้เขาเลือก เขาจะเลือกแบบนั้น

ทรานสเวสทิติก, ทรานสเส็กชวลแท้ ๆ “บุคลิกภาพและการแต่งตัวของชายและหญิงอาจสลับกันปรากฏ อันมิใช่เป็นผลของการเปลี่ยนใจตามอารมณ์ แต่เกิดขึ้นจากพลังภายในที่รุนแรงและมั่นคง การเปลี่ยนบทบาทนี้อาจเป็นอยู่หลาย ๆ ปี เริ่มตั้งแต่ก่อนวัยรุ่น โดยที่เขาใช้ชีวิตอย่างเพศชาย เช่นทำงานหนัก เป็นทหารหรือแต่งงาน เพื่อจะหนีจากความมีบุคลิกแบบสตรีของเขา ในที่สุดความต้องการเป็นผู้หญิงจะมีมากขึ้นเรื่อย ๆ จนเขาต้องการจะกำจัดอวัยวะเพศชายและให้แพทย์สร้างช่องคลอดให้^{๕๔}

จะเห็นได้ว่าการจำแนกประเภทพฤติกรรมทางเพศของสุวัทนา และสุพจน์ในบทความที่แปลมาจากภาษาอังกฤษนี้ ได้แยก *ทรานสเวสทิติก, ทรานสเส็กชวลแท้ ๆ* ออกจาก *ทรานสเวสไทท์หรือ รักร่วมเพศลักษณะคล้ายสตรี* ความแตกต่างระหว่างคนสองประเภทนี้คือความต้องการในการผ่าตัดเปลี่ยนเพศ *ทรานสเวสทิติก, ทรานสเส็กชวลแท้ ๆ* มีความต้องการที่จะผ่าตัดเปลี่ยนอวัยวะ

^{๕๔} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๖๗-๖๘.

จากอวัยวะเพศชายไปเป็นอวัยวะเพศหญิง แต่ *ทรานสเวสไทท์* หรือ *รักร่วมเพศลักษณะคล้ายสตรี* นั้นไม่ต้องการผ่าตัดเปลี่ยนอวัยวะเพศ ลักษณะร่วมของคนสองประเภทนี้คือมีพฤติกรรมตรงข้ามกับเพศของตน มีกิริยาท่าทางเป็นหญิง และมีความต้องการทางเพศแบบเพศหญิง

ถึงแม้ว่าตัวสุวัทนาและสุพจน์เองจะยอมรับว่ายังคงไม่ทราบสาเหตุที่แท้จริงของพฤติกรรมนี้ และไม่สัมพันธ์กับความผิดปกติทางกายภาพไม่ว่าจะเป็น ฮอร์โมน หรือความผิดปกติทางกายภาพอื่น ๆ แต่อย่างไรก็ตามสุวัทนาและสุพจน์ก็ยังเชื่อมโยงพฤติกรรมดังกล่าวเข้ากับความคิดผิดปกติทางกายภาพ เช่น โรคลมชักของกลีบสมองเมปอริล “ทั้งทรานสเส็กชวลและอาการของโรคลมชักนี้อาจแก้ไขได้โดยการผ่าตัดสมอง”^{๕๕}

ในบทความเรื่อง *จิตวิทยาของการแปลงเพศ* ของสุพัตร พูลเกษ และสุค แสงวิเชียรในวารสารเล่มเดียวกันได้กล่าวถึงการแปลงเพศในบุคคล ๒ ประเภทคือ *บุคคลที่มีความผิดปกติทางร่างกาย* การแปลงเพศสำหรับคนกลุ่มนี้ “ไม่ขัดกับความรูสึกในด้านศีลธรรม”^{๕๖} และ *บุคคลที่มีความผิดปกติทางจิตใจ* คนประเภทนี้มีอวัยวะเพศเป็นเพศใดเพศหนึ่งสมบูรณ์อยู่แล้ว แต่มีจิตใจเป็นเพศตรงข้ามกับเพศจริงของตน สุพัตรและสุคได้ย้าว่า “สาเหตุของความต้องการที่จะเปลี่ยนนั้นเนื่องจากโรคทางจิตไม่ใช่ทางกาย การรักษาที่ถูกต้องจึงควรเป็นการรักษาทางจิตไม่ใช่ด้วยศัลยกรรมตัดเติมส่วนนั้นส่วนนี้”^{๕๗} แต่เนื่องจากการรักษาทางจิตนั้นต้องใช้เวลาาน จึงไม่เป็นที่สนใจของคนทั่วไปเท่ากับการรักษาทางกาย “พวกที่มีจิตใจวิปริตไปจึงยังมีความต้องการให้แพทย์ช่วยแก้ไขให้ตนอยู่เสมอ โดยไม่ยอมรับความผิดปกติของตน”^{๕๘} การรักษาผู้ที่มีความผิดปกติทางจิตนี้เป็นปัญหา มากเพราะว่าคนที่มีความผิดปกติทางจิตนี้มีอยู่หลายกลุ่ม การรักษาจึงมักจะ ได้ผลต่างกันด้วย

ทรานสเส็กชวล เป็นคำที่ไม่ได้ใช้กันแพร่หลายในประเทศเรา แต่ใช้กันมากในต่างประเทศ เฉพาะผู้ที่มาขอรับการแปลงเพศ คำนี้แคลนดเวลล์ได้นำมาใช้ในปี ค.ศ. 1949 มีรากศัพท์มาจากภาษาลาตินว่า *Psychopathia Sexualis* ตรงกับความหมายภาษาอังกฤษว่า *cross-gender* มีความหมายถึงการที่คน ๆ หนึ่ง

^{๕๕} สุวัทนา อารีพรค และ สุพจน์ ขวัญมิตร, “การกำหนดเพศใหม่,” *วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย ๑๘*, ๑ (มกราคม ๒๕๑๖) : ๗๕.

^{๕๖} สุพัตร พูลเกษ และสุค แสงวิเชียร, “จิตวิทยาของการแปลงเพศ,” *วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย ๑๘*, ๒ (เมษายน ๒๕๑๖) : ๕๕.

^{๕๗} เรื่องเดียวกัน, หน้า : ๑๑๒.

^{๕๘} เรื่องเดียวกัน.

เลือกที่จะมีชีวิตเป็นสมาชิกของเพศตรงข้ามกับตนเองอย่างแท้จริงทุกอย่างโดยไม่
เฉพาะเจาะจงแต่เรื่องเพศ ทั้งนี้เป็นเพราะเขาได้มีการถอดแบบหรือทำตัวให้
เหมือน (identity) กับเพศตรงข้ามอย่างลึกซึ้ง พวกนี้ต่างจาก**ลักเพศ***ที่มีความ
ประพฤตินั้นเป็นเพศตรงข้ามอย่างแนบเนียน และคงอยู่ตลอดเวลาเท่าที่สามารถจะ
ทำได้ แต่**ลักเพศ**จะแสดงตัวมากจนจับได้ง่าย ข้อแตกต่างอีกอย่างหนึ่งคือ ความรู้
สึกทางเพศของ**ทรานส์เส็กชวล**ที่มีต่อคู่ของตนที่เป็นเพศเดียวกัน (เพราะตัวเอง
ทำตนเป็นเพศตรงข้าม) นั้นเป็นความรู้สึกแบบชายหญิง มิใช่เป็นชายกับชายหรือ
หญิงกับหญิงเช่น**รักร่วมเพศ**^{๕๕}

ส่วน**ทรานส์เส็กชวล**นั้น อวัยวะเพศของเขาไม่มีความหมายสำหรับเขา
เลย และโดยที่เชื่อว่า**เมื่อไม่อาจรักษาเขาได้ด้วยวิธีใด*** และเมื่อเขามีความ
ต้องการที่จะเป็นเพศตรงข้ามอย่างจริงจัง ไม่เฉพาะเจาะจงอยู่แต่เรื่องเพศ การผ่าตัด
ตัดแปลงเพศจึงได้รับพิจารณา^{๖๐}

สมโภชน์ สุขวัฒนา ก็ได้กล่าวถึง “ผู้ป่วย” **รักร่วมเพศ** และการรักษาผู้ที่มีพฤติกรรม**รักร่วม
เพศ**ไว้ในบทความเรื่อง **การรักษาผู้ป่วยรักร่วมเพศ** ในวารสารฉบับเดียวกันนี้ว่า “ปัญหาของความ
ผิดปกติทางเพศที่พบได้บ่อย ๆ และน่าสนใจก็คือ ปัญหา**รักร่วมเพศ** (homosexuality) สังคมปัจจุบัน
กำลังมุ่งเล็งว่าเป็นปัญหาใหญ่ของสังคม ก่อให้เกิดความเสื่อมเสียทางศีลธรรม เป็นปัญหาทางด้าน
กฎหมายที่อาจเป็นต้นเหตุให้เกิดอาชญากรรมทางเพศขึ้นได้ ในด้านวิชาการแพทย์โดยเฉพาะทาง
จิตเวช ก็ให้ความสนใจเพื่อจะศึกษาค้นคว้าถึงสาเหตุตลอดจนการรักษาและป้องกัน เรื่องของสาเหตุ
นี้ถ้าหากได้เข้าใจถึงแรงผลักดันทางด้านจิตใจและความสัมพันธ์ในสิ่งแวดล้อมของผู้ป่วยที่มีปัญหา
รักร่วมเพศแล้ว ก็จะมีโอกาสนำไปสู่การรักษาและการแก้ไขที่ได้ผลต่อไป”^{๖๑}

สมโภชน์กล่าวว่า**ผู้ป่วยรักร่วมเพศ**นั้นมีปัญหาในการปรับตัวเองให้เข้ากับสังคม “โดยทั่วไปแล้ว
ผู้ป่วยรักร่วมเพศมีความลำบากใจในการปรับตัวเอง พวกเขาไม่มีความสุขทั้งทางกายและ

^{๕๕} เรื่องเดียวกัน.

* เน้นโดยผู้เขียน.

^{๖๐} เรื่องเดียวกัน.

^{๖๑} สมโภชน์ สุขวัฒนา, “การรักษาผู้ป่วยรักร่วมเพศ,” วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย, ๑๘,

ทางใจ ผู้ป่วยเหล่านี้เมื่อตรวจสอบทางด้านจิตใจ รวมทั้งการทดสอบทางจิตวิทยา จะพบว่าเขายังมี ปัญหาอื่น ๆ อีกมาก เช่น ปัญหาทางมนุษยสัมพันธ์, ปัญหาปมด้อย, ปัญหาทางด้านประสาท บาง รายก็พบว่ามีอาการของโรคจิตร่วมด้วย” จะเห็นได้ว่าปัญหาเหล่านี้ส่วนใหญ่แล้วไม่ใช่ปัญหาภายในของผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ แต่เป็นปัญหาที่สังคมไม่ยอมรับและผลักดันให้พฤติกรรมเช่นนี้เป็นความ “ผิดปกติ” และ “วิปริต” อย่างไรก็ตามสมโภชน์เชื่อว่า “ผู้ป่วยเหล่านี้เป็นผู้ที่มีปัญหาทางด้านจิตใจซึ่งเนื่องจากความผิดพลาดมาแต่ระยะเริ่มแรกของชีวิต การรักษาก็ควรมุ่งไปที่การแก้ไขจิตใจของผู้ป่วยโดยตรง รวมทั้งการแก้ไขสิ่งแวดล้อมด้วย ถ้าผู้ป่วยได้เริ่มมารับการรักษาแต่เริ่มแรกย่อมมีโอกาสที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้”^{๖๒}

ลักษณะร่วมของบทความทางการแพทย์ในวารสารสมาคมจิตแพทย์เหล่านี้ให้ภาพ พฤติกรรมรักร่วมเพศที่ผูกติดอยู่กับความเป็นผู้หญิงเป็นหลัก ถึงแม้ว่าในบางครั้งจะใช้คำที่สื่อความหมายถึงประเภทของพฤติกรรมรักร่วมเพศที่แตกต่างออกไป เช่นรักร่วมเพศที่มีลักษณะของสตรี ในบทความของสุวทนา อารีพรรค สามารถที่จะบอกเป็นนัยได้ว่ามีรักร่วมเพศประเภทอื่นที่ไม่ได้มีลักษณะของสตรีด้วย แต่อย่างไรก็ตาม การกล่าวถึงแต่เพียงรักร่วมเพศที่มีลักษณะคล้ายสตรีเพียงแง่มุมเดียว ทำให้ภาพนำเสนอดังกล่าวกลายเป็นเพียงความเข้าใจเดียวที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ อย่างไรก็ตามปรากฏการณ์นี้น่าจะเป็นผลมาจากรากฐานทางประวัติศาสตร์วัฒนธรรมของสังคมไทยที่มีกะเทยเป็นลักษณะเด่นของพฤติกรรมรักร่วมเพศ การหยิบยกเอาความรู้แบบตะวันตกเข้ามาผสมผสานกับความเข้าใจดั้งเดิมที่มีต่อพฤติกรรมที่มีลักษณะไม่เป็นผู้หญิงไม่เป็นผู้ชายจึงออกมาในลักษณะดังกล่าว งานเขียนอื่น ๆ ที่นอกเหนือไปจากบทความวิชาการทางการแพทย์ ก็สะท้อนให้เห็นภาพความเข้าใจพฤติกรรมรักร่วมเพศในลักษณะดังกล่าว เช่นนวนิยายเรื่อง ลูกรัก ของสุวรรณดี สุคนธา ในปี พ.ศ. ๒๕๑๖ ตัวละครหลักที่ชื่อ วิภาต ก็มีลักษณะเช่นเดียวกับที่กล่าวไว้ในบทความทางการแพทย์ คือถูกเลี้ยงดูมาอย่างเด็กผู้หญิง และมีลักษณะ กิริยาท่าทางเป็นแบบผู้หญิง ในบางครั้งสุวรรณดีเรียกคนกลุ่มนี้ว่า กะเทย^{๖๓}

ลักษณะที่กล่าวมาแล้วนั้นพบได้อีกครั้งในงานของอรทัย ชื่นมนุษย์ ได้กล่าวถึงกะเทยไว้ในหนังสือ จิตวิทยาเกี่ยวกับโรคจิต โรคประสาทและความผิดปกติทางเพศ ตีพิมพ์ในปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ในขณะนั้นอรทัย เป็นอาจารย์ประจำภาควิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

^{๖๒} เรื่องเดียวกัน , หน้า ๑๒๐.

^{๖๓} สุวรรณดี สุคนธา, ลูกรัก (กรุงเทพฯ : รวมสาส์น, ๒๕๑๖).

หนังสือเล่มนี้ได้ใช้เป็นหนังสือประกอบการเรียนสำหรับนักศึกษาทางด้านจิตวิทยา กล่าวได้ว่าหนังสือของออร์ทีย์เล่มนี้เป็นกรกล่าวถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศอย่างเป็นทางการ และเป็นการสรุปรวม “ความรู้” ที่เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศที่มีมาก่อนหน้านี้

ออร์ทีย์ได้จัด *กะเทย* และ *รักร่วมเพศ* ไว้ในความผิดปกติทางเพศ แบบ *กามวิปริต (Sex Inversion)* ความผิดปกติทางเพศในกลุ่มนี้ได้แก่ พวกกามตายด้านและเย้นชาทางเพศ, ตัณหาจัด, พวกหลงรักตัวเอง, *กะเทย*, *กะเทยเทียม* และ พวกรักร่วมเพศ ความผิดปกติทางเพศอีกชนิดหนึ่งที่ออร์ทีย์กล่าวถึงคือ *กามวิถาวร (Sex Perversion)* ความผิดปกติทางเพศในกลุ่มนี้ได้แก่ พวกชอบข่มขืน, พวกสมสู่กับบุคคลสายเลือดเดียวกันโดยตรง, พวกชอบร่วมเพศกับสัตว์, พวกมีความสุขทางเพศกับเด็กเล็ก ๆ , พวกชอบอวดอวัยวะร่างกายหรืออวัยวะเพศ, พวกชอบแอบดูหรือถ่มออง, พวกมีความสุขทางเพศจากวัตถุสิ่งของเพศตรงข้าม, พวกชอบสมสู่กับทราศพหุญิง, ซาติสท์หรือพวกชอบทรมาณคนอื่นเพื่อความสุขทางเพศของตน และ พวกมาโซคิสท์หรือพวกที่ชอบถูกทรมาณเจ็บปวดเพื่อสุขสมใจทางเพศ เป็นที่น่าสังเกตว่าออร์ทีย์ไม่ได้จัด *กะเทย* และ *รักร่วมเพศ* ไว้ในหมวด **โรคจิต**

ออร์ทีย์กล่าวว่าในปี พ.ศ. ๒๕๑๔ เป็นปีที่คนไทยตื่นตัวและหันมาสนใจเรื่องความผิดปกติทางเพศมากขึ้นเนื่องจากมีหลายเหตุการณ์ติดต่อกัน ที่ปรากฏตามหน้าหนังสือพิมพ์ เช่น การขุดนักเรียนสาวที่กำลังรอรถเมล์หน้าวิทยาลัยครูขึ้นรถเก๋งที่มีพรรคพวกรออยู่เอาไปข่มขืน แล้วขายช่องโสเภณีต่างเมือง ฯลฯ และ การตั้งชมรมเฉพาะพวกรักร่วมเพศ และการเปิดเผยชีวิตพวก *กะเทย* และพวกรักร่วมเพศให้สังคมรู้

ออร์ทีย์ได้กล่าวว่ากะเทยแบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือ กะเทยแท้หมายถึง บุคคลที่มีอวัยวะเพศของทั้งชายและหญิงในคนคนเดียว และกล่าวถึง กะเทย ว่าหมายถึง “บุคคลที่แสดงออกไปในทางตรงข้ามกับเพศตนตามที่สังคมคาดหมาย” ออร์ทีย์ยังใช้คำว่า *กะเทยเทียม* และ *พวกลักเพศ (Transvestite)* ในความหมายเดียวกันด้วย ออร์ทีย์ให้ความสำคัญกับกะเทยทางด้านสังคม มากกว่ากะเทยในด้านกายภาพ ดังจะเห็นได้จากภาพข่าวจากหนังสือพิมพ์ที่เกี่ยวข้องกับกะเทย และคอลัมน์ตอบปัญหาในหนังสือพิมพ์และนิตยสารต่าง ๆ ที่ใช้ประกอบในการอธิบาย ออร์ทีย์เข้าใจว่ากะเทยและรักร่วมเพศนั้นมีความสัมพันธ์ที่เกี่ยวเนื่องกัน กะเทยที่ออร์ทีย์ กล่าวถึงคือ ผู้ที่มักจะประกอบอาชีพ ช่างเสริมสวย ช่างผม นักดีไซค์ อาชีพเดินกินรำกิ้น นักร้อง และโสเภณี ออร์ทีย์ได้อธิบายถึงลักษณะของกะเทยไว้ว่า “ชายที่กริดกราย มีจริตคิดคืดิน เดินสายเอวจนบางที่ผิดธรรมชาติที่หญิงแท้จะแสดงเช่นนั้น เมคอัพใบหน้าจนนวลผ่อง ปากแดง ใส่ยกทรง คัดผมสวย ใช้เครื่องแต่งตัวเครื่องใช้ของผู้หญิง บางคนแต่งแล้วมองดูสวยราวกับนางงามก็มี บางคนสุมเสียงเล็กคล้ายผู้หญิง

แต่ส่วนมากมักมีเสียงหัวเราะแบบผู้ชาย แต่จะพยายามดัดให้เสียงค่อย และพยายามใช้สำนวน วาจา ประเภทที่พวกผู้หญิงใช้กัน”

อรรถยกกล่าวถึงสาเหตุของการเป็นกะเทยว่า “เป็นพวกที่มีความผิดปกติทางด้านจิตใจ เป็นพวกที่มีปมทางใจมาตั้งแต่วัยเด็ก ได้รับความสุขความพอใจที่จะคงความประพฤติน่าที่ความคิดให้เป็นแบบเดียวกันเหมือนเพศตรงข้ามกับเพศแท้จริงของตน... ด้วยสาเหตุที่เนื่องมาจากปมทางใจที่ลึกลับจากประสบการณ์ขณะเยาว์วัยที่ถูกกดเก็บเอาไว้ไว้ได้” ส่วนรักร่วมเพศ (Homosexual) อรรถยกกล่าวว่า “เป็นลักษณะผิดปกติทางเพศอย่างหนึ่งที่หญิงเกิดอารมณ์ทางเพศกับเพศหญิงด้วยกัน ชายเกิดอารมณ์ทางเพศกับเพศชายด้วยกัน” จากตัวอย่างในคอลัมน์ตอบปัญหาที่อรรถยกได้หยิบยกมาประกอบการวินิจฉัย อรรถยกได้กล่าวว่ากะเทยมักจะนำไปสู่พฤติกรรมรักร่วมเพศ “การแสดงออกของอารมณ์เพศหรือชีวิตกามารมณ์ในหมู่กะเทยมักจะจบลงที่การมีรักร่วมเพศ” แต่อย่างไรก็ตาม อรรถยกยังกล่าวอีกว่ายังมีผู้ที่ไม่ได้เป็นกะเทยแต่มีพฤติกรรม “รักร่วมเพศ” อยู่อีกเป็นจำนวนมาก

อรรถยกกล่าวอีกว่าคนกลุ่มนี้มักมีความรู้สึกที่ว่าไม่พอใจกังวลใจอยู่เสมอ และมักจะขาดความเชื่อมั่นในตัวเอง เพราะรู้อยู่เต็มอกว่าตนมีพฤติกรรมที่ผิดเพี้ยน และกำลังดำเนินชีวิตในแบบที่ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม ความต้องการทางเพศจึงต้องเป็นไปอย่างซ่อนเร้นและปกปิด การทำตัวแตกต่างไปจากที่ “คนธรรมดา” ส่วนใหญ่ในสังคมส่งผลให้เกิดความรู้สึกผิดพอนขึ้นเรื่อย ๆ เพราะได้รับความสุขจากพฤติกรรมรักร่วมเพศจนเคยชิน จึงไม่สามารถที่จะเลิกพฤติกรรมเช่นนี้ได้ จึงเกิดเป็นปมค้อย

อรรถยกกล่าวว่ารักร่วมเพศและกะเทยมีความต้องการที่คล้ายกันคือ “มักอยากรู้เกี่ยวกับตัวเองว่าคนอื่น ๆ เขามองตนผิดไปจากผู้อื่นผิดปกตินั้น ๆ หรือเปล่า ถ้าเขามองว่าผิดไปจากปกติแล้ว ผิดปกติไปอย่างไร แต่ไหน มีอะไรบ้างในตัวเองที่จะส่อพิรุณให้คนอื่นเห็นเด่นชัด” นอกจากนี้แล้ว “ทั้งพวกรักร่วมเพศ และพวกกะเทย มักมีความรู้สึกอ่อนไหวรุนแรงมากเกี่ยวกับร่างกายของตนที่ไม่สมบูรณ์ หรืออาจสมบูรณ์แต่ตนคิดว่าไม่สมบูรณ์แต่ตนคิดว่าไม่สมบูรณ์ จึงมักจะมีการตกแต่งร่างกายหรือทำทางเพื่อให้คล้ายหญิง หรือชายให้มากที่สุด จนบางครั้งจะใช้การผ่าตัดเข้าช่วย” ความเข้าใจของอรรถยกต่อรักร่วมเพศ และกะเทยดูเหมือนจะไม่แตกต่างกันนัก หลายครั้งที่ อรรถยกกล่าวถึงคนสองกลุ่มนี้รวมกัน เช่น “พวกรักร่วมเพศที่เป็นชายแต่แต่งกายและความรู้สึกเป็นหญิง” “ความคิดฝืนในหมู่พวกรักร่วมเพศพบว่าพวกนี้มักคิดฝืน และจินตนาการว่าตนเองเป็นหญิงและสามารถมีครอบครัวมีลูกได้เหมือนหญิงทั่ว ๆ ไป สาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศนั้นอรรถยกให้ความสำคัญกับทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของ ฟรอยด์ และปัจเจกอื่น ๆ ซึ่งแสดงให้เห็นว่ามีความพยายามที่จะอธิบายสาเหตุของพฤติกรรมรักร่วมเพศที่หลากหลายขึ้น ดังต่อไปนี้

๑. ความไม่สมดุลย์ภายในครอบครัว ในวัยเด็กระยะ ๒-๔ ขวบ เด็กจะเกิดปมความรู้สึกรังเกียจ (Oedipus Complex) เด็กผู้ชายจะเกิดความรู้สึกรักกับแม่ เด็กผู้หญิงจะรู้สึกรักในตัวพ่อใน ระยะเวลาถ้าครอบครัวมีลักษณะไม่ปกติ เช่น พ่ออ่อนแอ แม่แข็งกร้าวกว่า หรือ พ่อเข้มแข็ง แม่อ่อนแอ เด็กผู้ชายอาจเลือกแบบอย่างแม่ เอาอย่างแม่และจะรักแม่ตลอดไป ค่อย ๆ ทำตัวเป็นเหมือนผู้หญิง รักกับผู้ชายด้วยกัน ด้วยความรู้สึกว่าตนไม่ใช่ผู้ชาย หรือในกรณีที่ครอบครัวแตกแยก ขาดพ่อหรือแม่ ที่จะเป็นตัวอย่างการสร้างท่าทีสร้างทัศนคติ หรือแบบอย่างของบทบาทในฐานะที่เป็นเพศหญิง หรือชายที่แท้จริง คนที่บุคลิกภาพเดิมอ่อนอยู่แล้ว อาจกลายเป็นคนลักษณะ *กระเทย* แล้วเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดรักร่วมเพศเมื่อเป็นผู้ใหญ่ได้เช่นกัน

๒. อดีตของคนในครอบครัวที่มีต่อเพศของเด็ก บางครอบครัวต้องการลูกผู้หญิงหรือผู้ชาย แต่ไม่ได้อย่างที่ต้องการ จึงพยายามที่จะทำให้ลูกเป็นเพศอย่างที่ต้องการ ซึ่งอาจมีผลถาวรผลักดันให้เด็กมีลักษณะ *กระเทย* หรือลักเพศไปจนเป็นผู้ใหญ่ แล้วเลยไปถึงการมีสัมพันธ์ทางเพศ ในชีวิตแบบรักร่วมเพศ

๓. พวกรักร่วมเพศชนิดที่สอง (Active Type) มีสาเหตุมาจากการที่ครอบครัวเคร่งครัดใน ขนบธรรมเนียมประเพณีมากเกินไป ให้คบแต่เฉพาะเพศเดียวกัน โดยเริ่มจากการลอง แล้วได้ความ สุขทางเพศ ทำให้ต้องการกระทำบ่อย ๆ ซ้ำซากจนในที่สุดกลายเป็นนิสัย

๔. สาเหตุจากความรู้สึกกดดันทางเพศที่ไม่มีโอกาสได้ระบายออก เกิดจากสภาพการณ์ที่ อยู่กับคนเพศเดียวกันเป็นเวลานาน ๆ หรือการที่ต้องกินอยู่ด้วยกัน คลุกคลีกันอยู่ตลอด เช่น อยู่หอ พักของโรงเรียนด้วยกันมาตั้งแต่เด็กจนโต, ผู้ชายที่ไปสงคราม, นักโทษในคุก และ คนในสถานที่ กักกัน

๕. ถูกชักชวน โดยเฉพาะในหมู่วัยรุ่นซึ่งกำลังเริ่มมีความสนใจหรืออารมณ์ทางเพศ และเป็นวัยที่คล้อยตามเพื่อนร่วมกลุ่มชักชวน พวกเขาถูกชักชวนนี้อาจมีการรักร่วมเพศอยู่ชั่วคราว แล้วเลิก ราบไปเมื่อเป็นผู้ใหญ่ขึ้น หรือไม่ก็กลายเป็นความพอใจเป็นนิสัยจนเลิกไม่ได้

๖. มีประสบการณ์ไม่ดีกับเพศตรงข้าม หรือมีประสบการณ์ฝังใจ ทารุณจิตใจที่ได้รับจาก เพศตรงข้าม จนทำให้เข็ดขยาดไม่ยอมมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศตรงข้าม จึงหันกลับมาหา เพศเดียวกัน

๗. เหตุผลทางด้านฮอร์โมนเพศ พวก *กระเทย* และพวกรักร่วมเพศอาจเป็นไปเพราะสภาพ ฮอร์โมนเพศอยู่ในภาวะผิดปกติ

กล่าวโดยสรุปความเข้าใจของสังคมไทยต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ ไม่ว่าจะ เป็นแพทย์ สื่อมวลชน สะท้อนให้เห็นระบบความหมายทางเพศในสังคมไทยที่มีพื้นฐานการแบ่งเพศออกเป็น ๓ ประเภท การเข้ามาของอิทธิพลเรื่องเพศจากตะวันตก โดยเฉพาะในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒

ทำให้เกิดความสับสนในการจัดประเภทความสัมพันธ์ทางเพศ หรือระบบความหมายทางเพศที่มีอยู่เดิม การปรากฏขึ้นของ “เพศใหม่” ที่เรียกว่าเกย์ หรือ Homosexual ในช่วงทศวรรษ ๒๕๐๐ ทำให้เกิดความสับสนคลุมเครือในการแบ่งเพศในสังคมไทย ซึ่งแต่เดิมมีอยู่ ๓ เพศ การปรากฏขึ้นของเพศใหม่นี้ ได้ทำให้ต้องหยิบยืมเอาคำว่า เกย์ (Gay) ศัพท์ภาษาอังกฤษมาใช้เพื่ออธิบายรูปแบบทางเพศชนิดใหม่ที่ปรากฏขึ้น การหยิบยืมเอาคำที่ใช้เรียกเพศที่เกิดขึ้นใหม่จากระบบความหมายทางเพศที่แตกต่างไปจากที่ใช้อยู่ในสังคมไทยของโลกตะวันตก ทำให้เกิดปัญหา และการตีความในเรื่องการจัดประเภทของ เพศ ที่เป็นอยู่ เห็นได้ชัดในกรณีความสับสนระหว่างการใช้คำว่า เกย์ และกะเทยในการกล่าวถึงคนกลุ่มนี้ และกะเทย ที่มีอยู่เดิมในสังคมไทย

คำว่า gay และ homosexual เป็นคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่อยู่ในระบบความหมายทางเพศที่เป็นคู่ต่างระหว่าง Heterosexual และ Homosexual (รักต่างเพศ และรักร่วมเพศ) ส่วนคำว่า Gay ในสังคมไทยนั้นเป็นคำที่ใช้เรียกบุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศที่เป็นเพศชาย การใช้ระบบความหมายเรื่องเพศแบบตะวันตกเข้ามาซ้อนทับกับระบบความหมายทางเพศที่มีอยู่เดิมในสังคมไทยทำให้เกิดความสับสนทั้งในแง่การจัดประเภท และนิยาม “เพศ” ที่ปรากฏขึ้นใหม่ อีกทั้งยังเกิดการตีความ “เพศ” ใหม่ที่เกิดขึ้นว่าไม่เคยมีอยู่ในสังคมไทย เพศใหม่ที่เกิดขึ้นนั้นเป็นอิทธิพลของความเสื่อมทรามจากตะวันตก โดยเฉพาะอเมริกา ทั้งที่ในหลักฐานทางประวัติศาสตร์หลายชิ้นบ่งบอกถึงการมีอยู่ของพฤติกรรมทางเพศเหล่านั้นอยู่ในสังคมไทย แต่เนื่องจากระบบความหมายเรื่องเพศในสังคมไทย ที่ไม่สามารถจะบ่งชี้ได้ถึงพฤติกรรมแบบเพศหญิงของชาย และพฤติกรรมทางเพศนั้นก็ไม่ได้ถือว่าเป็นเพศที่ ๓ หรือกะเทยในสังคมไทย อย่างไรก็ตามการหยิบยืมเอาคำศัพท์จากระบบความหมายทางเพศที่แตกต่างจากโลกตะวันตกนี้ เราไม่ได้รับเอาระบบความหมายทางเพศในบริบทเดิม (ของตะวันตก) เข้ามาด้วย สังคมไทยหยิบยืมแต่คำศัพท์เข้ามาใช้เรียกพฤติกรรม รักร่วมเพศที่ดูเหมือนว่าไม่เคยปรากฏอยู่ในสังคมไทยมาก่อนเลย และได้ปรับความหมายของคำศัพท์ที่หยิบยืมเข้ามาให้เหมาะสมกับความเข้าใจในระบบความหมายทางเพศที่มีอยู่เดิม

ความสับสนของความหมายดังกล่าวนี้ปรากฏอยู่เสมอ ๆ ตามงานเขียนต่าง ๆ การปรากฏขึ้นของพฤติกรรมรักร่วมเพศที่เรียกว่า Gay หรือ Homosexual ในทศวรรษ ๒๕๐๐ นั้นก่อให้เกิดความตื่นตัวในการศึกษาถึงปรากฏการณ์ใหม่นี้ และเชื่อมโยงเข้ากับความสัมพันธ์ทางด้านศีลธรรมของผู้คนในสังคมไทย ที่เป็นผลมาจากอารยธรรมตะวันตกที่เสื่อมทราม สภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ ส่งผลให้เกิดความเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางเพศของคนในสังคมไทย ประกอบกับข่าวความรุนแรงของอาชญากรรมทางเพศตามหน้าหนังสือพิมพ์ รวมทั้งการอพยพเข้ามาหางานทำในเมืองหลวงของหนุ่มสาวที่อยู่ในชนบท ทำให้เกิดรูปแบบความสัมพันธ์ทางเพศแบบใหม่ขึ้นในสังคมไทย สิ่งเหล่านี้ก่อให้เกิดความพยายามในการอธิบายปรากฏการณ์ทางเพศใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้น รวมทั้งในกรณีของพฤติกรรมรักร่วมเพศ และกะเทย

ถึงแม้ว่าในทางทฤษฎีแล้ว เกย์ และ กะเทย จะมีความแตกต่างกัน แต่ในทางปฏิบัติ การใช้คำทั้งสองในการกล่าวถึงพฤติกรรมทางเพศแบบรักร่วมเพศ และการแต่งกายข้ามเพศ ยังคงมีความไม่ชัดเจน หลายครั้งที่ใช้คำทั้งสองสลับกันไปในการกล่าวถึง พฤติกรรมรักร่วมเพศ และการแต่งกายข้ามเพศ การกล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ก็มีเพียงบทความทางการแพทย์จำนวนหนึ่ง และการนำเสนอผ่านหน้าหนังสือพิมพ์ ทำให้ความหลากหลาย และการทำความเข้าใจสิ่งเหล่านี้จำกัดวงอยู่เพียงแพทย์ หรือผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตเวชศาสตร์ ซึ่งก็ยังคงเป็นสาขาวิชาที่ยังไม่แพร่หลายในช่วงเวลาดังกล่าว และนักข่าว ที่พยายามนำเสนอปรากฏการณ์ดังกล่าวในความเข้าใจของตน คนส่วนใหญ่ในสังคมไทยจึงเป็นเพียงผู้บริโภค “ความรู้” เหล่านี้แต่เพียงอย่างเดียว (ถึงแม้ว่าจะมีการตอบโต้ในประเด็นนี้บ้าง ในคอลัมน์ของ “สุขเล็ก” แต่ก็ยังไม่เป็นที่ถกเถียงกันอย่างกว้างขวาง การตอบโต้ดังกล่าวตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐเพียงไม่กี่ฉบับ จึงไม่น่าจะส่งผลต่อความเข้าใจในพฤติกรรมรักร่วมเพศในระยะยาวดังที่จะปรากฏในระยะเวลาต่อมา) ดังนั้นในช่วง พ.ศ. ๒๕๐๐ จนถึง พ.ศ. ๒๕๑๘ จึงเป็นระยะแรกเริ่มในการทำความเข้าใจปรากฏการณ์ทางเพศแบบใหม่ที่ปรากฏขึ้นในสังคมไทย โดยผู้ที่ทำหน้าที่ในการนี้โดยตรงได้แก่ แพทย์ และนักหนังสือพิมพ์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ ๔

วาทกรรมเกย์ พ.ศ. ๒๕๑๘–๒๕๔๒

ความเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจและสังคมในตั้งแต่ทศวรรษ ๒๕๑๐ ไม่ว่าจะเป็นการขยายตัวทางการศึกษา การขยายตัวของสื่อสิ่งพิมพ์ชนิดต่าง ๆ ก่อให้เกิดผู้บริโภคเฉพาะกลุ่ม การอพยพโยกย้ายเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ ของผู้คนในชนบท อันเป็นผลมาจากนโยบายทางด้านเศรษฐกิจของรัฐบาล ก่อให้เกิดธุรกิจบันเทิงโดยเฉพาะในเขตกรุงเทพฯ และตามเมืองใหญ่ ๆ ในภูมิภาค ล้วนส่งผลกระทบต่อการศึกษาตัวของกลุ่มเกย์ รวมทั้งสื่อสิ่งพิมพ์เฉพาะกลุ่มเกย์ รวมทั้งธุรกิจบริการเฉพาะกลุ่มเช่นบาร์เกย์ อันเป็นพื้นที่แห่งเดียวในโลกกายภาพที่เป็นของกลุ่มเกย์

การขยายตัวทางการศึกษามีส่วนสำคัญที่ทำให้จำนวนคนที่อ่านออกเขียนได้มีจำนวนเพิ่มมากขึ้น ถึงแม้ว่ารัฐบาลจะมีนโยบายให้การศึกษาขั้นประถมแก่ประชาชนทุกคนมาตั้งแต่ทศวรรษ ๒๔๖๐ แต่รัฐบาลขยายระบบประถมศึกษาอย่างจริงจังภายหลังการปฏิวัติ พ.ศ. ๒๔๗๕ ในระยะแรกนี้การศึกษาระดับประถมศึกษาขยายไปเพียงเขตกรุงเทพฯ และหัวเมืองใหญ่ ทศวรรษ ๒๕๐๐ การศึกษาระดับประถมเพิ่งจะขยายออกไปยังเขตต่างจังหวัด อันเป็นผลมาจากเศรษฐกิจที่เฟื่องฟูเพิ่มรายได้ให้กับรัฐบาล ประกอบกับนโยบายรณรงค์ต่อต้าน พทท. (พรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย) ทำให้มองเห็นความสำคัญของการศึกษา^๑ จำนวนประชากรอ่านออกเขียนได้ที่เพิ่มมากขึ้นนี้จะเป็นส่วนสำคัญที่จะบริโภคข่าวสาร และนิตยสารที่ขยายตัวขึ้น รวมทั้งเป็นผู้สนับสนุนนิตยสารเฉพาะกลุ่มที่จะเกิดตามมาด้วย

การขยายตัวทางเศรษฐกิจโดยเฉพาะช่วงปลายทศวรรษ ๒๕๑๐–ปลายทศวรรษ ๒๕๒๐ รัฐบาลได้เปลี่ยนยุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจมาเป็นการส่งเสริมการส่งออกทั้งทางด้านบริการและสินค้าอุตสาหกรรม บริษัทข้ามชาติหลายแห่งได้ย้ายเข้ามาในประเทศไทยเนื่องจากต้นทุนที่ต่ำกว่าโดยเฉพาะแรงงานราคาถูก เศรษฐกิจที่เฟื่องฟูขึ้น ความต้องการแรงงานที่เพิ่มมากขึ้นนี้ก่อให้เกิดการอพยพแรงงานจากชนบทเข้ามาสู่เมืองหลวงเพิ่มมากขึ้น แรงงานเหล่านี้เข้ามาอยู่ในธุรกิจก่อสร้าง ขนส่งและอุตสาหกรรมขนาดย่อม^๒ แรงงานเหล่านี้ส่วนหนึ่งเข้ามาสู่ธุรกิจบันเทิง โดยเฉพาะ

^๑ ผาสุก พงษ์ไพจิตร, คริส เบเกอร์, เศรษฐกิจการเมืองไทยสมัยกรุงเทพฯ (กรุงเทพฯ : โอ. เอส. พริ้นติ้งเฮ้าส์, ๒๕๓๕), หน้า ๖๒๓–๖๒๕.

^๒ ผาสุก พงษ์ไพจิตร, คริส เบเกอร์, เศรษฐกิจการเมืองไทยสมัยกรุงเทพฯ พิมพ์ครั้งที่ ๒ (กรุงเทพฯ : โอ. เอส. พริ้นติ้งเฮ้าส์, ๒๕๔๒), หน้า ๓๓๖–๓๓๗.

การขายบริการทางเพศ ในช่วงทศวรรษ ๒๕๓๐ ที่กิจการบาร์เกย์ขยายตัวอย่างรวดเร็ว แรงงานชายอพยพจากชนบทจำนวนหนึ่งได้เข้ามาสู่ธุรกิจบริการประเภทนี้

ความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญที่มีผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคมไทย คือการปรากฏสื่อสิ่งพิมพ์ที่ได้กลายเป็นพื้นที่สาธารณะสำหรับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ให้ได้เล่าเรื่องราว ประสบการณ์ทางเพศแบบรักร่วมเพศชาย หรือเกย์ อารมณ์ ความรู้สึก ออกสู่สายตาของผู้อ่านทั่วประเทศ การเปิดเผยวิถีชีวิต ความรู้สึก ก่อให้เกิดลักษณะและเรื่องราวต่าง ๆ ของผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ส่งผลให้เกิดสังคมในจินตนาการของผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศขึ้นในหน้านิตยสารหรือสิ่งพิมพ์ที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศชาย ก่อให้เกิดลักษณะเฉพาะบางอย่างของผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ อย่างไรก็ตามความเข้าใจต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของคนทั่วไปและผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศก็ไม่ได้ตัดขาดจาก “ความรู้” ที่ผลิตขึ้นมาโดย “ผู้เชี่ยวชาญ” ที่ยึดกุมอำนาจในการ “อธิบาย” พฤติกรรมรักร่วมเพศ ในที่ทางของ “ความรู้ทางจิตเวชศาสตร์” ยังมีอิทธิพลต่อ “ตัวตน” ของ “เกย์” และพฤติกรรมรักร่วมเพศอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

การทำความเข้าใจ “พลวัต” ของพฤติกรรมรักร่วมเพศในช่วงเวลาดังกล่าว (พ.ศ. ๒๕๑๘–๒๕๔๒) ต้องเข้าใจถึงความหลากหลายของ “ความรู้” ที่เกี่ยวเนื่องกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ ซึ่งในที่นี้จะศึกษาผ่านสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทต่าง ๆ ที่กล่าวถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์, บทความวิชาการทางการแพทย์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ, นิตยสารแปลก, นิตยสารเกย์ และบทความที่ปรากฏตามี่ต่าง ๆ ที่กล่าวถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศ เพื่อที่จะทำความเข้าใจ “ความเข้าใจ” ของคนไทยที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ ในช่วงเวลาที่ความรู้แบบตะวันตก และความเข้าใจดั้งเดิมที่มีอยู่ในสังคมไทยต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ผสมผสานกันและก่อรูปขึ้นมาเป็นอัตลักษณ์ของพฤติกรรมรักร่วมเพศในรูปแบบต่าง ๆ (เกย์, กะเทย) ได้อย่างไร

๔.๑ “แปลก” ความสนใจในเรื่องเกย์ (พ.ศ. ๒๕๑๘–๒๕๒๗)

นิตยสาร“แปลก” ถือได้ว่าเป็นเวทีแห่งแรกที่มีการโต้ตอบระหว่างเจ้าของคอลัมน์ และผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศโดยตรง คอลัมน์ตอบปัญหาของ “โก้ ปากน้ำ” นี้ ได้ให้ภาพพฤติกรรมรักร่วมเพศอีกรูปแบบหนึ่งที่ผสมผสานกันระหว่างความรู้ทางการแพทย์ที่ผลิตขึ้นมาก่อนหน้านี้ และประสบการณ์ของ “โก้” เอง และจากข้อมูลในจดหมายจากผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศที่เขียนเข้ามา แต่อย่างไรก็ตามภาพพฤติกรรมรักร่วมเพศที่เกิดขึ้นในคอลัมน์ของ “โก้” ก็มีลักษณะเฉพาะที่ขึ้นอยู่กับความเข้าใจของ “โก้” ต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นสำคัญ ในปี พ.ศ. ๒๕๒๗ ได้เกิดนิตยสารเฉพาะกลุ่มสำหรับผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ นิตยสารที่เกิดขึ้นมานี้ได้ทำให้ ความต้องการ วิถีชีวิต

และประสบการณ์ของผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศได้เปิดเผยออกมาโดยผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ และตอบสนองความต้องการผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเอง ภาพของพฤติกรรมรักร่วมเพศที่สะท้อนในนิตยสารดังกล่าวจึงลักษณะที่แตกต่างไปจากที่ปรากฏในคอลัมน์ตอบปัญหาของ “โก้” และที่สำคัญความแตกต่างระหว่าง กะเทย และ เกย์ ก็เริ่มที่จะมีความชัดเจนขึ้นในนิตยสารเหล่านี้ด้วย

นิตยสารแปลกถือได้ว่าเป็น “เวทีสาธารณะ” แห่งแรกสำหรับเป็นพื้นที่ให้ผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ทั้งชาย และหญิง ได้ติดต่อทำความรู้จักกัน เป็นพื้นที่ให้บอกเล่าเรื่องราว ความขมขื่น ความหวาดระแวง ความทุกข์ระทมของผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ อย่างไรก็ตาม “เวทีสาธารณะ” แห่งนี้มี “โก้ ปากน้ำ” หรือ ปรัชญา ภัณฑาทรร เป็นผู้ควบคุม และเลือกจดหมายที่จะนำมาลงตีพิมพ์ ดังนั้น “เวทีสาธารณะ” แห่งนี้จึงเป็นพื้นที่ที่ได้รับการจัดสรร และคัดสรร แล้วว่าเรื่องใดควรจะนำเสนอ และเรื่องใดไม่ควรนำเสนอ โดยมี “โก้ ปากน้ำ” เป็นผู้จัดการ นอกจากนี้จะได้เห็นประสบการณ์ชีวิตของผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศแล้ว “เวทีสาธารณะ” แห่งนี้ยังเป็นพื้นที่แสดงความคิดเห็นของ “โก้ ปากน้ำ” ต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ ซึ่ง “โก้ ปากน้ำ” ได้เคยออกตัวไว้ว่าตนไม่ได้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ แต่รู้สึกเห็นใจผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ภาพแสดงแทนพฤติกรรมรักร่วมเพศที่ปรากฏในคอลัมน์ตอบปัญหาของ “โก้ ปากน้ำ” จึงเป็นพฤติกรรมรักร่วมเพศในมุมมองของ “โก้” เอง มากกว่าที่จะเป็นภาพสะท้อนความเข้าใจพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

๔.๑.๑ ความเป็นมาของนิตยสารแปลก

ด้วยวัตถุประสงค์ของนิตยสารที่ต้องการแสวงหากลยุทธ์ใหม่ ๆ เพื่อที่จะเรียกร้องความสนใจของผู้บริโภค โดยการนำเสนอสิ่งที่แปลกทำให้เกิดนิตยสารแปลก ซึ่งต่อมาจะเป็นที่ทางของผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศแห่งแรกที่ปรากฏในสื่อสิ่งพิมพ์ ความต้องการที่จะนำเสนอเรื่องราวที่แปลกประหลาด และพิสดาร เพื่อนำเสนอจุดขายที่แตกต่าง ปรัชญา ภัณฑาทรร หรือ “โก้ ปากน้ำ” ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ในการสัมภาษณ์ของนิตยสารมิดเวย์ว่า “...เมื่อตอนนั้น คุณราม เลอสรวง เขาจะทำแปลกเขาชวนมาทำด้วย จะเอาคอลัมน์อะไรก็ปรึกษาหารือกัน ก็บอกว่าเราจะเขียนคอลัมน์แปลก ๆ ให้สมกับชื่อหนังสือหน่อย เราก็เขียนเกี่ยวกับพวกกะเทยในสมัยก่อน...” การนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับกะเทยของ “โก้ ปากน้ำ” ทำให้มีจดหมายเข้ามาถามเกี่ยวกับเรื่อง “เกย์” ด้วย “มีจดหมายเข้ามาแล้วเค้าเข้าใจว่าเราเป็นเกย์ก็มาถามนู่นถามนี่ เรามีโครงการจะตอบปัญหาอยู่แล้ว ซึ่งตอนแรกเขียนเป็นสารคดีว่าทำไมถึงได้เป็นเกย์ แก่ใจได้มัย เป็นเกย์ดีมัย ลงในลักษณะบทความต่อ

^๓ “คุยผ่านเทป โก้ปากน้ำ,” มิดเวย์ ๑ (๒๕๒๕) : ๖๓.

เนื่อง ตอนที่ปัญหาเข้ามา ก็เริ่มตอบปัญหา”^๔ ความสำเร็จของคอลัมน์ตอบปัญหารักร่วมเพศใน นิตยสารแปลก เป็นดัชนีบ่งชี้ว่ามีประชากรรักร่วมเพศจำนวนมากในสังคมไทยเห็นได้จากจำนวนจดหมายที่มีเข้ามาถึง “โก้ ปากน้ำ” “ผู้คลี่คลายปัญหา” ของผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เพียงแต่จำหน้าของว่า ส่ง “โก้ ปากน้ำ” บุษไปรษณีย์ก็สามารถที่จะส่งจดหมายฉบับนั้นให้ถึงมือของ“โก้”ได้

จากจุดเริ่มต้นที่นิตยสารแปลกในปี พ.ศ. ๒๕๑๘ เห็นได้ว่าคนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเริ่มมี “ที่ทาง” ในสังคมไทยเป็นครั้งแรก วิถีชีวิต ความคิด ความทุกข์ทรมานของผู้คนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ พฤติกรรมรักร่วมเพศไม่ใช่สิ่งลึกลับอีกต่อไป นิตยสารแปลก ได้หยิบยกเรื่อง “พฤติกรรมรักร่วมเพศ” ขึ้นมาเพื่อสร้างจุดขายให้กับหนังสือของตน คอลัมน์ตอบปัญหาให้กับชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ได้รับความนิยมนับอย่างมากรวมถึงในช่วงเวลาดังกล่าว พฤติกรรมรักร่วมเพศ ยังเป็นสิ่งที่ไม่แพร่หลาย และผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมักจะต้องปกปิด และหลบซ่อนพฤติกรรมรักร่วมเพศของตน เพื่อไม่ให้คนอื่นรู้ ถึงแม้ว่า “โก้ ปากน้ำ” ไม่ได้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ แต่ก็ได้แสดงออกถึงความเห็นอกเห็นใจต่อผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ที่ต้องมีชีวิตอยู่อย่างหลบ ๆ ซ่อน ๆ ในพฤติกรรมทางเพศของตน และ“โก้ ปากน้ำ”ก็ได้พยายามที่จะช่วยเหลือโดยให้คำแนะนำที่ถูกต้องกับผู้ที่ปัญหา

ความเข้าใจของ “โก้” ต่อบุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยเฉพาะในกรณีรักร่วมเพศชาย นั้น ไม่แตกต่างไปจากความรู้ทางการแพทย์ และความรู้ที่ได้รับอิทธิพลมาจากการแพทย์ ที่ยังคงมองพฤติกรรมรักร่วมเพศโดยใช้เกณฑ์พฤติกรรมทางเพศที่มีลักษณะโน้มเอียงไปทางเพศหญิง ดังนั้นความแตกต่างระหว่าง กะเทย และ เกย์ จึงยังคงลักษณะเดิม ในระยะแรกนั้น นิตยสารแปลกมีคอลัมน์ *สาวกำลัง* ๒ เป็นคอลัมน์ที่นำเสนอ กะเทยที่แต่งตัวเป็นผู้หญิง มีรูปลักษณะของผู้หญิง คอลัมน์นี้เป็นการนำเสนอกะเทย โดยการสัมภาษณ์ถึงสาเหตุที่ทำให้เป็นกะเทย เรื่องราวการดำเนินชีวิต ประสบการณ์ทางเพศ ประกอบกับรูปถ่ายของผู้ถูกสัมภาษณ์ จากคำอธิบายลักษณะและที่มาของคอลัมน์สาวกำลังสองของ “โก้” ว่า

เราก็เขียนเกี่ยวกับพวกกะเทยในสมัยก่อน เกย์ยังไม่ค่อยเรียก เขาเรียกกันว่ากะเทย เริ่มแรกเราก็ไปสัมภาษณ์ จะเรียกว่าเป็นกะเทยก็ได้ เพราะเขาแต่งตัวเป็นผู้หญิง ทาปาก แต่งหน้า เขียนคิ้ว ฉีดหน้าออก แล้วเราก็สัมภาษณ์ผู้นั้นมา จับให้เขาแก้ผ้าถ่ายรูปโดยไม่ให้เห็นอะไรมากนัก แล้วก็ค่อย ๆ สึกขามาเรื่อย ๆ^๕

^๔ “ฟ้าใบไร้แปร่ง : โก้ ปากน้ำ,” *มิถุนา จูเนียร์* ๒๗ (๒๕ ธันวาคม ๒๕๒๘) : ๑๐๔.

^๕ “คุยผ่านเทป โก้ปากน้ำ,” *มิดเวย์* ๑ (๒๕๒๕) : ๖๓.

ต่อมาจึงได้มีคอลัมน์ *ปัญหาหัวใจเพศที่ ๑* ที่เริ่มตอบปัญหาให้คนที่มีความรักร่วมเพศที่ไม่ใช่กะเทย และในคอลัมน์นี้เองได้แสดงออกถึงความเข้าใจต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในช่วงเวลานั้น ความเข้าใจต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของนิตยสาร *แปลก* ยังคงเริ่มต้นที่ กะเทย เหมือนที่เคยเป็นมาในอดีต และขยายออกไปสู่พฤติกรรมรักร่วมเพศในรูปแบบอื่นที่แตกต่างออกไป

๔.๑.๒ การแบ่งประเภทพฤติกรรมรักร่วมเพศของ “โก้ ปากน้ำ”

การที่ “โก้ ปากน้ำ” นำเสนอเรื่องราวของกะเทยในคอลัมน์ *สาวกำลัง ๒* ทำให้ดูเหมือนว่า “โก้ ปากน้ำ” เป็นผู้เชี่ยวชาญเรื่องพฤติกรรมรักร่วมเพศ (ที่มีอยู่ในช่วงเวลานั้น) จึงได้มีผู้เขียนจดหมายเข้ามาถามถึงความแตกต่างของคำที่ใช้เรียกบุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ (ในขณะนั้นยังไม่มีคอลัมน์ *ปัญหาหัวใจเพศที่ ๑*) คำอธิบายของ “โก้” แสดงให้เห็นถึงความเข้าใจต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศไม่แตกต่างไปจากเดิมเท่าใดนัก “เกย์คิงส์” และ “เกย์ควีน” ยังคงไม่แตกต่างกันในภาพรวมคือบุคคลที่มีลักษณะของผู้หญิง ความแตกต่างระหว่าง “คิงส์” และ “ควีน” อยู่ที่การแต่งกาย “คิงส์” จะแต่งกายเหมือนผู้ชายทั่วไป “ควีน” จะแต่งตัวออกไปทางผู้หญิง แต่งหน้าทาปาก ความแตกต่างอีกอย่างหนึ่งคือรูปแบบการมีเพศสัมพันธ์ “เกย์คิงส์” นั้นสามารถมีเพศสัมพันธ์ได้ทั้งกับเพศชายและหญิง (ตรงนี้น่าจะเป็นความเข้าใจที่สับสนระหว่าง ไบเซ็กชวล และพฤติกรรมรักร่วมเพศ) และสามารถเป็นได้ทั้งผู้กระทำและผู้ถูกกระทำ ส่วนฝ่าย “เกย์ควีน” นั้นเป็นฝ่ายถูกกระทำได้เพียงอย่างเดียว และนั่นหมายความว่า “เกย์ควีน” มีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ชายเท่านั้น

เกย์คือพวกผู้ชายซึ่งมีทั้งเกย์คิงส์และเกย์ควีน เรียกกันทั่วไปว่ากะเทยหรือตามภาษาของแปลกใช้คำว่า สาวกำลัง ๒ นั่นแหละ เกย์คิงส์ ชอบแต่งตัวเป็นผู้ชายธรรมดา แต่มีอุปนิสัยกระเดียดไปทางผู้หญิงเวลามองดูก็จะรู้ทันทีสำหรับเกย์ควีนชอบแต่งตัวไปทางผู้หญิงหรือไม่ก็เป็นผู้หญิงเต็มตัวไปเลย อย่างสาวกำลัง ๒ ที่เคยลงไปน แปลก มาหลายฉบับแล้ว เกย์คิงส์ออกจะฉลาดกว่าเกย์ควีนตรงที่ว่า เขาสามารถร่วมเพศได้ทั้งหญิงและชายคือเป็นคนกระทำก็ได้หรือถูกกระทำก็ได้ ส่วนเกย์ควีนนั้นมักจะเป็นฝ่ายถูกกระทำอยู่เพียงฝ่ายเดียว^๖

ภาพความเข้าใจดังกล่าวสะท้อนออกมาในกรณีการจัดประเภท ปาน นุนนาค “กะเทยชื่อดัง” ที่เคยเป็นข่าวในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐช่วงปี พ.ศ. ๒๕๑๕ “โก้ ปากน้ำ” จัดปาน นุนนาค เป็น

^๖ “เกย์คิง เกย์ควีน,” *แปลก* ๑,๗ (กันยายน ๒๕๑๘) : ๑๕.

“เกย์ควีน” เมื่อดูจากความเข้าใจของปานเองต่อคำทั้งสองนี้เป็นเพียงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมบางอย่างเท่านั้น ก่อนหน้านั้นปานเป็นกะเทยที่นุ่งกระโปรง แต่งตัวเป็นผู้หญิง และได้ผ่าตัดเสริมทรวงอก แต่ปัจจุบันแต่งลำลองครึ่งหญิงครึ่งชาย ความแตกต่างระหว่าง “กะเทย” และ “เกย์ควีน” ในที่นี้คือการแต่งกายเท่านั้น

ปาน นุนนาค ไม่ใช่สาวกกำลัง ๒ ประเภทหนึ่งที่แต่งตัวนุ่งกระโปรงแบบผู้หญิงแต่เธอเป็นอีกประเภทหนึ่งที่เรียกกันว่า “เกย์” และตัวปานเองได้พูดถึงตัวเองว่า “ปานเคยแต่งตัวเป็นผู้หญิงอยู่ ๒ ปี เศษ ๆ แต่แล้วก็เลิก มาแต่งแบบลำลอง ครึ่งหญิง ครึ่งชาย หรือที่เรียกว่าแต่งแบบเกย์ เพราะดูเท่กว่า ได้รับการต้อนรับจากสังคมมากกว่า ที่จริงแล้วกะเทยไม่จำเป็นต้องแต่งตัวเป็นผู้หญิงเลยตามความคิดของปาน”^๑

ในระยะแรกนี้“โก้”เรียกพฤติกรรมรักร่วมเพศที่มีลักษณะของผู้ชายว่า “กะเทยชาย” , “เกย์” และ “ลัทธิเพศ” อย่างไรก็ตามการจัดประเภทนี้ยังมีลักษณะที่ไม่ชัดเจน “โก้”กล่าวถึง “กะเทยชาย” และ “กะเทยหญิง” ควบคู่กันไป กะเทยชายของ”โก้”ยังแยกย่อยออกเป็นอีก ๒ ลักษณะคือ ลักษณะที่โน้มเอียงไปทางผู้หญิง และลักษณะที่โน้มเอียงไปทางผู้ชาย ดังตัวอย่างการตอบคำถามของ“โก้” ต่อความแตกต่างของ ๒ ลักษณะนี้ว่า

คุณทั้งสอง จัดอยู่ในจำพวกกะเทยชาย หรือเรียกกันสมัยนี้ว่า “เกย์” หรือตามทฤษฎีของ วัตตัญญูญาณ เรียกว่าพวก “ลัทธิเพศ” จำแนกได้เป็นสองชนิดคือพวกที่มีลักษณะโน้มเอียงไปทางผู้หญิง กับโน้มเอียงไปทางผู้ชาย กะเทยหญิง มักจะมีรูปร่างลักษณะ อวัยวะบางส่วนและการแสดงออกทั้งการแต่งกาย และสัมผัส จริตกริยาไปทางผู้หญิง ส่วนกะเทยชาย ไม่แสดงให้เห็นชัดเหมือนพวกกะเทยหญิง และพวกนี้มักจะหาโอกาสแทรกซึมอยู่ในหมู่พวกผู้ชาย^๒

ความสับสนทั้งหมดนี้อาจจะเกิดจากความหมายที่กำกวม และคำนิยามต่าง ๆ ที่ใช้เรียกพฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคมไทยที่ไม่เคยชัดเจน ลักษณะที่หลากหลายของพฤติกรรมรักร่วมเพศทำให้“โก้” ค่อนข้างที่จะสับสนกับคำนิยามต่าง ๆ เมื่อเวลาผ่านไประยะหนึ่ง หลังจากที่ได้รับ

^๑ ภัณฑ์ ฑาธร, “สาวกกำลัง ๒,” แปลก ๑,๑๔ (ธันวาคม ๒๕๑๘) : ๑๘.

^๒ “หัวใจเพศที่ ๓,” แปลก ๑,๑๕ (กุมภาพันธ์ ๒๕๑๕) : ๒๕.

จดหมายจากผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมากขึ้น จดหมายแต่ละฉบับมักจะอธิบายลักษณะของตนว่าเป็นอย่างไร ทำให้โก้สร้างคำนิยามพฤติกรรมรักร่วมเพศขึ้นมาจากข้อมูลเหล่านี้ “โก้” เริ่มแบ่งแยกระหว่าง “เกย์คิง” และ “เกย์ควีน” ก่อนข้างที่จะชัดเจนขึ้น “...เขาทั้ง ๒ ไม่ได้เป็นกะเทย แต่เป็นเกย์คิง ว่ากันแล้ว เกย์ก็ผู้ชายเราดี ๆ นี่แหละ กริยาท่าทางไม่จำเป็นจะต้องแสดงออกให้ผิดธรรมชาติสามัญของผู้ชายทั่ว ๆ ไปหรอก...”^๕

แต่อย่างไรก็ตามผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศที่มีลักษณะโน้มเอียงไปทางผู้ชาย “โก้” มองคนกลุ่มนี้ว่ามีศักยภาพในการมีเพศสัมพันธ์ได้ทั้งกับผู้ชายและผู้หญิง หรือในปัจจุบันเรียกว่าไบเซ็กชวล ทำให้ลักษณะของ “เกย์คิง” และ “แมน” ไม่แตกต่างกันเท่าใดนักเพราะมีพฤติกรรมทางเพศเป็นแบบ “ฝ่ายรุก” เหมือนกัน ลักษณะสำคัญที่เพิ่มเข้ามาในการจัดประเภทพฤติกรรมรักร่วมเพศของ “โก้” คือบทบาทในการมีเพศสัมพันธ์ (นอกจากลักษณะท่าทางกริยาและการแสดงออกที่ใช้ในการจัดประเภทในระยะแรก ๆ) การจัดประเภทของ “โก้” เช่นนี้แตกต่างไปจากที่ “...ยศวดี”^๖ กล่าวไว้ในปี พ.ศ. ๒๕๑๕ “ยศวดี” ยืนยันว่าเกย์ทั้งคิง และควีนไม่ต้องการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับ ผู้หญิง คิง และ ควีน เป็นคำที่ใช้บอกถึงบทบาททางเพศเท่านั้น

แมน คิง ควีน ในความสัมพันธ์ทางรักร่วมเพศแยกออกไปดังนี้ แมนคือผู้ที่นิยมหาความสุขกับเพศเดียวกัน และกับเพศตรงข้ามก็มีความนิยมไปพร้อม ๆ กัน คิงกับควีน ใช้คำว่าเกย์คิง เกย์ คิง คือฝ่ายชายชอบรุก เกย์ควีนเป็นฝ่ายหญิงไม่ชอบเป็นฝ่ายรุก แต่ชอบรับและปรนนิบัติคู่นอนแบบหญิง ปรนนิบัติผู้ชาย รักร่วมเพศคือพวกที่รักในเพศเดียวกัน ผู้ชายชอบผู้ชายด้วยกันนี้ถือว่าเป็นรักร่วมเพศ^๗

ความเข้าใจพฤติกรรมรักร่วมเพศเช่นนี้ของ “โก้” ได้ทำให้รักร่วมเพศชายที่มีลักษณะของผู้ชายหายไป แต่ปรากฏ “ไบเซ็กชวล” ขึ้นมาแทนที่ “ไบเซ็กชวล” ของ “โก้” มีลักษณะที่กำกึ่งระหว่างผู้ชายที่สามารถมีความสัมพันธ์ทางเพศได้ทั้งกับผู้ชายและผู้หญิง และรักร่วมเพศชายที่มีกริยาท่าทางเป็นผู้ชาย และมีบทบาททางเพศเป็น “ฝ่ายรุก” เมื่อมีความสัมพันธ์ทางเพศ ส่วนรักร่วมเพศชายที่มีกริยาท่าทางเป็นผู้หญิง และมีบทบาททางเพศเป็น “ฝ่ายรับ” เมื่อมีความสัมพันธ์ทางเพศ ถูกจัดให้อยู่ในกลุ่ม “เกย์ควีน” ไม่แตกต่างไปจากความเข้าใจพฤติกรรมรักร่วมเพศก่อนหน้านี้ที่ผูกติดอยู่กับลักษณะของเพศหญิง

^๕ โก้ ปากน้ำ, “ปัญหาหัวใจเพศที่ ๓,” แปลก ๒,๓๔ (๒๗ กรกฎาคม ๒๕๑๕) : ๒๕.

^๖ โก้ ปากน้ำ, “โก้ ปากน้ำจะอย่างไร,” แปลก ๖,๒๒๓ (๓ มิถุนายน ๒๕๒๓) : ๓๔.

อย่างไรก็ตามไบเซ็กชวลในความเข้าใจของ“โก้”ก็ยังมีลักษณะที่กำกวมระหว่างไบเซ็กชวลในความหมายทางจิตเวชศาสตร์ เพราะไบเซ็กชวลของ“โก้” มีลักษณะที่เป็นโฮโมเซ็กชวลที่สามารถมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้หญิงได้ โฮโมเซ็กชวลในความเข้าใจของ“โก้”มีอยู่ ๓ ระดับคือ ชั่วครั้งชั่วคราว, ปานกลาง และ เต็มขั้น การแยกประเภททั้งหมดผูกติดอยู่กับลักษณะคู่ต่าง ชาย-หญิง กล่าวคือถ้ามีลักษณะที่เป็นชายมากกว่าเป็นหญิง “โก้”จัดให้เป็นโฮโมเซ็กชวลประเภทชั่วคราว ชั่วคราว ถ้ามีจิตใจเป็นหญิงแต่พยายามที่จะสลัดจิตใจนั้นให้หลุดออกไปเพื่อให้กลับเป็นชายอย่างแท้จริง “โก้” จัดให้เป็นโฮโมเซ็กชวลปานกลาง ถ้ามีลักษณะที่เป็นผู้หญิง ชอบแต่งตัวเป็นผู้หญิง “โก้”จัดให้เป็นโฮโมเซ็กชวลประเภทเต็มขั้น

จิตใจของคนเป็นรักร่วมเพศมีอยู่หลายระดับ คืออาจเป็นอย่างอื่น ๆ ชั่วครั้งชั่วคราว คือสามารถรักและชอบผู้หญิงแต่งงานกับผู้หญิง ร่วมเพศกับหญิงได้เหมือนผู้ชายธรรมดา แต่บางครั้งบางคราวก็อยากจะร่วมกับผู้ชายด้วยกัน จะโดยวิธีสำเร็จความใคร่ให้กันและกัน ใช้ปาก หรือร่วมเพศทางทวารหนัก จัดอยู่ในพวกไบเซ็กชวล ซึ่งบางคนสามารถเก็บความลับไม่ให้ภรรยาและเพื่อนฝูงทราบพฤติกรรมของเขาเลย

อีกระดับหนึ่งคือโฮโมเซ็กชวล ขนาดปานกลาง ได้แก่พวกที่มีจิตใจเป็นหญิง แต่พยายามจะสลัดจิตใจนั้นให้หลุดออกไปเพื่อให้กลับเป็นชายอย่างแท้จริง พวกที่อยู่ในระดับนี้มักจะคิดมากคิดว่าตัวเองมีปมด้อย เป็นพวกที่สังคมไม่ต้อนรับ จิตสำนึกและจิตไร้สำนึก ต้องต่อสู้กันอย่างหนัก เหนือขึ้นไปจากโฮโมเซ็กชวลระดับปานกลางก็ประเภทเต็มขั้นพวกนี้เป็นพวกคู่ไม่กลับ มีจิตใจเป็นผู้หญิง ชอบแต่งตัวเป็นผู้หญิง เสริมสวยเสริมอก แปลงเพศไปเลยก็มี มักจะชอบเด็กหนุ่ม ๆ ผู้ชายหล่อ ๆ หรือไม่ก็รูปร่างกำยำ ขนเคราเต็มตัว ร่วมเพศด้วยและตนเองก็อยากทำให้เขามีความสุขด้วยการสำเร็จความใคร่ให้ คุณให้ รวมทั้งการให้ร่วมทางทวารหนักด้วย^{๑๑}

คำว่าเกย์ที่“โก้”ใช้ก็มีลักษณะที่ยังเป็นความหมายกว้าง ๆ ที่ใช้เรียกผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ อย่างที่หนังสือพิมพ์ไทยรัฐใช้เรียก“ยศวดี”ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๑๕ “นักร้องเกย์ไทย (แต่รูปที่นำมาลงประกอบแต่งตัวเป็นผู้หญิง) สร้างความดังใน ยุโรป...สาวที่อยู่ในซุคราตรียาว หน้าตาเซ็กซี่ นามว่า แนนซี เป็นคนไทย ไม่ใช่ผู้หญิง แต่เป็นเกย์”^{๑๒}

^{๑๑} โก้ ปากน้ำ, “ชีวิตเสิร์ฟชาวเกย์,” แปลก ๓,๑๑๒ (๑๗ เมษายน ๒๕๒๑) : ๒๕.

^{๑๒} โก้ ปากน้ำ, “ชีวิตอลวน,” แปลก ๓,๕๕ (๑๗ มกราคม ๒๕๒๑) : ๒๕.

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๕ มานิต มานิตเจริญได้พิมพ์พจนานุกรมขึ้นอีกฉบับหนึ่ง โดยให้ความสำคัญพิเศษแก่พจนานุกรมฉบับนี้ว่าเป็นพจนานุกรมฉบับทันสมัย จะเห็นได้จากการให้คำนิยามคำว่า *กะเทย* ที่แตกต่างไปจากพจนานุกรมฉบับก่อนหน้านี้ โดยการนำเอาคำศัพท์ภาษาอังกฤษและคำนิยามรักร่วมเพศของสังคมตะวันตกเข้ามาอธิบายรักร่วมเพศ แสดงให้เห็นความแตกต่างของกลุ่มต่าง ๆ ของผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศชัดเจนขึ้น

กะเทย พวก homosexual หรือรักร่วมเพศเป็นพวกกามวิตถาน ไม่ใช่กะเทย ลักษณะของกะเทยคือพวก ลักเพศ ชายที่ชอบทำตัวและแต่งตัวเป็นหญิง มีจิตใจเป็นหญิง (Dike) หรือหญิงที่ชอบทำตัวและแต่งตัวเป็นชาย มีจิตใจเป็นชาย (Butch) ; คนหรือสัตว์ที่ไม่ปรากฏเพศชายหรือหญิง หรือบางที่มีอวัยวะเพศทั้ง ๒ อย่าง หรือคนเพศหนึ่งชอบทำตัวเป็นอีกเพศหนึ่ง^{๑๑}

นอกจากจะให้คำอธิบายอย่างละเอียดแล้ว ยังได้ให้ความหมายประเภทของกะเทยตามคำจำกัดความของรักร่วมเพศของสังคมตะวันตกอันได้แก่ กะเทยที่มีอวัยวะเพศ ๒ อย่าง (Hermaphrodite) กะเทยโรคจิตเพศ (Transsexualism) และ กะเทยลักเพศ (Transvestism) คำศัพท์ใหม่ ๆ ที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับนี้ก็ยังมีคำว่า กามวิตถาน, กามวิปริต และ ลักเพศ เมื่อดูคำอธิบายความหมายของคำทั้งสามคำนี้ มีความหมายว่าบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ “โรคจิตประเภทหนึ่งทางวิชาการแยกดังนี้ Homosexual ชายที่ชอบรักร่วมเพศ, Lesbian หญิงรักร่วมเพศ, Sadism ชอบทำให้คู่สวาทเจ็บปวดทรมาน, Masochism ชอบได้รับการทรมานก่อนร่วมสวาท”^{๑๔} ส่วนคำว่า ลักเพศมีความหมายเพิ่มจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานคือ “...หญิงอยากเป็นชาย ชายอยากเป็นหญิง”^{๑๕}

นวนิยายเรื่อง ประตูที่ปิดตาย (๒๕๑๕) ของกฤษณา อโศกสิน สะท้อนภาพชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศที่มีลักษณะเหมือน “ผู้ชายทั่วไป” อรินได้กล่าวถึง“นพี”ตัวละครหลักที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศว่า “นพีคือตัวแทนของคนรักร่วมเพศชายที่หาพบได้ทั่วไปในสังคมนปัจจุบัน ผู้ชายบุคลิกดี ตำแหน่งหน้าที่การงานสูง มีตระกูลอีกทั้งฐานะการเงินมั่นคง ไม่มีอะไรบ่งว่าเขาต่างไปจากผู้ชายปกติ”^{๑๖} “นพี”เป็นเกย์ที่ไม่มีลักษณะของผู้หญิง เกย์ในสายตาของกฤษณามีลักษณะที่

^{๑๑} มานิต มานิตเจริญ, พจนานุกรมไทย, พิมพ์ครั้งที่ ๕ (กรุงเทพฯ : บารุงสาสน์, ๒๕๑๕), หน้า ๗๐.

^{๑๔} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๕๑.

^{๑๕} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๘๓๒.

^{๑๖} อริน พินิจวรารักษ์, การใช้เรื่องรักร่วมเพศในนวนิยายไทย พ.ศ. ๒๕๑๖ – พ.ศ. ๒๕๒๕, หน้า ๘๔.

เหมือนผู้ชายทั่วไปมากกว่าในอดีต “สมัยก่อนเกย์หรือกะเทยอาจจะแบ่งเป็นสองเพศ คือใครชอบเป็นผู้หญิงก็เป็นผู้หญิงออกหน้าออกตา มีทาปาก เขียนคิ้ว นุ่งกระโปรง แต่สมัยนี้คุณไม่มีวันจะรู้ว่าใครเป็นใคร เขาคุณเป็นผู้ชายเหมือน ๆ กับผู้ชายทั้งเมือง”^{๑๓} นอกจากลักษณะที่ดูเหมือนผู้ชายทั่วไปไปแล้วพฤติกรรมทางเพศก็มีลักษณะที่แตกต่างออกไปด้วย “คำว่า “สาว” หมายถึงเกย์ที่ทำหน้าที่ฝ่ายหญิง การร่วมรักของเกย์นั้น ไม่จำเป็นจะต้องแยกหน้าที่ตายตัวว่าใครจะต้องเป็นชายหรือเป็นผู้หญิง เมื่ออยู่ในห้องนอนแล้ว คนทั้งสองก็สามารถจะผลัดเปลี่ยนกันเป็นผู้หญิงหรือชาย สุดแต่ความพอใจ”^{๑๔} สาเหตุการเป็นเกย์ของนพินันท์ก็เกิดจากการอบรมเลี้ยงดูและสภาพแวดล้อมโดยเฉพาะโรงเรียนประจำที่ “นพิน” ได้เรียนรู้เรื่องรักร่วมเพศจากรุ่นพี่^{๑๕}

หนังสือรวมเรื่องสั้น บางกอกเกย์ 79 ของ “จรีต มายา” สะท้อนภาพของ “เกย์” ไม่แตกต่างจากคอลัมน์ของ “โก้ ปากน้ำ” เท่าใดนัก ภาพของเกย์ในเรื่องสั้นของ “จรีต มายา” ไม่แตกต่างจากกะเทย ในจำนวนเรื่องสั้นทั้งหมด ๘ เรื่องในหนังสือเล่มนี้มีเพียง ๕ เรื่องที่กล่าวถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศอย่างชัดเจน ในจำนวน ๕ เรื่องนี้ยังแบ่งเป็นพฤติกรรมรักร่วมเพศที่มีลักษณะของผู้หญิงได้แก่เรื่อง น้ำตาเกย์, เกย์สลัม, ครองใจรัก และพฤติกรรมรักร่วมเพศที่มีลักษณะของผู้ชาย คือเรื่อง ตะวันลา และ รักต่างวัย ส่วนอีก ๔ เรื่องเป็นเรื่องความสัมพันธ์ทั่วไป เช่น คืนนี้ไม่มีแสงดาว สะท้อนปัญหาลูกครึ่งที่เกิดจากผู้หญิงไทยในภาคอีสานและทหารอเมริกัน นุ่นกับลม สะท้อนภาพสังคมเมืองและความแตกต่างทางด้านชนชั้นระหว่างคนจนและคนรวย รักที่ทรมาณ สะท้อนภาพความเจริญจากเมืองกรุงที่เข้าไปมีอิทธิพลต่อคนหนุ่มในต่างจังหวัด ไฟขาดเชื้อ กล่าวถึงความรักระหว่างชายหญิงที่แตกต่างทางด้านชนชั้นจนไม่สามารถที่จะอยู่ด้วยกันได้

ในจำนวนเรื่องสั้นทั้งหมดเรื่อง น้ำตาเกย์ มีความยาวที่สุด ตลอดเรื่องนี้ “จรีต มายา” เรียก “นัท” ตัวละครเอกว่าเกย์ และกะเทยในลักษณะที่ไม่แตกต่างกันตลอดทั้งเรื่อง “นัท” เป็นเด็กที่หน้าตาเหมือนผู้หญิง เนื่องจากพ่อแม่ต้องทำงานนอกบ้านทำให้ไม่มีเวลาเลี้ยงดูบุตรด้วยตัวเอง ได้มอบหมายให้ “นมช้อย” เลี้ยงดู “นัท” มาตั้งแต่เด็ก “นมช้อย” เลี้ยง “นัท” เหมือนไปในหิน “ลูกนัทฉลาดและช่างพูด หน้าหวาน ตาโต ผิวเกลี้ยง สดส่วนอ่อนแอเหมือนหญิง ยี่งนานวันวิเวาของความเป็นชายในตัวของลูกนัทยิ่งไม่มี”^{๑๖} “นัท” เกิดความขัดแย้งกับมารดาและได้หนีออกจากบ้านมาในที่สุด และได้ไปอาศัยอยู่กับ “แม่ค” ซึ่งเป็นผู้ชายชายตัว “แม่ค” สามารถมีความสัมพันธ์ทางเพศได้ทั้งกับเกย์หรือกะเทยและผู้หญิง “จรีต มายา” ไม่ได้ใช้คำที่หมายถึงบุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในการเรียก “แม่ค” เลย ต่อมา “นัท” ได้เป็นนางแบบที่มีชื่อเสียงโดยได้รับความช่วยเหลือจาก “เต๋อ” เจ้าของห้อง

^{๑๓} กฤษณา อโศกสิน, ประตุที่ปิดตาย (กรุงเทพฯ : บรรณกิจ, ๒๕๑๘), หน้า ๒๔๑.

^{๑๔} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๗๒.

^{๑๕} อริน พินิจวรารักษ์, การใช้เรื่องรักร่วมเพศในนวนิยายไทย พ.ศ. ๒๕๑๖ - พ.ศ. ๒๕๒๕, หน้า ๘๘.

^{๑๖} จรีต มายา, บางกอกเกย์ 79 (กรุงเทพฯ : อุดมสุขการพิมพ์, มปท), หน้า ๑.

เล่มหนึ่ง “แต่เป็นเกย์ที่โอเวอร์ผิดกับนัท ร่างผอมเกือบบางแต่หน้าจั่วจะดูอย่างหญิงก็ได้ อย่งชายก็ดี เพื่อมีรสนิยมสูง มีจิตใจดีแบบเกย์ผู้มีการศึกษาและรักพวกเดียวกัน”^{๒๑}

ในเรื่อง *เกย์สลัม* “จริต มายา” ให้ภาพ “เกย์” ที่ไม่แตกต่างไปจากในเรื่อง *น้ำตาก็* เพียงแต่ว่าเกย์ในเรื่องนี้เป็นเกย์ชั้นต่ำ ที่มีอาชีพขายบริการทางเพศ “เป็นอันว่าบรรดาเกย์ทั้งหกนางของมาอยู่บ้านเช่าของแม่แสบในบ่ายวันนั้น ชาวสลัมต่างมามุงดูเหมือนพวกยี้เกะมาตั้งวิกแสดงที่นี่”^{๒๒} ในขณะที่เรื่อง *ตะวันลา* และ *รักต่างวัย* เป็นเรื่องของพฤติกรรมรักร่วมเพศของชายที่ไม่ได้มีลักษณะของผู้หญิง ตัวเอกของเรื่อง *ตะวันลา* คือ “ผู้พันตะวัน” ซึ่งมีลักษณะของความเป็นชายอย่างเด่นชัด “ใบหน้ายังคมสัน รอยยิ้มที่แผลงเอาไว้ด้วยมนต์ขลัง ผิวที่กร้านแดดยังรับกับกลิ่นเนื้อซึ่งบ่งบอกถึงความเป็นชายชาติหรืออย่างสมบูรณ์”^{๒๓} ในขณะที่คู่รักของผู้พันตะวันคือ “ภัทร” นายร้อยหนุ่มแห่งกองทัพบกไทย ในเรื่อง *คู่รักต่างวัย* เป็นเรื่องราวความรักระหว่าง “สุเมธ” ชายสูงอายุ และ “จามร” หนุ่มนักศึกษา อย่างไรก็ตามสองเรื่องหลังนี้ “จริต มายา” ไม่ได้ใช้คำว่าเกย์ หรือ กะเทยในการเรียกตัวละครเหล่านั้นเลย

จะเห็นได้ว่าในช่วงตอนต้นทศวรรษ ๒๕๒๐ ความหมายและคำศัพท์ที่ใช้เรียก/นิยามกลุ่มคนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศยังคงมีความคลุมเครือและไม่ชัดเจนคำว่า “เกย์” ยังคงใช้ในความหมายที่ไม่แตกต่างไปจาก “กะเทย” ที่มีอยู่เดิม การใช้คำว่า “เกย์” ในการเรียกผู้ชายที่มีลักษณะท่าทางการแสดงออกครั้ง ๆ กลาง ๆ ระหว่าง “ความเป็นผู้ชาย” และ “ความเป็นผู้หญิง” ที่ปรากฏในเรื่องสั้นของ “จริต มายา” และในคอลัมน์ตอบปัญหาของ “โก้ ปากน้ำ” ในช่วงแรก ๆ สะท้อนให้เห็นความเข้าใจต่อคำว่า “เกย์” และ “กะเทย” ในลักษณะที่ไม่แตกต่างกันนักในช่วงเวลานี้ ในขณะที่คำว่า “เกย์” ใช้เรียกชายที่มีพฤติกรรมแสดงออกครั้ง ๆ กลาง ๆ ระหว่าง หญิง และ ชาย แต่สำหรับชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศแต่ไม่มีการแสดงออกแบบผู้หญิง กลับไม่มีชื่อเรียกพฤติกรรมของคนเหล่านี้โดยเฉพาะ ดังจะเห็นได้จากบทความของ “จริต มายา” แต่ในนวนิยายของกฤษณา อโศกสินเรียกคนกลุ่มนี้ว่า “เกย์” “โก้ ปากน้ำ” เรียกคนกลุ่มนี้ว่า “เกย์คิง” สิ่งเหล่านี้สะท้อนให้เห็นว่า คำว่า “เกย์” ยังไม่มีความหมายเฉพาะเจาะจงที่หมายถึงคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะ แต่ยังคงใช้ในความหมายกว้าง ๆ เช่นเดียวกับคำว่า “กะเทย” อย่างไรก็ตามคำว่า “เกย์” ก็มีแนวโน้มที่จะหมายถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศของชายที่มีลักษณะของความเป็นชาย ไม่ใช่ลักษณะของผู้หญิง เช่นเดียวกับคำว่า “กะเทย”

^{๒๑} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๐๐.

^{๒๒} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๘๕.

^{๒๓} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๒๐๘.

๔.๑.๓ คุณสมบัติของเกย์ในคอลัมน์ตอบปัญหาของ “โก้ ปากน้ำ”

พฤติกรรมรักร่วมเพศชายที่ปรากฏในคอลัมน์ตอบปัญหาของ “โก้” มีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างไปจากพฤติกรรมรักร่วมเพศในฐานะที่เป็น “โรค” เมื่อมองจากฐานความรู้ทางการแพทย์ก่อนหน้านี้ ที่เป็นเช่นนี้เนื่องมาจาก “ฐานความรู้” เดิมของสังคมไทยที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศผูกติดกับลักษณะที่เป็นผู้หญิง ชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศแต่มีลักษณะของเพศชายไม่ได้รับการพิจารณาว่าเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเหมือนในกรณีรักร่วมเพศชายที่มีลักษณะเหมือนผู้หญิง ดังนั้นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศแต่ลักษณะท่าทางเป็นผู้ชาย จึงเป็น “ผู้ชาย” ประเภทหนึ่งที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ และจากจดหมายที่เข้ามาถึง “โก้” สะท้อนแนวความคิดเช่นนี้ออกมา “โก้” มองชายกลุ่มนี้ว่าเป็นพวก “รักสนุก” อยากรู้อยากลอง แต่เมื่อได้สัมผัสพฤติกรรมรักร่วมเพศแล้วก็เกิดติดใจ และไม่สามารถที่จะเลิกพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ พฤติกรรมรักร่วมเพศในความเข้าใจของ “โก้” มีลักษณะที่เป็น “ทางเลือกที่ทุกข์ทรมานและน่าหลงใหล” ไปพร้อม ๆ กัน

“โก้” ใช้ความรู้ทางการแพทย์โดยเฉพาะทฤษฎีของฟรอยด์ในการอธิบายสาเหตุการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศในผู้ชาย หรือที่เรียกว่าเกย์ และได้ผสมผสานความรู้ชุดนี้เข้ากับปรากฏการณ์ที่ “โก้” พบได้จากจดหมายที่เขียนเข้ามายังคอลัมน์ของตน อธิบายสาเหตุของการเป็นเกย์ว่า อยากรู้อยากลอง และเมื่อได้ลองแล้วก็ติดใจ ไม่สามารถที่จะเลิกได้ อย่างไรก็ตามในระยะแรกก็ยังมองว่าสามารถที่จะรักษาพฤติกรรมรักร่วมเพศได้โดยการให้จิตแพทย์เยียวยารักษา และที่สำคัญผู้หญิงจะต้องรู้ความต้องการของผู้ชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เอาอกเอาใจ ซึ่งสิ่งนี้สามารถที่จะช่วยให้ผู้ชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เลิกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ในที่สุด และในเวลาต่อมาโก้ได้พัฒนาแนวความคิดนี้ในการให้คำแนะนำ ให้แก่ผู้ที่เขียนจดหมายเข้ามาปรึกษา โดยการให้ลองมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้หญิง

ในสังคมของมนุษย์ ผู้ชายเกือบทุกคนจะมีความปรารถนาในรักร่วมเพศอยู่ในจิตใจได้สำนึกไม่มากก็น้อย หรือไม่ก็อาจมีความคิดในทำนองนี้เกิดขึ้นไม่คราวใดก็คราวหนึ่ง แต่จะไม่รุนแรงตลอดไป หากเขาพยายามเก็บกดเข้าจิตได้สำนึกนั้นไว้ และแม้จะเกิดความรู้สึกนึกคิดขึ้นมาตามหลักจิตวิทยาที่ยังถือว่าเป็นสิ่งปกติ ว่ากันว่าเกือบครึ่งต่อครึ่งที่ติดยของผู้ชายจะมีความรู้สึกรักในเพศเดียวกัน และมีความสัมพันธ์ในเพศเดียวกัน แต่บางคนก็ไม่ติดนิสัย^{๒๔}

^{๒๔} โก้ ปากน้ำ, “ชีวิตเสิร์ฟชาวเกย์,” แปลก ๖, ๒๒๔ (๑๐ มิถุนายน ๒๕๒๓) : ๒๕.

“โก”ยังชี้ให้เห็นว่า

ตามหลักจิตวิทยาทางเพศ โฮโมเซ็กชวลหรือรักร่วมเพศ จริง ๆ จะยังไม่เกิดขึ้นจนกว่าผู้ชายนั้นจะเริ่มต้นปฏิบัติกิจทางเพศระหว่างผู้ชายด้วยกัน... ทางแก้มึ่ครับ โดยความตั้งมั่นของจิตใจตัวเองในการฝืนอารมณ์มิให้โอนอ่อนมาทางนี้ หากได้จิตแพทย์ท่านช่วย จะง่ายและเร็วขึ้น... ผู้หญิงสามารถช่วยได้มากในเรื่องนี้ ผู้ชายจำนวนไม่น้อยสามารถกลับใจที่จะเดินทางไปสู่ชีวิตรักร่วมเพศกลับมา มีจิตใจกับเพื่อนต่างเพศ ก็มีไม่น้อยหากไปพบกับหญิงเอาอกเอาใจทำตัวเองให้เป็นที่รัก พร้อมจะให้ความสุขกับผู้ชายที่เป็นรักร่วมเพศได้ทุกรูปแบบ ก็อาจดึงผู้ชายออกมาสู่มาหาความรักกับเพื่อนต่างเพศได้ โดยที่ผู้หญิงต้องมีความเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าผู้ชายที่มีรักร่วมเพศต้องการอะไร รูปแบบไหน^{๒๕}

อย่างไรก็ตามสำหรับผู้ที่มิพฤติกรรมรักร่วมเพศในความเข้าใจของ“โก”มีลักษณะเหมือน “ยาเสพติด” ที่ใครได้ลองก็จะหลงใหลไปกับรสของมัน และติดจนไม่สามารถที่จะเลิก “เสพ” ได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ความเข้าใจของ“โก”ต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศจึงเป็นทั้ง “สิ่งเสพติด” และ “โรคระบาด” ไปพร้อม ๆ กัน

ใครคิดจะลองเพื่อความสนุก เพื่อความสุข หรือความอยากรู้ อย่าเด็ดขาด ขึ้นลองมันจะกลายเป็นความอยาก ความผิดปกติจากธรรมชาติที่สร้างให้เราเกิดเป็นชาย จนไม่มีทางที่จะคืนกลับมาสู่สภาพเดิม หรือคนที่ เป็นเกย์ ถ้าคิดที่จะทำกับคนที่ไม่เคย ไม่มีประสบการณ์ก็ขอให้ระงับความตั้งใจเสีย เพราะมันไม่เพียงจะสร้างเวรสร้างกรรมให้แก่คนอื่น แต่มันจะเป็นบาปเป็นกรรมติดตัวคุณตลอดชาตินี้ชาติหน้าอีกด้วย^{๒๖}

สาเหตุของการเป็นเกย์ในความเข้าใจของ “โก” จากจดหมายหลาย ๆ ฉบับที่เขียนเข้ามาอธิบายถึงสาเหตุของการเป็นเกย์ มักจะกล่าวว่าถูกญาติผู้ใหญ่หรือเพื่อนที่เป็นผู้ชายข่มขืนหรือพยายามที่จะมีเพศสัมพันธ์ด้วย

^{๒๕} เรื่องเดียวกัน.

^{๒๖} โก ปากน้ำ, “เงาในหัวใจเพศที่ ๓,” แปลก ๒,๔๖ (๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๑๕) : ๒๘.

ผู้ชายที่ถูกผู้ชายข่มขืนฉีกรับ แม้จะไม่ใช่รอยชำเหมือนหญิง แต่มันก็ทำให้อารมณ์ของเขาถลนกลับกลาย เพราะเขามีเมียไม่ได้ (เป็นส่วนใหญ่) อารมณ์จะฝังแน่นอยู่กับรสสาวที่เขาได้รับมันเป็นทุกสิ่งที่ทำให้เกิดความสุข ซึ่งผมเห็นว่ามันไม่ยุติธรรมเลยที่คนที่มามีอารมณ์รักร่วมเพศจะไปทำกับเขาเช่นนั้น ถ้าเป็นคนที่มามีอารมณ์คล้อยหรือชอบมาทางนี้ก็ไปอย่าง แต่กับคนที่เขาไม่ปรารถนาแล้วไปใช้วิธีข่มขู่ เพื่อข่มขืนเขาเช่นนี้ผมว่ามันเรื่องของความระยำ ใครที่คิดจะทำหรือกำลังจะมีพฤติกรรมแบบที่คุณ พ.ช. ถูกกระทำเช่นนี้ ผมขอเถอะครับ อย่าไปทำเขาเลย เพราะนอกจากจะมีบาปทางใจแล้ว กฎหมายของบ้านเมืองยังมีบทลงโทษอีกด้วย^{๒๗}

และจากจดหมายส่วนใหญ่แล้วคนกลุ่มนี้มีบทบาททางเพศเป็นฝ่ายกระทำ “โก้” เรียกคนกลุ่มนี้ว่าเกย์คิง และพฤติกรรมทางเพศของเกย์คิงที่ข่มขืนเด็กผู้ชาย หรือผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศแบบรักร่วมเพศ ทำให้“โก้”เห็นว่าผู้เผยแพร่ หรือกระจายพฤติกรรมรักร่วมเพศออกไปคือ “เกย์คิง” เกย์คิงจึงเป็นพาหะ และตัวการในการทำให้พฤติกรรมรักร่วมเพศขยายวงกว้างออกไป

เมื่อไหร่พวกเกย์คิงจะเลิกวิธีการแบบนี้เสียที เพราะมันเป็นการสร้างปัญหาให้กับเด็กหนุ่ม ๆ ให้เกิดมีความต้องการในรักร่วมเพศ พุดไปแล้วก็เหมือนกับการสร้างเวรสร้างกรรมให้กับพวกเด็กหนุ่มวัยรุ่นที่ไม่รู้เรื่องราวให้กลายเป็นโสมวลเซ็กซ์ชวลกันอย่างจงใจ^{๒๘}

และด้วยเหตุดังนี้“โก้”ได้ตอกย้ำจุดยืนวัตถุประสงค์คอลัมน์ของตนเองว่ามีขึ้นเพื่อให้ผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ได้ติดต่อกันเอง จะได้ไม่ทำให้ “เด็กที่ไม่รู้โอโนอีน” มีพฤติกรรมรักร่วมเพศจากการที่บรรดา “เกย์คิง” ปลุกปล้ำกระทำชำเราเด็กเหล่านั้นจนกลายเป็นเกย์ไปในที่สุด

ก็เพราะปัญหาที่เกิดขึ้นนี้แหละครับ นิตยสารแปลก จึงพยายามทำทุกอย่างเพื่อที่จะให้พวกคุณมีทางระบายออกในหมู่พวกเดียวกัน ไม่ใช่ไปเที่ยวแพร่เชื้อ

^{๒๗} โก้ ปากน้ำ, “ชีวิตเสิร์ฟชาวเกย์,” แปลก ๓,๑๐๒ (๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๑) : ๒๕.

^{๒๘} โก้ ปากน้ำ, “ปัญหาหัวใจเพศที่ ๓,” แปลก ๒, ๓๗ (๒๗ สิงหาคม ๒๕๑๕) : ๒๑.

เพราะพันธู์กับเด็กที่ไม่รู้โอโนอิเหนจนเกิดความนิยมชมชอบไปกับพวกคุณด้วย
ทั้งที่เขาไม่ปรารถนาเช่นนั้นมาก่อนเลย^{๒๕}

อย่างไรก็ตามวิธีแก้ปัญหของ“โก”แบ่งออกได้เป็น ๒ กรณี คือ “เกย์ควีน” และ “เกย์คิง”
ในกรณีที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นแบบ “เกย์ควีน” คำแนะนำของ “โก” คือ ไม่ให้คิดว่าความ
สัมพันธ์ระหว่างชายกับชายต้องเหมือนกับความสัมพันธ์ระหว่างหญิงกับชาย เพราะความสัมพันธ์
ระหว่างชายกับชาย เป็นเรื่องของ “อารมณ์” ทางเพศเท่านั้น ไม่ลึกซึ้งและมีสายสัมพันธ์ในการ
ผูกมัด เช่นเดียวกับความสัมพันธ์ชายหญิงที่มีลูกเป็นตัวยึดเหนี่ยว ดังนั้นการใช้ชีวิตของ “เกย์ควีน”
จึงควรที่จะมีความสุขทางเพศเพียงอย่างเดียว ไม่ควรที่จะมาวิตกกังวลต้องการความสัมพันธ์ระยะ
ยาวเหมือนคู่ชายหญิง ในกรณีของ “เกย์คิง” ซึ่งมีลักษณะไม่แตกต่างจาก “ผู้ชาย” (อย่างน้อยที่สุดใน
เรื่องรูปลักษณ์ และพฤติกรรมทางเพศ) คำแนะนำของ“โก”คือให้พยายามมีความสัมพันธ์ทางเพศ
กับผู้หญิง และผลักดันทุกวิถีทางให้บรรดา “เกย์คิง” แต่งงาน

ส่วนข้อสงสัยของคุณเกี่ยวกับการร่วมชีวิตเดียวกันกับคนที่มามีอารมณ์
แบบคุณต้องการอยู่กันแบบเห็นอกเห็นใจให้ยั่งยืนตลอดไป...บอกจริง ๆ ยาก
และพบก็ยังไม่เคยพบอีกด้วย คู่ร่วมชีวิตแต่ละคู่นอกจากความรักความเห็นอก
เห็นใจซึ่งกันและกันแล้ว ความผูกพันด้านอื่นต้องมีด้วย อย่างคู่หญิงชาย สิ่งอัน
เหมือนโซ่ผูกพันก็คือลูก ที่จะผูกให้ทั้งหญิงทั้งชายอยู่ครองรักกันได้ไปตลอด
ชีวิต แต่ถ้าหากขาดเสียเมื่อไหร่ ชีวิตครองคู่มันก็ยากที่จะยั่งยืน คุณต้องการ
ความยั่งยืนในชีวิตแบบนี้โก๊ บอกจริง ๆ มันยาก แค่เพียงสนุกแค่เพียงความสุข
เพียงเท่านี้สิครับแล้วคุณจะคลายเหงาไม่ต้องออกหัด ไม่ต้องเสียใจ ไม่มีอะไร
ต้องมาห่วงใยอีกด้วย^{๒๖}

“โก”มักจะย้ำอยู่เสมอ ๆ ว่าให้ “โก”แนะนำว่าจะเลือกผู้หญิงหรือผู้ชาย “โก”มักจะแนะนำ
ให้เลือกผู้หญิง “โก”มองว่าชีวิตครอบครัวมีความสำคัญมากกว่าความรักชั่วครั้งชั่วคราว และยืนยัน
ว่ามีเกย์จำนวนไม่น้อยที่แต่งงานมีครอบครัว และให้มีความสุขกับครอบครัวได้อย่างดี

ในความคิดของผม เห็นว่าควรจะต้องเลือก ก. ผู้หญิง เพราะไหน ๆ เธอก็
ได้ชื่อว่าเป็นภรรยาที่ถูกต้อง แม้อารมณ์และความต้องการของคุณจะไม่มีกับเธอ

^{๒๕} โก๊ ปากน้ำ, “ปัญหาหัวใจเพศที่ ๓,” แปลก ๒,๔๑ (๗ ตุลาคม ๒๕๑๕) : ๒๑.

^{๒๖} โก๊ ปากน้ำ, “ชีวิตอลวน,” แปลก ๓, ๖๔ (๑๗ พฤษภาคม ๒๕๒๐) : ๒๕.

ทว่า...หากคุณจะแยกตัวให้ห่างจาก บ. ผมเชื่อว่าความสงสารที่มีอยู่กับตัวเธอ อาจจะทำให้เกิดอารมณ์กับเธอขึ้นมาได้...แต่ขอให้อุ่นใจอยู่อย่าง มีเกียรติเป็น จำนวนไม่น้อยที่แต่งงานมีลูกมีเต้าให้มีความสุขกับครอบครัวได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง^{๑๑}

นอกจากการแต่งงานมีครอบครัวจะเป็นเหตุผลหลักที่โก้ให้ความสำคัญแล้ว สังคมก็เป็นอีกองค์ประกอบหนึ่งที่“โก้”ให้เหตุผลว่าสมควรที่จะแต่งงาน โดยเฉพาะในสังคมชนบทที่คนภายในหมู่บ้านมักจะรู้จักกันดี การไม่แต่งงานย่อมจะทำให้แปลกแยกออกไปจากชุมชน และถ้าคนในชุมชนทราบถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศ ก็จะเป็นที่ครหานินทาของคนในชุมชน ก่อให้เกิดปัญหาในการใช้ชีวิตอยู่ในชุมชนนั้นอย่างราบรื่นได้

คุณโต้งเหมือนอยู่ตรงทางสามแพร่ง อยู่เป็น โสดโดยไม่มีเมียใช้ชีวิตให้สมอารมณ์ที่กำลังจะเบนเบียง หรือแต่งงานมีครอบครัวแล้วละจากอารมณ์อย่างที่เป็นอยู่ จิตใจอารมณ์ของคุณพอมีทางที่จะกลับมาสู่ชีวิตการแต่งงาน ผมเห็นว่าเป็นการดีและควรกระทำ มาถึงปัญหาเฉพาะหน้าของคุณ หากจะบอกรักกับผู้ชายด้วยกันในชนบทที่ทำงานอยู่ มันออกจะกระไรอยู่หนา หากเขาไม่ได้มีจิตใจตรงกับคุณ แล้วเกิดปากไม่ดี ก็เห็นจะไม่แคล้วทั้งบาง ทั้งดำบลสู้กันหมดว่าคุณมีอารมณ์เป็นอย่างไร คิดดูเถาะว่ามันคุ้มกันไหม และอีกอย่าง ใจจริงของคุณก็อยากจะละจากทางนี้ ผมจึงเห็นว่าเฉยไว้ดีกว่า เห็นผู้ชายหล่อ ๆ แล้วนี่ก็รัก เพราะจิตใจของคุณกำลังจะเบนเบียงมาในเพศเดียวกัน อย่างที่คุณกำลังก้มใจตัวเองนั่นแหละ^{๑๒}

ทัศนคติของโก้ต่อชีวิตครอบครัวมีความสำคัญเป็นหนึ่ง “โก้”ไม่ปฏิเสธว่าความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศที่ยั่งยืนก็อาจเกิดขึ้นได้ แต่อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์นั้นต้องมีตัวเชื่อม นั่นก็คือ ความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศไม่สามารถที่จะให้กำเนิดลูกได้ ดังนั้นความยั่งยืนในความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศจึงเป็นสิ่งที่เกิดได้ยาก “อันที่จริงรักที่จริงจังยั่งยืนมันก็มี แต่มันต้องมีโษทองคือลูกที่จะมาเป็นเครื่องผูกพัน รักไม่มีลูกไม่มีอะไรผูกแล้วคุณจะทำอะไรมาสร้างความสัมพันธ์ให้มันยั่งยืน”^{๑๓} ดังนั้นความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศจึงเป็นความสัมพันธ์ที่ไม่ยั่งยืนเมื่อเทียบกับความ

^{๑๑} โก้ ปากน้ำ, “ชีวิตเสิร์ฟสาวเกย์,” แปลก ๖, ๒๒๕ (๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๓) : ๒๕.

^{๑๒} โก้ ปากน้ำ, “ชีวิตเสิร์ฟสาวเกย์,” แปลก ๖, ๒๒๗ (๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๓) : ๒๕.

^{๑๓} โก้ ปากน้ำ, “ชีวิตอลวน,” แปลก ๓, ๖๕ (๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๐) : ๒๕.

สัมพันธ์ชายหญิงในความเข้าใจของ“โก”นอกจากจะไม่มี “โง่ทองคล้องใจ” แล้ว ความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศมักจะเป็นเรื่องความต้องการทางเพศเพียงอย่างเดียวในความเข้าใจของ“โก”

ชายต่อชาย หญิงต่อหญิง รักกันด้วยความต้องการของอารมณ์เพศ น้อยนักที่จะกลั่นกรองมาจากหัวใจ เรื่องของเรื่องมันก็น่าจะเร็ว...มีความจริงอยู่อย่างหนึ่งที่ผู้เป็นเกย์มักจะแต่งงานได้ มีลูกมีเต้า เพราะเขาเป็นฝ่ายกระทำ ส่วนเกย์วินอย่าง “คิง,ควีน” (นามแฝงของผู้ที่เขียนจดหมายมาขอคำปรึกษา) อาจจะมีกรรมเพราะเป็นฝ่ายรับ เรื่องเป็นฝ่ายกระทำนั้นคุณแทบจะไม่มีทางเอาเสียเลย คนที่เป็นเกย์จึงได้เปรียบกว่าเกย์วิน และคนที่มีอารมณ์ธรรมดา (ผมยังอธิบายนี่นา)^{๓๔}

พฤติกรรมรักร่วมเพศในความเข้าใจของ“โก”ได้รับการตอบสนองจากผู้อ่านในระดับหนึ่ง แต่การผสมผสานความรู้ทางจิตเวชศาสตร์ที่มีอยู่แต่เดิมกับสาเหตุของการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยให้ความสำคัญกับการเลี้ยงดูในวัยเด็ก ก็เข้ามามีส่วนในการก่อรูปของพฤติกรรมรักร่วมเพศในนิตยสารแปลกด้วย พฤติกรรมรักร่วมเพศถูกมองว่าเป็นปัญหาสังคม ที่ทุกคนควรหันมาสนใจและช่วยกันป้องกันไม่ให้เยาวชนกลายเป็นเกย์ ผู้ปกครองควรให้ความสนใจพฤติกรรมของบุตรมากขึ้นเพื่อป้องกันไม่ให้กลายเป็นเกย์

นิตยสารแปลกฉบับที่ ๗๒ ๑๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๒๐ “โก”ได้นำจดหมายของผู้ที่ใช้ชื่อว่า “เสวตพงศ์” ลงตีพิมพ์ในคอลัมน์ชีวิตอลวน “เสวตพงศ์” เห็นด้วยกับแนวทางในการตอบปัญหาของ “โก” ให้กับคนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ “เสวตพงศ์” มองว่ารักร่วมเพศเป็นปัญหาสังคม ที่ทุกคนควรจะให้ให้ความสนใจและช่วยกันแก้ไข โดยเฉพาะพ่อแม่ควรอบรมเลี้ยงดูบุตรให้ถูกต้องตามเพศ แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของทฤษฎีสิ่งแวดล้อมและการอบรมเลี้ยงดูที่จิตแพทย์มักจะอ้างว่าเป็นสาเหตุหลักที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ

สาเหตุที่สำคัญที่สุดที่สังคมพึงคำนึงถึงก็คือ การเลี้ยงดูของพ่อแม่และผู้ปกครอง สิ่งแวดล้อมตลอดจนภาวะที่พวกเขาต้องจำยอมต่อกาลสิ่งดังกล่าวนี้ ถ้าเราได้หันมาหาวิธีการป้องกันที่ดี ก็นับได้ว่าเราได้มีโอกาสช่วยกันลดจำนวนการเกิดของบุคคลจิตลักษณะนี้ได้เป็นอย่างดี กล่าวคือพ่อแม่ตลอดจนผู้ปกครอง ควรจะอบรมเลี้ยงดูบุตรหลานของท่านให้เติบโตไปตามเพศของเด็ก ควรจะมีการชี้แจงแนะนำ สิ่งใดควร สิ่งใดไม่ควร ให้ความอบอุ่นแก่เด็กอย่าได้ปล่อยย้ให้เด็กเกิด

^{๓๔} โก ปากน้ำ, “ชีวิตอลวน,” แปลก ๗,๕๗ (๓ มกราคม ๒๕๒๐) : ๓๖.

ปัญหา “ความว้าเหว่” ขึ้นเสมอ ๆ เพราะความว้าเหว่นี้เป็นสาเหตุที่สำคัญอย่างหนึ่งของการนำเด็กไปสู่การรักร่วมเพศได้^{๓๕}

นอกจากนี้แล้ว “เสวตพงศ์” ยังเห็นด้วยกับความเข้าใจของ “โก้” ที่ว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศสามารถแพร่หลายออกไปได้ด้วยการอยากรู้อยากลองและเมื่อได้ลองแล้วก็มักจะติดใจจนไม่สามารถที่จะเลิกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ และการทำให้ “บุคคลที่ไม่รู้โอโหน่อิเหน่” ต้องมา มีพฤติกรรมรักร่วมเพศก็ถือว่าเป็นความผิดพลาด และส่งผลต่ออนาคตของเยาวชนและประเทศชาติได้ในที่สุด

สิ่งสำคัญอีกข้อหนึ่งก็คือ ผู้ที่มีอารมณ์รักร่วมเพศนี้อยู่แล้ว ก็อย่าได้นำเอาอารมณ์ของท่านไปใช้กับบุคคลที่ไม่รู้โอโหน่อิเหน่อย่างเด็ดขาด เพราะผมเองเข้าใจว่าเท่าที่พวกคุณมีอารมณ์เก็บกดอยู่ทุกวันนี้ นับได้ว่าเป็น “บาปทางใจ” แค่นั้นเพียงไร ท่านเองทราบคืออยู่แล้ว ฉะนั้นเพื่อเห็นแก่ตัวท่านเองและสังคมตลอดจนอนาคตของเยาวชน ซึ่งถ้าก้าวเข้ามาในสิ่งที่พวกคุณหิบบิ้นให้แล้ว อาจจะทำให้ชีวิตเป็นผู้นำที่ดีไปในที่สุด^{๓๖}

ชนชั้น ความแตกต่างในการตอบปัญหาของ “โก้” แจ็คสันได้กล่าวถึงความแตกต่างในการตอบปัญหาของ “โก้” ว่าขึ้นอยู่กับชนชั้นด้วย คนชนชั้นล่าง เช่น ชาวนา กรรมกร หรือผู้ประกอบอาชีพที่ใช้แรงงาน และมักอาศัยอยู่ตามชนบท คำแนะนำของ “โก้” มีลักษณะที่เรียบง่าย และสนุกสนาน ในขณะที่คนชั้นสูง ซึ่งมักจะอาศัยอยู่ในเขตเมือง เช่น กรุงเทพฯ คำแนะนำของ “โก้” จะมีความซับซ้อน และเคร่งเครียด^{๓๗}

จากจดหมายของผู้ที่ใช้ชื่อว่า “ต๋ม” ที่ลงตีพิมพ์ในนิตยสาร แปลกฉบับวันอังคารที่ ๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๒๔ ต๋มได้กล่าวว่าตนอายุ ๒๖ ปี ยังไม่เคยมีความสัมพันธ์ทางเพศกับทั้งผู้หญิงและผู้ชาย แต่ “ต๋ม” ก็มีความรู้สึกว่าจะชอบผู้ชายมากกว่าผู้หญิง

ปัจจุบันผมอายุย่างเข้า ๒๖ ปีแล้ว ซึ่งเป็นเรื่องที่แปลกสำหรับคนอายุขนาดนี้ที่ยังบริสุทธิ์อยู่ได้ ไม่ใช่ที่ผมไม่มีอารมณ์อย่างนี้นะครับ แต่ผมจะมีแต่

^{๓๕} โก้ ปากน้ำ, “ชีวิตอลวน,” แปลก ๓,๓๒ (๑๒ กรกฎาคม ๒๕๒๐) : ๓๕.

^{๓๖} เรื่องเดียวกัน.

^{๓๗} Peter Jackson, Dear Uncle Go : Male Homosexuality in Thailand (Bangkok : Bua Luang Books, 1995) : p. 81.

กับผู้ชายที่มีบุคลิกที่ผมชอบเท่านั้นแต่ไม่เคยแสดงออกจึงไม่มีใครทราบ สำหรับผู้หญิงบางคนผมก็มีครับ ในเวลาที่นึกถึงเธอ แต่พอพบเข้าจริง ๆ ผมกลับไม่มีอารมณ์ที่จะทำอะไรเธอเลย นอกจากอยากอยู่ใกล้ ๆ เท่านั้นเอง และเบื่อง่าย^{๓๘}

ปัญหาของ“ต๋ม”คือจะต้องแต่งงานทันทีเมื่อเรียนจบ “ผู้ใหญ่” ของ“ต๋ม”ได้หาผู้หญิงที่เหมาะสมไว้ให้แล้ว สถานะทางสังคมของต๋มทำให้เขาอดัดต่อการปฏิเสธความต้องการของผู้ใหญ่ “ผมคิดว่าผมจะแต่งงานกับเธอไม่ได้เด็ดขาด โดยเฉพาะกับเธอซึ่งถ้าความลับอันนี้เปิดเผยออกมามีโทษผมและเธอเท่านั้นที่จะต้องเสียหาย แต่จะรวมถึงญาติผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่าย ตลอดจนสถานะทางสังคมอีกมากมาย”^{๓๙}

อย่างที่ได้อธิบายมาแล้วว่าต๋มกำลังศึกษาต่ออยู่ต่างประเทศ “ต๋ม”ได้กล่าวว่าเขารู้สึกชอบพอกับเพื่อนร่วมห้องชาวต่างประเทศลูกครึ่งญี่ปุ่น-ฝรั่งเศส เพื่อนร่วมห้องคนนี้ได้เสนอให้“ต๋ม”ไปใช้ชีวิตร่วมกันอยู่ที่ประเทศญี่ปุ่น อย่างไรก็ตามต๋มยังไม่ได้ให้คำตอบกับเพื่อนลูกครึ่งที่“ต๋ม”เองก็รู้สึกพอใจ และอยากที่จะไปใช้ชีวิตอยู่ด้วย “ช่วงเวลานั้น เป็นช่วงเวลาที่ผมต้องใช้ความพยายามอย่างมากในการเลือกตัดสินใจว่าผมจะเลือกสังคมโดยการทรนตัวเองตลอดชีวิต หรือจะบอกเขาไปว่าผมก็เป็นเช่นเขา และต้องการเขาตั้งแต่แรกเห็น ผมจะไปอยู่กับเขา”^{๔๐} จุดประสงค์ในการเขียนจดหมายมาถึง“โก๋”ปากน้ำ ก็เพื่อที่จะให้“โก๋”ช่วยแนะนำว่าควรจะทำอย่างไรดี “โก๋”เองถึงกับกล่าวว่าปัญหาของ“ต๋ม”นั้นเป็นเรื่องที่ตัดสินใจได้ยาก แต่“โก๋”เห็นว่า ชีวิตคู่ ครอบครัวยุติพันธุ์ มีความสำคัญมากกว่าความรัก ซึ่งเป็นของไม่จริงยั่งยืน “โก๋”เสนอให้“ต๋ม”แต่งงานกับผู้หญิงที่ผู้ใหญ่เห็นว่าเหมาะสม

๔.๑.๔ ความพยายามในการแก้ “ปัญหา” ของ “โก๋”

เมื่อสาเหตุของพฤติกรรมรักร่วมเพศ หรือการกลายเป็นเกย์ชัดเจนขึ้นมาแล้วว่าเป็นองมาจากพฤติกรรมของเกย์คิง ที่ชอบข่มขืน หรือพยายามมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์รักร่วมเพศมาก่อน จนทำให้ไม่สามารถเปลี่ยนพฤติกรรมทางเพศได้ ความพยายามในการแก้ปัญหาของ“โก๋”คือจำกัดให้คนกลุ่มนี้ได้ติดต่อมีความสัมพันธ์กันเฉพาะในกลุ่มของตน ไม่ให้แพร่หลายออกไปยังผู้ที่ไม่เคยมีพฤติกรรมรักร่วมเพศมาก่อน

^{๓๘} โก๋ ปากน้ำ, “ชีวิตเสิร์ฟสาวเกย์,” แปลก ๗, ๒๕๕ (๑ กันยายน ๒๕๒๕) : ๒๕.

^{๓๙} เรื่องเดียวกัน.

^{๔๐} เรื่องเดียวกัน.

“โก้”ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการทำคอลัมน์ตอบปัญหาให้กับกลุ่มเกย์ว่าต้องการที่จะลดจำนวนผู้ที่เป็นเกย์ให้น้อยลง เป็นการเตือนให้ผู้ที่เริ่มจะเป็นเกย์ หรือมีความโน้มเอียงว่าจะเป็นเกย์ไม่ให้เป็น บอกถึงสาเหตุของการเป็นเกย์ว่าเกิดจากการเลี้ยงดูในวัยเด็ก ให้พ่อแม่ระวังเลี้ยงดูลูกในทางที่ถูก เนื่องจากว่าเกย์เป็นปัญหาสังคมที่ทุกคน โดยเฉพาะชนชั้นปกครองควรจะให้ความสำคัญและช่วยกันแก้ไข^{๔๑}

ทัศนคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของโก้ดังกล่าว เป็นผลมาจากจดหมายที่เขียนเข้ามาบอกว่า เมื่อได้อ่านคำแนะนำของ“โก้”ก็สามารถที่จะเลิกพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ เพราะเห็นผลเสียของการเป็นเกย์จากคำตอบ และจดหมายฉบับต่าง ๆ ที่“โก้”นำมาตีพิมพ์เผยแพร่ เห็นถึงความกดดัน ความทุกข์ระทมของการเป็นเกย์ จนสามารถเลิกเป็นเกย์ได้ แนวทางในการแก้ไขปัญหของ“โก้”คือพยายามไม่ให้ผู้ที่เป็นอยู่แล้วทำให้ผู้อื่นเป็นเกย์เพิ่มขึ้นมาอีก และพยายามเตือนให้ผู้ที่ยังไม่ได้เป็นว่าอย่าได้ริลองเป็นอันขาด เพราะถ่าลองแล้วก็ไม่สามารถที่จะเลิกได้ “โก้”ย้ำว่า

(โก้) คิดอยู่เสมอถ้าเราไม่เขียนให้รู้ว่าสาเหตุมาจากอะไร อนาคตของสังคมต่อไปจะเป็นเช่นไร คนที่เป็นอยู่แล้วพยายามให้คนที่เขาไม่เคยให้ใคร่จกรสสัมผัส เราจะป้องกันได้อย่างไร ถ้าไม่แจ้งให้รู้ว่า อ๋านะ หากคุณใจอ่อนไหวไปตามความต้องการของอารมณ์ทางเพศที่เขาพยายามป้อนให้อารมณ์คุณจะเอนไปแบบเขา บางคนอยากเพียงทดลอง อยากรู้รสชาติว่าเป็นอย่างไร เพราะคิดว่าแค่ลองเท่านั้น ครั้งลองเสร็จเรียบร้อยปรากฏว่าเรียบร้อยไปเหมือนกัน จากข้อมูลที่มีมาระบายกับโก้ บางคนเลิกกับแฟนบางคนถอนหมั้น บางคนเลิกกับเมีย ครอบครัแตกแยกเพราะความอยากลอง เป็นไปได้ถึงแบบนี้เชียวรี? คงมีที่คิดเช่นนี้ แต่ขอให้เชื่อเถอะครับ ว่ามันเป็นไปได้แม้จะไม่ทุกคน แต่เราจะปล่อยให้เขาเสี่ยง โดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ไปทำไม สำหรับคนที่ถอนไม่ขึ้นฝืนไม่ไหวโก้ก็ได้แต่ปลอบแนะเพื่อนที่เห็นใจทำให้อารมณ์ที่กำลังอ่อนไหว ขนาดบางคนคิดฆ่าตัวตาย ให้เขาค่อยคลาย ใครคิดว่าคนอย่างโก้ ปากน้ำ เผยแพร่เรื่องนี้ ขอให้เข้าใจเสียใหม่ว่าโก้เขียนเพราะความเห็นใจประการหนึ่ง เขียนเพื่อให้จำนวนที่มีอยู่ประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่ง เพื่อให้คนที่ไม่รู้ได้รู้ว่าสาเหตุนั้นมาจากอะไร^{๔๒}

ในกรณีที่แต่งงานแล้วโก้มักจะแนะนำให้พยายามรักษาชีวิตครอบครัวไว้ อย่างน้อยที่สุดชีวิตครอบครัวย่อมเป็นเครื่องค้ำประกันว่าเมื่อแก่ตัวลงไปแล้วจะมีผู้ดูแล ผิดกับความสัมพันธ์แบบ

^{๔๑} โก้ ปากน้ำ, “ชีวิตอลวน,” แปลก ๓,๑๒ (๑๒ กรกฎาคม ๒๕๒๐) : ๒๕.

^{๔๒} เรื่องเดียวกัน.

รักร่วมเพศดังที่“โก้”กล่าวว่านอกจากจะไม่ยั่งยืนแล้ว เมื่อแก่ตัวลงไปก็จะมีคนดูแลเหมือนคู่ชายหญิงที่แต่งงานมีลูก

แฟนผมท้อง ๒ เดือน ผมก็ตั้งใจจะไปปรับเขามาและแต่งงาน แต่ไม่ได้หมายความว่าผมจะเลิกเป็นเกย์หรอกนะ มันอาจจะทารุณผู้หญิงแต่ผมก็คิดว่าสามารถให้ความสุขกับเธอได้ ถ้าเธอสามารถให้บุตรกับผมสัก ๔-๕ น จะหย่าผมก็ยินดี แล้วผมจะเลี้ยงลูกของผมให้ดีที่สุด แล้วจะใช้ชีวิตกับลูก ผมทราบดีว่าในอนาคตจะได้ไม่ว่าเหว...จิตต์

“โก้” แสดงความยินดีกับชายผู้นี้ว่า

การแต่งงานของคุณ ผมเห็นด้วยและมีความเชื่อมั่นว่าชีวิตสมรสของคุณจะราบรื่น เพราะอารมณ์ของคุณจัดอยู่ในประเภทไบเซ็กชวลสบายได้ทั้งชายหญิง แม้จะไม่เลิกชีวิตการเป็นเกย์ แต่มันก็จะไม่ทารุณจิตใจผู้หญิง อย่างที่คุณคาดคิด ความต้องการทางเพศสัมพันธ์ คุณก็บอกแล้วว่า...ชอบแบบไหน สิ่งที่คุณชอบนั่นผู้ที่คุณจะแต่งงานด้วยเธอก็มี ยิ่งเป็นผู้หญิงตะวันตกด้วยแล้วมันเป็นของธรรมดา ตามที่ผมได้ทราบมา ผู้หญิงยุโรปตะวันตกสามารถช่วยให้พวกผู้ชายที่มีอารมณ์ไบเซ็กชวลเลิกยุ่งเกี่ยวกับผู้ชายได้ด้วยการยอมปรนนิบัติยอมรับอารมณ์ ความต้องการของฝ่ายชาย แบบที่เขาเคยกับผู้ชายด้วยกัน^๓

“โก้”กล่าวว่ามีเกย์เป็นจำนวนมากที่ลืมนึกถึงชีวิตในช่วงที่มีอายุมากแล้ว เมื่อนั้นชีวิตเกย์ที่ไม่มีคู่อเหมือนความสัมพันธ์ชาย-หญิง ที่นอกจากจะมีภรรยาเป็นเพื่อนแล้วยังมีลูกคอยดูแลเมื่อยามแก่เฒ่า มากไปกว่านั้นโก้ได้แนะนำผู้ปกครองให้พาลูกชายไปขึ้นครุ หรือมีความสัมพันธ์ทางเพศกับโสเภณี เพื่อป้องกันไม่ให้มีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ชาย ในความคิดของ“โก้”ถ้ามีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้หญิงแล้ว จะไม่ทำให้อยากมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ชาย ซึ่งเป็นอีกวิธีหนึ่งในการป้องกันไม่ให้เด็กชายมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ หรือ กลายเป็นเกย์

ใครกลัวจะเจอแบบนี้หรือผู้เป็นพ่อแม่เกรงว่าลูกชายจะไปเสียท่าชายด้วยกัน โก้มีคำแนะนำอยากจะให้ลองดู พอลูกเข้าโตเข้าวัยรุ่นรับจัดการพาไปขึ้นครุซะ กับผู้หญิงนะครับไม่ใช่กับผู้ชาย ประสบการณ์ที่เขาได้รับครั้งแรกจะ

^๓ โก้ ปากน้ำ, “ชีวิตเสรีชาวเกย์,” แปลก ๖,๒๒๒ (๒๗ พฤษภาคม ๒๕๒๓) : ๒๕, ๓๕.

ทำให้อารมณ์ทางเพศติดใจในเพศเดียวกัน ขอสำคัญอย่าไปคำนึงกลัวว่าจะติดโรค...คุณไม่หน้าด้าน ไม่ได้เลย ไม่สกปรก (ถ้าอาบน้ำทุกวัน) เพราะการอารมณ์ในรูปแบบนี้ ทางวงการแพทย์เขาบอกแล้วว่าไม่ใช่เรื่องวิปริต วิดถารอะไรซะหน่อย เรื่องจะดัง น. มานั่นควรหรือไม่ควร ขึ้นอยู่กับจิตใจของคุณกับ น. ใจตรงกัน รักกันมันก็ยอมได้ คิเสียอีก เธออาจจะช่วยให้คุณละจากอารมณ์เช่นนี้เสียก็ได้^{๔๔}

อย่างไรก็ตามคำอธิบายสาเหตุของพฤติกรรมรักร่วมเพศของวงการแพทย์ และจิตเวชศาสตร์ มีอิทธิพลต่อความเข้าใจของคนทั่วไปไม่น้อย ความอบอุ่นภายในครอบครัว และการอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็ก มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของเด็ก เด็กที่ขาดพ่อ หรือ แม่ หรือ พ่อมีบทบาทในบ้านน้อย แม่มีลักษณะที่ก้าวร้าวสะท้อนออกมาในจดหมายที่เขียนเข้ามาถึง“โก้”อธิบายสาเหตุของพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยใช้ทฤษฎีที่ผลิตขึ้นมาโดยนักจิตเวชศาสตร์ในการอธิบายพฤติกรรมรักร่วมเพศ

การที่จะเกิดรักร่วมเพศขึ้นนั้น สาเหตุมันมีหลายอย่าง เช่น เด็กขาดความอบอุ่นจากพ่อแม่ ความใกล้ชิดสนิทสนมกันโดยกำเนิด ขอยกตัวอย่างเพียงย่อ ๆ เช่น เด็กที่ขาดความอบอุ่นในครอบครัว พ่อแม่แยกกันอยู่คนละทางหรือมีแต่พ่อแม่ไม่มี มีแม่ไม่มีพ่อ และขาดการเอาใจใส่จากพ่อแม่เท่าที่ควร บางครอบครัวไม่แยกที่นอนกับเด็ก ๆ เมื่อพ่อแม่ร่วมกันเด็กเห็นเด็กรู้ เมื่อมีโอกาสจึงเกิดความอยากลองกันขึ้น เมื่อหาเพศตรงข้ามไม่ได้ก็ทำกับเพศเดียวกัน นี่เป็นสาเหตุมาจากทางครอบครัว...แอล. ๑๕๗^{๔๕}

ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๒๔-๒๕๒๖ ตามความเข้าใจของ“โก้”การมีความสัมพันธ์กับคนเพศเดียวกันก็สามารถทำให้บุคคลนั้นเป็น “เกย์” ได้ ความเปลี่ยนแปลงอีกอย่างหนึ่งในช่วงเวลานี้คือ ผู้ที่เขียนจดหมายเข้ามาส่วนใหญ่จะแนะนำตัวว่าเป็นเกย์ หรือเป็นเกย์มาตั้งแต่เกิด สะท้อนให้เห็นว่าความเข้าใจต่อคำว่า “เกย์” ได้แพร่หลายอยู่ในระดับหนึ่งแล้ว แต่การจัดประเภทนั้นยังคงไม่ชัดเจนนัก เนื่องจากผู้ที่เขียนจดหมายเข้ามามักจะถาม“โก้”ว่าตนเป็น “เกย์” ประเภทใด โดยบอกพฤติกรรมทางเพศของตนเพื่อให้“โก้”ใช้เป็นข้อมูลในการพิจารณาแบ่งประเภทว่าตนเป็น “เกย์” ชนิดใด

^{๔๔} โก้ ปากน้ำ, “ชีวิตเสิร์ฟชาวเกย์,” แปลก ๗,๒๗๔ (๒๖ พฤษภาคม ๒๕๒๔) : ๒๕.

^{๔๕} โก้ ปากน้ำ, “ชีวิตเสิร์ฟชาวเกย์,” แปลก ๗,๒๕๔ (๑๓ ตุลาคม ๒๕๒๔) : ๒๕.

ลักษณะของคำถามและปัญหาก็มีความแตกต่างไปจากช่วงต้นทศวรรษ ๒๕๒๐ ปัญหาในช่วง พ.ศ. ๒๕๒๕ เริ่มกลายเป็นปัญหาความสัมพันธ์ทั่วไป มากกว่าที่จะเป็นปัญหาที่เกิดจากความเป็น “เกย์” เช่นในระยะแรก

สรุปแล้วความเข้าใจของ “โก้” ต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศมีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างไปจาก ความรู้ทางการแพทย์ และในขณะเดียวกันก็ผสมผสานความรู้ทางการแพทย์ดังกล่าวเข้ากับแนวคิด ของ “โก้” เอง และจากข้อมูลจากผู้ที่เขียนจดหมายเข้ามาหา “โก้” รักร่วมเพศชายหรือเกย์ที่ “โก้” กล่าว ถึงเป็นเรื่องของ “อารมณ์” หรือ “ความสนุก” ที่หากใครได้ลองแล้วมักจะ “ติดใจ” จนไม่สามารถที่จะ เลิก “อารมณ์” เช่นนั้นได้ ดังนั้นการห้ามไม่ให้ “ลอง” จึงเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการป้องกันไม่ให้คน เป็นเกย์มากยิ่งขึ้น นอกจากการ “ลอง” แล้ว อีกสาเหตุหนึ่งที่ “โก้” กล่าวถึงคือการเลี้ยงดูในวัยเด็ก ซึ่ง สอดคล้องกับความรู้ทางการแพทย์ที่กล่าวถึงสาเหตุหนึ่งของพฤติกรรมรักร่วมเพศ แต่เนื่องจากจด หมายที่เข้ามาจำนวนมากกล่าวถึงสาเหตุของการเป็นเกย์ว่าเกิดจากการ “อยากลอง” มากกว่าการเลี้ยงดูในวัย เด็ก “โก้” จึงให้ความสำคัญกับประเด็นเรื่องแรกมากกว่า สำหรับผู้ที่ เป็นเกย์แล้วก็มักจะแนะนำให้ “อย่าคิดมากในเรื่องคู่ครอง” เพราะพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นเพียง “อารมณ์” เท่านั้น ขอเพียงแต่ให้ ใช้ชีวิต “สนุกไปวัน ๆ ก็พอ” และ โก้ยังเสนอให้คนกลุ่มนี้ติดต่อมีเพศสัมพันธ์กันเอง เพื่อลดจำนวน ไม่ให้เกิดเกย์เพิ่มมากขึ้น อันเป็นวัตถุประสงค์หลักของ “โก้” ดังนั้นทัศนคติของ “โก้” ต่อ เกย์ หรือ พฤติกรรมรักร่วมเพศจึงออกมาในรูปแบบ ขอมให้อยู่ได้ แต่ไม่ควรเพิ่มปริมาณมากขึ้น ผิดกับ “สุขเล็ก” ซึ่งมองว่าไม่ควรที่จะมีอยู่ในสังคมไทยเพราะเป็นโรค และสามารถรักษาให้หายได้ถ้าไปพบแพทย์

๔.๒ ตำราจิตเวชศาสตร์กับการสร้างความรู้เกี่ยวกับเกย์ในสังคมไทย

ในช่วงต้นทศวรรษ ๒๕๒๐ เองเช่นกันที่มีการขยายตัวของ “ความรู้” ทางจิตเวชศาสตร์ต่อ พฤติกรรมรักร่วมเพศ ดังจะเห็นได้จากจำนวนของ “ตำราจิตเวชศาสตร์” ที่เพิ่มปริมาณขึ้นอย่างรวดเร็ว นับตั้งแต่ ปีพ.ศ. ๒๕๐๐ เป็นต้นมา ก่อนหน้าทศวรรษ ๒๕๒๐ ตำราหรือบทความทางการแพทย์ ที่เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศจะเป็นเรื่องราวที่เฉพาะเจาะจง (เช่นบทความในวารสารสมาคม จิตวิทยาแห่งประเทศไทยช่วงปี พ.ศ. ๒๕๑๖) ไม่ได้มีลักษณะเป็น “ตำรา” เช่นในช่วงทศวรรษ ๒๕๒๐ ไม่ว่าจะเป็นบทความของอรุณ เขาวนาศัย เรื่อง ความผิดปกติทางเพศในผู้ป่วยไทย (เมษายน ๒๕๑๔), สุวัทนา อารีพรธ และสุพจน์ ขวัญมิตร เรื่อง การกำหนดเพศใหม่ (เมษายน ๒๕๑๖), สุพัตร พูลเกษ และสุต แสงวิเชียร เรื่อง จิตวิทยาของการแปลงเพศ (เมษายน ๒๕๑๖), สมโภชน์ สุขวัฒนา เรื่อง การรักษาผู้ป่วยรักร่วมเพศ (เมษายน ๒๕๑๖), สมพร บุษราทิจ เรื่อง การรักษารักร่วมเพศด้วยวิธีจิตบำบัด (เมษายน ๒๕๑๖) จะมีเพียงหนังสือของอรทัย ชื่นมณูย์ เรื่อง

จิตวิทยาเกี่ยวกับโรคจิต โรคประสาทและความผิดปกติทางเพศ (๒๕๑๘) ที่มีลักษณะคล้าย “ตำรา” ที่รวบรวมข้อมูลและ “ความรู้อย่างเป็นทางการ” เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ตำราและบทความทางจิตเวชศาสตร์มีความสำคัญในฐานะที่เป็นการกระจายความรู้ในเรื่องพฤติกรรมรักร่วมเพศออกไปในวงกว้าง โดยเฉพาะแพทย์ผู้ที่มีอำนาจในการวินิจฉัย และตัดสินในเรื่องสุขภาพของมนุษย์ การขยายตัวอย่างกว้างขวางของตำราจิตเวชศาสตร์เห็นได้จากกรณีตำราจิตเวชศาสตร์ของสมภพ เรื่องตระกูล ที่ชื่อว่า คู่มือจิตเวชศาสตร์ หนังสือเล่มนี้ได้รับการพิมพ์จำหน่ายถึง ๖ ครั้ง โดยครั้งแรกพิมพ์ในปีพ.ศ. ๒๕๒๑ ฉบับพิมพ์ครั้งแรกนี้จำหน่ายหมดภายในระยะเวลาเพียง ๑ เดือน ครั้งที่ ๒ ในปีพ.ศ. ๒๕๒๔ ครั้งที่ ๓ ในปีพ.ศ. ๒๕๒๘ ครั้งที่ ๔ ในปีพ.ศ. ๒๕๓๓ ครั้งที่ ๕ ในปีพ.ศ. ๒๕๓๖ และครั้งที่ ๖ ในปี พ.ศ. ๒๕๔๒ และในครั้งที่ ๖ นี้ได้เปลี่ยนชื่อเป็น ตำราจิตเวชศาสตร์

ในการพิมพ์ในแต่ละครั้งมักจะปรากฏว่าหนังสือได้หมดจากท้องตลาดในระยะเวลาอันสั้น โดยเฉพาะในการพิมพ์ครั้งที่ ๑ เนื่องจากมีผู้ใช้ตำรานี้ในการศึกษาเป็นจำนวนมากเช่น นักศึกษาแพทย์ นักศึกษาพยาบาล แพทย์เวชปฏิบัติทั่วไป แพทย์ประจำบ้านจิตเวช พยาบาลจิตเวช นักจิตวิทยา นักศึกษาจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ อาจารย์จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนวและบุคลากรทางจิตเวชอื่น ๆ นอกจากนี้แล้ว โรงเรียนแพทย์ ๓ แห่ง โรงเรียนพยาบาลและวิทยาลัยพยาบาลอีกอย่างน้อย ๑๐ แห่ง ใช้หนังสือเล่มนี้เป็นตำราประกอบการเรียน แสดงให้เห็นว่าความรู้ทางการแพทย์ที่บอกว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็น “โรคจิต” ชนิดหนึ่งซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของตำราจิตเวชเหล่านี้ได้แพร่หลายในหมู่นักศึกษาแพทย์ และบุคลากรในด้านนี้อย่างกว้างขวาง บุคคลเหล่านี้น่าจะมีส่วนในการเผยแพร่ความเข้าใจต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศว่าเป็น “โรคจิต” ได้อย่างน่าเชื่อถือเพราะผู้ที่พูดเป็นแพทย์ที่เชี่ยวชาญในด้านนี้โดยตรง

ตำราจิตเวชศาสตร์ เป็นส่วนหนึ่งในการสร้าง “ความจริง” เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศและกะโหลกในสังคมไทย ด้วยอำนาจของการแพทย์ ที่มีต่อชีวิตมนุษย์ ตำราจิตเวชศาสตร์ได้สร้างความเข้าใจต่อภัยและกะเทยได้อย่างน่าเชื่อถือและครอบงำความคิดความเชื่อของคนในสังคมไทย ทฤษฎีและข้อวินิจฉัยต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในตำราจิตเวชศาสตร์ ล้วนได้รับอิทธิพลมาจากวิทยาการทางการแพทย์จากโลกตะวันตก โดยเฉพาะประเทศสหรัฐอเมริกา จิตแพทย์ที่มีชื่อเสียงในประเทศไทยส่วนใหญ่จบการศึกษาทางด้านจิตเวชศาสตร์มาจากประเทศสหรัฐอเมริกา* องค์การที่มีบทบาทในการ

* ถึงแม้ว่าจิตแพทย์ในประเทศไทยจะมีอยู่เป็นจำนวนน้อย แต่ความรู้ทางจิตเวชศาสตร์ได้รับการเผยแพร่ออกมาในรูปตำราจิตเวชศาสตร์ดังที่ได้กล่าวไปแล้ว และตำราจิตเวชศาสตร์นี้เองที่ได้ทำหน้าที่กระจายความรู้ที่ว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็น โรคจิตสู่บุคลากรทางการแพทย์อย่างกว้างขวาง กลุ่มบุคลากรทางการแพทย์เหล่านี้เองที่มีส่วนในการเผยแพร่ความรู้ดังกล่าวออกไปสู่คนทั่วไป รวมทั้งเขียนบทความหรือให้สัมภาษณ์ในสื่อต่าง ๆ โดยเฉพาะสื่อสิ่งพิมพ์เป็นต้น

เปลี่ยนแปลงความเข้าใจร่วมกันเพศและกะเทย คือ สมาคมจิตแพทย์อเมริกัน แต่ก็เป็นที่น่าสังเกตว่าในบางครั้ง “ความรู้” เกี่ยวกับเกย์และกะเทยได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว แต่ในสังคมไทยจิตแพทย์กลับยังคงใช้ “ความรู้” ชุดเก่าในการอธิบายความเป็นรักร่วมเพศและกะเทย

๔.๒.๑ ความเปลี่ยนแปลงในการวินิจฉัยแยกโรคของสมาคมจิตแพทย์อเมริกัน

อย่างที่ได้อธิบายไปแล้วว่าความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศที่แพร่หลายอยู่ในสังคมไทยได้รับอิทธิพลมาจากความรู้ทางด้านจิตเวชศาสตร์จากประเทศสหรัฐอเมริกา โดยเฉพาะทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์ที่พัฒนาขึ้นในประเทศสหรัฐอเมริกาโดยเฉพาะคำอธิบายของ Bieber ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศในช่วงนี้ พฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นความผิดปกติทางจิตที่เป็นผลมาจากพัฒนาการที่ผิดปกติในวัยเด็ก ซึ่งสามารถบำบัดรักษาได้ด้วยวิธีจิตบำบัด

ความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในโลกตะวันตกในการอธิบายพฤติกรรมรักร่วมเพศได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมในปี พ.ศ. ๒๕๑๖ ก่อนหน้านั้นพฤติกรรมรักร่วมเพศถูกมองว่าเป็นความผิดปกติทางจิตชนิดหนึ่งซึ่งรับรองโดยสององค์กรหลักคือ องค์การอนามัยโลก หรือ WHO (World Health Organization) และสมาคมจิตแพทย์อเมริกัน (American Psychiatric Association) ทั้งสององค์กรได้ตีพิมพ์เอกสารการวินิจฉัยแยกโรคออกมา โดยเอกสารขององค์การอนามัยโลกคือ International Classification of Diseases หรือเรียกย่อ ๆ ว่า ICD ส่วนของสมาคมจิตแพทย์อเมริกันคือ Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders หรือเรียกย่อ ๆ ว่า DSM เอกสารทั้งสองฉบับนี้เป็นการจัดประเภทโรคทางจิต และยังเป็นกรจำแนกอย่างเป็นทางการว่าสิ่งใดบ้างที่เป็นโรคจิต

DSM-I ตีพิมพ์ครั้งแรกในปี พ.ศ. ๒๕๑๕ คณะกรรมการพิเศษในการจัดทำเอกสารชุดนี้ ใช้วิธีสุ่มจากรายชื่อของแพทย์ในสมาคมจิตแพทย์อเมริกัน และใน SDM-I ได้จัดรักร่วมเพศเป็นหนึ่งใน Sexual Deviation การเบี่ยงเบนทางเพศหรือกามวิปริต จัดอยู่ในประเภท Sociopathic Personality Disturbance^{๔๖} (การจำแนกของสมาคมจิตแพทย์อเมริกันนี้เป็นต้นแบบให้กับการจำแนกขององค์การอนามัยโลก ICD-6) ซึ่งจัดว่าเป็น บุคลิกภาพแปรปรวนชนิดต่อต้านสังคมอย่างหนึ่ง ในปี พ.ศ. ๒๕๑๑ DSM 2 ไม่ได้จัดรักร่วมเพศอยู่ในบุคลิกภาพแปรปรวนชนิดต่อต้านสังคม แต่เป็น Personality Disorders and Certain Other Non-Psychotic Mental Disorders และยังคงพิจารณาว่าเป็นความผิดปกติทางจิตและเป็นกามวิปริตอย่างหนึ่ง (Sexual Deviation) (การจำแนกเช่นนี้ปรากฏใน ICD-8) สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่าความเข้าใจของวงการจิตเวชที่ว่ามีรักร่วมเพศ

^{๔๖} สมภพ เรื่องตระกูล, และคณะ. คู่มือจิตเวชศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ ๒ (กรุงเทพฯ : อักษรสัมพันธ์, ๒๕๒๔), หน้า ๒๖๗.

แท้ และพฤติกรรมรักร่วมเพศที่ปรากฏในคน “ปกติ” ซึ่งมีหลายสาเหตุที่ทำให้คนปกติมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ถ้ายึดถือตาม DSM-1 และ DSM-2 รวมทั้ง ICD ขององค์การอนามัยโลกแล้ว รักร่วมเพศเป็นอาการป่วยทางจิต เป็นโรคจิตที่มีมาแต่กำเนิด

หลังจาก DSM-2 ออกมาได้ ๕ ปี ในปี พ.ศ. ๒๕๑๖ กลุ่มเกย์ได้มีการรณรงค์ประท้วงครั้งใหญ่โดยการสนับสนุนของจิตแพทย์จำนวนมาก หลังจากนั้นคณะกรรมการสมาคมจิตแพทย์อเมริกันได้ตัดสินใจนำเอาหัวข้อรักร่วมเพศออกจากการวินิจฉัยว่าเป็นความผิดปกติทางจิต การตัดสินใจนี้นำไปสู่ความสับสนและเป็นประเด็นที่ส่งไปให้สมาชิกของสมาคมลงมติ ผลปรากฏว่าร้อยละ ๕๘ ของสมาชิกสนับสนุนการตัดสินใจของคณะกรรมการ อย่างไรก็ตามในปี พ.ศ. ๒๕๒๐ มีการลงคะแนนเสียงซึ่งจัดโดยวารสาร Medical Aspects of Human Sexuality โดยมีจิตแพทย์ตอบแบบสอบถาม ๒๕๐๐ คนจากจำนวน ๑๐,๐๐๐ คน ผลปรากฏว่าร้อยละ ๖๕ จัดกลุ่มรักร่วมเพศเป็นการปรับตัวที่มีพยาธิสภาพหรือผิดปกติ ในปี พ.ศ. ๒๕๒๓ DSM-3 ไม่ได้จัดคำวินิจฉัยสำหรับรักร่วมเพศ แต่มีคำว่า “ego-dystonic homosexuality” ขึ้นมาแทนโดยอยู่ในหัวข้อ ความผิดปกติทางจิตเพศ (psychosexual disorders) และอธิบายว่าเป็นรักร่วมเพศที่เคียดแค้นจากพฤติกรรมที่ตนเองเป็นอยู่ รวมทั้งประสงค์หรือต้องการมีเพศสัมพันธ์แบบชายหญิงทั่ว ๆ ไป การที่ DSM-3 จัดแบบนี้เพราะถือว่ากลุ่มรักร่วมเพศสามารถจะทำงานอยู่ในสังคมและติดต่อสัมพันธ์กันได้โดยไม่เสียหาย^{๔๗}

ในเดือนเมษายน พ.ศ. ๑๕๑๓ สมาคมจิตแพทย์อเมริกาได้มีการประชุมอภิปรายครั้งใหญ่ในเรื่องนี้และได้มีมติประกาศให้เรียกใหม่ว่า sexual orientation disturbances ไม่ถือว่าเป็นความผิดปกติหรือวิถดลารอีกต่อไป คนที่เป็นรักร่วมเพศถ้าไม่มีปัญหาอะไรเกิดขึ้นจากพฤติกรรมนั้น และตนเองไม่ต้องการเปลี่ยนแปลงการเป็นรักร่วมเพศ ทางจิตเวชศาสตร์ไม่ถือว่าเป็นความผิดปกติ แต่จะถือว่ารักร่วมเพศผิดปกติก็ต่อเมื่อนำมาซึ่งปัญหายุ่งยากทางจิตใจ ปัญหาการดำรงชีวิต เกิดความคับข้องใจ เกิดปัญหาทางอารมณ์ มีอาการซึมเศร้า เบื่อชีวิต คิดฆ่าตัวตาย หรือไม่พอใจในสภาพรักร่วมเพศของตน และปรารถนาที่จะเปลี่ยนให้เหมือนคนทั่วไป ในกรณีนี้แพทย์จะพิจารณาเพื่อบำบัดรักษา หลังจากซักประวัติอย่างละเอียดเพื่อทำความเข้าใจปัญหาของผู้ป่วยแล้วจึงกำหนดเป้าหมายของการรักษา เช่น รักษาเฉพาะความผิดปกติทางอารมณ์ รักษาอาการซึมเศร้าหรือหาวิธีแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อมและสังคมที่กำลังประสบอยู่ หรือจะรักษาให้หายจากรักร่วมเพศ

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๓ ICD-9 ขององค์การอนามัยโลก ฉบับปรับปรุงครั้งที่ ๕ ยังจัดรักร่วมเพศไว้ในกลุ่มกามวิปริตโดยแบ่งออกเป็น homosexual conflict disorder และ lesbianism อย่างไรก็ตาม DSM-3-R ไม่มีคำว่า ego-dystonic homosexuality อีกต่อไป แต่ภายใต้หัวข้อความผิดปกติทาง

^{๔๗} ไพรตัน พฤษชาติคุณากร, “รักร่วมเพศ Homosexuality,” ใน จิตเวชศาสตร์ เล่มที่ ๑, พิมพ์ครั้งที่ ๒ ไพรตัน พฤษชาติคุณากร, บรรณาธิการ (เชียงใหม่ : ธนบรรณการพิมพ์, ๒๕๓๔), หน้า ๓๐๗-๓๐๘.

เพศที่ไม่จัดเข้ากับกลุ่มใด (sexual disorders not otherwise specified) ยังมีตัวอย่างข้อหนึ่งในสามข้อ ที่กล่าวว่า ผู้ป่วยรู้สึกเป็นทุกข์อย่างมากเป็นระยะเวลาอันยาวนานเกี่ยวกับเพศที่ตนเป็นอยู่ (sexual orientation) ซึ่งจากกลุ่มอาการดังกล่าวไม่มีการวิจารณ์หรือแสดงข้อวินิจฉัยใด ดังนั้นจึงอาจรวมทั้งพวกที่ร่วมเพศและรักแบบชายหญิงที่รู้สึกเป็นทุกข์กับสถานะของตนและประสงค์จะเปลี่ยนเป็น รักร่วมเพศเข้าไปในหัวข้อดังกล่าวด้วย^{๔๔}

๔.๒.๒ ตำราจิตเวชศาสตร์

ถึงแม้ว่าจะได้มีการสอนวิชาจิตเวชศาสตร์ในประเทศไทยมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๕๕ แต่ตำราที่ใช้ในการเรียนการสอนคงจะมีแต่ตำราภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะตำราที่เขียนโดยจิตแพทย์ชาวอเมริกัน เห็นได้จากการอ้างอิงโดยจิตแพทย์ไทยในบทความวารสารสมาคมจิตแพทย์ไทยในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๑๖ อย่างไรก็ดีในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๒๐ มีความพยายามในการเขียนตำราจิตเวชศาสตร์เป็นภาษาไทย ส่วนหนึ่งเป็นการแปลบทความภาษาอังกฤษออกมาเป็นภาษาไทย หรือสรุปความมาจากตำราภาษาอังกฤษ และการมีตำราจิตเวชศาสตร์ภาษาไทยนี้เอง ที่ทำให้พฤติกรรมรักร่วมเพศในฐานะที่เป็นความผิดปกติทางจิต และสามารถที่จะบำบัดรักษาให้หายได้แพร่ขยายออกไปอย่างกว้างขวางในวงการจิตแพทย์ และแพทย์ทั่วไป เพราะว่าวิชาจิตเวชศาสตร์เป็นวิชาที่นักศึกษาแพทย์หลายแขนงต้องเรียน เช่น นักศึกษาทันตแพทย์, นักศึกษาจิตวิทยาคลินิก, นักศึกษาพยาบาล, แพทย์ฝึกหัด และแพทย์ประจำบ้าน^{๔๕} ความเข้าใจของคนเหล่านี้ต่อความเป็นรักร่วมเพศและกะเทยย่อมจะมีส่วนสำคัญต่อการผลิตซ้ำ “ความรู้” เกี่ยวกับเกย์และกะเทยในสังคมไทย

ตำราจิตเวชศาสตร์ที่ออกมาในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๒๐ ได้แก่ ตำราจิตเวชศาสตร์ (๒๕๒๐) เป็นลักษณะตำราที่รวบรวมบทความเกี่ยวกับวิชาจิตเวชศาสตร์ โดยมี สุพัฒน์ เชาวดิวศ์ ณ อยุธยา เป็นบรรณาธิการ จิตเวชศาสตร์ (๒๕๒๐?) โดย จำลอง ดิษยนิช คู่มือจิตเวชศาสตร์ (๒๕๒๑) มีลักษณะเป็นตำราที่รวบรวมบทความเช่นกัน โดยมี สมภพ เรื่องตระกูลเป็นบรรณาธิการ นอกจากนี้แล้วมีหนังสือของ สุวิทนา อารีพรรค เรื่องความผิดปกติทางจิต (๒๕๒๔) ตำราจิตเวชศาสตร์เหล่านี้มีลักษณะร่วมคือเป็นตำราที่อิงอยู่กับความรู้ทางจิตเวชที่พัฒนาขึ้นในประเทศสหรัฐอเมริกา คำอธิบายเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศส่วนใหญ่ใช้ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์ในการอธิบายสาเหตุของพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ตำราจิตเวชศาสตร์ ที่มี สุพัฒน์ เชาวดิวศ์ ณ อยุธยาเป็นบรรณาธิการ นายแพทย์สมโภชน์ สุขวัฒนา เป็นผู้เขียนเกี่ยวกับรักร่วมเพศ และได้จัดรักร่วมเพศให้อยู่ในหมวด กามวิตถาร (Sexual

^{๔๔} เรื่องเดียวกัน.

^{๔๕} จำลอง ดิษยนิช, จิตเวชศาสตร์ พิมพ์ครั้งที่ ๒ (เชียงใหม่ : พระสังหารพิมพ์, ๒๕๒๒).

Deviation) จิตแพทย์คนอื่น ๆ ก็กล่าวในทำนองเดียวกัน เช่นในหนังสือเล่มเดียวกันนี้ในบทความเรื่อง “การจำแนกโรคทางจิตเวช” ของ สุจริต สุวรรณชีพ, ตำราจิตเวชศาสตร์ ของ จำลอง ดิษยวณิช, คู่มือจิตเวชศาสตร์ ของ สมภพ เรื่องตระกูล และ ความผิดปกติทางเพศ ของ สุวัฒนา อารีพรรค การวินิจฉัยเหล่านี้ได้รับอิทธิพลจากการวินิจฉัยแยกโรคของสมาคมจิตแพทย์อเมริกัน หรือ DSM-3 และ การวินิจฉัยขององค์การอนามัยโลก ICD-9

สาเหตุของพฤติกรรมรักร่วมเพศในตำราจิตเวชศาสตร์คือทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์ที่พัฒนาขึ้นในประเทศสหรัฐอเมริกา สมโภชน์กล่าวว่า ความผิดปกติทางเพศนี้ ทางจิตเวชถือว่าเป็นเรื่องของความผิดปกติทางจิตใจอย่างหนึ่ง เป็นผลมาจากการที่ได้รับประสบการณ์ในการเจริญเติบโตทางจิตใจไม่สมบูรณ์หรือหยุดยั้งไปในระยะเริ่มแรกของชีวิต ผู้ป่วยในระยะที่เป็นเด็กนั้น มักจะถูกชักจูง หรือแนะนำโดยเด็กที่โตกว่า หรืออาจจะเป็นผู้ใหญ่ที่มีการชักชวนให้มีการแสดงออกทางเพศที่ผิด ๆ มี fixation หรือการเจริญเติบโตทางจิตใจที่ไม่ตรงไปตรงมา (distortion) ทำให้เด็กเมื่อโตเป็นผู้ใหญ่เริ่มมีการประพฤติทางเพศผิดไป ผู้ป่วยบางรายเริ่มจะสนใจเพศเดียวกัน โดยไม่สนใจเพศตรงข้าม^{๕๐} สมโภชน์กล่าวถึงลักษณะของรักร่วมเพศว่า เป็นคนที่มีความรู้สึก หรือแสดงออกทางเพศกับเพศเดียวกันซึ่งมีสาเหตุมาจาก

๑. ปัจจัยทางโครงสร้างของเขเอง (Constitutional factor) เชื่อกันว่ามนุษย์ทุกคนที่มีการแสดงออกในทางเพศนั้น มีทั้งองค์ ๓ ประกอบของรักร่วมเพศ และรักต่างเพศ เชื่อว่าเป็นทฤษฎีสองเพศ (Bisexual Theory) ผู้ที่มีพฤติกรรมแสดงออกทางรักร่วมเพศนั้น ก็เนื่องจากได้พยายามเก็บกดองค์ประกอบของรักต่างเพศไว้

๒. ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ เชื่อในเรื่อง psychosexual development ซึ่งเป็นแนวคิด oedipus complex และ castration anxiety เช่นรักร่วมเพศในชาย เกิดจากเด็กผู้ชายพยายามเลียนแบบมารดา

๓. ทฤษฎีสสิ่งแวดล้อม (Environmental Theory) สิ่งแวดล้อมรวมทั้งความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาและพี่น้องในครอบครัว เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดอาการของรักร่วมเพศ รักร่วมเพศชายอาจจะเกิดในครอบครัวที่มารดามีลักษณะปกป้องคุ้มครองเกินไป ทำตัวเป็นใหญ่เหนือกว่า ทำตัวเป็นเจ้าของ และช่วยวน จะมีส่วนชักจูงให้เด็กชายมีความเห็นห่างกิจกรรมของบุรุษมากขึ้น โดยเฉพาะในระยะวัยรุ่นมารดามีส่วนทำให้เด็กชายเห็นความสำคัญของบิดาน้อยลง เด็กชายกลับชื่นชมมารดามากขึ้น และถ้าบิดาแสดงความเกรี้ยวกราด เด็กชายก็จะยิ่งถอยหลังให้ความเป็นชายมากขึ้น ก่อให้เกิดลักษณะของการเป็นหญิงซึ่งเป็นเหตุให้เกิดรักร่วมเพศ

^{๕๐} สมโภชน์ สุวัฒนา, “กามวิตถาร (SEXUAL DEVIATION),” ใน ตำราจิตเวชศาสตร์ (กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงพิมพ์อักษรไทย, ๒๕๓๐) , หน้า ๕๔๓.

๔. ทฤษฎีวิวัฒนาการ เชื่อว่ารักร่วมเพศมีอยู่ทั่วไปทุกวัฒนธรรม มีมาแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน มีผู้เชื่อว่าเป็นเรื่องของสภาพปกติทางชีววิทยา แต่เนื่องจากสังคมไม่ยอมรับ จึงเป็นเรื่องที่ถือว่าผิดปกติ

นอกจากนี้แล้วก็ยังมีสาเหตุอื่น เช่น ภาวะสิ่งแวดล้อมบางอย่าง หรือ ความเชื่อถือ อาจทำให้เกิดลักษณะรักร่วมเพศชั่วคราว เช่น บุคคลที่คิดว่ามีปมด้อยในเรื่องเพศ เด็กวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์กับเพศเดียวกันเป็นแบบของการทดลอง พวกเขาอยากู้อากเห็น พวกที่มีภาวะเป็นโรคจิตก็อาจมีลักษณะของรักร่วมเพศได้ พวกที่อยู่ในที่ซึ่งขาดเพศตรงกันข้าม เช่น โรงเรียนประจำ ในกองทหาร ในคุก คนพวกนี้อาจปฏิบัติทางเพศในลักษณะของรักร่วมเพศได้ แต่เป็นเพียงชั่วคราวเท่านั้น^{๕๑}

จำลองได้กล่าวถึงทฤษฎีเกี่ยวกับรักร่วมเพศว่ามีหลายทฤษฎีเช่น ปัจจัยทางร่างกายของ Kallmann, ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ ของ Freud, ทฤษฎีเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม ของ Bieber และทฤษฎีเกี่ยวกับวัฒนธรรม ได้จัดรักร่วมเพศ และกะเทยไว้ในส่วนของ กามวิถิตาร (Sexual Deviations หรือ Sexual Inversion) กามวิถิตารเป็นพฤติกรรมทางเพศที่ผิดปกติ ซึ่งความสนใจทางเพศมุ่งไปที่วัตถุหรือสิ่งของมากกว่าคนเพศตรงกันข้าม ส่วนสาเหตุของกามวิถิตารนั้นยังไม่มี การสรุปได้อย่างแน่ชัด แต่ก็มีหลายทฤษฎีที่พยายามจะอธิบาย เช่น ความไม่สมดุลของฮอร์โมน, ปัจจัยทางร่างกาย ฯลฯ “บางคนรู้สึกว่าปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรมมีบทบาทสำคัญมากในการก่อให้เกิดความรักเพศเดียวกัน (homosexuality)” แต่ในภาพรวมแล้วการอธิบายถึงสาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศ และกามวิถิตาร มักจะใช้ทฤษฎีของ Freud เป็นหลักในการอธิบาย จำลองกล่าววรักร่วมเพศเป็นกามวิถิตารที่พบบ่อยที่สุด และมักจะปรากฏในเมืองหลวง และสถานบันเทิงของเกย์ และ Turkish Baths หรือตระเวนไปตามถนนสายต่าง ๆ ส่วนหนึ่งประกอบอาชีพเป็นโสเภณี หรือมีอาชีพ การแสดงละคร, การตบแต่งภายใน, การเดินร่า, และการแต่งผม^{๕๒}

สุวัทนา อารีพรค เป็นอาจารย์สอนอยู่ในภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเป็นจิตแพทย์อีกผู้หนึ่งที่เขียนเกี่ยวกับความผิดปกติทางเพศ หนังสือ ความผิดปกติทางเพศ ที่ตีพิมพ์ครั้งแรกในปี พ.ศ. ๒๕๒๔ สุวัทนาได้ยึดหลักเกณฑ์การวินิจฉัยโรคและการจำแนกโรคของ ICD-9 และ DSM-3 สุวัทนาได้กล่าวถึงรักร่วมเพศไว้ใน กลุ่ม กามวิปริต (Sexual Deviations) หรือความวิปริตทางเพศ และกล่าวว่าจิตแพทย์มีความโน้มเอียงจะคิดว่าความประพฤติก

^{๕๑} สมโภชน์ สุขวัฒนา, “กามวิถิตาร (SEXUAL DEVIATION),” ใน ตำราจิตเวชศาสตร์, หน้า ๕๔๕-๕๔๖.

^{๕๒} จำลอง ดิษยามนิช. จิตเวชศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ ๒ (เชียงใหม่ : พระสิงห์การพิมพ์, ๒๕๒๒), หน้า ๒๕๕.

เช่นนี้เป็นวิถีชีวิตของแต่ละคน ไม่ใช่ความผิดปกติทางจิต และกล่าวว่ารักร่วมเพศมี ๒ แบบ คือรักร่วมเพศแท้ (exclusively homosexual) หมายถึงคนที่มีเพศสัมพันธ์กับคนเพศเดียวกับตนเท่านั้น และรักร่วมเพศ (bisexual) หมายถึง คนที่มีเพศสัมพันธ์กับทั้งเพศเดียวกันและเพศตรงข้าม

ในการอธิบายถึงการมีเพศสัมพันธ์ของรักร่วมเพศนั้น สุวัตน์กล่าวไว้ในบางรายอาจมีความวิปริตทางเพศอย่างอื่นร่วมด้วย เช่น การพอใจที่ทำให้อีกฝ่ายเจ็บหรือตัวเองเจ็บ, ชอบสะสมเครื่องใช้บางอย่างของเพศตรงข้าม, ชอบแอบดูคนอื่นร่วมเพศกัน หรือ ชอบร่วมเพศกับเด็ก บางรายความวิปริตเหล่านี้รุนแรงมากจนถึงเป็นคดีอาชญากรรม รักร่วมเพศชายนั้นจะมีบทบาททางเพศ ๓ อย่าง คือ ฝ่ายกระทำ, ฝ่ายถูกกระทำ หรือแบบผสม การร่วมเพศทางทวารหนักค่อนข้างจะมีลักษณะแน่นอนว่าฝ่ายใดจะเป็นฝ่ายกระทำ หรือฝ่ายถูกกระทำ รักร่วมเพศชายส่วนใหญ่ชอบมีบทบาททางเพศแบบผสมคือจะเป็นแบบใดก็ได้ตามที่คู่ขาของแต่ละคนจะพอใจ และมีส่วนน้อยเท่านั้นที่มีบทบาทเป็นหญิงหรือชายแน่นอน พวกที่ชอบมีบทบาทเป็นหญิงเรียกว่า ควิน ลักษณะที่สังเกตได้คือท่าทางกระตือรือร้น กระชดกระชอย ซึ่งมักจะมากกว่าของหญิงทั่ว ๆ ไป ส่วนพวกที่มีบทบาทเป็นชายเรียกว่า เกย์ มีลักษณะรูปร่างใหญ่ ออกหนา และเป็นนักเพาะกาย รูปร่างของพวกเกย์จะช่วยกระตุ้นอารมณ์เพศของคู่ที่ต้องการลักษณะของความเป็นชาย หรือความเป็นพ่อซึ่งไม่มีโอกาสได้ใกล้ชิดในวัยเด็ก

สาเหตุของพฤติกรรมรักร่วมเพศนั้นอาจเกิดขึ้นชั่วคราวในระหว่างการพัฒนาทางบุคลิกภาพตามปกติ คือระยะแตกหนุ่มแตกสาว และจะค่อย ๆ หายไปเมื่อเข้าสู่วัยรุ่น หรืออาจเกิดได้ในบางสภาวะ เช่นในขณะที่อยู่โรงเรียนประจำ, ในค่ายทหาร หรือในคุก ซึ่งขาดแคลนเพศตรงข้าม เมื่อผ่านระยะหรือสภาวะเหล่านี้ไปแล้ว ก็มักจะมิพพฤติกรรมทางเพศเป็นปกติ และสุวัตน์ยังได้แจกแจงสาเหตุต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดรักร่วมเพศดังต่อไปนี้

๑. สาเหตุทางกรรมพันธุ์ ซึ่งอ้างอิงงานวิจัยของ Kallman (1952)

๒. สาเหตุจากสิ่งแวดล้อม ซึ่งแยกย่อยได้ดังนี้

- สาเหตุจากครอบครัว ได้แก่การที่ความสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับบิดามารดาที่เป็นเพศเดียวกับเด็กไม่ดีจากสาเหตุใดก็ตาม ทำให้เด็กไม่สามารถลอกเลียนลักษณะและบทบาททางเพศที่ถูกต้องได้ หรือการที่บิดามารดาทะเลาะวิวาทกันเป็นประจำอาจทำให้เด็กเกลียดกลัวชีวิตรักต่างเพศที่เห็นตัวอย่าง และหันไปหาความสุขทางเพศกับเพศเดียวกัน หรือการเลียดคูเพศเนื่องจากบิดามารดาไม่ต้องการเพศที่แท้จริงของเด็ก หรือการเข้าใจผิดในความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา เช่นการที่เด็กเห็นบิดามารดาาร่วมเพศกัน อาจทำให้เด็กเข้าใจผิดว่าบิดากำลังทำร้ายมารดา เด็กหญิงอาจเกลียดกลัวบิดา ตลอดจนผู้ชายอื่นทุกคน และหันไปหาความรักจากเพศเดียวกันซึ่งนุ่มนวลกว่า

- สาเหตุจากสังคม การกระทบกระเทือนใจอย่างรุนแรงจากความสัมพันธ์ระหว่างเด็กวัยรุ่นชายกับหญิง เช่นเด็กชายที่ผิดหวังจากความรักครั้งแรกจากเด็กหญิงอาจเศร้าโศกเสียใจมาก และมองเห็นชีวิตรักต่างเพศเป็นความปวดร้าวใจ เลยหันเข้ามาเพศเดียวกันเพื่อหลีกเลี่ยงความผิดหวังครั้งที่สอง

สาเหตุจากฮอร์โมน แต่ปัจจุบันยังไม่มีหลักฐานแน่นอน แต่มีผู้ค้นพบว่าในรักร่วมเพศชายระดับ testosterone ในเลือดต่ำกว่าของคนปกติ และในรักร่วมเพศหญิงระดับ androgen ในเลือดสูงกว่าคนปกติ

สมภพจัดกะเทย และรักร่วมเพศไว้ในประเภท Sexual Deviation ซึ่งเป็นความผิดปกติทางจิตเวชพวก personality disorders และไม่ถือว่าเป็นโรคจิตหรือวิกลจริต สมภพให้ความหมาย Sexual Deviation ว่า “ความผิดปกติทางเพศในคนที่มีความรู้สึทางเพศ ทศนคติ ค่านิยม ตลอดจนพฤติกรรมทางเพศที่แสดงออกเป็นไปอย่างไม่เหมาะสม ผิดแผกแตกต่างหรือเบี่ยงเบนไปจากที่สามัญชนในสังคมนั้น ๆ จะพึงปฏิบัติ เนื่องจากสภาพจิตใจที่ผิดปกติทำให้เขาไม่สามารถจะควบคุมตนเองได้” สมภพยังกล่าวอีกว่าความผิดปกติทางเพศนั้นมีหลายชนิด บางประเภทขัดต่อศีลธรรมจรรยาของสังคม เช่นการมีเพศสัมพันธ์ของคนในครอบครัว บางประเภทก่อให้เกิดอาชญากรรมทางเพศ เช่น ฆ่าแล้วข่มขืน ดังนั้นความผิดปกติทางเพศจึงเป็นปัญหาของสังคม และโดยเฉพาะเมื่อมีความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการและวัตถุอย่างรวดเร็ว แต่ขาดการพัฒนาทางจิตใจ ทำให้สังคมเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว ตลอดจนการรับอิทธิพลของวัฒนธรรมตะวันตกทำให้สังคมไทยมีความผิดปกติทางเพศอยู่เป็นประจำ ซึ่งกระทบกระเทือนต่อขนบธรรมเนียมประเพณี ศีลธรรมและกฎหมายของบ้านเมือง

สมภพได้กล่าวถึงรักร่วมเพศว่า ก่อนนั้นจิตเวชศาสตร์ถือว่าเป็นโรคกามวิถถการ (sexual perversion) และจัดอยู่ในประเภท personality disorders นอกจากนี้แล้วสมภพยังได้แยก Transvestism หรือ Transvestite (บุคคลที่ชอบแต่งกายตรงข้ามกับเพศตน) , Transsexuality (กะเทย) และ Homosexuality (รักร่วมเพศ) ออกจากกันด้วย Transvestism หรือ Transvestite นั้นหมายถึง “คนที่มีความสุข ความพอใจทางเพศจากการได้แต่งตัว แต่งหน้า สวมใส่เสื้อผ้าหรือแสดงท่าทางของเพศตรงข้ามกับตน... Tranvestite นี้ไม่จำเป็นต้องเป็น homosexual เสมอไป แต่ในทางปฏิบัติแล้วเราอาจพบ transvestism ร่วมกับ fetishism และ homosexuality” ส่วนกะเทยในความหมายที่เข้าใจในปัจจุบัน สมภพเรียกว่า Transsexuality คือ “คนที่ไม่ยอมรับเพศที่แท้จริงโดยกำเนิดของตน ใช้ชีวิต แต่งตัว พฤติกรรมและบทบาทของเพศตรงข้ามตลอดเวลาเพราะมีความพึงใจว่าอารมณ์และจิตใจของเขาเป็นเพศตรงข้ามกับร่างกายอวัยวะเพศในร่างกายของเขา และมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าโดยไม่มีอะไรมาขัดขวางเขาไว้ได้ในการที่จะต้องการผ่าตัดเปลี่ยนเพศเป็นเพศตรงข้าม”

ไพรตน์สรุปว่ายังไม่มียุทธวิธีหรือปัจจัยใดที่จะอธิบายครอบคลุมถึงสาเหตุของรักร่วมเพศได้ ดังนั้นอาจเป็นไปได้ว่า ปัจจัยทางชีววิทยา ครอบครัวยุควัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม ปัจจัยทางจิตพลวัต ความขัดแย้งที่อยู่ภายในจิตใจ หรืออื่น ๆ มีส่วนร่วมกันทำให้เกิดรักร่วมเพศ^{๕๓}

สุวทนาได้กล่าวถึงการรักษาว่า โดยทั่วไปคนที่เป็นรักร่วมเพศไม่ต้องการการรักษา นอกจากจะมีปัญหาทางจิตใจหรือปัญหาทางบุคลิกภาพร่วมด้วย ส่วนการรักษานั้นมี ๒ แบบคือ จิตวิเคราะห์ ซึ่งได้ผลดีพอควรในคนที่มีความตั้งใจจะรักษา และพฤติกรรมบำบัด วิธีที่ได้ผลคือให้ผู้ป่วยดูรูปภาพที่กระตุ้นอารมณ์รักร่วมเพศ ในขณะที่เดียวกันก็ให้ได้รับความเจ็บปวดโดยการช็อคด้วยไฟฟ้าหรือให้อาเจียนโดยการฉีด apomorphine^{๕๔} จำลองได้กล่าวถึงทฤษฎีเกี่ยวกับรักร่วมเพศว่ามีหลายทฤษฎีเช่น ปัจจัยทางร่างกายของ Kallmann, ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ ของ Freud, ทฤษฎีเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม ของ Bieber และทฤษฎีเกี่ยวกับวัฒนธรรม จำลองได้กล่าวถึงวิธีการรักษา ๓ แบบด้วยกัน คือ ๑. จิตวิเคราะห์ ซึ่งต้องใช้เวลาานแต่ก็เป็นการรักษาที่ได้ผลที่สุด “ในการเปลี่ยนพฤติกรรมที่ผิดปกติ” แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าผู้ที่เข้ามารับการรักษา มักจะขอรับการรักษาเฉพาะอาการซึมเศร้า วิตกกังวล โดยไม่มีความประสงค์ที่จะเปลี่ยนพฤติกรรมทางเพศ ๒. พฤติกรรมบำบัดโดยการให้ผู้รับการรักษาดูรูปคนเพศเดียวกันซึ่งกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกทางเพศ แล้วฉีด apomorphine ให้เกิดอาการคลื่นไส้และอาเจียน หรือช็อคไฟฟ้าจนเกิดอาการเจ็บปวด ๓. การใช้ยา นิยมใช้ยาสงบประสาท (tranquilizer) ๔. จิตบำบัดกลุ่ม

ไพรตน์ได้กล่าวถึงการแก้ไขพฤติกรรมรักร่วมเพศในเด็กว่า การที่จะแก้ไขพฤติกรรมของเด็กเหล่านี้ต้องรู้สาเหตุดังที่ได้กล่าวมาแล้วและการแก้ไขในวัยอายุน้อยจะง่ายกว่าแก้ไขตอนโตแล้ว อย่างไรก็ตามไพรตน์เห็นว่าจิตแพทย์ควรตระหนักถึงความสำคัญของความประสงค์ของผู้มาขอคำปรึกษา ถ้าเป็นกลุ่มรักร่วมเพศผู้ใหญ่ที่มีปัญหาความขัดแย้งอย่างรุนแรงต้องการเปลี่ยนมาเป็นกลุ่มรักต่างเพศ และจิตแพทย์ประเมินอย่างเที่ยงธรรมแล้วว่าจะเปลี่ยน ก็คงดำเนินการรักษาตามนั้นหรือส่งไปปรึกษาผู้ที่เชี่ยวชาญด้านนี้ ในกรณีที่มาปรึกษาเรื่องอื่น ไม่มีปัญหาเรื่องรักร่วมเพศ จิตแพทย์ก็ไม่ควรบังคับหรือกดดันให้รักษาเรื่องรักร่วมเพศ และโดยส่วนใหญ่แล้วกลุ่มรักร่วมเพศไม่ต้องการการรักษา นอกจากว่าจะมีปัญหาทางจิตหรือปัญหาทางบุคลิกภาพ แต่จากการสอบถามกลุ่มรักร่วมเพศที่มีลูกว่าต้องการให้ลูกตนเองเป็นรักร่วมเพศหรือไม่ ส่วนใหญ่จะตอบว่าไม่ต้องการให้ลูกเป็นเหมือนตนเองเพราะจะพบกับปัญหามากมาย ในกรณีที่พบเด็กมีลักษณะอาจเป็นรักร่วม

^{๕๓} ไพรตน์ พุทธชาตคุณากร, “รักร่วมเพศ Homosexuality,” ใน จิตเวชศาสตร์ เล่มที่ ๑, หน้า ๑๑๓.

^{๕๔} สุวทนา อารีพรค, ความผิดปกติทางจิต (กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔), หน้า

เพศตอนโตและญาติต้องการให้รักษาเด็ก การรักษาจะเป็นการป้องกันไม่ให้เป็นที่รกร่วมเพศได้ง่ายกว่าการรักษาในผู้ใหญ่^{๕๕}

ถึงแม้ว่าโดยภาพรวมแล้วดูเหมือนว่าไพรด์นั้จะมองพฤติกรรมรกร่วมเพศไม่เป็นโรค ถ้าผู้ที่มีพฤติกรรมเช่นนี้ไม่มีปัญหาทางจิตและบุคลิกภาพ แต่ไพรด์นั้ก็ยังคงกล่าวถึงวิธีการรักษาพฤติกรรมรกร่วมเพศ ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

๑. การรักษาเด็กที่อาจเป็นที่รกร่วมเพศตอนโต โดยพยายามหาปัจจัยที่ทำให้พัฒนาการทางเพศแบบชาย-หญิงผิดปกติ และหาทางแก้ไข ถ้ายังรักษาตอนอายุน้อย จะยิ่งแก้ไขได้ง่าย แต่ตามความเป็นจริงแล้วในสหรัฐอเมริกาถ้าผู้ป่วยเป็นวัยรุ่นจะเป็นการยุ่งยากพอควรที่จะให้เข้ามารับการรักษา เพราะธรรมชาติของวัยรุ่นต้องการเป็นอิสระ ไม่ต้องการพึ่งพาผู้อื่น การเข้ามารับการรักษาเป็นการแสดงว่าต้องพึ่งพาผู้อื่น ดังนั้นจิตแพทย์อเมริกันจึงสร้างสัมพันธภาพในการรักษาแบบ longterm depth therapy ได้ค่อนข้างยาก แต่ในวัฒนธรรมไทย ไพรด์นั้มีความเห็นว่าเด็กและวัยรุ่นไทยมีการพึ่งพาครอบครัวสูงกว่าพวกอเมริกัน พ่อแม่และแพทย์ยังมีความสำคัญต่อความรู้สึกนึกคิดของเด็กและวัยรุ่นไทย ดังนั้นการรักษาน่าจะได้ผลดีกว่า

๒. การรักษากลุ่มรกร่วมเพศที่ตั้งใจจะกลับมาเป็นกลุ่มรักต่างเพศ การรักษากลุ่มนี้ได้ผลดีพอควร ในสหรัฐอเมริกาบางแห่งพบว่า อย่างน้อยหนึ่งในสามสามารถมีจินตนาการหรือตอบสนองทางเพศต่อเพศตรงข้ามได้หรือบางคนสามารถกลับมาใช้ชีวิตแบบรักต่างเพศตามปกติ บางแห่งในสหรัฐอเมริการายงานว่า การใช้วิธีพฤติกรรมบำบัดอย่างแรงได้ผลดีถึงร้อยละ ๗๕ แต่วิธีดังกล่าว Warren J. Gadpaille ยังไม่เห็นด้วยนัก เพราะถือว่าความขัดแย้งในจิตได้สำนึกที่เกี่ยวกับเรื่องรกร่วมเพศยังไม่ได้ถูกแก้ไข การรักษาส่วนใหญ่ใช้จิตวิเคราะห์, กลุ่มวิเคราะห์, พฤติกรรมบำบัด

ตัวอย่างการรักษาบางชนิด

จิตวิเคราะห์ เพื่อช่วยให้กลุ่มรกร่วมเพศได้เข้าใจความขัดแย้งภายในจิตได้สำนึกของตน อันเป็นสาเหตุให้เกิดรกร่วมเพศและสามารถเรียนรู้วิธีแก้ปัญหาด้วยตัวเอง วิธีนี้ได้ผลดีพอควรในคนที่มีความตั้งใจจะรักษา

พฤติกรรมบำบัด ให้ผู้ป่วยดูรูปภาพที่กระตุ้นอารมณ์รกร่วมเพศ ในขณะเดียวกันก็ให้ได้รับความเจ็บปวดหรือความรู้สึกไม่สบาย โดยการกระตุ้นด้วยไฟฟ้าหรือทำให้อาเจียนโดยการฉีดยาบางอย่าง

จิตบำบัดกลุ่ม คือการจัดกลุ่มคนที่เป็นที่รกร่วมเพศประมาณกลุ่มละ ๘-๑๒ คนให้มีการพบปะกันเช่นสัปดาห์ละ ๒ ครั้ง โดยมีจิตแพทย์และผู้ช่วยเป็นผู้ดำเนินกลุ่ม สมาชิกในกลุ่มจะช่วยกันแก้ปัญหาความขัดแย้งทางจิตใจ ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน มีส่วนร่วมในการช่วยเหลือกัน ฯลฯ จุดประสงค์จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงการดำเนินชีวิตกลับมาเป็นกลุ่มรักต่างเพศ

^{๕๕} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๓๑๗-๓๑๘.

การรักษาทางยา บางครั้งอาจจำเป็นต้องให้ยาเพื่อลดแรงกระตุ้นทางเพศที่รุนแรงในรักร่วมเพศชาย

๓. การรักษาปัญหาทางอารมณ์หรือบุคลิกภาพ กลุ่มนี้อาจมีปัญหาคำขัดแย้งระหว่างตนเองกับคู่รัก, เพื่อน หรือคู่ขา อาจเป็นโรคประสาท หรือมีความบกพร่องทางเพศ โดยทั่วไปการรักษาใช้วิธีการดั่งที่กล่าวมาแล้ว แต่ในบางครั้งการรักษาจะลงลึกเกี่ยวกับเรื่องปัญหาความขัดแย้งทางเพศในจิตสำนึกของตน

ถึงแม้ว่าความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคมตะวันตก โดยเฉพาะประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งมีอิทธิพลต่อวงการจิตเวชศาสตร์ในสังคมไทยเป็นอย่างมาก จะได้เปลี่ยนแปลงไปแล้วตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๓ พฤติกรรมรักร่วมเพศไม่ถือว่าเป็นโรคอีกต่อไป และไม่จำเป็นที่จะต้องบำบัดรักษา แต่ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคมไทย ยังคงมองว่ารักร่วมเพศเป็นความผิดปกติทางจิต ทั้ง ๆ ที่มีความเปลี่ยนแปลงในสังคมตะวันตก และความเปลี่ยนแปลงนี้จิตแพทย์ในสังคมไทยยอมรับ ตัวอย่างจากการอ้างอิงของสมภพ ในการจัดพิมพ์ครั้งที่ ๒ ผู้เขียนได้ลงเนื้อหาเดิมไว้ทั้งหมดแต่ได้เพิ่มภาคผนวกเกี่ยวกับรายละเอียดของการจำแนกโรคทางจิตเวชตาม ICD-9 ของ WHO (World Health Organization) ในการจำแนกโรคทางจิตเวชในประเด็นที่เกี่ยวกับรักร่วมเพศนั้น ในโลกตะวันตกยึดถือตาม องค์การอนามัยโลก WHO ที่เรียกว่า ICD และ ของสมาคมจิตแพทย์อเมริกัน (American Psychiatric Association) ที่เรียกว่า DSM ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นการจัดประเภทโรคทางจิต แต่ยังเป็นการจำแนกอย่างเป็นทางการว่าสิ่งใดบ้างที่เป็นโรคจิต DSM ตีพิมพ์ครั้งแรกในปี ค.ศ. 1952 คณะกรรมการพิเศษในการพิจารณาได้รับการสุ่มจากรายชื่อของแพทย์ในสมาคม ใน DSM-1 รักร่วมเพศเป็นหนึ่งใน Sexual Deviation และจัดอยู่ใน Sociopathic Personality Disturbance ซึ่งการจำแนกเช่นนี้เป็นต้นแบบให้กับ ICD-6 ใน DSM-2 ตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1968

ในการพิมพ์ครั้งที่ ๔ สมภพได้อ้างการจำแนกโรคของสมาคมจิตแพทย์อเมริกัน (DSM-3-R) แทนการจำแนกโรคขององค์การอนามัยโลก ICD ซึ่งแต่เดิมสมภพใช้อ้างในการพิมพ์ครั้งที่ ๒ อย่างที่ได้กล่าวไปแล้วว่าการจำแนกโรคขององค์การอนามัยโลก ก็ได้อาศัยการจำแนกของสมาคมจิตแพทย์อเมริกันเป็นต้นแบบ โดยเฉพาะในเรื่องของรักร่วมเพศ ถึงแม้ว่าในการพิมพ์ครั้งที่ ๒ ซึ่งสมภพอ้างการจำแนกโรคตามองค์การอนามัยโลก ICD-9 ซึ่งในขณะนั้น รักร่วมเพศ ไม่ถือว่าเป็นโรคจิตที่จัดอยู่ในประเภท Sexual Deviation แล้ว ตามการจำแนกของสมาคมจิตแพทย์อเมริกันใน DSM-2 ปี พ.ศ. ๒๕๑๑ และ ICD-9 ที่สมภพอ้างก็ใช้การวินิจฉัยของ DSM เป็นต้นแบบ แต่สมภพก็ยังจัด homosexual เป็น Sexual Deviation ทั้งนี้ทั้งนั้นไม่ได้หมายความว่าสมภพไม่ได้ตระหนักถึงความเปลี่ยนแปลงในการจำแนกโรคขององค์การอนามัยโลก สมภพได้กล่าวถึงความเปลี่ยนแปลงนี้ แต่ก็ยังจัด homosexual ให้อยู่ในประเภท Sexual Deviation และเพิ่งจะเปลี่ยนแปลงโดยการนำเอา homosexual และ transsexual ออกจาก Sexual Deviation ในการพิมพ์ครั้งที่ ๔ พ.ศ. ๒๕๓๓ หลัง

จากการจำแนกของสมาคมจิตแพทย์อเมริกัน ๒๒ ปี และหลังจากการพิมพ์ครั้งที่ ๒ ๕ ปี อย่างไรก็ตามจิตแพทย์เหล่านี้ยังคงกล่าวถึงการบำบัดรักษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าในความคิดของจิตแพทย์เหล่านี้ พฤติกรรมรักร่วมเพศยังคงเป็นความผิดปกติทางจิตที่สามารถรักษาให้หายได้

สมภพกล่าวว่าจากการวินิจฉัยของสมาคมจิตแพทย์อเมริกัน พฤติกรรมรักร่วมเพศไม่ถือเป็นความผิดปกติหรือวิตถารอีกต่อไป สำหรับคนที่เป็นรักร่วมเพศถ้าไม่มีปัญหาที่เกิดขึ้นจากพฤติกรรมนั้น ก็ไม่ถือว่าเป็นความผิดปกติ จะถือเป็นความผิดปกติก็ต่อเมื่อพฤติกรรมรักร่วมเพศนำมาซึ่งปัญหายุ่งยากทางจิต ปัญหาการดำรงชีวิต หรือปัญหาทางอารมณ์ ฯลฯ อย่างไรก็ตามยังคงมองว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศนั้น เป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมือนคนทั่วไป และแพทย์สามารถที่จะรักษาให้หายจากร่วมเพศได้^{๕๖} ส่วนสุวัทนา กล่าวเช่นเดียวกับสมภพว่าโดยทั่วไปไม่ต้องการรักษา นอกจากจะมีปัญหาทางจิตใจหรือปัญหาทางบุคลิกภาพ แต่สุวัทนาก็ได้กล่าวถึงวิธีการรักษาไว้ ๒ แบบคือ รักษาแบบจิตวิเคราะห์ และพฤติกรรมบำบัด^{๕๗} ไพรัตน์กล่าวถึงการรักษาพฤติกรรมรักร่วมเพศไม่ต่างจากสมภพ และสุวัทนา แต่ไพรัตน์ได้แยกพฤติกรรมรักร่วมเพศในวัยเด็ก ออกจาก พฤติกรรมรักร่วมเพศตอนโต และกล่าวว่าการรักษาพฤติกรรมรักร่วมเพศในวัยเด็กจะรักษาได้ง่ายกว่าการรักษาพฤติกรรมรักร่วมเพศตอนโตแล้ว พฤติกรรมรักร่วมเพศยังคงเป็นโรคทางจิตหรือบุคลิกแปรปรวน ถ้าได้รับการบำบัดรักษาอย่างถูกต้อง และได้รับความร่วมมือจากผู้ป่วยแล้วก็สามารถที่จะรักษาพฤติกรรมรักร่วมเพศให้หายได้ ไพรัตน์เองก็ยังมองว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นโรคดังจะเห็นได้จากกรกล่าวถึงการรักษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ และระบุว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศในวัยเด็กสามารถที่จะรักษาให้หายได้ มากกว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศในวัยรุ่น และวัยผู้ใหญ่ ในตอนท้าย ไพรัตน์ยังได้นำตัวอย่างผู้ป่วยที่เคยตีพิมพ์ในหนังสือ กามวิปริต ของ ศ.พ.ญ. สุวัทนา อารีพรค มาประกอบด้วย^{๕๘}

ในประเด็นเรื่องความรู้ทางการแพทย์เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคมไทยที่ไม่เปลี่ยนแปลง ถึงแม้ว่าในวันตกโดยเฉพาะในประเทศสหรัฐอเมริกา สมาคมจิตแพทย์อเมริกันไม่ถือว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นโรคจิตตั้งแต่ปีพ.ศ. ๒๕๑๗ สุไลพร ชลวิไล ผู้ประสานงานโครงการวิจัยกลุ่มอาจารย์ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ว่าในสังคมไทยมีคนเพียงจำนวนน้อยที่สนใจเรื่องนี้อย่างจริงจัง นอกจากผู้ที่ต้องเข้ามาเกี่ยวข้องโดยตรงเช่นจิตแพทย์ หรือผู้ที่มีญาติพี่น้องมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

^{๕๖} สมภพ เรื่องตระกูล, และคณะ. คู่มือจิตเวชศาสตร์ พิมพ์ครั้งที่ ๒, หน้า ๒๖๗.

^{๕๗} สุวัทนา อารีพรค, ความผิดปกติทางจิต, หน้า ๑๘๑.

^{๕๘} ไพรัตน์ พฤษชาติคุณากร, “รักร่วมเพศ Homosexuality,” ใน จิตเวชศาสตร์ เล่มที่ ๑, หน้า ๑๑๗-

ในสังคมไทยคนที่สนใจเรื่องความรักเพศเดียวกันอย่างจริงจัง (เน้นว่า อย่างจริงจัง) และแสดงความสนใจว่าตนเองอยากเข้าใจเรื่องนี้ (หรือแม้แต่ออกมาต่อต้านเสียงดัง ๆ) ค่อนข้างมีน้อย คือเพราะมันอาจไม่ได้มาเกี่ยวข้องกับหรือมากระทบกับชีวิตของตัวเองโดยตรง นอกจากว่าคนในครอบครัว (ที่สำคัญคือคนที่ เป็นพ่อแม่ ผู้ปกครอง) หรือคนรอบข้าง เพื่อนฝูงของเขาเป็นคนรักเพศเดียวกันเขาถึงอาจจะสนใจมากขึ้น หรือไม่ก็เขาจำเป็นต้องสนใจมันบ้าง เพราะอาชีพเขาเกี่ยวข้องกับคนกลุ่มนี้ เช่นจิตแพทย์ นักจิตวิทยา หรือนักให้คำปรึกษาด้านสุขภาพจิต ซึ่งในตำราที่เขาเรียน (เก่า ๆ ที่ยังคงใช้มาจนถึงปัจจุบัน) ก็บอกแต่ว่าคนกลุ่มนี้เป็น โรคจิต เป็นปัญหาสังคมที่ต้องแก้ไข^{๕๕}

ถึงแม้ว่าหลักฐานตำราจิตเวชศาสตร์และบทความที่เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศที่ยังคงแสดงท่าทีว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศยังคงเป็น โรคจิต และสามารถที่จะรักษาให้หายได้ สุไลพรกล่าวว่ามีจิตแพทย์อีกกลุ่มหนึ่งที่ยอมรับว่าความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคมตะวันตกได้เปลี่ยนไปแล้ว พฤติกรรมรักร่วมเพศไม่ได้เป็น โรคจิต และไม่จำเป็นที่จะต้องบำบัดรักษา “เช่นไปถามหมอเป็น คน ๆ สำหรับคนที่เขาเข้าใจว่าวิชาการมันเปลี่ยนเขาก็จะบอกว่าตัวเองก็เข้าใจตั้งนานแล้วว่าไม่ใช่โรคจิต”^{๖๐} แต่ “เสียง” ของจิตแพทย์กลุ่มนี้มักจะไม่ถูกนำไปขยาย ถึงแม้ว่าจะมีการสัมภาษณ์จิตแพทย์กลุ่มนี้ออกทางสื่อต่าง ๆ ด้วยเช่นกัน

ที่จริงอยากบอกว่า จากการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งจากตำรา (จิตแพทย์, จิตวิทยา, การให้ความรู้เรื่องเพศ) จากสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ พบว่า เรามักจะคิดว่าสังคมไทยส่วนใหญ่มองเรื่องนี้ในแง่ลบอย่างเดียวนั้นคือไม่ยอมรับ มองว่าผิดปกติ เป็น โรคจิต แต่ที่จริงแล้วตลอดเวลาที่ผ่านมามันมีข่าวสารหลายชิ้นที่บอกว่าเรื่องนี้ไม่ได้เป็น โรคจิต รวมถึงการให้สัมภาษณ์ของจิตแพทย์หลายท่านที่ยืนยันว่าข้อมูลทางวิชาการเปลี่ยนแล้วด้วย เพียงแต่ว่าเสียงเหล่านี้อาจจะ เป็นเสียงส่วนน้อย และแต่ละคนก็ไม่ได้พูดในนามของสถาบันทางวิชาการด้านนี้ แต่จะค่อนข้างพูดในนามส่วนตัวมากกว่า^{๖๑}

^{๕๕} สัมภาษณ์ สุไลพร ชรวีไล, ผู้ประสานงาน โครงการวิจัย กลุ่มอาจารย์, ๒ เมษายน ๒๕๔๖.

^{๖๐} เรื่องเดียวกัน.

^{๖๑} เรื่องเดียวกัน.

นอกจากนี้แล้วกรมสุขภาพจิตหน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบในเรื่องนี้โดยตรงไม่ได้ให้ความสำคัญกับประเด็นดังกล่าว ซึ่งสุโลพรเห็นว่าอาจจะเนื่องมาจากประเด็นเรื่องเพศในสังคมไทยมักจะเป็นเรื่องที่ไม่นำมาพูดกันอย่างเปิดเผย ประกอบกับเรื่องรักร่วมเพศไม่ใช่เพียงเรื่องเดียวที่อยู่ในความรับผิดชอบของกรมสุขภาพจิต ยังมีปัญหาอื่น ๆ อีกที่มีความสำคัญเทียบเท่า หรืออาจจะสำคัญมากกว่าเรื่องพฤติกรรมรักร่วมเพศ

คงจะเป็นเรื่องยากที่จะให้กรมสุขภาพจิตออกนโยบายเกี่ยวกับเรื่องนี้ออกมาโดยตรง เพราะที่คิดว่าเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องสำคัญที่สุด หรือถือเป็นสำคัญสำหรับเขา อย่าว่าแต่เรื่องคนรักเพศเดียวกันเลย แม้แต่การให้ข้อมูลความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ ก็เป็นปัญหาของเจ้าหน้าที่ที่ทำงานเรื่องนี้ คงเพราะสังคมไทยไม่คุ้นเคยกับการเปิดเผย หรือพูดเรื่องเพศ มองว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องส่วนตัว เพิ่งจะมาในระยะหลังนี้เองที่มีการพูดถึงเรื่องนี้มากยิ่งขึ้น^{๖๒}

ดังนั้นจึงดูเหมือนว่าความรู้อย่างเป็นทางการเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศที่ว่ามีความผิดปกติทางจิตที่ควรจะได้รับ การบำบัดรักษา ยังคงดำรงอยู่ในความทรงจำของคนส่วนใหญ่ มากกว่าความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในสังคมตะวันตกที่รู้จักอยู่ในแวดวงแคบ ๆ ของจิตแพทย์และผู้ที่ทำงานเกี่ยวกับด้านนี้จริงจัง

ความรู้ทางด้านจิตเวชศาสตร์ที่ยังคงมองว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นโรคจิต ที่ควรจะได้รับ การบำบัดรักษาเหล่านี้ มีอิทธิพลต่อความเข้าใจพฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคมไทยคงจะเห็นได้จากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕ ได้ให้ความหมายของคำว่ากะเทยเพิ่มเติมจากฉบับ พ.ศ. ๒๔๕๓ ว่า “...คนที่มีจิตใจและกิริยาอาการตรงข้ามกับเพศของตน”^{๖๓} ส่วนคำว่า กามวิตถาร พจนานุกรมฉบับนี้ให้ความหมายไว้ว่า “การประกอบกามกิจที่ผิดปรกติวิสัย เช่น รักร่วมเพศ, การทรมานตนหรือผู้อื่นก่อนหรือในระหว่างร่วมเพศ”^{๖๔}

คำอธิบายของวงการแพทย์ต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศยังไม่เปลี่ยนไปมากนัก หนังสือ คู่มือจิตเวชศาสตร์สำหรับแพทย์ทั่วไป จัดทำโดยคณะแพทย์โรงพยาบาลจิตเวชขอนแก่น โดยมี นพ. วิวัฒน์ ยถาภูพานนท์, นพ. พันธศักดิ์ วราอัศวปติ, นพ. อภิชัย มงคล และ นพ. ทวี ตั้งเสรี เป็น

^{๖๒} เรื่องเดียวกัน.

^{๖๓} ราชบัณฑิตยสถาน, พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕ พิมพ์ครั้งที่ ๖ (กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, ๒๕๓๕), หน้า ๗๐.

^{๖๔} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๘๘.

บรรณาธิการ ในปี พ.ศ. ๒๕๓๖ ในบทที่ ๑๒ ว่าด้วยความผิดปกติทางเพศ ซึ่งเขียนโดย พันธศักดิ์ และทวี ไม่ได้กล่าวถึงรักร่วมเพศและกะเทย แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าในการกล่าวถึง “กามวิตถาร” (Paraphilias) มีลักษณะคล้ายกับ “คำอธิบาย” ที่ใช้กับรักร่วมเพศในงานของจิตแพทย์คนอื่น ๆ ก่อนหน้านี้

ผู้ที่เป็นกามวิตถารจะมีแรงขับเคลื่อนทางเพศ, จินตนาการหรือการปฏิบัติทางเพศไม่เหมือนคนธรรมดาทั่ว ๆ ไป มีลักษณะแปรปรวน หรือแปลกประหลาด มักพบในชายมากกว่าหญิง ยังไม่ทราบสาเหตุที่แท้จริง ผู้ป่วยรายนั้นอาจมีความผิดปกติทางชีววิทยาบางอย่าง เช่นคลื่นสมองผิดปกติ ฮอร์โมนผิดปกติ ซึ่งความผิดปกติทางชีววิทยาจัดเป็นปัจจัยแนวโน้มที่จะทำให้คน ๆ นั้นผิดปกติ ส่วนปัจจัยกระตุ้นให้แสดงความผิดปกติออกมาคือ ปัจจัยทางจิตวิทยา เช่น การเลี้ยงดูดูอย่างไม่สนใจหรือไม่เหมาะสม ทฤษฎีจิตวิเคราะห์กล่าวว่า ผู้ป่วยเหล่านี้มีการหยุดนิ่งของการพัฒนาการ (fixation) ที่ระยะใดระยะหนึ่งระหว่างพัฒนาการทางเพศ (psychosexual development) หรือผู้ป่วยพยายามที่จะตัดความกลัวต่อการถูกตอน (castration anxiety) ทฤษฎีการเรียนรู้กล่าวว่า ผู้ป่วยจะเรียนรู้การตื่นตัวทางเพศที่ผิดปกติตั้งแต่วัยเด็ก และต่อมาถูกวางเงื่อนไขให้เกิดการเรียนรู้ต่อไป^{๖๕}

กามวิตถารที่ พันธศักดิ์ และ ทวี กล่าวถึงนี้ประกอบด้วย Excretory paraphilias (การถ่ายอุจจาระหรือปัสสาวะบนผู้อื่น), Exhibitionism, Fetishism, Frotteurism, Pedophilia (มีกิจกรรมทางเพศกับเด็กที่อายุต่ำกว่า ๑๓ ปี), Masochism, Sadism และ Tranvestic Fetihism ซึ่งรักร่วมเพศเองก็เคยถูกจัดให้อยู่ใน “ความผิดปกติ” กลุ่มนี้ด้วย

ในปี พ.ศ. ๒๕๓๗ วันทนีย์ วาสิกะสิน ได้เขียนหนังสือเรื่อง ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเพศศึกษา วันทนีย์ยังคงจัดรักร่วมเพศไว้ในหมวดการเบี่ยงเบนทางเพศหรือกามวิปริต (sexual deviations or paraphillias) โดยอ้างถึงงานของ สุวทนา อารีพรรค เรื่อง “กามวิปริต” ซึ่งตีพิมพ์ในปี พ.ศ. ๒๕๒๕ วันทนีย์ได้กล่าวถึงการเบี่ยงเบนทางเพศหรือกามวิปริตว่าเป็นภาวะที่มีความสนใจทางเพศต่อบุคคลหรือวัตถุทั้งที่เกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องกับการร่วมเพศ ในลักษณะที่แปลกประหลาดไม่

^{๖๕} วิวัฒน์ ยถาภูษานนท์, และคณะ, คู่มือจิตเวชศาสตร์สำหรับแพทย์ทั่วไป (ขอนแก่น : โรงพยาบาลจิตเวชขอนแก่น, ๒๕๓๖).

เหมาะสม และส่งผลให้ผู้ถูกระทำทางเพศได้รับอันตรายทางกายและจิตใจ และการเบี่ยงเบนทางเพศแบ่งออกได้เป็น ๓ ประเภท คือ

๑. การมีพฤติกรรมไม่สอดคล้องกับเพศของตน หรือที่เรียกว่ากะเทย ได้แก่

- รักร่วมเพศ (homosexuality)
- การชอบแต่งตัวเป็นเพศตรงข้าม หรือลัทธิเพศ (transvestism)
- ความต้องการแปลงเพศ (transsexualism)

๒. พวกที่ผิดปกติในการเลือก คน สัตว์ สิ่งของ เป็นคู่สัมพันธ์ทางเพศ

๓. การมีพฤติกรรมผิดปกติในวิธีปฏิบัติทางเพศ ได้แก่ การชอบแอบมอง การชอบดูไกลอวัยวะเพศของตนกับเพศตรงข้าม ฯลฯ

วันทนียกล่าวถึงแม้ว่าลักษณะภายนอกอาจจะบอกไม่ได้ว่าใครเป็นรักร่วมเพศ แต่ก็มีลักษณะทั่ว ๆ ไปที่สังเกตได้ เช่น พวกที่มีบทบาทเป็นฝ่ายกระทำ (ชายหรือคิง) อาจมีรูปร่างใหญ่ มีกล้ามเนื้อเป็นมัด ในขณะที่พวกที่มีบทบาทเป็นฝ่ายถูกระทำ (หญิงหรือควีน) อาจมีท่าทางกระตุ้งกระติ้งเกินกว่ากรีธาของหญิงทั่วไป วันทนียยังกล่าวอีกว่าความเข้าใจของสังคมที่มีต่อรักร่วมเพศเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ และในปัจจุบันมีแนวโน้มที่จะถือว่าเป็นรสนิยมหรือความพอใจส่วนตัวของแต่ละคน ไม่ใช่ความผิดปกติทางจิต トラบโดที่ไม่เป็นเหตุให้เกิดปัญหาทางสุขภาพจิต แต่สำหรับวันทนียเองนั้นยังคงเข้าใจว่าเป็นความผิดปกติ ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เพราะวันทนียได้กล่าวถึงสาเหตุและการรักษาการเป็นรักร่วมเพศไว้ด้วย ในครั้งนี้วันทนียกล่าวถึงสาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศว่า

๑. ทางจิตใจ เกิดจากการอบรมเลี้ยงดูและพัฒนาการทางจิตใจ เป็นการอบรมเลี้ยงดูที่ผิดเพศ เนื่องจากพ่อแม่ไม่ต้องการเพศที่แท้จริงของเด็ก หรือความสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับพ่อแม่ที่เป็นเพศเดียวกันไม่ได้ ทำให้เด็กไม่สามารถลอกเลียนลักษณะและบทบาททางเพศที่ถูกต้องเหมาะสมได้ การที่พ่อแม่ทะเลาะกันเป็นประจำหรือเคยเห็นพ่อแม่ร่วมเพศกัน เกิดความเข้าใจผิดว่าพ่อกำลังทำร้ายแม่ อาจทำให้เด็กเกลียดกลัวชีวิตรักต่างเพศ หรือในช่วงวัยรุ่นเคยมีประสบการณ์ผิดหวังในความรัก ทำให้หลีกเลี่ยงรักต่างเพศหันมาชอบเพศเดียวกัน

๒. ทางกาย เช่น พันธุกรรมหรือฮอร์โมนเพศ แต่ยังไม่พบหลักฐานยืนยันชัดเจน

ส่วนการบำบัดรักษานั้นวันทนียกล่าวว่าโดยทั่วไปแล้วไม่ต้องการการรักษาจนกว่าจะมีปัญหาในการปรับตัว หรือเกิดปัญหาทางอารมณ์หรือบุคลิกภาพ และการรักษานั้นแบ่งออกได้เป็น ๒ ระยะ คือ การรักษาปัญหาทางอารมณ์หรือบุคลิกภาพ โดยให้ยาคลายกังวลหรือยาต้านเศร้าร่วมกับการทำจิตบำบัด และรักษาพฤติกรรมร่วมเพศเมื่อผู้ป่วยมีความตั้งใจอย่างจริงจัง โดยการทำจิตวิเคราะห์และพฤติกรรมบำบัด

นอกจากตำราจิตเวชศาสตร์แล้วงานวิจัยทางด้านจิตวิทยาก็มีส่วนสนับสนุนความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ และด้วยข้อมูลอย่างละเอียดของผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศที่สอดคล้องกับทฤษฎีที่กล่าวถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศในตำราจิตเวชศาสตร์

ในปีพ.ศ. ๒๕๒๐ ณรงค์ศักดิ์ ตะละภักดิ์, ดวงมัลย์ เริกสำราญ และ วันชัย ไชยสิทธิ์ ได้เขียนบทความเรื่อง *ครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็กกับปัญหารักร่วมเพศ* ใน *วารสารจิตวิทยาคลินิก* งานชิ้นนี้เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณ ใช้ข้อมูลจากผู้ที่เข้ามาขอรับการรักษาจากศูนย์สุขวิทยาจิตในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๑๕-๒๕๑๙ ผู้เขียนมีกรอบความคิดอยู่แล้วว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็น “ความวิปริต” และเป็น “ปัญหาของสังคมไทย” ในขณะนั้น ดังจะเห็นได้จากวัตถุประสงค์ในการศึกษาว่าเพื่อทราบลักษณะของครอบครัวและวิธีการเลี้ยงดูในวัยเด็กของกลุ่มรักร่วมเพศ และอิทธิพลที่มีต่อผู้มีปัญหารักร่วมเพศ และ นำผลสำรวจไปใช้ป้องกันปัญหารักร่วมเพศแต่ต้นมือ^{๖๖}

ผลการศึกษาวินิจฉัยแสดงให้เห็นว่าทฤษฎีสิ่งแวดล้อมมีบทบาทอย่างมากในการทำให้เกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศไม่ว่าจะเป็นการเลี้ยงดูในวัยเด็ก ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อ แม่ และเด็ก จำนวนพี่น้องในครอบครัว หรือแม้แต่การถูกล่อลวงให้มีความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศในวัยเด็กและที่พิเศษไปกว่างานอื่น ๆ ก่อนหน้านี้จากข้อสังเกตของผู้เขียนที่ว่า ผลจากการศึกษาพบว่าพ่อแม่มีเชื้อชาติไทยมากที่สุด

ดังนั้นตัวเลขนี้จึงเป็นที่น่าสนใจว่าน่าจะมีอะไรบางอย่างใน

วัฒนธรรมไทยที่สนับสนุนให้เด็กมีปัญหารักร่วมเพศโดยไม่รู้ตัวได้หรือไม่ เช่น การห้ามคบเพื่อนต่างเพศในขณะที่อยู่ในวัยเรียน แต่ไม่ห้ามที่จะให้ไปเที่ยวกินอยู่หลับนอนกับเพื่อนเพศเดียวกัน การมีโรงเรียนแยกเพศหญิง เพศชาย ไม่ปะปนกันหรือโรงเรียนประจำที่มีเฉพาะชายหรือหญิงเป็นต้น^{๖๗}

นอกจากนี้แล้วยังได้เสนอแนะอีกว่าความยากจนไม่ใช่สาเหตุของปัญหารักร่วมเพศ แต่ดูเหมือนว่าการเสนอแนะเช่นนี้จะขัดกับข้อเท็จจริงที่ว่ามีรักร่วมเพศเป็นจำนวนมากที่มีฐานะยากจนเขียนจดหมายเข้ามาปรึกษาปัญหาในคอลัมน์ตอบปัญหาของโก๋ปากน้ำ ในนิตยสาร *แปลก*^{๖๘}

^{๖๖} ณรงค์ศักดิ์ ตะละภักดิ์, และคณะ. “ครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็กกับปัญหารักร่วมเพศ,” *จิตวิทยาคลินิก*, ๙, ๑ (เมษายน ๒๕๒๐) : ๒๕.

^{๖๗} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๒๗.

^{๖๘} Peter Jackson, *Dear Uncle Go : Male Homosexuality in Thailand* (Bangkok : Bua Luang Books ,1995).

งานวิจัยของณรงค์ศักดิ์ และคณะชิ้นนี้ได้รับการอ้างอิงบ่อยครั้งในงานวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องรักร่วมเพศ นอกจากนี้แล้วงานวิจัยชิ้นนี้ยังทำให้ทฤษฎีสิ่งแวดล้อมมีความน่าเชื่อถือมากขึ้นด้วยมีตัวอย่างของผู้ที่มีประสบการณ์ที่สอดคล้องกับการอธิบายของทฤษฎีดังกล่าว ประกอบกับเป็นผลจากงานวิจัยที่เป็นวิชาการคู่มือมีความน่าเชื่อถือด้วยอำนาจของความรู้ที่เกิดพร้อมกับความเป็นวิชาการ สอดคล้องกับความเชื่อของคนในสังคมที่มีอยู่ก่อนแล้ว งานวิจัยชิ้นนี้จึงได้รับการอ้างอิงบ่อยครั้ง

๔.๒.๑ หนังสือเพศศึกษา และบทความในวารสารการแพทย์สำหรับบุคคลทั่วไป

ถึงแม้ว่าตำราจิตเวชศาสตร์จะมีความสำคัญในฐานะที่เป็นฐานความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคมไทย แต่ตำราจิตเวชศาสตร์ก็มีลักษณะที่เป็น “ตำรา” คือเผยแพร่อยู่ในแวดวงวิชาการทางการแพทย์ และคนกลุ่มหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพดังกล่าว การขยายตัวของความรู้ทางการแพทย์ต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศที่ขยายวงกว้างออกไปคือการผลิตซ้ำความรู้เหล่านี้ผ่านบทความในวารสารการแพทย์สำหรับบุคคลทั่วไป และหนังสือเพศศึกษา ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อรับรู้ของคนในสังคมในวงกว้างกว่าในตำราจิตเวชศาสตร์ นอกจากนี้จะเป็นการผลิตซ้ำความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคมไทยแล้ว งานวิจัยและหนังสือเพศศึกษายังเป็นการสนับสนุนสมมุติฐาน หรือทฤษฎีต่าง ๆ ที่กล่าวถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศในตำราจิตเวชศาสตร์ด้วย

หนังสือเพศศึกษาและบทความในวารสารการแพทย์สำหรับบุคคลทั่วไปที่จะกล่าวถึงได้แก่ หนังสือเพศศึกษา (๒๕๒๑) ของสุชาติ และวรรณิ โสมประยูร บทความเรื่องเพศใกล้หมอตอนไฮโมเซ็กชวล (๒๕๒๑) ของอุดมศิลป์ ศรีแสงนาม ที่ตีพิมพ์ในนิตยสารใกล้หมอ

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๑ อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม ได้เขียนเกี่ยวกับเรื่องรักร่วมเพศลงในนิตยสารใกล้หมอบทความนี้กล่าวถึงรักร่วมเพศในลักษณะทั่ว ๆ ไปมากกว่าที่จะเป็นการให้ความรู้ทางการแพทย์ที่เกี่ยวกับรักร่วมเพศอย่างที่เคยปรากฏในงานของจิตแพทย์คนอื่น ๆ โดยรวมแล้วดูเหมือนว่าอุดมศิลป์เองจะไม่ได้มองว่ารักร่วมเพศเป็นความวิปริต หรือผิดปกติ แต่ด้วยลักษณะภาษาที่ใช้ก็แสดงให้เห็นว่าผู้เขียนเองก็ยังมองว่ารักร่วมเพศเป็นความผิดปกติทางจิตอย่างหนึ่งที่จะได้รับการรักษาและป้องกัน

อุดมศิลป์ได้กล่าวถึงการที่สมาคมจิตแพทย์อเมริกันได้มีการประชุมอภิปรายเรื่องรักร่วมเพศในปี พ.ศ. ๒๕๑๗ และได้ประกาศไม่ถือว่ารักร่วมเพศเป็นโรคจิต และเรียกชื่อใหม่ว่า Sexual Orientation Disturbances คือเป็นผู้ที่มีความผันแปรทางเพศ แต่ไม่ถือว่าเป็นโรคจิตหรือผิดปกติ ผู้ที่มีความสนใจในเพศเดียวกับตน แต่ไม่มีปัญหาอะไรเกิดขึ้นจากพฤติกรรมนั้น และไม่ต้องการเปลี่ยนแปลงทัศนคติหรือพฤติกรรมอันนั้น ไม่ถือว่าเป็นความผิดปกติดังเช่นความคิดเดิม แต่จะถือว่ารักร่วมเพศนั้นผิดปกติต่อเมื่อการเป็นรักร่วมเพศทำให้เกิดปัญหายุ่งยากทางจิตใจ ปัญหาในการ

ดำรงชีวิต เกิดความคับข้องใจ เกิดปัญหาทางอารมณ์ มีอาการซึมเศร้า เบื่อชีวิต คิดฆ่าตัวตาย หรือไม่พอใจในสภาพโอโมเซ็กชวลของตัวเอง ในกรณีนี้แพทย์จะพิจารณาว่าสมควรจะรักษาหรือไม่ หลังจากพูดคุยปรึกษาทำความเข้าใจถึงปัญหาของผู้ป่วยแล้ว จึงจะกำหนดเป้าหมายของการรักษา เช่น ช่วยแนะนำวิธีแก้ไขปัญหาที่เดือดร้อนอยู่ หรืออาจจะช่วยรักษาให้หายจากร่วมเพศเลย

นอกจากงานวิชาการที่ให้คำอธิบายพฤติกรรมรักร่วมเพศที่ผลิตขึ้นโดยแพทย์แล้ว หนังสือเพศศึกษาก็เป็นอีกส่วนหนึ่งในการตอกย้ำ “ความผิดปกติ” ของพฤติกรรมรักร่วมเพศ ในหนังสือ เพศศึกษา ของ สุชาติ และ วรณี โสมประยูร ในปี พ.ศ. ๒๕๒๑ ได้กล่าวถึงรักร่วมเพศไว้ในบทที่ว่าด้วยความผิดปกติทางเพศ และจัดให้อยู่ในกลุ่มของ “กามวิปริต” ซึ่งในกลุ่มนี้จะมี กามตายด้าน, ตันหาจัด (Satyriasis หรือ Nymphomania), หลงรักตัวเอง (Narcissism) สุชาติ และวรณีกล่าวถึงความผิดปกติทางเพศว่าเป็นพฤติกรรมที่ไม่เป็นไปตามธรรมชาติ ไม่สอดคล้องกับประเพณีและวัฒนธรรม และมีพฤติกรรมหรือความประพฤติที่นอกกลุ่มนอกทาง หรือแตกต่างจากคนอื่น อันเป็นผลมาจากบุคลิกภาพเกี่ยวกับเรื่องเพศที่บิดเบือน และเป็นสาเหตุมาจากทางด้านจิตใจเป็นส่วนใหญ่ ความผิดปกตินี้จะทำให้มีความรู้สึกทางเพศ ตลอดจนท่าทีของความประพฤติหรือการปฏิบัติที่แสดงออกเกี่ยวกับเรื่องเพศหรือเพศสัมพันธ์ เป็นไปอย่างไม่เหมาะสมสิ่งเหล่านี้อาจนำความเดือดร้อนมาสู่สังคมได้เสมอ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าความผิดปกติแบบนี้จะเป็นโรคจิตหรือโรควิกลจริต เนื่องจาก “ผู้ที่มีความผิดปกติทางเพศยังคงสามารถติดต่อกับโลกแห่งความเป็นจริงได้ รู้จักหน้าที่ และมีความรับผิดชอบ และสามารถปรับปรุงตัวเองได้เช่นเดียวกันหรือใกล้เคียงกับคนปกติ”^{๖๕}

สุชาติและวรณีได้กล่าวถึงรักร่วมเพศ (Homosexual หรือ Lesbian) ว่าหมายถึง “การมีความรู้สึกทางเพศหรือกามารมณ์ต่อบุคคลในเพศเดียวกัน และชอบสมสู่หรือร่วมเพศกับบุคคลในเพศเดียวกัน...พวกรักร่วมเพศยังมีบุคลิกภาพโดยทั่วไปแตกต่างจากคนปกติหรือรักต่างเพศ (Heterosexual) อย่างเห็นได้ชัด ทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ...” และได้แบ่งรักร่วมเพศออกเป็น ๓ ประเภทคือ

๑. พวกที่มีร่างกายและจิตใจตรงกันข้ามกับเพศของตัวเอง ในกลุ่มนี้พบในเพศชายมาก และเรียกว่า “กะเทย”
๒. พวกที่มีร่างกายและจิตใจเป็นผู้ชายหรือเป็นผู้หญิงแต่รักเพศเดียวกัน ในกลุ่มนี้พบในเพศหญิงมาก
๓. พวกที่มีทั้งรักร่วมเพศและรักต่างเพศอยู่ในบุคคลเดียวกัน หรือ Bisexual เป็นผู้ที่มีอาการรักร่วมเพศไม่รุนแรงนัก และพบได้ในทั้งเพศชายและหญิงในปริมาณที่เท่า ๆ กัน

^{๖๕} สุชาติ และวรณี โสมประยูร, เพศศึกษา (กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๒๑), หน้า ๑๑๕.

การแสดงพฤติกรรมทางเพศของพวกกรักร่วมเพศประเภทต่าง ๆ เหล่านี้ อาจมีได้หลายระดับด้วยกัน ตั้งแต่พฤติกรรมทางเพศธรรมดา เช่น การแสดง ความใกล้ชิดสนิทสนม การเกี่ยวพาราสี ไปจนกระทั่งถึงการสมสู่หรือร่วมเพศ และโอกาสที่พวกกรักร่วมเพศจะแสดงพฤติกรรมทางเพศก็เช่นเดียวกัน อาจจะเป็นการชั่วคราวหรือเป็นการถาวรก็ได้ แต่ถ้าเป็นพวกที่มีอาการมากก็จะกระทำ เป็นประจำหรือติดเป็นนิสัย^{๑๐}

สาเหตุของความผิดปกตินี้เกิดจากความไม่สมดุลระหว่างร่างกายและจิตใจในเรื่องเพศ เนื่องจากความเจริญเติบโตของร่างกายทางเพศ (Biosexual development) เป็นไปตามปกติ แต่ความเจริญเติบโตของจิตใจทางเพศ (Psychosexual development) ไม่เป็นไปตามปกตินั่นเอง ซึ่งสาเหตุของความผิดปกติทางด้านจิตใจนี้เชื่อกันว่าเกิดจากสาเหตุหลายอย่าง แต่สาเหตุที่สำคัญที่สุด ได้แก่ ความผิดปกติในการเลี้ยงดูเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในระหว่างวัย ๓-๖ ขวบ สำหรับกรรมพันธุ์นั้นมีส่วนเกี่ยวข้องกับน้อยมาก

หนังสือ เพศศึกษา ของ สุชาติ และ วรณี โสมประยูร ได้รับการตีพิมพ์ครั้งที่ ๔ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๑ แต่เนื้อหากลับไม่มีการเปลี่ยนแปลงแม้แต่น้อย สิ่งที่เปลี่ยนคือสถิติการรับแจ้งความคดีที่เป็นความผิดเกี่ยวกับเรื่องเพศ พ.ศ. ๒๕๓๕-๒๕๓๘ ซึ่งในการพิมพ์ครั้งแรกนั้น เป็นสถิติของปี พ.ศ. ๒๕๑๐-๒๕๑๘ สุชาติ และวรณี ยังคงมองว่า “กรักร่วมเพศยังมีบุคลิกภาพโดยทั่วไปแตกต่างจากคนปกติหรือรักต่างเพศ (Heterosexual)”^{๑๑} และยังคงคิดว่า “โอกาสที่พวกกรักร่วมเพศจะแสดงพฤติกรรมทางเพศก็เช่นเดียวกัน อาจจะเป็นการชั่วคราวหรือเป็นการถาวรก็ได้ แต่ถ้าเป็นพวกที่มีอาการมากก็จะกระทำเป็นประจำหรือติดเป็นนิสัย”^{๑๒} และยังคงคิดว่า “คนเป็นกะเทยหรือพวกกรักร่วมเพศก็เพราะบุคคลนั้นมีความผิดปกติทางด้านจิตใจอันเกี่ยวกับเพศ”^{๑๓}

หนังสือที่ใช้อ้างอิงในการพิมพ์ครั้งที่ ๔ นี้ ใช้หนังสือภาษาไทยที่พิมพ์ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๐-๒๕๑๘ ในจำนวนนี้รวมทั้งหนังสือ จิตวิทยาเกี่ยวกับโรคจิตโรคประสาทและความผิดปกติทางเพศ ของ อรทัย ชื่นมนุษย์ ที่ตีพิมพ์ในปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ด้วย ส่วนหนังสืออ้างอิงภาษาอังกฤษนั้น ใช้ตั้งแต่ ค.ศ. 1960-1977 (พ.ศ. ๒๕๐๓-๒๕๒๑) เป็นที่น่าสังเกตว่าถึงแม้ว่า “ความรู้” ในวงการ

^{๑๐} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๒๔.

^{๑๑} สุชาติ และวรณี โสมประยูร, เพศศึกษา พิมพ์ครั้งที่ ๔ (กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๕๑), ๑๑๔.

^{๑๒} เรื่องเดียวกัน, ๑๑๔.

^{๑๓} เรื่องเดียวกัน.

จิตแพทย์เกี่ยวกับ รักร่วมเพศ และกะเทยจะได้เปลี่ยนแปลงไปแล้วตั้งแต่ ปี พ.ศ. ๒๕๑๗ แต่ก็ไม่มีผลต่อความเข้าใจของสุชาติ และวรรณีเลย

หนังสือ เพศศึกษาแผนใหม่ ที่ตีพิมพ์ปี พ.ศ. ๒๕๒๔ หนังสือเล่มนี้มีผู้แต่งร่วมหลายคนได้แก่ ชัยวัฒน์ ปัญญาพงษ์, รศ. ดร. สุรีย์ กาญจนวงศ์, ผศ. จารุณี นะวิโรจน์ ได้จัดกร่วมเพศไว้ในบทที่ว่าด้วย “ความผิดปกติทางเพศ” (Sexual Deviation) ความผิดปกติทางเพศในที่นี้เป็นผลมาจากพัฒนาการทางเพศที่หยุดชะงักหรือมีพัฒนาการที่ไม่ถูกไม่ควร ซึ่งถือว่าเป็นความเจ็บป่วยทางใจ ความผิดปกติทางเพศแบ่งออกเป็น ๒ ลักษณะคือ

๑. ผิดปกติทางด้านเครื่องบำบัดความใคร่ทางเพศ (Sexual Deviations in Object Choice) เช่น รักร่วมเพศ การร่วมเพศกับเด็ก ร่วมเพศกับสัตว์ เป็นต้น

๒. ผิดปกติทางด้านวิธีการบำบัดความใคร่ทางเพศ (Deviation in Sexual Aims) เช่น ชอบแอบดูวัยอะเพศผู้อื่น ชอบโชว์วัยอะเพศ ชอบสะสมเครื่องแต่งกายของเพศตรงข้าม เป็นต้น

ในหนังสือเล่มนี้กล่าวว่า Homosexual คือเพศชายที่ร่วมเพศกับเพศชาย ส่วน Lesbian คือเพศหญิงที่ร่วมเพศกับเพศหญิงด้วยกัน และผู้ที่มีลักษณะรักร่วมเพศจะเรียกตัวเองว่า เกย์ (Gay) และถ้าเป็นการร่วมเพศระหว่างเพศชาย ผู้ที่แสดงบทบาทเป็นหญิงจะเรียกว่า เกย์ควีน (Gay queen) สำหรับการร่วมเพศระหว่างเพศหญิงผู้ที่แสดงเป็นเพศชายจะเรียกว่า เกย์คิง (Gay king) รักร่วมเพศนั้นมักจะเกิดเฉพาะในเมืองใหญ่ ๆ ที่มีความสับสนวุ่นวายทางด้านเศรษฐกิจสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งบางแห่งก็ได้รับการยอมรับ บางแห่งก็ยังไม่เป็นที่ยอมรับ สำหรับในเมืองไทยนั้นดูเหมือนว่าผู้มีความผิดปกติในลักษณะรักร่วมเพศเริ่มมีจำนวนมากขึ้นและสังคมจะยอมรับอย่างไม่เป็นทางการ นอกจากนี้ยังกล่าวอีกว่าพวกรักร่วมเพศมีลักษณะหลายอย่างซึ่งให้เห็นว่าผิดเพศที่แท้จริงมีลักษณะไปทางเพศตรงข้าม เช่น เสื้อผ้า ท่าทาง แม้แต่ลักษณะทางร่างกาย เช่น หน้าตา หน้าอก มีลักษณะคล้ายเพศตรงข้าม บางคนถึงกับแปลงเพศ ลักษณะโดยทั่วไปจะเป็นผู้ที่ไม่ยอมรับความเป็นจริงในสังคม ไม่เชื่อมั่นตัวเองพยายามหลีกเลี่ยงหนีสังคมตลอดเวลา และใช้กลวิธีในการป้องกันตัวเองอย่างรุนแรง

ส่วนสาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศนั้นมีมากมายและสลับซับซ้อน การบำบัดจึงจำเป็นต้องได้รับข้อมูลอย่างละเอียด เพราะบางกลุ่มก็ชอบรักร่วมเพศอย่างแท้จริง แต่บางพวกก็ประพฤติไปโดยมีผลประโยชน์เช่น เพื่อค้าประเวณี เพราะมีรายได้ดี สมมุติฐานของการมีจิตไปปกติในลักษณะรักร่วมเพศนั้น มีหลายประการคือ

๑. การเลียนแบบ (Identification) เกิดจากช่วงพัฒนาการตามพื้นฐานทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์ โดยเฉพาะขั้นอวัยอะเพศ (Phallic stage) เป็นช่วงที่เด็กจะมีพัฒนาการทางเพศ เด็กชายจะเลียนแบบพฤติกรรมของพ่อ โดยถือพ่อเป็นแบบฉบับของเพศชายพร้อมทั้งแข่งขันความเป็นชายกับพ่อ ถ้าในครอบครัวแม่มีอำนาจมากกว่าพ่อทำให้พัฒนาการไปทางเพศหญิงมากกว่าเพศชาย เช่น

เดียวกับลูกผู้หญิงอาจเลียนแบบพ่อถ้ามีความประทับใจในพฤติกรรมของพ่อมากกว่าแม่ พฤติกรรมของเด็กหญิงจึงมีลักษณะโน้มเอียงไปทางเพศชายมากกว่าเพศหญิง ในบางกรณีครอบครัวมีลูกผู้ชายคนเดียวแต่มีลูกสาวหลายคน ลูกชายก็จะถูกเลี้ยงแบบผู้หญิง ทำให้พัฒนาการโน้มเอียงไปทางเพศหญิง ในทางตรงกันข้ามหากเพศหญิงได้รับการเลี้ยงดูในหมู่พี่น้องผู้ชายอาจทำให้มีลักษณะโน้มเอียงไปทางเพศชายได้เช่นเดียวกัน

๒. การควบคุมจากสังคมหรือเรียกในทางจิตวิเคราะห์ว่าถูกควบคุมโดยซูเปอร์อีโก (Superego) มากจนเกินไป ทำให้ไม่กล้าแสดงออกทางเพศกับเพศตรงข้าม เช่น กลัวพ่อแม่ว่า กลัวสังคมติเตียน ความใกล้ชิดกับเพื่อนเพศเดียวกันทำให้เกิดการระบายออกทางเพศในลักษณะความพอใจที่จะได้สัมผัสเพศเดียวกัน เช่นนักเรียนที่อยู่หอพักประจำเป็นต้น

๓. ความกลัวการตั้งครรภ์ มีเหตุผลคล้ายข้อ ๒ การร่วมเพศยังก่อให้เกิดการตั้งครรภ์ได้ง่ายซึ่งจะยิ่งทำให้ถูกสังคมติเตียนอย่างหนักหากมิได้มีการแต่งงานกันอย่างถูกต้องตามวัฒนธรรมประเพณี ดังนั้นส่วนหนึ่งจึงหันมาร่วมเพศกับเพศเดียวกันเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาดังกล่าว

๔. ความต้องการระบายออกทางเพศ (Sexual Reduction) ในสังคมที่มีการจำกัดเพศเดียวกันให้อยู่ด้วยกันนาน ๆ เช่น ในคุก ในโรงเรียนประจำ แม้แต่กระทั่งเพศบรรพชิต ความตึงเครียดทางเพศจำเป็นต้องได้รับการระบายออก ส่วนหนึ่งจึงแสวงหาความพอใจด้วยวิธีการร่วมเพศกับเพศเดียวกัน

นอกจากนี้แล้วได้มีการให้รายละเอียดจากกรณีตัวอย่างงานวิจัยของ ณรงค์ศักดิ์ ตะละภักดิ์, ดวงมาลย์ รักสำราญ และ วันชัย ไชยสิทธิ์ เรื่อง ปัญหาการร่วมเพศ ที่ตีพิมพ์ในวารสารจิตวิทยาคลินิก ปีที่ ๘ ฉบับที่ ๑ เมษายน ๒๕๒๐ ประกอบด้วย

หนังสือ เพศศึกษา ประชากรกับการวางแผนครอบครัว ที่มีนงลักษณ์ เอมประดิษฐ์ เป็นบรรณาธิการ ตีพิมพ์ในปี พ.ศ. ๒๕๒๕ เรื่องรักร่วมเพศปรากฏในบทที่ ๓ สิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์ เขียนโดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์วันทนี วาสิกะสิน วันทนียกกล่าวว่า สิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะสถาบันครอบครัวมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะในกรณี รักร่วมเพศ หรือพวกลักเพศ ซึ่งได้อาศัยงานวิจัยของ ศศ. นงลักษณ์ เอมประดิษฐ์ วันทนียกกล่าวว่า “พฤติกรรมทางเพศที่ผิดปกติ (Sexual abnormality หรือ Sexual deviation) คือพฤติกรรมที่ผิดไปจากการยอมรับของสังคมหรือเป็นพฤติกรรมที่คนส่วนใหญ่ไม่ประพฤติปฏิบัติกัน และอาจจะก่อให้เกิดความเดือดร้อนกับผู้อื่น” และรักร่วมเพศก็เป็นพฤติกรรมทางเพศที่เบี่ยงเบนไปจาก มาตรฐานของสังคม

วันทนียกกล่าวถึงรักร่วมเพศว่าเป็น ประเภทร่วมเพศ (Homosexuality) เป็นพฤติกรรมของผู้ที่ชอบมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน ถ้าเป็นผู้หญิงเรียกว่า เลสเบียน (lesbian) รักร่วมเพศมีหลายลักษณะ เช่น รักร่วมเพศที่สามารถแต่งงานกับเพศตรงข้ามได้และในขณะเดียวกันก็ยัง

สามารถมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกันได้ (bisexual) หรือภายหลังจากการแต่งงานกับเพศตรงข้ามแล้วก็เกิดเป็นรักร่วมเพศ หรือไม่สามารถจะแต่งงานหรือมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศตรงข้ามได้เลย วันทนีแย่งรักร่วมเพศออกเป็น ๓ ลักษณะ คือ

๑. มีบทบาทเป็นผู้ชาย (active)

๒. มีบทบาทเป็นผู้หญิง หรือเป็นผู้รับ (passive)

๓. ผสมระหว่างการมีบทบาทเป็นผู้ชายและผู้หญิง (mixed) คือสามารถเป็นได้ทั้งชายและหญิง

และที่พบได้มากที่สุดคือประเภทที่ ๓ วันทนียกกล่าวว่าสาเหตุของรักร่วมเพศนั้นมีหลายอย่าง เช่น

๑. ความผิดปกติทางฮอร์โมน

๒. สภาพแวดล้อมทางสังคม การมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกันแล้วเกิดความรู้สึกชอบ หรือการอยู่ในหมู่เพศเดียวกันเป็นเวลานาน เช่น โรงเรียนประจำ เรือนจำ สถานกักกันต่าง ๆ

๓. การเลี้ยงดูลูกไม่สมเพศ คือความเอาใจใส่ของบิดาต่อบุตร บิดาอาจจะรักแต่ลูกผู้หญิงไม่สนใจลูกผู้ชาย ทำให้ลูกผู้ชายเกิดความรู้สึกเกลียดเพศของตนเองอยากเป็นเพศตรงข้ามหรือพ่อเป็นคนที่เข้มงวดมาก ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตรเป็นไปอย่างไม่ดีพอ

๔. ความผิดหวังในเพศตรงข้าม อาจจะผิดหวังในความรักหลาย ๆ ครั้ง ก็อาจจะหันมารักเพศเดียวกัน

๕. การเลี้ยงดูของครอบครัว เป็นสาเหตุที่มีความสำคัญมากที่สุด เป็นผลมาจากความสัมพันธ์ระหว่างแม่และพ่อที่มีต่อลูกในภาวะการณ์ที่เกิดปัญหาในครอบครัวเช่นการหย่าร้าง มารดาอาจมีความสัมพันธ์กับบุตรชายมาก เมื่อบุตรชายเติบโตขึ้นจึงไม่ต้องการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศแม่ เนื่องจากเป็นเพศเดียวกับมารดาตน หรืออาจเกิดความรู้สึกผิดที่มีความสัมพันธ์กับแม่อย่างสนิทสนมมาก หรืออาจเกิดความรู้สึกในทางชู้สาวกับมารดาของตน เกิดความรู้สึกผิดจึงหลีกเลี่ยงผู้หญิงทุกคนโดยหันไปหาเพศเดียวกันเพราะคิดว่าถ้าไปรักผู้หญิงอื่น อาจจะเป็นการทรยศต่อมารดาของตนได้

๖. ระยะเวลาปีศาจในวัยเด็ก (Oedipus period) การรักพ่อ-แม่ เพศตรงข้ามกับตนและเกิดความรู้สึกแข่งขัน ความรู้สึกเช่นนี้ทำให้เกิดความไม่สบายใจและกลัวว่าพ่อ-แม่ เพศเดียวกับตนจะโกรธและลงโทษ ถ้าเด็กคลั่งคลายปมนี้ไม่ได้ก็จะเติบโตขึ้นมาเป็นรักร่วมเพศ

๗. ค่านิยม ความเชื่อ ข่าวลือต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องเพศอาจทำให้บุคคลนั้นเกิดความกลัวไม่กล้ามีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศตรงข้าม จึงกลับมาสนใจเพศเดียวกัน

๔.๒.๔ ความรู้ทางจิตเวชศาสตร์เพื่อป้องกันการเป็นเกย์ของเยาวชน

จะเห็นได้ว่าทั้งตำราจิตเวชศาสตร์ งานวิจัยที่เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ และหนังสือเพศศึกษา ต่างก็ให้ความสำคัญกับทฤษฎีฟรอยด์ในการอธิบายถึงสาเหตุของพฤติกรรมรักร่วมเพศ ว่าเป็นความผิดพลาดของพัฒนาการในวัยเด็ก หรือมีพ่อ แม่ ที่ไม่แสดงบทบาทของเพศคนให้ลูกได้เห็นจนก่อให้เกิดการลอกเลียนแบบบทบาททางเพศผิด ๆ ของลูก ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์ สอดคล้องกับทฤษฎีสิ่งแวดล้อมของ Kallman ที่ว่าการเลี้ยงดูในวัยเด็ก เช่นการเลี้ยงเด็กชายแบบเด็กหญิงจะมีผลต่อพัฒนาการทางเพศของเด็ก และก่อให้เกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศเมื่อเด็กเติบโตเป็นผู้ใหญ่ เมื่อสาเหตุของพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นเช่นนี้วิธีที่จะป้องกันไม่ให้เกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศคือการอบรมเลี้ยงดูเด็กให้ตรงกับเพศของเด็ก พ่อแม่เป็นแบบอย่างทางเพศที่ดีให้กับเด็กในการลอกเลียนแบบบทบาททางเพศให้ถูกเพศ รวมทั้งให้ความอบอุ่น ให้ความรักเอาใจใส่กับบุตรหลาน และเฝ้าดูพฤติกรรมอย่างใกล้ชิด

แนวความคิดของอาจารย์แพทย์หญิงคุณหญิงสุภา มาลากุล ณ อยุธยา ผู้อำนวยการศูนย์สุขวิทยาจิตที่ได้กล่าวว่าปัญหาการทำงานนอกร้านของแม่ และพ่อในปัจจุบัน โดยที่แม่ก็ยังเป็นฝ่ายต้องทำงานตำแหน่งแม่บ้านทุกอย่างเมื่อกลับมาบ้าน โดยพ่อทำงานนอกร้านเพียงอย่างเดียวและไม่ได้มีส่วนช่วยงานในบ้านเลย อาจจะเป็นไปได้หรือไม่ที่ทำให้ลูกมองเห็นแม่เป็นคนเก่งมีความขยันอดทนและมีความสามารถมากกว่าพ่อ ลูกชายจึงหันไปลอกเลียนแบบความประพฤติ ทัศนคติ ค่านิยมแบบผู้ชายจากแม่และในขณะที่เดียวกันก็มองดูพ่อในเชิงดูถูกว่าไม่มีความสามารถ ไม่มีความรับผิดชอบและทำให้เกิดอคติต่อพ่อจึงปฏิเสธการยอมรับที่จะเลียนแบบผู้ชายจากพ่อ โดยไม่รู้ตัว ซึ่งทำให้เกิดปัญหารักร่วมเพศมากขึ้นในปัจจุบัน^{๑๔}

อุดมศิลป์ได้กล่าวว่า “ถ้าคุณพ่อทั้งหลายจะสละเวลาให้ลูกชายมากกว่านี้อีกเพียงวันละหนึ่ง ชั่วโมง โฮโมเซ็กซ์ชวล จะหายไปจากโลกนี้” นอกจากนี้แล้วอุดมศิลป์ให้ความสำคัญกับทฤษฎีประสบการณ์ในการอธิบายพฤติกรรมรักร่วมเพศด้วย เนื่องจากมี “ผู้ป่วย” หลายรายที่มีการอบรมเลี้ยงดูที่ดี มีภูมิหลังดี พ่อแม่มีการศึกษา แต่เนื่องจากพัฒนาการทางเพศในตอนที่เป็นวัยรุ่นลูกชายที่

^{๑๔} ณรงค์ศักดิ์ ตະລະภักุ, และคณะ. “ครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็กกับปัญหารักร่วมเพศ,” จิตวิทยาคลินิก ๘ , ๑ (เมษายน ๒๕๒๐) : ๒๔-๒๕.

สูงอายุกว่าต่อลาว มอมเมา หรือบังคับให้มีเพศสัมพันธ์ ในระยะแรก ๆ ก็อาจจะรังเกียจ แต่ต่อ ๆ ไป ก็เกิดความเคยชินและมีพฤติกรรมรักร่วมเพศในที่สุด^{๑๕}

ความพยายามในการอบรมเลี้ยงดูบุตรด้วยวิธีการดังกล่าวสะท้อนให้เห็นได้อย่างชัดเจนใน หนังสือเลี้ยงลูกอย่างไรไม่ให้เป็นเกย์ ของ แพทย์หญิงลลิตา ชีระศิริ เป็นอิทธิพลมาจากการขยายตัวของกลุ่มเกย์ และปฏิกริยาตอบโต้กับการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ตั้งแต่กลางทศวรรษที่ ๒๕๓๐ ในหนังสือของลลิตาพฤติกรรมรักร่วมเพศถูกทำให้ผู้คิดกับแนวความคิดเรื่อง “ทรัพยากรมนุษย์” ดังคำกล่าวของ ประเวศ วะสี ที่ปรากฏอยู่ในคำนำเมื่อพิมพ์ครั้งที่ ๒ ว่า

มนุษย์ที่มีคุณภาพจึงจะช่วยให้เกิดการพัฒนาสังคมเศรษฐกิจที่ได้ สมดุลย์เพื่อสานตีสู่ของมนุษย์และสรรพสิ่งทั้งหลายร่วมกับค่านิยม ทั้งของ รัฐบาล และประชาชนที่เด่นอยู่ในขณะนี้ คือการแสวงหาเงินและวัตถุเป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งเป็นทิศทางที่เป็นอันตรายเป็นอย่างยิ่ง ถ้ามีเงินแต่คุณภาพของคนไม่ดี จะมีความสุขกันได้อย่างไรจึงมีความจำเป็นที่จะต้องปรับทิศทางการพัฒนาเสียใหม่ โดยเน้นที่การพัฒนามนุษย์^{๑๖}

ลลิตามีความเชื่อมั่นว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นความผิดปกติทางเพศ และไม่ควร สนับสนุนให้เด็กหนุ่มคนไหนเป็นเกย์ โดยส่วนตัวแล้วลลิตามีบุตรชาย ๒ คนและต้องการให้ บุตรชายทั้งสองเติบโตขึ้นมาเป็นผู้ชายที่สมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ ลลิตาได้พยายามเสาะหา หนังสือวิธีการเลี้ยงลูกเพื่อไม่ให้เป็นเกย์ แต่ก็พบว่าทั้งในประเทศไทยและในสหรัฐอเมริกาไม่มี หนังสือที่ต้องการ เมื่อเป็นเช่นนี้จึงได้ค้นคว้าจากหนังสือจิตวิทยาทุกเล่มเท่าที่จะหาได้เกี่ยวกับเรื่อง รักร่วมเพศ ความผิดปกติทางเพศ เรื่องเพศของเด็กหนุ่ม และวิธีการสอนลูกในเรื่องเพศศึกษา หลังจากอ่านหนังสือเหล่านี้ได้จำนวนหนึ่งลลิตาก็พบคำตอบว่าจะเลี้ยงลูกชายอย่างไรไม่ให้เป็นเกย์ ลลิตาได้ข้อสรุปว่า “เราต้องมีมาตรการในการเลี้ยงดูเขาให้ถูกต้องตั้งแต่เขายังเป็นเด็กเล็ก ๆ ถ้าพ่อแม่คนไหนยังไม่ได้เริ่มสอนลูกชายให้เป็น “ชาย” ก็เริ่มได้เลยไม่ต้องรอให้เขาอายุเท่านั้นเท่านี้ และ ในระยะวัยรุ่นพ่อแม่ยิ่งจะประมาทไม่ได้”^{๑๗}

^{๑๕} อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม, “เพศใกล้หมอ ตอน โฮโมเซ็กซ์วล (๒),” ใกล้หมอ, ๒, ๔ (เมษายน ๒๕๒๑) : ๘๔.

^{๑๖} ลลิตา ชีระศิริ, เลี้ยงลูกให้ถูกเพศ พิมพ์ครั้งที่ ๒ (กรุงเทพฯ : รวมทรงสน์, ๒๕๓๑), หน้า ๑๐-๑๒.

^{๑๗} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๘.

พฤติกรรมรกร่วมเพศ และความเป็นเกย์ถูกผูกติดเข้ากับปัญหาทางเศรษฐกิจและสังคม ดังคำกล่าวของประเวศ วะสี ที่ว่า “ในปัจจุบันมีการระบาดของการเป็นเกย์ เพราะมีจำนวนมากอย่างน่าตกใจ และเกย์เป็นชนวนของโรคเอดส์อันเป็นโรคร้ายแรงที่กำลังระบาดลุกลามไปทั่วโลก ซึ่งก่อให้เกิดความสูญเสียทั้งทาง ชีวิต สังคม และเศรษฐกิจ แก่มนุษยชาติ อย่างร้ายแรง หนทางในการต่อสู้โรคเอดส์ทางหนึ่งก็คือช่วยกันป้องกันไม่ให้คนเป็นเกย์ อย่างน้อยก็เริ่มจากลูก ๆ ของเราแต่ละคน การป้องกันย่อมดีกว่าการรักษา”^{๑๔} โรคเอดส์ซึ่งกำลังแพร่ระบาดอยู่ในขณะนั้นก็ถูกผูกโยงเข้ากับพฤติกรรมรกร่วมเพศ

ลิตายังกล่าวอีกว่า “หนังสือเล่มนี้เขียนขึ้นมาด้วยเจตนาดีที่อยากจะเห็นเด็กชายทั้งหลายผู้เป็นอนาคตของชาติเติบโตขึ้นมาเป็นชาย มีพฤติกรรมทางเพศเป็นปกติอยากจะเห็นการระบาดของโรคเอดส์ลดลงหรือกระทั่งถูกปราบปรามหายไปแบบเดียวกับโรคที่เคยระบาดโรคอื่น ซึ่งผู้เขียนเห็นว่าเท่าที่พ่อแม่อย่างเรา ๆ จะทำได้ก็คือเลี้ยงลูกชายอย่างมีหลักการเพื่อป้องกันไม่ให้เขาเติบโตขึ้นมาแล้วกลายเป็นชายรกร่วมเพศ”^{๑๕}

สรุปได้ว่าตำราจิตเวชศาสตร์ได้สร้าง “องค์ความรู้” ที่ว่าพฤติกรรมรกร่วมเพศเป็นโรคจิต และสามารถบำบัดรักษาให้หายได้ด้วยวิธีจิตบำบัด ถึงแม้ว่าวงการแพทย์ของตะวันตกจะไม่ถือว่าพฤติกรรมรกร่วมเพศเป็นโรคจิตตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๗ แต่อย่างไรก็ตามด้วยภาษาทางการแพทย์ที่บุคคลทั่วไปเข้าใจได้ยาก ความรู้นี้จึงไม่แพร่หลายออกไปสู่บุคคลทั่วไปมากนัก ส่วนใหญ่คงมีแต่เพียงผู้ที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพดังกล่าวที่อ่านตำราเหล่านี้ อย่างไรก็ตามความรู้เหล่านี้ก็ได้รับการถ่ายทอดสู่บุคคลทั่วไปผ่านงานวิจัยของจิตแพทย์ สิ่งที่จะทำให้ความรู้นี้แพร่หลายออกไปคือวารสารการแพทย์สำหรับบุคคลทั่วไป ที่อธิบายทฤษฎีทางกรแพทย์ด้วยภาษาที่อ่านเข้าใจได้ง่าย

ถือได้ว่าตำราจิตเวชศาสตร์ได้สร้างพื้นฐานความเข้าใจต่อพฤติกรรมรกร่วมเพศให้กับคนในสังคมไทยว่าพฤติกรรมรกร่วมเพศเป็นโรคจิตชนิดหนึ่งที่สามารถบำบัดรักษาให้หายได้ บทความในวารสารการแพทย์ งานวิจัยในสาขาจิตวิทยา และสื่อต่าง ๆ ใช้ความรู้นี้ในการอธิบายสาเหตุของพฤติกรรมรกร่วมเพศ

^{๑๔} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๐.

^{๑๕} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๕.

๔.๓ นิตยสารเกี่ยวกับบทบาทในการสร้างวาทกรรมโต้กระแสหลัก

ถึงแม้ว่าก่อนหน้าหนังสือพิมพ์ และนิตยสารแปลกจะทำหน้าที่เป็นเวทีสาธารณะสำหรับให้ผู้ที่มิชอบพฤติกรรมรักร่วมเพศใช้เป็นพื้นที่ในการแสดงความรู้สึก ทศนคติ ประสบการณ์ชีวิตในแบบพฤติกรรมรักร่วมเพศ แต่อย่างไรก็ตามเวทีสาธารณะเหล่านี้ก็ถูกควบคุมโดยผู้ที่มิได้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เช่น ประยูร จรรยาวงศ์ หรือ สุขเล็ก คอลัมน์ “ไขปัญหาตามประสาสุขเล็ก” ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ และ ปรัชญา ภัณฑาทรร หรือ “โก๋ ปากน้ำ” ในคอลัมน์ตอบปัญหาในนิตยสารแปลก ดังนั้นเวทีสาธารณะเหล่านี้จึงเป็นเวทีที่มีข้อจำกัด ทั้งในด้านข้อมูลและอิสรภาพในการแสดงความคิดเห็นในระดับหนึ่ง ในขณะที่นิตยสารเกย์ในปี พ.ศ. ๒๕๒๗ เกิดขึ้นมาเพื่อตอบสนองความต้องการของกลุ่มเกย์โดยเฉพาะ และคณะผู้จัดทำส่วนใหญ่เป็นเกย์ การนำเสนอเนื้อหาต่าง ๆ จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อผลประโยชน์ของกลุ่มเกย์ และเป็นเวทีสาธารณะที่ปราศจากข้อจำกัดเมื่อเทียบกับหนังสือพิมพ์ นิตยสารเกย์ซึ่งถึงอย่างไรก็ยังดำรงความเป็นพื้นที่ของวาทกรรมกระแสหลัก

๔.๓.๑ ความเป็นมาของนิตยสารเกย์

อิทธิเดช โคตรบัลลังก์ผู้ที่อยู่ในวงการนิตยสารเกย์ได้กล่าวถึงความเป็นมาของนิตยสารเกย์ไว้ว่า ในระยะแรกนั้นการนำเสนอภาพผู้ชายเปลือยในนิตยสารต่าง ๆ ยังไม่แพร่หลายนักมีเพียงนิตยสารสตรีเพียงไม่กี่ฉบับที่นำเสนอภาพเปลือยของผู้ชาย และบางฉบับมีเรื่องราวเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศด้วย นิตยสารบี.อาร์. ซึ่งเป็นนิตยสารสำหรับ “ผู้หญิงทันสมัยที่รักความท้าทาย” โดยมีบุรินทร์ วงศ์สงวนเป็นเจ้าของ ได้เปิดคอลัมน์หนุ่มหล่อประจำฉบับ โดยตีพิมพ์ภาพหนุ่มหล่อเปลือย พร้อมบทสัมภาษณ์เล็กน้อย เป็นที่น่าสังเกตว่านิตยสาร บี.อาร์. ไม่ได้มีกลุ่มลูกค้าเพียง “ผู้หญิงทันสมัยที่รักความท้าทาย” เท่านั้น เพราะบี.อาร์. ยังมีนิยายเรื่อง “วิมานเมฆ” ของอาทิตย์ สุรทิน เป็นเรื่องที่มีตัวละครเอกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ หรือที่เรียกว่า “เกย์” นั้นหมายความว่ากลุ่มเป้าหมายของ บี.อาร์. รวมชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเข้าไปด้วย นอกจากนิตยสาร บี.อาร์. แล้ว บุรินทร์ วงศ์สงวน ยังเป็นเจ้าของนิตยสาร MAN โดยมี พจนานถ เกจจินดา เป็นบรรณาธิการ นิตยสาร MAN มีสโลแกนว่า “แมน เพื่อชายชาตรีและสตรีผู้มึนสนิยม” เช่นเดียวกันนิตยสาร บี.อาร์. นิตยสาร MAN มีคอลัมน์ “บนถนนคนหนุ่ม” ที่มีภาพเปลือยของชายหนุ่ม ส่วนใหญ่เป็นคาราตังพร้อมบทสัมภาษณ์

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๖ พจนานถ เกจจินดา ได้แยกตัวออกไปทำนิตยสารของตัวเองชื่อ P.G. ย่อมาจาก Play Girl ที่มีสโลแกนว่า “พี.จี. เพื่อความรุดหน้า ผู้หญิงที่ไม่หยุดนิ่งอยู่กับที่ และ ผู้ชายที่พร้อมจะเข้าใจผู้หญิง” โดยมี บุษบา มาศมุกดา เป็นบรรณาธิการ ใน P.G. มีคอลัมน์ “หนุ่มประจำ

เดือน” ที่เสนอภาพเปลือยของพระเอก, นักร้อง และนายแบบชื่อดัง เช่น นิรุทธ์ ศิริจรรรยา, ไกรสร แสงอนันต์, อัศวิน รัตนประชา, อุเทน บุญยงค์ ฯลฯ นอกจากนิตยสารฉบับต่าง ๆ สำหรับผู้หญิงแล้ว นิตยสารบันเทิงอย่าง จักรวาลดาว ของพิชัย ลัทยาพันธ์ ก็มีการนำเสนอภาพเปลือยของดาราดาวชาย มีคอลัมน์ เลิฟซีนจากหนังไทย คอลัมน์ตอบปัญหาทางเพศโดยกระดิ่ง กิ่งทอง นักตอบปัญหาชื่อดังในยุคนั้น ภาพสีหน้ากลางที่จะนำเอาดารานักร้องมาถ่ายชุกกางเกงว่ายน้ำอยู่เป็นประจำ เช่น โสธร รุ่งเรือง, ยิ่งใหญ่ อารยะนันท์ ที่โด่งดังจากบทเกย์สาวในหนัง “สวัสดิ์คุณครู” และ ภาพ “เซ็กซ์” ของนอกรีตในหน้าสุดท้าย ในปี พ.ศ. ๒๕๒๑ ปกรณ์ พงศ์วราภา ก็ได้ออกนิตยสาร หนุ่มสาว ที่ระบุว่าเป็น “นิตยสารสำหรับผู้ชายและผู้หญิง” เน้นเนื้อหาที่เกี่ยวกับเรื่องเพศ บันเทิง และสาระน่ารู้ทั่วไป ส่วนใหญ่แล้วหน้าปกจะเป็นรูปนางแบบ แต่ในระยะหลังได้มีการเพิ่มภาพเปลือยของผู้ชายลงไปด้วย ภาพเปลือยที่สร้างชื่อเสียงให้กับนิตยสาร “หนุ่มสาว” คือ ภาพเปลือยของ ยุทธนา แสนแสนห์ พระเอกหนุ่มหล่อ และ เพ็ญพักตร์ ศิริกุล ดาราสาว “เซ็กซ์” ในขณะนั้น

ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๒๔ สำนักพิมพ์จินดาสาสน์ ได้ออกนิตยสาร G.L. อักษร G น่าจะย่อมาจาก Gay และ อักษร L ย่อมาจาก Lesbian นิตยสาร G.L. คล้ายกับคอลัมน์ตอบปัญหาของ “โก๋ ปากน้ำ” ในนิตยสาร แปลก และ มหัศจรรย์ เนื้อหาส่วนใหญ่เน้นไปที่เรื่องเพศในรูปแบบของเรื่องสั้น และ นวนิยาย การตอบปัญหาทางเพศ อย่างไรก็ตามหน้าปกของ G.L. ก็ยังเป็นภาพของผู้หญิงเพียงอย่างเดียว นิตยสาร เซ็งชาย ที่ออกเล่มแรกในเดือน พฤศจิกายน ๒๕๒๕ (ตามที่ปรากฏในหน้าสารบัญ) ปกเป็นภาพหญิงและชาย และมีคำโปรยว่า “พลังแห่งความเป็นชาย เป็นได้ทั้งหามแหลม และกลีบดอกที่อ่อนไหว? คุณเองก็อาจเป็นเช่นนี้!” โดยมีคำขวัญว่า “นิตยสารรายเดือน เพื่อนันถึงสรีระแห่งความเป็นชาย” ภายในเล่มมีภาพกึ่งเปลือยของทั้งผู้หญิงและผู้ชาย เนื้อหาปนเปกันไประหว่างเรื่องของผู้ชายและคอลัมน์ที่กล่าวถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศ เช่นการสัมภาษณ์ ดร. เสรี วงศ์มณฑา อย่างไรก็ตามนิตยสาร เซ็งชาย ฉบับที่ ๒ ที่ออกมาในเดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๖ เห็นได้ชัดถึงจุดยืนที่กลุ่มลูก้าชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เพราะภาพเปลือยทั้งที่ปกหน้า และภายในเล่มมีแต่ภาพเปลือยของผู้ชาย คอลัมน์ส่วนใหญ่เน้นไปที่พฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นหลัก น่าสังเกตว่า เซ็งชาย ออกมาได้เพียง ๒ ฉบับเท่านั้น

ในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๖ นิตยสาร มิถุนา ก็ออกวางแผง โดยมีอนันต์ ทองท้าวเป็นเจ้าของ, บรรณาธิการ ผู้พิมพ์โฆษณา และ ผู้จัดการฝ่ายโฆษณา เนื้อหาส่วนใหญ่เป็นเรื่องเพศ มีคอลัมน์ความรู้ทั่วไปและบันเทิง โดยภายในเล่มมีทั้งภาพเปลือยของนายแบบและนางแบบ แต่ส่วนใหญ่แล้วปกจะเป็นภาพนางแบบ โดยมีภาพนายแบบเล็ก ๆ อยู่บนปกเพื่อให้ทราบว่ามีภาพผู้ชายเปลือยด้วย อิทธิเดชได้กล่าวถึงทัศนคติที่มีต่อนิตยสาร มิถุนา ในระยะแรกว่า แบ่งออกได้เป็น ๒ กระแส

กระแสแรกชื่นชมในความกล้าของทีมงาน (ที่นำเสนอภาพผู้ชายเปลือย) และชื่นชอบในเนื้อหาที่เป็นการยกระดับให้เห็นว่า ชาวเกย์ มิได้หมกมุ่นอยู่แต่เรื่องเซ็กส์และการหาคู่เท่านั้น หากแต่ชาวเกย์ก็ให้ความสนใจกับเรื่องราวความเป็นไปของโลกเหมือนชาย-หญิงทั่วไป ผมเองก็เป็นหนึ่งในกระแสนี้ ยอมรับว่าถูกใจกับมิถุนาในยุคแรกมาก ขณะที่อีกกระแสให้ความเห็นว่า มิถุนา เป็นเหมือนนิตยสารสำหรับพวกไบเซ็กซ์ชวลมากกว่า มีความเห็นว่าเป็นภาพผู้ดหญิง-ชาย ไม่น่าจะมารวมอยู่ในเล่มเดียวกัน น่าจะแยกออกมาเป็นนิตยสารสำหรับชาวเกย์โดยเฉพาะมากกว่า^{๕๐}

ประมาณปลายปี พ.ศ. ๒๕๒๗ อนันต์ ทองทั่ว ก็ออกหนังสือ มิถุนาจูเนียร์ อีกเล่มหนึ่ง โดยมีสำนักพิมพ์ชมพูชมนุช เป็นเจ้าของผู้พิมพ์โฆษณาซึ่งมีเนื้อหาที่เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศชายเพียงอย่างเดียว นำเสนอภาพผู้ชายเปลือย และบทความต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรักร่วมเพศชาย แต่อย่างไรก็ตาม มิถุนาจูเนียร์ ก็ยังมีสโลแกนที่ไม่แตกต่างไปจากมิถุนา (เล่มใหญ่) ว่า “สำหรับหญิงสาวผู้อ่อนไหวและผู้ชายชาวดอกไม้” อิทธิเดชได้กล่าวถึง มิถุนาจูเนียร์ ว่า

มีเนื้อหาที่เอื้อประโยชน์ต่อกลุ่มเกย์โดยเฉพาะ ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง บท ความทางเพศ, สารความรู้, สุขภาพ มีคอลัมน์ยอดฮิตในยุคแรกที่ อู๋บ วิริยะ เป็นผู้บุกเบิกก็คือคอลัมน์ กระแทกไหลล้นนุ่มหล่อ, ย่องไปเสที่เกย์บาร์ ที่กลายเป็นต้นแบบของนิตยสารเกย์ในยุคต่อ ๆ มามิถุนาจูเนียร์ได้รับการตอบรับอย่างเกรียวกราว นั่นเป็นครั้งแรกที่เกย์ไทยรู้สึกได้ปลดปล่อยหัวใจให้เป็นอิสระเต็มที่^{๕๑}

อย่างไรก็ตามในระยะแรกจะเห็นได้ว่าคณะผู้จัดทำยังไม่มีความแน่ใจว่า มิถุนาจูเนียร์ จะประสบความสำเร็จหรือไม่ เห็นได้จากบทบรรณาธิการในฉบับที่ ๑๒ หลังจากที่ได้ออกนิตยสาร มิถุนาจูเนียร์ มาเป็นเวลาหนึ่งปี

ย้อนนึกถึงเมื่อคราวที่มิถุนาจูเนียร์อยู่ในระหว่างปฏิสนธิ พวกเราต่างก็หวาดระแวงไปต่าง ๆ นานา รู้สึกกลัว ๆ กลัว ๆ ด้วยเพราะไม่มั่นใจว่า เมื่อถึง

^{๕๐} อิทธิเดช โคตรบัลลังก์, “เปิดโลกนิตยสารเกย์ไทย เส้นทางที่ต้องต่อสู้ฝ่าฟัน,” K MAG ๑,๕ (เมษายน ๒๕๔๔): ๓๔.

^{๕๑} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๓๕.

เวลาที่ มิถุนาจูเนียร์ กำเนิดขึ้นในโลกหนังสือ ชาวบ้านชาวช่องเขาจะยอมรับหรือเปล่า ไม่แน่ใจว่าเพื่อน ๆ จะช่วยกันสนับสนุนและโอบอุ้มน้องรักของเราให้แกร่งขึ้นหรือเปล่า...จากวันนั้นถึงวันนี้ มิถุนาจูเนียร์ก็มีอายุครบ ๑ ปีพอดี และเราก็มั่นใจแล้วว่าเพื่อน ๆ รักน้องน้อยนี้ไม่น้อยไปกว่าเรา^๒

นอกจากจะได้รับการต้อนรับอย่างดีแล้วนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ยังขายดีขนาดที่ว่าหมดจากแผงหนังสือหลังจากวางขายในระยะเวลาที่รวดเร็ว และจากการตอบรับจากผู้อ่านเป็นอย่างดี ทำให้ทางคณะผู้จัดทำมีแนวความคิดที่จะออกนิตยสารให้เป็นนิตยสารรายปักษ์ (เดือนละ ๒ เล่ม) หลังจากมิถุนาจูเนียร์ ออกวางขายได้ระยะหนึ่งในปลายปี พ.ศ. ๒๕๒๘ ปกรณ์ พงษ์วราภา ได้ออกนิตยสาร นืออน โดยมี มาลินี มีทรัพย์ เป็นบรรณาธิการ นอกจากมิถุนาจูเนียร์ และนืออนแล้ว ก็มีนิตยสารอีกสองเล่มที่ออกมาในระยะเวลาที่ใกล้เคียงกัน คือ มรกต (พ.ศ. ๒๕๒๘) มิดเวย์ (พ.ศ. ๒๕๒๘)

๔.๓.๒ การสร้างวาทกรรมโต้กระแสหลักของนิตยสารเกย์

ถึงแม้ว่านิตยสารเกย์เหล่านี้จะมีจุดขายอยู่ที่ ภาพเปลือย และบทความที่เกี่ยวกับเรื่องเพศเป็นหลัก แต่นิตยสารแต่ละเล่มมีจุดขายหรือคุณลักษณะพิเศษที่แตกต่างกันออกไปมิถุนาจูเนียร์ มีลักษณะเด่นคือการนำเสนอเรื่องราวที่เกี่ยวกับความเคลื่อนไหวของกลุ่มเกย์ทั่วโลก คอลัมน์ที่เกี่ยวข้องกับประเด็นเรื่องสิทธิเสรีภาพของกลุ่มเกย์ การสร้างภาพเกย์ที่ดีเพื่อให้สังคมยอมรับ ส่วนใหญ่แล้วเป็นบทความที่แปลมาจากภาษาอังกฤษ รวมทั้งเรื่องสั้นด้วย เช่นคอลัมน์ พจนานุกรมเกย์ เป็นคอลัมน์ที่นำเสนอคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรักร่วมเพศ คอลัมน์ รักและเข้าใจเกย์ ซึ่งเป็นการแปลบทความภาษาอังกฤษของ ดร. ดอนคลาร์ค นายแพทย์ผู้เป็นเกย์ ทั้งสองคอลัมน์นี้เขียนโดย พิทยา ศิริชัย คอลัมน์ ทางสายที่สาม ที่นำเสนอเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความเป็นเกย์ เช่น เรื่องความสัมพันธ์ของเกย์ คอลัมน์ ในห้องสีขาว ที่เปิดโอกาสให้ผู้อ่านได้แสดงความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ ส่วนคอลัมน์ตอบปัญหาคือคอลัมน์ หน้าต่างมิถุนา วัตถุประสงค์ของนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ จากคอลัมน์หน้าต่างมิถุนาที่เขียนโดยนิตินันท์ได้กล่าวว่า “วัตถุประสงค์หลักของมิถุนาก็คือให้เกย์ได้เรียนรู้ข้อเท็จจริงในวิถีชีวิตเกย์ อันจะส่งผลให้เกย์โดยส่วนรวมรู้จักจุดยืนของตัวเองและนั่นก็หมายถึงว่าพวกเขาจะมีชีวิตอยู่ในโลกนี้โดยที่มีปัญหาน้อยที่สุด”^๓ กิติกร

^๒ “เบิกร่อง,” มิถุนา จูเนียร์ ๑๒ (๒๕๒๘) : ๑๔.

^๓ นิตินันท์, “หน้าต่างมิถุนา,” มิถุนา จูเนียร์ ๑๒ (๒๕๒๘) : ๑๒๗.

มีทรัพย์สินหนึ่งในขณะผู้เขียนรุ่นบุกเบิกของมิถุนาจูเนียร์ได้กล่าวว่า “ยอมรับนะมิถุนาคือหนังสือเก๋ มีเรื่องเซ็กซ์ มีรูปผู้ชายหนุ่มไป แต่อยากทำเนื้อหาสาระอื่น ๆ ให้คนอ่านควบคู่ไปด้วยเป็นต้นว่า การใช้ชีวิตเก๋ในสังคม การมีคู่ชีวิตที่เป็นเก๋ด้วยกัน การวางตัวในสังคม ครอบครัว, เพื่อน ๆ การมีเซ็กซ์ที่ถูกต้อง การมีความสุขด้วยการเป็นเก๋”^{๔๔}

นิตยสารน็อนที่ออกมาในระยะเวลาใกล้ ๆ กันนั้นเนื้อหาส่วนใหญ่เป็นเรื่องบันเทิงและความรู้ทั่ว ๆ ไป* การกล่าวถึงประเด็นเรื่องสิทธิเสรีภาพ และการยอมรับตัวเองนั้นจะอยู่ในคอลัมน์ตอบปัญหาชื่อ แฟนมิตี โดย “สำนักซอน” เป็นผู้คอยให้คำแนะนำในการแก้ไขปัญหา วัตถุประสงค์ของน็อนนั้นค่อนข้างที่จะแตกต่างไปจากมิถุนาจูเนียร์

จุดหมายที่อยากจะเรียกว่าคุณธรรมประจำใจ (ด้วยซ้ำไป) ของ “ชาวน็อน” ก็คือสร้างหนังสือให้คนกลุ่มหนึ่งอ่านและเป็นหนังสือของเขาเอง... เรียกได้ว่าพึ่งพาพึ่งพิงและฝากความหวังเอาไว้ได้... ‘ชาวเรื่องแสง’ [เก๋ที่อ่านนิตยสารน็อน] อาจเป็นสังคมกลุ่มน้อยที่ถูกมองอย่างขาดคุณค่าและอาจมองให้เป็นปัญหา (ถ้าสังคมใจแคบและไม่ฉลาดพอ) ฉะนั้น ‘น็อน’ จึงยอมให้ตัวเองเป็นสื่อกลางเป็นสะพานสายที่มั่นคงให้คนกลุ่มนี้ดำรงชีวิตอย่างไม่มีปมด้อย ไม่มีใครอยากเกิดมาผิดพลาด...แต่เมื่อมันหมดทางแก้ไขแล้ว ก็จงมาสร้างสรรค์ให้มันเป็นความดี...เป็นสาระประโยชน์กันดีกว่า โปรดอย่าทำลายหากท่านช่วยเหลือหรือแก้ไขให้พวกเขาไม่ได้”^{๔๕}

ถึงแม้ว่าน็อนในระยะแรกจะไม่มีคอลัมน์ที่กล่าวถึงประเด็นเรื่องสิทธิเสรีภาพเหมือนในมิถุนาจูเนียร์ แต่เนื้อหาในลักษณะดังกล่าวก็ปรากฏในคอลัมน์ตอบปัญหาของ“มิลินท” “มิลินท”ได้กล่าวว่าปัญหาส่วนใหญ่ของเก๋คือการตัดสินใจเปิดเผยตัวเองต่อสังคม และดูเหมือนว่ามีแนวโน้มที่เก๋จะเปิดเผยตัวเองมากขึ้น สังคมเองก็ดูเหมือนว่าจะยอมรับเก๋มากขึ้น แต่อย่างไรก็ตามปรากฏการณ์นี้มีข้อเสยอยู่ด้วยเนื่องจากเก๋บางส่วนทำให้สังคมตั้งข้อรังเกียจเก๋ เก๋จำนวนมากที่เปิดเผยตัวออกมาและเป็นที่ยอมรับของสังคมและได้กลายเป็นแบบอย่างของผู้ประสบความสำเร็จ แต่อย่างไรก็ตามเก๋ที่เปิดเผยตัวเหล่านี้ได้รับการยอมรับเนื่องจากความสามารถส่วนตัวไม่ใช่ยอมรับความ

^{๔๔} กิติกร, “หน้าต่างมิถุนา,” มิถุนา จูเนียร์ ๓๑ (๒๕๒๕) : ๑๑๐.

* การกล่าวถึงประเด็นเรื่องสิทธิเสรีภาพ และการยอมรับตัวเอง ในนิตยสารน็อน นั้นจะปรากฏในระยะเวลาต่อมาหลังจากออกมาได้ระยะหนึ่งแล้ว

^{๔๕} “ห้องรับแขกมือกล้องผู้ชาย,” น็อน ๒๒ (๒๕๓๐) : ๘๒.

เป็นเกย์ “มิลินท”กล่าวอีกว่าการเป็นเกย์นั้นไม่ใช่ความผิด ถึงแม้ว่าจะผิดธรรมชาติ แต่ธรรมชาติก็อาจจะสร้างเกย์ขึ้นมาให้เป็นผู้รักษาสมดุลลดอัตราการผลิตของประชากรโลก และถ้าการเป็นเกย์เป็นสิ่งที่ธรรมชาติสร้างขึ้น เกย์ก็เป็นเพียงแค่วิถีทางเพศที่ไม่แตกต่างไปจากวิถีทางเพศในรูปแบบอื่น แต่อย่างไรก็ตาม“มิลินท”ยังคงมองว่าความเป็นเกย์ “ไม่ใช่เรื่องที่จะแสดงออกให้อวดกันด้วยความภูมิใจ เกย์ไม่ใช่ปมด้อย แล้วก็ไม่ใช่ปมเด่นอีกด้วย”^{๖๖}

แต่ความรู้สึกที่ต้องอดทนนี้จะไม่แปรเปลี่ยนเป็นความกดดัน ถ้าหากจะเริ่มต้นด้วยการยอมรับตนเอง ยอมรับว่าเป็นเกย์ ยอมรับว่ามันเป็นธรรมชาติ ไม่มีปมด้อยว่ามันผิด และไม่มีปมเด่นว่าเหนือคนอื่น เดียวนี้เรามีการตอบสนองความต้องการของเกย์มากขึ้น มีแหล่งบันเทิงให้ได้พักผ่อนหย่อนใจกัน มีหนังสือที่เป็นของเกย์ แต่ ‘นืออน’ ไม่ได้มีจุดประสงค์ที่จะให้ใครหลอกหลวงตัวเอง เราพยายามที่จะสนองความต้องการส่วนหนึ่ง พยายามเรียกร้องให้สังคมได้เข้าใจเกย์ ให้สังคมยอมรับ แต่ที่สำคัญที่สุดก็คือให้คนที่ เป็นเกย์ยอมรับตนเอง^{๖๗}

อย่างไรก็ตาม“มิลินท”ก็เห็นความสำคัญของการยอมรับตัวเอง และคิดว่าจะเป็นบันไดขั้นแรกที่จะทำให้สังคมยอมรับเกย์มากขึ้น เนื่องจากเกย์ก็เป็นคนธรรมดา ๆ เหมือนคนทั่วไป ไม่ได้มีลักษณะเฉพาะที่แตกต่าง เป็นความทันสมัย โก้เก้ หรือมีสังคมเฉพาะสำหรับเกย์

ความเป็นเกย์ที่ปรากฏในนิยายสารเกย์เริ่มมีคุณสมบัติที่แตกต่างไปจากเดิม ที่เพียงแค่มิพฤติกรรมรักร่วมเพศก็สามารถที่จะเป็นเกย์ได้ (จากคอลัมน์ตอบปัญหาของ “โก้ ปากน้ำ” ในนิยายสารแปลก) ความเป็นเกย์ในช่วงปลายทศวรรษ ๒๕๒๐ เริ่มมีคุณสมบัติที่เฉพาะและแตกต่างไปจากเดิม พฤติกรรมรักร่วมเพศเพียงอย่างเดียวไม่สามารถที่จะบอกได้ว่ามีคุณสมบัติเพียงพอที่จะเป็นเกย์ อรรถพล พันธุ์บุญเกิด ผู้ที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้กล่าวว่า “การที่ผู้ชายหรือผู้หญิง มีความสัมพันธ์กับคนเพศเดียวกัน มีอาจจะว่าโดยรวม ๆ ว่าเป็นเกย์, เลสเบี้ยนได้ทั้งหมด การจะจำแนกความเป็นรักร่วมเพศให้ชัดเจน จำต้องแยกอารมณ์ความรู้สึก และจิตสำนึกออกจากภาวะการณ์ในช่วงหนึ่ง ๆ”^{๖๘} รามคำ เสรีอีกคนหนึ่งซึ่งแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้กล่าวว่า “การที่จะบอกว่าใครเป็นเกย์หรือไม่จึงต้องดูที่จิตใจมากกว่าการกระทำ คำว่า “ชื่นชอบ” เป็นตัวแบ่ง

^{๖๖} “มิลินท”, “ผ่านมิลิต,” นืออน ๑๖ (๒๕๒๕) : ๓๑.

^{๖๗} เรื่องเดียวกัน.

^{๖๘} อรรถพล พันธุ์บุญเกิด, “สารคดีพิเศษ : อันเนื่องมาจากจิตสำนึก,” มิถุนา จูเนียร์ ๓๒ (๒๕๒๕) :

ระหว่างพวกที่เป็นเกย์แท้จริงกับพวกเกย์จำเป็น”^{๕๕} ดังนั้นพฤติกรรมรักร่วมเพศที่เกิดขึ้นในโรงเรียนประจำ, คูก หรือแม้แต่ค่ายทหาร เป็นเพียงประสบการณ์ทางเพศแบบรักร่วมเพศเท่านั้น ความเป็นเกย์ไม่สามารถตัดสินได้ด้วยการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เหมือนในคอลัมน์ของ”โก๋ ปากน้ำ” ความเป็นเกย์เป็นเรื่องของจิตใจ มีแก่นแท้ของความเป็นเกย์ ชัยสิทธิ์ รัชเสวกได้กล่าวว่า “ความเป็นเกย์ที่แท้จริงนั้นต้องเป็นให้ได้ทั้งร่างกาย จิตใจ และวิญญาณ”^{๕๖} ม.บ.ช. กล่าวว่าในสภาวะแวดล้อมที่ขาดแคลนเพศหญิง เช่นใน กองทัพ โรงเรียนฝึกทหาร และคุก ย่อมทำให้เกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศขึ้นมาได้ อาจะพัฒนาต่อไปเป็นความรักที่ถาวร หรืออาจจะเป็นเพียงแค่พฤติกรรมรักร่วมเพศ เพราะเป็นเพียงแค่ประสบการณ์ทางเพศรูปแบบหนึ่งเท่านั้น แต่อย่างไรก็ตามเพียงพฤติกรรมรักร่วมเพศไม่สามารถที่จะตัดสินได้ว่าคนคนนั้นเป็นเกย์^{๕๗} “เกสร เริงระบำ” ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้อย่างชัดเจนว่า

ความเป็นเกย์มันปฏิเสธไม่ได้หรอกและปิดกันไม่ได้ด้วย ถึงจะไม่มี การยอมรับต่อสังคมก็ไ้ว่าเราจะหลีกเลี่ยงหนีเงาของตัวเองพ้น ความเป็นเกย์ไม่ได้ อดกันที่พฤติกรรม ไม่ได้อดกันที่เพศสัมพันธ์ หากแต่ความเป็นเกย์ต้องอดจาก จิตสำนึกที่อยู่ในก้นบึ้งของหัวใจ เมื่อไรที่คุณคิดชอบผู้ชายสักคนหรือความต้องการลึก ๆ นั้นต้องการและมีความปรารถนาในตัวผู้ชาย นั่นก็พอที่จะสรุปตัวเองได้แล้วว่าคุณเป็นเกย์ หรือแม้แต่ผู้ชายที่เป็นนักเที่ยวผู้หญิงชนิดที่ว่า “เสื่อผู้หญิง” ถ้าการนอนกับผู้หญิงมาก เพียงเพื่อที่จะแสดงความยิ่งใหญ่ทางเพศ เพราะไม่มั่นใจในความเป็นชายของตัวเอง นั่นแม้จะไม่มีพฤติกรรมทางเพศกับเพศเดียวกันก็พอที่จะเข้าข่ายการเป็นเกย์เหมือนกัน^{๕๘}

การยอมรับความเป็นเกย์ก็เป็นอีกประเด็นหนึ่งที่นิตยสารเกย์โดยเฉพาะ มิถุนา จูเนียร์ ในระยะแรกให้ความสำคัญกับความเชื่อที่ว่าเมื่อเกย์เปิดเผยตัวเองออกมาอาจจะส่งผลในด้านที่ดีต่อสังคม สังคมอาจจะยอมรับเกย์มากขึ้น เมื่อรู้ว่าวิถีชีวิตของเกย์นั้นไม่แตกต่างไปจากคนทั่วไป

^{๕๕} รามคำ เสรี, “ทำไมถึงต้องเป็นเกย์,” มิถุนา จูเนียร์ ๑ (๒๕๒๓) : ๑๗.

^{๕๖} ชัยสิทธิ์ รัชเสวก, “ทางสายที่สาม : เกย์ พ.ศ. นี้ยังติดอยู่ที่ความเชื่อก็ต,” มิถุนา จูเนียร์ ๑๔ (๒๕๒๘) :

๕๕.

^{๕๗} ม.บ.ช. “ย้อนมองชีวิตเกย์ หรือ ใครจะรู้,” มิถุนา จูเนียร์ ๕ (๒๕๒๘) : ๑๑๔.

^{๕๘} “เกสร เริงระบำ”, “โค้งนี้จอดสามแยก,” มิถุนา ๔๓ (กันยายน ๒๕๓๐) : ๖๓.

บทความและข้อเขียนในหนังสือเกย์ปัจจุบันนี้มักจะวนเวียนอยู่กับเรื่อง ๆ หนึ่งซึ่งคนบ่นว่าเบื่อเหลือเกิน นั่นก็คือเรื่องของการยอมรับตัวเอง อันที่จริง การที่ทุกอย่างมันยังย่ำอยู่กับที่ก็มีเหตุผลอยู่หรอก เพราะไม่ว่าจะปลุกกระดม ช่มชืดกันยังไงเกย์ส่วนใหญ่ก็ยังพอใจจะเป็นคุณแอบอยู่นั่นเอง กระนั้นนักเขียนเหล่านี้ก็ต่างมีเจตนารมย์ร่วมกันที่จะตามล้างตามล้นให้คุณแอบทั้งหลายออกมา จากที่ซ่อนให้ได้อยู่ดี และที่ทำนั้นก็ไม่ได้รับเงินมาจาก ซี ไอ เอ หรือ เค จี บี แต่ ประการใด แต่ทำไปด้วยใจรัก ด้วยความหวังว่าวันหนึ่งเกย์จะได้เป็นส่วนหนึ่งของโลกมนุษย์ไม่ใช่เป็นส่วนเกินหรือส่วนเหินห่างน่าขยะแขยงอย่างเช่นทุกวันนี้ (เพราะถ้ามันไม่เหินห่างไหนจึงต้องอับอายหลบซ่อนกันเหลือเกิน)^{๕๓}

แนวความคิดที่ว่าเกย์ก็เป็นผู้ชายธรรมดา ๆ คนหนึ่ง เป็นผลมาจากภาพลักษณ์ของ กะเทย และเกย์ควีนบางกลุ่ม ภาพลักษณ์ดังกล่าวเป็นสิ่งที่สังคมไทยไม่ยอมรับ และถือว่าผู้ที่มีกริยามารยาท ดังกล่าว เป็นคนชั้นต่ำ

ไม่แปลกเลยนะที่เราจะรักผู้ชายและเราก็ยังเป็นผู้ชายอยู่อย่างครบถ้วน สมบูรณ์ เป็นชายหนุ่มที่น่าหลงใหลได้ มีบุคลิกดี ทักษะคติต่อโลกดี เป็นสุภาพบุรุษและเป็นลูกผู้ชายครบถ้วน เราเรียกตัวเองว่าเป็นลูกผู้ชายได้อย่างไม่ต้องตะจิตตะขวงใจ ก็เราเป็นผู้ชายนี่ เพียงแต่เรารักผู้ชายก็แค่นั้นเอง รักอย่างซื่อตรง บริสุทธิ์และจริงใจด้วยเกียรติของความเป็นคน ใครจะมองอย่างไรก็ช่างเขา เราไม่มองเขาในแง่ร้ายก็พอ เราไม่จำเป็นจะต้องสร้างบุคลิกที่สามของมนุษย์โลก โดยหาเอกลักษณ์ของเรา ว่าเราจะต้องทำตัวอย่างนั้นอย่างนี้ นั่นนะเป็นความคิดภายนอกที่มาปรุงแต่งทั้งนั้น เราจะเป็นยังไงก็เป็นไป ไม่จำเป็นต้องพยายามเป็นอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อให้โลกเขารู้และก็ไม่จำเป็นต้องพยายามปิดบังซ่อนเร้น ไม่ทำในสิ่งที่ตรงข้ามกับความต้องการเพื่อจะพิสูจน์ให้โลกรู้ว่าเราไม่ได้เป็นอย่างนั้นอย่างนี้ เราจะเป็นยังไงก็เป็นอย่างนั้นอย่างนี้ เราจะเป็นยังไงก็เป็นอย่างที่เข้ากับหัวใจของเราได้แล้ว โดยเป็นแล้วเราสบาย สามารถที่จะมีชีวิตอยู่ในโลกได้อย่างมั่นใจในตัวเอง^{๕๔}

^{๕๓} ชัยสิทธิ์ รัตนเสวก, “ทางสายที่สาม : เปิดศักราชของความเป็นเกย์ (ของตัวเอง),” มิถุนา จูเนียร์ ๑๖ (พฤษภาคม ๒๕๒๘) : ๕๕-๕๖.

^{๕๔} เราเอง, “ในห้องสีขาว : เกย์ที่ดีต้องอย่างไร,” มิถุนา จูเนียร์ ๑๓ (๒๕๒๘) : ๑๒๘.

เกย์ประเภทหลังนี้มีลักษณะที่คาบเกี่ยวระหว่างเกย์ควีนและกะเทย และมักจะถูกให้ภาพว่าเป็นกลุ่มคนที่มีกริยามารยาทไม่เหมาะสม และเป็นสาเหตุที่ทำให้สังคมไทยตั้งข้อรังเกียจเกย์ ดังที่สำนักช้อนผู้ตอบปัญหาในคอลัมน์ฝ่ามิติ นิตยสารนีออน กล่าวว่า

ชีวิตเกย์ก็คือชีวิตมนุษย์ผู้ชายคนหนึ่ง ที่พอใจที่จะมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย เกย์ก็คือมนุษย์ปุถุชนคนหนึ่งครับ เราเป็นเกย์ก็ทำตัวของเราให้ดี ไม่เบียดเบียนใครใคร่พ้อแล้วครับผม ทำตัวให้มีค่า เช็กซ์มิใช่สิ่งที่จะทำให้ชีวิตเรามีตม่น จริงอยู่เราต้องผูกพันกับเช็กซ์ แต่ก็มีใช้ว่าจะต้องหายใจเป็นเช็กซ์ตลอดทั้งวันทั้งคืนครับ วางตัวของเราตามที่เราเป็น ไม่ต้องกรีดกร้าวให้คนอื่น ๆ เขาดูถูกดูแคลนว่าเราเป็นสัตว์ประหลาด ให้คนรอบข้างเรารักเราเพราะเราเป็นเถอะครับ แต่ผมก็ได้ให้คุณเทียวประกาศว่า “กูเป็นเกย์” เรามีได้ปดใครแต่ก็มันเป็นชีวิตส่วนตัวของเราในห้องนอนไม่ใช่หรือ ไม่ต้องไปสนใจคำพูดของพวกกะเทยปากมาก ปากมั่ว ที่เป็นสุนัขหางด้วนแล้วก็คอยจ้องว่าจะมีใครหางด้วนบ้าง พอเขาไม่ทำตัวเลวร้ายแบบตนก็ประณาม เพื่อหาพวก พวกนั้นอุบาทว์ครับ^{๕๕}

เมื่อความเป็นเกย์จะมีคุณลักษณะอะไรบางอย่างที่มากกว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศแล้ว การอธิบาย หรือการให้คำจำกัดความของคนที่เป็นเกย์จึงตามมาด้วย อย่างไรก็ตามรูปแบบที่แตกต่างของความเป็นเกย์ในช่วงเวลานี้สามารถแบ่งออกได้เป็นสองส่วน คือ เกย์ที่ไม่แตกต่างไปจากผู้ชายทั่วไป และ เกย์ที่มีลักษณะของผู้หญิง ซึ่งเป็นการแบ่งแยกโดยอาศัยพฤติกรรมการแสดงออก แทนที่จะใช้พฤติกรรมทางเพศ กล่าวคือ เกย์ที่เหมือนผู้ชายทั่วไปมีลักษณะท่าทางที่ไม่แตกต่างไปจากผู้ชายทั่วไป ส่วนเกย์ที่มีลักษณะของผู้หญิงคือเกย์ที่มีลักษณะท่าทางแบบผู้หญิงหรือที่เดิมเรียกว่า “กะเทย” และ “เกย์ควีน”

สิ่งที่ตามมากับคำนิยามในเชิงลบที่สังคมมีต่อ “เกย์” การแบ่งแยกพฤติกรรมระหว่างเกย์ที่มีลักษณะของผู้หญิง ออกจากเกย์ที่มีลักษณะของผู้ชาย สิ่งนี้เป็นผลมาจากการที่สังคมประณามพฤติกรรมของกะเทยส่วนใหญ่ ที่มีลักษณะท่าทางเป็นผู้หญิงดังที่ “เกสร เริงระบำ” กล่าวว่า

การกระทำของเกย์ (ซึ่งส่วนใหญ่เป็นกะเทยเสียมากกว่า) ของรุ่นก่อนหน้าพวกเราเป็นอย่างไร เราจำต้องยอมรับพัฒนาการในจุดนี้ ภาพพจน์ที่เคยเสียมาแล้วจะใช้เวลาอีกนานแค่ไหนที่จะแก้คืนละ ว่ากันตรง ๆ ไม่อ้อมค้อมและไม่เข้าข้าง

^{๕๕} สำนักช้อน, “ฝ่ามิติ,” นีออน ๑๓ (๒๕๒๕) : ๒๐.

เกย์ ต้องบอกว่าลบบมาตลอดเพราะความกระตุงกระตัง เพราะความตอแหล เพราะความหยาบคาย จาบจ้วง เพราะชอบฉกชิงผู้ชายจากอ้อมอกของผู้หญิง ชอบทุ้มให้กับผู้ชาย และท้ายที่สุด คนที่มันส์ที่สุดเห็นจะเป็นหนังสือพิมพ์...นี่ เป็นเพียงยุคแรกของกะเทยสาว ยุคถัดจากกะเทยสาวก็ต้องเป็นยุคทองของเกย์ ระดับบริหาร ระดับมันสมองของสังคม รู้สึกเสียดายวันเวลาที่สร้างมา เสียดาย ความรู้สึกที่ดีที่เคยมอบให้กับเกย์ระดับมันสมองเช่นนี้...เมื่อภาพพจน์ลบบเกิดขึ้น โอกาสที่คนคิดจะจ้องทำร้ายแกก็เลยเกิดขึ้น^{๕๖}

บุคคลที่ “เกสร เรืองระบำ” กล่าวถึงน่าจะหมายถึงปาน บุณนาค “กะเทยชื่อดัง” และ ดร. เสรี วงษ์มณฑา “ดร. นยะยะ” แสดงให้เห็นว่ารูปลักษณ์และลักษณะท่าทางของ ดร. เสรี มีอิทธิพลต่อความเข้าใจลักษณะของความเป็นเกย์ ต่อสังคมไทยไม่น้อย วลีที่ว่า “ฉันผู้ชายนยะยะ” ที่กลายเป็นวลีที่คุ้นหูคนไทยเมื่อกกล่าวถึง ดร. เสรี หรือคนที่ เป็นเกย์

ความขัดแย้งระหว่างเกย์ที่มีลักษณะของผู้หญิง และเกย์ที่มีลักษณะของผู้ชายยังคงเป็นประเด็นที่ถกเถียงกัน เกย์ที่มีลักษณะของผู้หญิง ผู้คิดอยู่กับการแสดงออกที่มากจนเกินไป การมีเพศสัมพันธ์ไม่เลือก ในขณะที่เกย์ที่มีลักษณะของผู้ชาย หรือมีลักษณะกริยาที่ดูเป็นผู้หญิงน้อยกว่า เป็นลักษณะที่ดี จากบทความเรื่อง “อ. อีแอบแสนที่สุด” เขียนโดย ดร. เสรี วงษ์มณฑา ตีพิมพ์ใน นิตยสาร ผู้หญิง ปีที่ ๘ ฉบับที่ ๑๓๓ ปีกร์หลัง กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔ นิตยสาร นือออน ฉบับที่ ๕๗ ประจำเดือน เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๔ ได้นำบทความนี้กลับมาตีพิมพ์อีกครั้งหนึ่ง “อีแอบ” ที่ดร. เสรี กล่าวถึงนี่คือเกย์ที่ไม่เปิดเผยตัวว่าเป็นเกย์ และมักจะแสดงท่าที่รังเกียจเกย์

ผู้ที่ใช้นามแฝงว่า “วอชิงตัน” ได้แสดงความคิดเห็นต่อประเด็นที่ ดร. เสรียกขึ้นมาพูดว่า Homosexual ในสังคมไทยนั้นแบ่งออกเป็น ๒ กลุ่ม คือ

เกย์ธรรมดาซึ่งก็คือผู้ชายธรรมดาที่ชอบผู้ชายด้วยกันเอง บางคนอาจจะเปิดเผยตัวต่อสาธารณะว่าตนเองเป็นเกย์ แต่เขาเหล่านี้ก็ยังคงมีลักษณะของผู้ชายเต็มตัว ไม่ได้อยากเป็นผู้หญิง ทุกคนยังคงภูมิใจในความเป็นผู้ชายของตนเอง ไม่ได้เสแสร้งที่จะแสดงตนเองให้เป็นผู้ชาย ทุกอย่างเป็นธรรมชาติเนื่องจากยังมีข้อจำกัดทางสังคม พวกเราส่วนใหญ่มีสติสัมปชัญญะเพียงพอที่จะพิจารณา

^{๕๖} “เกสร เรืองระบำ”, “โค้งนี้จอดสามแยก,” มิถุนา ๔๓ (กันยายน ๒๕๓๐): ๖๗.

ถึงผลได้ผลเสียของการเปิดเผยตัว ดังนั้นส่วนใหญ่จึงยังคงปกปิดความเป็นเกย์
ของตัวเอง^{๕๗}

อีกกลุ่มนั้นวอชิงตันเรียกว่ากะเทย

คือกลุ่มที่ไม่พอใจในความเป็นผู้ชายของตนเอง อยากเป็นผู้หญิง บาง
คนถึงกับผ่าตัดแปลงเพศไปเลย พวกที่ไม่แปลงเพศก็พยายามแต่งตัวให้หนักไป
ทางผู้หญิง ตั่งตึง กรีดกรีด ซึ่งบางครั้งก็มากกว่าผู้หญิงธรรมดาทั่ว ๆ ไปเสียอีก
เนื่องจากไม่มีทางเลือก ทุกคนในกลุ่มนี้จะต้องเปิดเผยตัวเองต่อสังคมอยู่แล้ว
เพราะใคร ๆ ก็รู้ว่าได้จากท่าทางและการแต่งตัว^{๕๘}

วอชิงตันได้กล่าวอีกว่าเนื่องจากเกย์ส่วนใหญ่ไม่ได้เปิดเผยตัว กะเทยจึงเป็นภาพลักษณ์ของ
เกย์ในสายตาของคนภายนอกทั้ง ๆ ที่จริง ๆ แล้วเป็นกลุ่มคนส่วนน้อยของเกย์ และนี่เป็นปัจจัยหนึ่ง
ที่ทำให้สังคมต่อต้านเกย์และไม่ยอมรับ การที่เกย์บางคนไม่พอใจต่อกลุ่มกะเทย ไม่ใช่เพราะว่าเขา
อิจฉาริษยา กะเทยไม่มีอะไรที่ทำให้เกย์อิจฉา เพียงแต่เกรงว่าสังคมของเกย์ ภาพพจน์ของเกย์จะต่ำ
ลงมาจากน้ำมือของคนเหล่านี้^{๕๙}

ความต้องการของวอชิงตันเห็นได้ชัดว่าต้องการที่จะแยกออกจากกะเทย ออกจากเกย์ เนื่อง
จากภาพลักษณ์ที่ติดอยู่กับกะเทยนั้นล้วนเป็นภาพลักษณ์ที่ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม แต่เนื่องจาก
กะเทยมีลักษณะที่เด่นชัดกว่าความเป็นเกย์ จึงทำให้กะเทยเป็นภาพลักษณ์เดียวที่สังคมมองเห็น

หากจะว่ากันตามจริงแล้วเกย์ที่เปิดเผยตัวเองมีเพียงน้อยนิดของ
ประชากรเกย์ทั้งหมด แล้วที่เห็นตระแวดแต่เป็นเกย์ตั่งตึงหรือเป็นกะเทยไป
เลยนั้น ก็เป็นเพียงประชากรเกย์หน่วยหน้า (กล้าแสดงความแรวด์) จำนวนน้อย
นิดของชาวเกย์ทั้งหมดเท่านั้น เกย์ตั่งตึงและกะเทยนี้เองที่ยังทำให้สังคมมองเพศ
ของพวกเขาด้วยความรู้สึกขบขัน ทุเรศ อุบาทว์ วิปริต ฯลฯ สุดแท้แต่พวกเขาจะ

^{๕๗} วอชิงตัน, “จดหมายเปิดผนึก : อ.อี.แอบ...แสบจริงหรือ?”, นีออน ๕๕ (มิถุนายน ๒๕๓๔) : ๔๔-
๔๕.

^{๕๘} เรื่องเดียวกัน.

^{๕๙} เรื่องเดียวกัน.

คิดไปต่าง ๆ นานา และนั่นมันเป็นภาพพจน์โดยรวม ๆ ที่สังคมมองคนอย่างเรา

๑๐๐

แนวความคิดที่ต้องการจะเปลี่ยนปรากฏการณ์นี้ คือการสร้างภาพลักษณ์ใหม่ให้เป็นที่ยอมรับของสังคมมากขึ้น โดยการสร้างค่านิยมใหม่ ๆ ให้กับเกย์ ความประพฤติกที่ไม่ดี ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม เช่น ลำส่อน, ปากตลาด, ไม่ทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม นั้นควรที่จะเปลี่ยนเพื่อให้สังคมยอมรับกลุ่มเกย์มากขึ้น

ในเรื่องการจำแนกประเภทของเกย์ และ กะเทยนั้น ถึงแม้ว่าจะผ่านมาแล้วกว่า ๔ ปี ที่นิตยสารเกย์ต่างก็ให้คำจำกัดความและความหมายของเกย์ประเภทต่าง ๆ แต่คอลัมน์เหล่านั้นก็มีลักษณะการให้คำจำกัดความที่ค่อนข้างหลากหลายตามแต่ประสบการณ์ของผู้เขียนเป็นหลัก และหลายครั้งคำศัพท์ที่ใช้เรียกก็มีลักษณะที่แตกต่างกันด้วย สิ่งเหล่านี้สะท้อนให้เห็นจากคอลัมน์ตอบปัญหาต่าง ๆ ที่มักจะมีผู้อ่านเขียนจดหมายมาถามว่าตนเป็นเกย์ชนิดใด และจากการตอบคำถามนี้ของ พิริยะ บรรณาธิการของนิตยสารนีออน ทำให้เห็นการจัดประเภทเกย์ กะเทย ดังต่อไปนี้

คำว่า ‘กะเทย’ หากจะให้ความหมายตามความเข้าใจของคนไทยโดยทั่ว ๆ ก็คือผู้ชายที่ชอบแต่งตัวเป็นผู้หญิง เขียนคิ้วทาปากมีนม ไว้ผมยาว และชอบแต่งตัวสวย ๆ เหมือนผู้หญิง แต่คำว่า ‘กะเทย’ ตามความหมายวิชาการก็หมายถึงสิ่งที่มีชีวิตที่มีทั้งเพศหญิงและเพศชายอยู่ในตัวเอง (hermaphrodite) แต่ในที่นี้คุณชัยธัญญาคงจะหมายถึงอย่างแรกมากกว่านะครับ ถ้าจะว่าไปแล้วทั้งกะเทย เกย์คิง เกย์ควีน และตุ๊ด ต่างก็อยู่ใน ‘โฟลล์ม’ เดียวกัน คือต่างก็ชอบพอที่จะมีเซ็กซ์กับคนเพศเดียวกัน (homosexual) แต่ก็มีความแตกต่างกันอยู่บ้างดังนี้

กะเทย – อาจจะเป็นเพียงผู้ชายที่ชอบแต่งตัวเป็นผู้หญิงเฉย ๆ โดยที่เขาไม่ต้องการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายเลย เวลามีเพศสัมพันธ์ก็จะมีกับผู้หญิงเท่านั้น พวกนี้ภาษาอังกฤษเรียกว่า tranvestite หรือ กะเทย – อาจจะเป็นผู้หญิงที่เกิดมาในร่างชาย มีความรู้สึกนึกคิดเป็นผู้หญิงทุกอย่าง อยากแปลงเพศ บางคนถึงกับเกลียดอวัยวะเพศของผู้ชายที่ตนมีอยู่ อยากให้หมดตัดทิ้งเสียให้พ้นหูพ้นตา กลุ่มนี้ภาษาอังกฤษเรียกว่า transsexual ซึ่งก็ได้แก่กะเทยที่เราเห็น ๆ โดยทั่วไป

เกย์คิง – หมายถึงผู้ชายที่ชอบผู้ชายด้วยกัน แต่จะชอบบทบาทของการเป็นฝ่ายรุก (active) พุดง่าย ๆ ก็คือจะทำหน้าที่เป็นสามี เกย์คิงอาจจะมีทั้งที่ดูเป็นผู้ชายทุกกระเบียดนิ้ว เรื่อยไปจนถึงพวกที่นุ่มนวลแบบเกย์ทั่ว ๆ ไป

๑๐๐ “มิลินท”, “ผ่านมิตี,” นีออน ๕๒ (พฤศจิกายน ๒๕๓๓) : ๑๑๐.

เกย์ควีน – หมายถึงผู้ชายที่ชอบผู้ชายด้วยกัน แต่ชอบที่จะเป็นฝ่ายรับ (passive) หรือเป็นภรรยา เกย์ควีนก็มีทั้งที่เป็นผู้ชายมาก ๆ จนกระทั่งไปจนถึง นุ่มนิ่มมาก ๆ อย่างที่เรียกกันว่า ‘ออกสาว’

ตุ๊ด – เป็นศัพท์ที่ใช้เรียกเกย์ควีนที่กรีดกร๊าดมาก ๆ (บางทีก็เรียก แตัว, แหวว, น้องเตย ฯลฯ) ว่ากันว่า...ต่อไปในภายภาคหน้า ตุ๊ดส่วนใหญ่จะเติบโต ขึ้นไปเป็นกะเทย...เขาวางัน^{๑๑๑}

การแบ่งประเภทพฤติกรรมรักร่วมเพศเช่นนี้ เป็นความเข้าใจพื้นฐานของการแบ่ง พฤติกรรมรักร่วมเพศของชายในสังคมไทยที่เป็นที่ยอมรับกันทั่วไป คำว่ากะเทย มีความหมายหลาย นัย ความหมายแรกคือความหมายที่ สุด แสงวิเชียร พยายามเปลี่ยนในช่วงต้นทศวรรษ ๒๕๐๐ คือ กะเทยที่หมายถึงความผิดปกติทางกายภาพ หมายถึงบุคคลที่มีอวัยวะเพศกำกวมระหว่างชายและ หญิง ในอีกความหมายหนึ่งกะเทยคือพฤติกรรมอย่างหนึ่งของมนุษย์ เป็นพฤติกรรมที่ตรงข้ามกับ เพศทางกายภาพ เช่นเป็นผู้ชายแต่ชอบแต่งกายเป็นผู้หญิง ซึ่งในวงการแพทย์ตะวันตกเรียกว่า transvestite กะเทยในอีกความหมายหนึ่งคือผู้ที่ต้องการเปลี่ยนไปเป็นเพศตรงข้าม ซึ่งในวงการ แพทย์ตะวันตกเรียกว่า transsexual ส่วนคำว่าเกย์คิง และ เกย์ควีน แบ่งตามพฤติกรรมทางเพศเป็น หลัก มีบทบาททางเพศเป็นฝ่ายรุก เรียกว่า เกย์คิง มีบทบาททางเพศเป็นฝ่ายรับเรียกว่า เกย์คิง ส่วน คำว่าตุ๊ดนั้นเป็นคำที่ใช้เรียกแสดงอาการดูถูก หรือ คำว่าผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยเฉพาะรักร่วมเพศชาย

ความเป็น “เกย์คิง” และ “เกย์ควีน” ก็มีลักษณะที่ชัดเจนมากขึ้นด้วย จากคอลัมน์ทางสายที่ สาม ในหัวข้อ หาเพื่อนเพื่อคลายเหงาในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ คำแนะนำในการแต่งกายของ นิตินันท์ พุดินัย ที่บ่งบอกถึงคุณลักษณะที่แตกต่างกันระหว่าง “เกย์คิง” และ “เกย์ควีน” ว่า “ควร จะแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่ดูแล้วให้ความรู้สึกวาเร็ด และหรุ ถ้าเป็น “ควีน” จะแต่งหน้านิด ๆ ก็ได้ เพื่อให้ดูอ่อนหวานน่าสัมผัส ส่วน “คิง” ไม่ต้องแต่งอะไรมากมาย ข้อสำคัญก็คือให้ดูดี และนำเสนอ หน่อย”^{๑๑๒}

อย่างที่ได้อธิบายไปแล้วว่าได้มีการแบ่งแยกระหว่างเกย์ที่เหมือนกับผู้ชายธรรมดา ๆ ทั่วไป และเกย์ที่มีลักษณะของผู้หญิง เกย์กลุ่มหลังนี้ผูกติดกับภาพลักษณ์ต่าง ๆ ที่สังคมตั้งข้อรังเกียจเกย์ ไม่ว่าจะป็นกริยามารยาทที่หยาบคาย การพุดจา มีจริตกริยาเกินงาม

^{๑๑๑} พิริยะ, “คุยกันฉันเพื่อน,” นีออน ๓๓ (พฤษภาคม ๒๕๓๑) :๕-๑๐.

^{๑๑๒} นิตินันท์ พุดินัย, “ทางสายที่สาม : หาเพื่อนเพื่อคลายเหงา,” มิถุนา จูเนียร์ ๕ (กันยายน ๒๕๒๗) :

พูดถึงเรื่องเพื่อนหลายคนบ่นมาในจ.ม. ที่แล้วว่าสังคมไม่ให้ความเป็นธรรมกับเกย์และมองเกย์ในแง่ร้ายนั้น เราว่ามันก็จริงอยู่หรอกนะที่ว่าปัจจุบันนี้สังคมมองพวกเกย์เราด้วยภาพพจน์ที่ไม่ดีนัก ซึ่งแน่นอนว่าส่วนหนึ่งเกิดจากความไม่รู้ ไม่เข้าใจและจิตใจที่คับแคบของคนในสังคม ซึ่งก็คงเป็นเรื่องยากที่เราจะไปเปลี่ยนแปลงความคิดของเขาเหล่านั้นได้โดยตรง แต่เพื่อนก็คงเห็นด้วยใช่ไหมว่ายังมีพวกเราบางคนที่ทำตัวสนับสนุนภาพพจน์ที่ไม่ดีนั้น โดยการแสดงกิริยาท่าทางเกินงาม พูดจาด้วยถ้อยคำที่ไม่น่าฟัง หรือแม้กระทั่งการให้ความสำคัญกับ “เซ็กส์” มากเกินไป บางคนถึงกับโจ่งแจ้งเสียดด้วยซ้ำ เรื่องเหล่านี้แหละที่เราอยากเสนอแนะให้เพื่อน ๆ ลองเอาไปคิดดู^{๑๑๓}

รับ และเพื่อเป็นการทำให้สังคมยอมรับเกย์ต้องทำตัวให้ดีให้ถูกต้องตามแบบอย่างที่ยอมรับ

เกย์ที่ดีต้องพูดจาอ่อนน้อมและถ่อมตน เพราะใคร ๆ ก็ชอบฟัง อย่าพึ่งสำรอก วาจาหยาบคายให้เขาพากันหนีหาย สำเนียงเกย์อาจคงไว้พอน่ารัก อย่าถึงกับรวย จริตดีสะอาดใจให้มันมาก...เลิกนิสัยให้ร้ายป้ายสีวจินินทา...การเป็นเกย์ที่ดีต้องทำตัวสุภาพ อย่าแสดเป็นอันขาด อย่าเป็นคนปากไว ใครว่าอะไรนิดหน่อย คำเป็นชู้ไม่ได้ มันจะทำให้เรากดต่ำลง ประการสำคัญให้ช่วยเหลือผู้อื่นเท่าที่เราสามารถทำได้ การกระทำเหล่านี้จะทำให้ตัวเรามีค่ามากยิ่งขึ้น และเราก็จะอยู่ในสังคมนี้ได้อย่างปกติสุข ถึงจะเป็นสังคมที่เล็ก ๆ แคบ ๆ ก็ตาม^{๑๑๔}

นอกจากการมีกิริยามารยาทที่ดี ให้เป็นที่ยอมรับของสังคมแล้ว เกย์จะต้องทำความดีให้สังคมยอมรับ

หากเกย์ทั้งหลายอยากให้ตัวเองและเผ่าพันธุ์เกย์เป็นที่ยอมรับในสังคม เกย์ทั้งมวลก็ต้องถึบทะยานตัวเองขึ้นจากความเป็นเกย์ที่วัดกันที่พฤติกรรมบนเตียงนอน เราต้องกล้าที่จะคิด พูด ทำ อย่างที่เราพอใจ และแสดงตัวว่าเราเป็นเกย์ และไม่ใช้เกย์ไร้ค่าไร้คุณประโยชน์ด้วยแต่เป็นเกย์ที่เปี่ยมไปด้วยคุณภาพ คับแก้วที่สังคมจะต้องหันมามองอีกทีด้วยความประหลาดใจในความน่าทึ่ง เมื่อ

^{๑๑๓} “คุยกันฉันเพื่อน,” นีออน ๒๑ : ๑๒๕.

^{๑๑๔} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๓๐.

ถึงเวลานั้นเราจะได้ยืดอกให้โลกปลื้มด้วยความรู้สึกเป็นสุขใจว่าชาตินี้เกิดมาได้ ใช้ชีวิตที่มีคุณค่า ไม่ใช่เกิดมาเสียชาติเกิด ต้องใช้ชีวิตหลบซ่อนซุกแอบแสวง เป็นในสิ่งที่เราไม่ได้เป็น และตายไปในคราบที่เราไม่เคยคิดพอใจแม้แต่ นิดเดียว^{๑๑๕}

การใช้ชีวิตคู่ของเกย์ก็เป็นอีกความพยายามหนึ่งที่จะลบล้างภาพลักษณ์ที่ไม่ดีของความ สัมพันธ์แบบเกย์ ที่ไม่จริงจังยิ่งยเหมือนความสัมพันธ์พันธะระหว่างชายหญิง

ชายจริงหญิงแท้ส่วนใหญ่โดยเฉพาะบรรดาคุณเธอที่เป็น “นักจิตวิทยา” ทั้งหลายต่างพากันลงความเห็น “ไม่มีรักแท้ในหมู่เกย์” โดยเชื่อว่าสัมพันธ์ สวาทระหว่างคู่รักเกย์ ไม่ว่าจะคู่ไหน ๆ จะต้องลงเอยด้วยการแตกหักร้างอยู่ ร่ำไป ทั้งนี้เพราะคนที่เป็นเกย์มักมีอารมณ์อ่อนไหว เกินกว่าจะผูกมัดสาย สัมพันธ์กับมนุษย์หน้าไหน ๆ เอาไว้ได้ แม้แต่กับไม้ป่าพันธุ์เดียวกัน แล้วมันก็เป็นเรื่องที่น่าปวดกระดองใจที่ประชาชนชาวเกย์ส่วนใหญ่ยอมรับมตินี้อย่าง เป็นเอกฉันท์ โดยเฉพาะพวก “มือใหม่” ที่เพิ่งกระโดดลงสู่สังเวียนเกย์หลังจาก ที่ทำตัวเป็น “อีแอบ” มานาน และพวกมือเก่าที่มัวแต่คลุกคลีมั่วสุมอยู่แต่ในบาร์ คอยล่าเหยื่อลูกเดียวโดยไม่รู้ตัว...ไม่ยอมรับรู้...หรือไม่มีโอกาสรู้ว่ามิคูรักเกย์ อยู่กินด้วยกัน “ฉันทัวเมีย” นับร้อยนับพันคู่...กระจัดกระจายอยู่ตามหัวเมืองทั้ง น้อยใหญ่ทั่วไทยแลนด์

‘ชาวเรื่องแสง’ โปรดทราบ ถ้าเพียงแต่พวกเราชาวเกย์จัดความคิด ความเชื่อผิด ๆ ที่ว่า “ไม่มีรักแท้ในหมู่เกย์” ทิ้งไป โลกของชาวเกย์จะต้องสดใส ขึ้นแน่นอน ทั้งนี้เพราะในโลกของเกย์นั้น...ยังมีเกย์ส่วนหนึ่งได้พิสูจน์ให้เห็น ว่าคู่รักเกย์สามารถอยู่กินด้วยกันได้เป็นระยะเวลาหลายปี หรือแม้แต่อยู่กินด้วยกันจนแก่เฒ่าและตายจากกันไป^{๑๑๖}

ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๓๓ เริ่มมีแนวคิด “เกย์รักเกย์” ปรากฏขึ้นตามคอลัมน์ตอบปัญหา และ คอลัมน์ต่าง ๆ มากขึ้น สิ่งหนึ่งที่ทำให้แนวความคิดเรื่องเกย์รักเกย์มีความสำคัญ คือภาพลักษณ์ของ

^{๑๑๕} ชัยสิทธิ์ ชันเสวก, “ทางสายที่สาม : เกย์ พ.ศ. นี้ยังคิดอยู่ที่ความเชื่อกซ์,” มิถุนา จูเนียร์ ๑๔ (๒๕๒๘) : ๕๖.

^{๑๑๖} นิคินันท์, “รักจริงหวังแต่ง!!!” นีออน ๑๓ (๒๕๒๘) : ๓๑.

เกย์ที่ผูกติดกับการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ยั่งยืน ซึ่งขัดกับความเชื่อเรื่องชีวิตคู่ที่มีลักษณะ ผัวเดียวเมียเดียวอันเป็นที่ยอมรับของสังคมว่าเป็นรูปแบบความสัมพันธ์ทางเพศที่ดี และถูกต้อง ความสัมพันธ์ทางเพศที่เรียกว่า ลำสาอ่อน เปลี่ยนคู่ไปเรื่อย ๆ จึงถูกมองว่าเป็นความสัมพันธ์ที่ไม่ดี ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม การยกประเด็นเรื่องเกย์รักเกย์ขึ้นมา จึงเป็นการสร้างค่านิยมที่ดี เพื่อให้ความสัมพันธ์ของคู่เกย์ เป็นที่ยอมรับของสังคม

ถ้าพวกเราชาวเกย์สามารถครองรักกับคนรักของตัวเองได้นาน ๆ และมีคู่รักชาวเกย์ค่อย ๆ เพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ ก็จะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้สังคมภายนอกมองพวกเราว่า...เออ...ชาวเกย์นี่เขาก็รักกันจริงจังนะ และสิ่งที่สังคมเคยเชื่อว่าสังคมชาวเกย์เป็นสังคมที่ลำสาอ่อน เปลี่ยนคู่กันไปเรื่อยเปื่อย ไม่เคยมีรักแท้ที่จริงจังยั่งยืนต่อกัน ก็จะค่อย ๆ เปลี่ยนไปยอมรับว่าการครองคู่ของเกย์เป็นอีกกรณีหนึ่งของชีวิตที่ไม่ได้มีความผิดปกติหรือวิถาวรอีกต่อไป ความคิดและความเชื่อที่ว่าผมเองเห็นด้วยและสนับสนุนอย่างเต็มที่ คือให้เกย์กับเกย์รักกัน และครองคู่อยู่ด้วยกันนาน ๆ^{๑๑๑}

การที่ความสัมพันธ์ของเกย์แบบ เกย์รักเกย์ นั้น ย่อมจะต้องมีองค์ประกอบหลาย ๆ อย่าง เพื่อที่จะทำให้ความสัมพันธ์นั้นยั่งยืน อย่างไรก็ตามองค์ประกอบเหล่านั้นก็ไม่แตกต่างไปจากองค์ประกอบของความสัมพันธ์ที่ยั่งยืนของคู่ชายหญิง อันเป็นอุดมคติของการใช้ชีวิตคู่แบบชนชั้นกลาง

มีหลายสิ่งหลายอย่างที่นำไปสู่เกย์อยู่กันได้นาน ๆ อันแรกสุดก็คือความรัก ทั้งสองต้องรักกันถูกสเปคของกันและกัน สอง..ความเข้าใจกัน สาม..ความไว้วางใจใจกันไม่ระแวงซึ่งกันและกัน สี่..ความเสียสละ ห้า..ความพร้อมที่จะให้อภัย และประนีประนอม หก..ความสามารถในการสร้างสรรค์ความรัก และมิตรภาพให้ดีขึ้นและงดงามอยู่เสมอ และ เจ็ด..การเป็นหุ้นส่วนชีวิตของกันและกันด้วยการลงทุนทำอะไรด้วยกัน..ซื้อบ้าน ซื้อรถ หรือลงทุนในกิจการต่าง ๆ ด้วยกัน^{๑๑๒}

นี่ก็เป็นอีกคนหนึ่งที่พยายามให้เกย์รักเกย์ นทีได้กล่าวถึงประสบการณ์ของตนว่าแต่เดิมนั้นตนก็รู้สึกชอบผู้ชาย แต่เมื่อโตขึ้นได้ทราบว่าเกย์นั้นมีหลายแบบ การไปหลงรักผู้ชายซึ่งจะต้อง

^{๑๑๑} “มิลินท”, “ผ่านมิติ,” นีออน ๔๕ (กรกฎาคม-สิงหาคม ๒๕๓๓) : ๑๑๑.

^{๑๑๒} “มิลินท”, “ผ่านมิติ,” นีออน ๕๖ (เมษายน ๒๕๓๔) : ๗๘.

แต่งงานมีครอบครัว เกย์มักจะต้องผิดหวัง ดังนั้นการหันมารักกับเกย์ด้วยกันน่าจะเป็นทางเลือกที่ดีกว่า

ดังนั้นเมื่อเราได้เรียนรู้ความเป็นไปในสังคมมากขึ้น เราก็มีทางเลือกมากขึ้น จึงได้เห็นว่าผู้ชายที่เป็นเกย์จะพึงพอใจกับผู้ชายที่เป็นเกย์เหมือนกัน เพียงแต่เราจะชอบแบบไหน ในปัจจุบันนี้มีเกย์หลายคู่ที่อยู่กันด้วยความสุข และมีที่ท่าว่าจะยั่งยืน ถึงตรงนี้ผมอยากจะชี้แจงให้คนอ่านหนังสือของผมว่าถ้าเราเป็นเกย์ทำไมเราไม่หันมาชอบเกย์ด้วยกันล่ะ เพราะสามารถเลือกได้ไม่ใช่หมายความว่าเราต้องไปชอบสาวด้วยกัน เรื่องนี้มันอาจจะฝืนใจมาก ถ้าเราเป็นสาวเราก็ควรชอบเกย์หนุ่ม และเกย์หนุ่ม ๆ ก็ควรจะหันมามองคนที่ออกสาวบ้าง ผมว่าความรักนี้มันเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นระหว่างคนสองเพศ มันเป็นสิ่งที่ละเอียดอ่อนมากกว่าการร่วมเพศ เพราะฉะนั้นผมยืนยันได้ในฐานะที่เคยหลงใหลผู้ชายแท้ ๆ ว่า จริงแล้วผมมีความสุขมากที่ผมสามารถหันมารักเกย์ด้วยกันได้ ที่ผมเขียนว่าเปรียบเสมือนเกย์สาวที่เฝ้าหลงหนุ่มน้อยนั้น เป็นการเล่าถึงความรู้สึกของตัวเองที่เหมือนผู้หญิง ปัจจุบันถ้ามีคนมาถามว่ามีความรู้สึกเหมือนสาวใหญ่หรือเปล่า ผมจะตอบว่าไม่ใช่ เพราะตัวเองรู้สึกว่าเป็นเกย์มากกว่าเป็นสาว^{๑๑๕}

อย่างไรก็ตามลักษณะความสัมพันธ์แบบคู่ต่างชาย-หญิงมีบทบาทในการเลือกรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างเกย์รักเกย์อยู่ไม่น้อย กล่าวคือเกย์คิง ควรจะรัก เกย์ควีน หรือเกย์คิงซึ่งหมายถึงมีบทบาททางเพศได้ทั้งผู้กระทำและผู้ถูกกระทำ สามารถมีความสัมพันธ์ได้ทั้งกับเกย์คิง และ เกย์คิงด้วยกัน หรือแม้แต่คิงรักกับคิงก็ได้ ความสัมพันธ์เพียงรูปแบบเดียวที่เป็นไปไม่ได้คือเกย์ควีนกับเกย์ควีน

ที่ว่าเกย์รักเกย์นี้ผมไม่ได้หมายความว่าเกย์ควีนจะต้องรักกับเกย์ควีนด้วยกัน (ถ้าเป็นเช่นนี้ก็คงจะพูดได้ว่าเป็นเลสเบียนเป็นแน่แท้) เพราะส่วนใหญ่ออกจะเป็นผู้หญิง ผู้หญิง คงหวานแหววแต่เจ้าพิลึกที่ต่างคนต่างคงจะแย่งกันรับบทบาทเอากันสุดฤทธิ์ ฉะนั้นเกย์คิงก็ควรจะรักกับเกย์ควีน หรือรักกับเกย์คิง (คือได้ทั้งคิงและควีน) คิงจะรักกับคิงก็ได้ คิงรักกับคิงได้เช่นกัน และบางทีผมยังเจอคิงรักกับคิงมาแล้วก็มี ความรักระหว่างเกย์ด้วยกันมันเป็น

^{๑๑๕} ขามน จักรพันธ์, “สัมภาษณ์พิเศษ นที วีระ โรจนพงษ์ : เจาะชีวิตผ่านวรรณกรรม ผู้เขียนกว่าจะก้าวข้ามเส้นสีขาวย,” น็ออน ๕๑ (ตุลาคม ๒๕๓๓) : ๔๒-๔๓

ความรักและความเข้าใจซึ่งกันและกัน มีการช่วยเหลือกันอย่างที่ควรที่จะเป็น ซึ่งไม่เหมือนเกย์กับผู้ชาย ที่ส่วนใหญ่แล้วเกย์จะรักจริง แต่ฝ่ายชายจะทำเป็นรัก แกล้งเอาอกเอาใจเพื่อเงินตัวเดียวเท่านั้น^{๑๑๐}

ประเด็นเรื่องงานที่เกย์ต้องตัดสินใจแต่งงานเพื่อให้สังคมยอมรับในบทบาทของความเป็นชายก็เป็นอีกประเด็นหนึ่งที่มีความสำคัญ นทีเห็นว่าเกย์ไม่ควรที่จะแต่งงานกับผู้หญิง เพราะจะทำให้เกิดปัญหาตามมา ซึ่งจะกลายเป็นปัญหาสังคมในที่สุด

เกย์หลายคนยังมองว่าถึงเขาจะเป็นเกย์แต่อย่างไรก็ตามเขาต้องแต่งงาน มีลูกสมกับที่พ่อแม่ของเขาต้องการ เพราะฉะนั้นถ้าเกย์ทุกคนในสังคมคิดเหมือนกันหมด ก็จะต้องแต่งงานกับผู้หญิง มันก็เท่ากับว่าเขาได้สร้างปัญหาให้กับสังคมเยอะขึ้น ไม่ว่าจะเป็นตัวเขาเอง ตัวผู้หญิงและลูกที่เกิดมา ทีนี้ผมเองก็มองว่าถ้าเป็นเกย์แล้วก็ควรจะเป็นเลย ไม่ควรเป็นเกย์แบบปลาผิคน้ำ การที่คิดถึงผู้หญิงมาแต่งงานทั้งที่ตัวเองเป็นเกย์นั้น ผมจะไม่ทำเด็ดขาด ผมจึงพยายามที่จะให้แง่คิดแก่ผู้อ่านว่า ถ้าเราเป็นเกย์แล้วทำไมต้องแต่งงานล่ะ ใช้ชีวิตให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมอย่างเกย์มันจะดีกว่าไหม^{๑๑๑}

ในช่วงทศวรรษ ๒๕๓๐ นี้เองที่ “ความเป็นเกย์” เริ่มมีความชัดเจนขึ้น แต่อย่างไรก็ตามค่านิยมต่าง ๆ ที่ใช้ในกล่าวถึงชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศก็ยังไม่มีความชัดเจน กะเทย, เกย์, เกย์ควีน และ เกย์คิง โดยเฉพาะในกรณีของคำว่า กะเทย, เกย์ และ เกย์ควีน ยังสามารถใช้แทนกันได้ แต่อย่างไรก็ตามก็มีความชัดเจนในระดับหนึ่งแล้วว่า กะเทย และ เกย์แตกต่างกันอย่างไร เห็นได้จากภาพยนตร์เรื่อง “เพลงสุดท้าย” ที่เริ่มปรากฏภาพโฆษณาตามนิตยสารเกย์ในช่วงปลายปี พ.ศ. ๒๕๒๘ เป็นเรื่องราวความสัมพันธ์ระหว่างกะเทยที่มีอาชีพแสดงโชว์คาบาเรต์ที่ชื่อสมหญิง ดาวราย กับผู้ชายคนหนึ่ง ท้ายที่สุดสมหญิงก็ตัดสินใจยิงตัวตายเนื่องจากผิดหวังในความรัก การกล่าวถึงภาพยนตร์เรื่องนี้มีการใช้คำว่า กะเทย และ เกย์ ในการกล่าวถึงตัวละคร หรือกล่าวพาดพิงถึงภาพยนตร์เรื่องนี้

^{๑๑๐} นรินทร์, “เกย์รักเกย์,” นีออน ๖๕ (ธันวาคม ๒๕๓๔) : ๒๐-๒๑.

^{๑๑๑} ชามน จักรพันธ์, “สัมภาษณ์พิเศษ นที ธีระโรจนพงษ์ : เจาะชีวิตผ่านวรรณกรรม ผู้เขียนกว่าจะก้าวข้ามเส้นสีขา,” นีออน ๕๑ (ตุลาคม ๒๕๓๓) : ๔๒-๔๓

๔.๔ โรคเอดส์ผลกระทบต่อวาทกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในช่วงครึ่งหลังของทศวรรษ ๒๕๒๐ ข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ในประเทศสหรัฐอเมริกาเริ่มเป็นที่รับรู้ของคนไทย โดยเฉพาะการเชื่อมโยงเข้ากับความเป็นเกย์ว่าเป็นพาหะหรือกลุ่มคนที่เป็นโรคนี เช่น บทความของ สุมิตรา จันท์เงา เรื่อง “มัจจุราช ‘เอดส์’ สวรรค์เกย์สลาย” ในหนังสือพิมพ์ มติชนรายวัน ฉบับประจำวันที ๒๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๒๖ ได้กล่าวถึงการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ในประเทศสหรัฐอเมริกาโดยเฉพาะการแพร่ระบาดในกลุ่มเกย์ พร้อมทั้งลงภาพความเคลื่อนไหวของกลุ่มเกย์ในประเทศสหรัฐอเมริกาประกอบด้วย^{๑๒} อย่างไรก็ตามจากข้อมูลที่ว่า การแพร่ระบาดของโรคเอดส์ในประเทศสหรัฐอเมริกาได้มีการเชื่อมโยงและตั้งข้อสังเกตว่า เกย์ หรือ กะเทย ในสังคมไทยน่าที่จะเป็นกลุ่มเสี่ยงต่อโรคเอดส์ เห็นได้จากบทความของพิทยา ว่องกุล เรื่อง ““โรคเอดส์” อันตรายจากกะเทย ความตายที่วงการแพทย์มีดมน” ในหนังสือพิมพ์ มติชนรายวัน ฉบับประจำวันที ๑๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๒๗ ถึงแม้ว่าข้อมูลส่วนใหญ่ที่พิทยานำมาเขียนจะเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในประเทศสหรัฐอเมริกาแต่ภาพที่นำมาประกอบบทความกลับเป็นภาพกะเทยไทย^{๑๓} ดังนั้นภาพลักษณ์ของโรคเอดส์ในสังคมไทยไม่แตกต่างจากสังคมตะวันตก คือเป็นภาพลักษณ์ที่เกย์เป็นพาหะของโรคเอดส์^{๑๔}

ในระยะเวลาต่อมาโรคเอดส์ได้แพร่ระบาดขยายวงกว้างออกไป และแพร่ระบาดเข้ามาในประเทศไทย โดยเฉพาะในช่วงปลายต้นทศวรรษ ๒๕๓๐ มีการเสนอข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์ถึงการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ในประเทศไทย จากบทความของ ว. ชมิทธ์ เรื่อง “มาป้องกันตัวจากโรคเอดส์กันเถาะ” ตีพิมพ์ในนิตยสาร มิถุนาญเนียร์ ฉบับที่ ๑๐ ปี พ.ศ. ๒๕๒๘ ได้กล่าวว่าคนไทยคนแรกๆที่ติดเชื้อโรคเอดส์เป็นเกย์* ยังทำให้ภาพลักษณ์ดังกล่าวสอดคล้องกับข่าวที่ได้นำเสนอมา

^{๑๒} สุมิตรา จันท์เงา, “มัจจุราช ‘เอดส์’ สวรรค์เกย์สลาย,” มติชนรายวัน (๒๑ สิงหาคม ๒๕๒๖) :

๑๔.

^{๑๓} พิทยา ว่องกุล, ““โรคเอดส์” อันตรายจากกะเทย ความตายที่วงการแพทย์มีดมน,” มติชนรายวัน (๑๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๒๗) : ๑๔.

^{๑๔} Gai-Pied Hebdo, “The Homosexualization of AIDS,” trans. Daniel Defert in We Are Everywhere : A Historical Sourcebook of Gay and Lesbian Politics, eds. Blasius Mark and Phelan Shane (New York London : Routledge, 1997) , p 659-773.

* เรื่องคนไทยคนแรกๆที่ติดเชื้อโรคเอดส์เป็นเกย์นี้น่าจะเป็นข่าวที่รู้จักกันในวงกว้าง เพราะการกล่าวถึงของ ว. ชมิทธ์ เป็นการสรุปความมาจากที่อื่นอีกต่อหนึ่ง แม้แต่หนังสือที่กล่าวถึงโรคเอดส์ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๓๐ ก็กล่าวถึงเรื่องนี้ด้วย

ก่อนหน้านั้น คนไทยคนแรกที่ติดเชื้อโรคเอดส์นั้น เป็นชายอายุ ๒๘ ปี ได้เข้าไปศึกษาต่อในประเทศสหรัฐอเมริกา และได้มีความสัมพันธ์ทางเพศกับชายชาวอเมริกัน ต่อมาได้กลับมารักษาตัวอยู่ในประเทศไทย

ผู้ป่วยที่ควรได้มาลัยเกียรติยศรายนี้เป็นชายไทย อายุ ๒๘ ปี เดินทางไปศึกษาต่อที่สหรัฐอเมริกาตั้งแต่ปี ๒๕๒๔ ในช่วงสองปีแรกก็ไปศึกษาเขามีสุขภาพดีมาตลอด จนกระทั่งถึงปลายเดือนธันวาคม ๒๕๒๖ ซึ่งเป็นช่วงที่กำลังอยู่ในสหรัฐอเมริกา เขาเริ่มมีอาการเหนื่อยง่าย เป็นไข้ จึงไปพบแพทย์ที่โรงพยาบาล แพทย์วินิจฉัยว่าเป็นโรคปอดอักเสบ จึงให้ยากลับมากินที่บ้าน อีกสี่เดือนต่อมาเขาเริ่มมีอาการปวดต้นคอ คอแข็ง และเป็นไข้ตัวร้อนมาก แพทย์ที่โรงพยาบาลแห่งเดิมจึงให้เขาเข้ารับรักษาตัวในโรงพยาบาล โดยวินิจฉัยว่าเขาเป็นโรคเชื้อหุ้มสมองอักเสบ ต่อมาแพทย์ผู้ดูแลเขาเกิดความสงสัยว่า เขาอาจจะเป็นผู้ที่มีภูมิคุ้มกันบกพร่อง ทำให้เขาเป็นโรคติดเชื้อบ่อย จึงทำการตรวจโลหิตในห้องปฏิบัติการโดยละเอียด พบว่าเขามีเม็ดโลหิตขาวชนิด T ต่ำกว่าปกติ และยังตรวจพบเชื้อ *Pneumocystis carinii* จากปอด แพทย์จึงลงความเห็นว่าเขาป่วยเป็นโรคเอดส์ และมีโรคเชื้อหุ้มสมองอักเสบเป็นโรคแทรกซ้อน เขาได้รับการรักษาอยู่ในโรงพยาบาลจนมีอาการดีขึ้น จึงเดินทางกลับมารักษาตัวต่อในเมืองไทย^{๑๑๕}

ประเด็นข่าวเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเกย์เป็นพาหะของโรคเอดส์ได้ปรากฏตามหน้าหนังสือพิมพ์และสิ่งพิมพ์อื่น ๆ บ่อยครั้งในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๓๐ และที่น่าสังเกตคือประเด็นดังกล่าวนำไปสู่“วิวาทะ”ระหว่าง ดร. วัลลภ ปิยมโนธรรม นักจิตวิทยา อาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และดร. เสรี วงษ์มณฑา ซึ่งถือได้ว่าเป็นนักวิชาการระดับปริญญาเอกคนแรกๆของประเทศไทย ที่เปิดเผยตัวว่าเป็นเกย์ ตั้งแต่ทศวรรษ ๒๕๒๐ การโต้เถียงกันระหว่างดร. เสรี และ ดร. วัลลภนี้เป็นผลมาจากการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ ซึ่งทำให้สังคมจับตามองกลุ่มเกย์ เนื่องจากในขณะนั้นเข้าใจว่าเกย์เป็นพาหะของโรคนี้ การนำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ก็มักจะกล่าวถึงเกย์และโรคเอดส์บ่อยครั้ง ดร. เสรี เป็นคนหนึ่งที่ออกมาเปิดเผยตัวต่อสาธารณะว่าตนเป็นเกย์ และเป็นบุคคลที่มีบทบาทปรากฏในสื่อประเภทต่าง ๆ ในขณะนั้น จึงทำให้ดร. เสรี เป็นเป้าของการโจมตีว่าเป็นผู้ที่ทำให้เยาวชนเลียนแบบพฤติกรรมของดร. เสรี และจะทำให้คนเป็นเอดส์กันมากขึ้น

^{๑๑๕} ว. ชมิตท์, “หล่อสุขภาพ : มาป้องกันตัวจากโรคเอดส์กันเถอะ,” มิถุนา จูเนียร์ ๑๐ (๒๕๒๘) : ๑๐๕.

ข่าวความขัดแย้งระหว่างดร. เสรี และ ดร. วัลลภ เริ่มปรากฏตามหน้าหนังสือพิมพ์ช่วงต้นเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๐ เนื่องมาจาก ดร. วัลลภ ได้กล่าวในการบรรยายเรื่อง “เป็นเกย์ทุกข์จริงหรือ” ว่า ดร. เสรี คณบดีคณะวารสารศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เป็นตัวกระตุ้นให้เกย์ระบอบมากยิ่งขึ้น เพราะทำตัวเป็นแบบอย่างในทางที่ไม่ถูกต้อง^{๑๖} เรื่องนี้ได้นำไปสู่วิวาทะและนำไปสู่การโต้เถียงของทั้งสองภายใต้หัวข้อดังกล่าว ประเด็นของดร. วัลลภ คือต้องการชี้ให้เห็นว่าสาเหตุของการเป็นเกย์นั้นมาจากสิ่งแวดล้อมและการเลี้ยงดูในวัยเด็ก นอกจากนี้แล้วอิทธิพลของสื่อที่นำเสนอภาพของผู้ที่เป็นเกย์ โดยเฉพาะบทบาทของ ดร. เสรี ทำให้มีผู้นิยมเป็นเกย์กันมากขึ้น^{๑๗}

การโต้เถียงดังกล่าวเป็นที่สนใจของสื่อมวลชนและประชาชนทั่วไปในวงกว้าง นอกจากข่าวความเคลื่อนไหวที่หาอ่านได้จากหนังสือพิมพ์รายวันแล้ว รายการโทรทัศน์ของช่อง ๓ ได้เชิญ ดร. เสรี มาสัมภาษณ์เกี่ยวกับการโต้แย้งในครั้งนี้ด้วย ส่วนดร. วัลลภ นั้นได้นำเสนอ “โครงการป้องกันบุตรหลานเป็น เกย์ ทอม ตุ๊ด คี” โดยรับสมัครผู้ที่สนใจเข้าร่วมโครงการ โดยมีการอบรมความรู้เกี่ยวกับอันตรายของการเป็นทอม ตุ๊ด คี และสอนวิธีทดสอบให้พ่อแม่สังเกตพฤติกรรมของลูก และวิธีแก้ไขก่อนที่จะกลายเป็น ทอม ตุ๊ด คี เต็มตัว^{๑๘} และยังมีผลต่อคณะกรรมการบริหารวิฑูรกระจายเสียงและโทรทัศน์ (กบว.) ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่พิจารณาการนำเสนอภาพยนตร์หรือละครว่าเหมาะสมหรือไม่ นายประธาน รังสิมาภรณ์ ประธานคณะกรรมการบริหารวิฑูรกระจายเสียงและโทรทัศน์ได้กล่าวว่า “การแสดงที่เกี่ยวกับพวกเกย์หรือเอาเกย์มาแสดง มองอีกแง่หนึ่งมันเพียงทำให้คนดูเพิลิดเพิลินเท่านั้น ไม่ได้เอามาเลียนแบบอะไร ซึ่งถ้ามีการสอดแทรกการสอนเตือนว่าอย่าเลียนแบบ เพราะเป็นสิ่งไม่ดีก็จะดียิ่งขึ้น”^{๑๙}

บทความเกี่ยวกับโรคเอดส์ของ ว. ชมิทธ์ ในนิตยสารมิถุนายนีเยร์ถือได้ว่าเป็นบทความแรก ๆ ที่กล่าวถึงโรคเอดส์ นอกจากจะให้ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับโรคเอดส์แล้ว ยังให้คำแนะนำในการรักษาสุขภาพ และป้องกันโรคเอดส์พร้อมกันไปด้วย และอาจจะถือได้ว่ากลุ่มเกย์ เป็นประชากรไทยกลุ่มแรก ๆ ที่ให้ความสำคัญในเรื่องการป้องกันโรคเอดส์ ผลจากการให้ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์อย่างต่อเนื่อง น่าจะส่งผลให้จำนวนเกย์ที่เป็นโรคเอดส์ลดลง จากผลการสำรวจของกองระบาดวิทยา สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ตั้งแต่เดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๒๗-๒๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๔ มีเพียง ๑๒๐ คนในขณะที่ชายรักต่างเพศและหญิงรักต่างเพศมีจำนวนถึง ๓,๔๑๕ และ ๕,๑๕๖ คนตามลำดับ”^{๒๐}

^{๑๖} “๒ดอกเตอร์ คนดังปะทะคำปัญหาเกย์,” ไทยรัฐ (๒ สิงหาคม ๒๕๓๐) : ๑๘.

^{๑๗} “ศึกน้ำลายปัญหาเกย์ ๒ ดอกเตอร์,” มติชนรายวัน (๑๐ สิงหาคม ๒๕๓๐) : ๒.

^{๑๘} “พ่อแม่ตื่นกลัว เกย์-ทอม-ตุ๊ด-คี,” ไทยรัฐ (๑๔ สิงหาคม ๒๕๓๐) : ๒.

^{๑๙} “กบว. หมั่นเกย์ทำทุเรศในจอทีวี,” ไทยรัฐ (๑๕ สิงหาคม ๒๕๓๐) : ๖.

^{๒๐} “รายงานการเฝ้าระวังโรค : สรุปลสถานการณ์โรคเอดส์ในประเทศไทย,” นีออน ๕๕ (มิถุนายน ๒๕๓๔) : ๔๐.

การแพร่ระบาดของโรคเอดส์น่าจะมีอิทธิพลต่อกลุ่มเกย์ โดยเฉพาะการรวมกลุ่มเพื่อเป็นปากเสียงในการต้านภัยจากกรรมกระแสหลักที่พยายามทำให้เกย์และโรคเอดส์เป็นของคู่กัน โดยมีนัยว่าเกย์เป็นพาหะของเชื้อโรคเอดส์ ในเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๕ ได้มีการประชุมผู้ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับเกย์ขึ้นแต่การรวมกลุ่มในครั้งนี้เพื่อผลประโยชน์ของผู้ประกอบการธุรกิจบาร์เกย์ มากกว่าที่จะเรียกร้องสิทธิเสรีภาพหรือสร้างความเข้าใจอันดีต่อความเป็นเกย์ คำอธิบายของวัลลภ เชื้อสะอาด หนึ่งในเจ้าของ “บาร์เกย์” เกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า “เกี่ยวกับเรื่องการรวมกลุ่มของบรรดาเจ้าของบาร์เกย์เนี่ย มันไม่ใช่เป็นสมาคมอะไรหรอกนะ เราไม่ใหญ่พอที่จะเรียกว่าสมาคม เรียกแค่กลุ่มก็พอแล้ว มันยังไม่ถึงเวลานะ อย่างตอนนี้เรามีการรวมกลุ่มระหว่างเจ้าของกิจการ ก็ประมาณ ๓๐ บาร์ มารวมกัน มีอะไร ๆ หลายอย่างที่เรารู้สึกว่าเราเข้าใจกัน คุยกันรู้เรื่อง สมมุติว่ามีเรื่องอะไรเกิดขึ้นเราก็จะเรียกประชุมกันปรึกษาหารือกันเพื่อหาข้อแก้ไขในเรื่องที่มันกระทบกระเทือนกับพวกเรา”^{๑๒๑} และในเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๓๐ ก็ได้มี “การประชุมปะทุคฤขุแลกเปลี่ยนความคิดเห็น” ของบรรณาธิการนิตยสารเกย์ ๕ ฉบับ และ “กลุ่มคนบนถนนความบันเทิงที่เรียกตัวเองว่ากลุ่มสายสีม่วง” ประเด็นในการพูดคุยนั้นเกี่ยวกับการสร้างภาพลักษณ์อันดีของเกย์ให้เป็นที่ประจักษ์ต่อสังคมไทย และได้ข้อสรุปว่า

เราจะมีเป้าหมายหลักในการสร้างภาพพจน์ที่ดีต่อสังคม ซึ่งท่านคงจะยอมรับว่าเกย์นั้นก็คือมนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่ย่อมมีทั้งคนดีและคนชั่ว หากแต่ภาพพจน์ในปัจจุบันสังคมมักจะมองเกย์ไปในทางที่ไม่สู้ดีนัก เราจึงเห็นสมควรจะแก้ไข และสิ่งที่เป็แนวทางขึ้นต้นในการแก้ไขภาพพจน์ที่ไม่ดีของเกย์ให้กลับเป็นดีนั้น ที่ประชุมได้ลงมติดำเนินการดังนี้

ข้อที่ ๑. บก. นิตยสารเกย์ทุกฉบับ เห็นด้วยที่จะร่วมกันชักชวนให้เกย์ทั้งหลายประพฤติปฏิบัติตนเป็นคนดีและสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข โดยจะมีเนื้อหาสาระหรือคอลัมน์โดยตรงที่จะกระตุ้นให้ทุกคนเข้าใจและปฏิบัติตนในแนวทางอันเหมาะสมและถูกต้องอย่างชัดเจน

ข้อที่ ๒. บก. นิตยสารเกย์ทุกฉบับยินยอมที่จะให้เนื้อที่ในหนังสือของตนสำหรับคอลัมน์ที่ท่านกำลังอ่านอยู่นี้ โดยที่จะนำเสนอความเคลื่อนไหว ในการประชุมในแต่ละครั้งตลอดจนการส่งผ่านข้อมูลไปยังบุคคลบนถนนสายเดียวกัน

^{๑๒๑} “เกย์ : กับการรวมกลุ่มและกำเนิด “ลิปส์ซิง” บาร์เกย์เมืองไทย,” มิถุนา จูเนียร์ ๓๔ (๒๕ กรกฎาคม ๒๕๒๕) : ๑๕.

ข้อที่ ๓. ทุกคนในที่ประชุมเห็นพ้องต้องกันว่าเราชาวเกย์นั้นควรที่จะมีกิจกรรมอันเป็นประโยชน์ต่อสังคมอย่างเปิดเผยและสม่ำเสมอ ซึ่งถือเป็นงานประจำของกลุ่มโดยทีมงานต่าง ๆ ที่จะจัดทำขึ้นนั้นจะประชาสัมพันธ์ อีกทั้งยังเปิดโอกาสให้เกย์ทั้งหลายได้เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมเหล่านี้ทั้งทางตรงและทางอ้อม

ข้อที่ ๔. กลุ่มของเราจะเป็นปากเสียงของชาวเกย์โดยจะรวบรวมข้อมูลที่ได้พบจากสื่อมวลชนซึ่งให้ข้อมูลที่ไม่ถูกต้องอันเกี่ยวข้องกับเกย์ ซึ่งมักก่อให้เกิดภาพพจน์ที่น่ารังเกียจและเสื่อมเสีย แล้วจะหาข้อมูลที่ถูกต้องชี้แจงให้สื่อมวลชนทราบโดยสันติวิธี

ข้อที่ ๕. ทางกลุ่มได้จัดให้มีการพบปะกันอย่างต่อเนื่องทุกเดือนโดยได้กำหนดการประชุมครั้งที่ ๒ ในวันที่ ๒๐ ต.ค.^{๑๒๒}

อย่างไรก็ตามกลุ่มนี้ก็ไม่มีกิจกรรมหรือการทำงานที่เป็นจริงเป็นจังและได้หายเงียบไปในที่สุด ซึ่งอาจจะมีสาเหตุมาจากความขัดแย้งระหว่างนิตยสารเกย์ เพราะว่ามีการแข่งขันกันทางธุรกิจสูง แต่ยังมีสองกลุ่มที่รวมตัวกันได้คือกลุ่มเจ้าของกิจการบาร์เกย์ และ กลุ่มเสิร์ฟชาน

กลุ่มเจ้าของกิจการบาร์เกย์นั้นเป็นการรวมตัวกันเพื่อผลประโยชน์ในการประกอบธุรกิจบาร์เกย์เป็นหลัก เรื่องโรคเอดส์จึงกลายเป็นประเด็นสำคัญของกลุ่มนี้ โดยร่วมมือกับกองควบคุมกามโรค กระทรวงสาธารณสุข ในการให้ความรู้กับ “เด็กบาร์” เกี่ยวกับโรคเอดส์ เงินที่ได้จากการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ทางกลุ่มได้มอบให้กับการกุศล เช่นบริจาคให้ศูนย์ควบคุมกามโรค นอกจากกิจกรรมอบรมความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ตามบาร์ต่าง ๆ แล้วยังได้ร่วมเดินขบวนในวันเอดส์โลก และการจัดงานราตรีสีม่วง “เพื่อชักชวนแขกที่เป็นเกย์ด้วยกันมาร่วมในงานนี้ เพราะเราเชิญ นายแพทย์จากกระทรวงมาบรรยายให้ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ และก็มีนักแสดงสนุกสนานกัน พร้อมกับได้รับความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ให้พวกเกย์ในเมืองไทยรู้มากขึ้น”^{๑๒๓}

อย่างไรก็ตามการรวมกลุ่มเริ่มเป็นรูปเป็นร่าง และเริ่มมีกิจกรรมเพื่อสาธารณะประโยชน์ แต่ก็ยังมีลักษณะที่แยกย่อยออกเป็นกลุ่มต่าง ๆ เช่น กลุ่มผู้ประกอบการค้าเกี่ยวกับเกย์, กลุ่มเกย์ผู้ให้ความบันเทิง และ กลุ่มเกย์ที่ติดต่อกับใกล้ชิดกับภาครัฐบาล การรวมกลุ่มเหล่านี้อยู่ภายใต้ชื่อ “กลุ่มเกย์สร้างสรรค์แห่งประเทศไทย” ซึ่งประกอบไปด้วย เจ้าของกิจการบาร์เกย์ ร้านอาหาร เซาว์น่าสำหรับเกย์ ในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๑ ได้ร่วมเดินพาเหรดณรงค์ต่อต้านโรคเอดส์ ในวันที่ ๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๑ ซึ่งเป็นวันต่อต้านโรคเอดส์โลก และประธานกลุ่มเกย์สร้างสรรค์ได้มอบ

^{๑๒๒} “อันเป็น...เอกฉันท์,” นีออน ๒๗ (พฤศจิกายน ๒๕๓๐) : ๘๑.

^{๑๒๓} “สัมภาษณ์พิเศษ : สืบศักดิ์ เถลิงโชคิกานนท์,” นีออน ๖๒ (พฤศจิกายน ๒๕๓๔) : ๔๔.

เงินสมทบทุนช่วยเหลือมูลนิธิต่อต้าน โรคเอดส์ ซึ่งเงินจำนวนนี้เป็นเงินกองกลางของกลุ่ม
ผู้ประกอบการเกษตร^{๑๒๔}

กลุ่มเส้นสีขาวมีจุดเริ่มต้นมาจากกลุ่มคนที่สนใจในการเดินและการแสดงรวมตัวกัน
ผลงานการแสดงครั้งแรกคือละครเรื่อง “เส้นสีขาว” ซึ่งเป็นบทละครที่ดัดแปลงมาจากเรื่อง
“อะคอร์ดไลน์” ในระยะแรกกิจกรรมของกลุ่มเส้นสีขาวจะเน้นไปที่การจัดแสดงที่ช่วยเหลือองค์กร
ทั่วไป เช่น มูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก, มูลนิธิเด็กอ่อนในสลัมฯลฯ สมาชิกของกลุ่มเส้นสีขาวในระยะ
แรกมีทั้งหญิงและชาย^{๑๒๕} ที่เคลื่อนไหวให้คนตื่นตัวถึงอันตรายของโรคเอดส์ และการป้องกัน
โรคเอดส์อย่างถูกวิธี อย่างไรก็ตามในเวลาต่อมาก็เหลือเพียงกลุ่มเส้นสีขาวเพียงกลุ่มเดียว นที
ธีระโรจนพงษ์ เป็นผู้นำของกลุ่มเส้นสีขาว นที ได้เขียนหนังสือเกี่ยวกับการเปิดเผยตัวว่าเป็นเกย์ต่อ
คนในครอบครัว ชื่อ “กว่าจะก้าวข้ามผ่านเส้นสีขาว” นอกจากนี้แล้วนที ยังเป็นผู้คิดใช้คำ “กุลเกย์”
เพื่อหมายถึงเกย์ที่ประพฤติตัวดี และควรที่จะได้รับการยอมรับจากสังคม สิ่งทีนที่ข้อยู่เสมอคือการ
ทำประโยชน์เพื่อสังคม เพราะเมื่อเกย์ทำประโยชน์ให้กับสังคมแล้ว ก็จะทำให้สังคมยอมรับเกย์มาก
ขึ้น

นทีเริ่มมีคอลัมน์ปรากฏในนิตยสารเกย์ช่วงปลายทศวรรษ ๒๕๓๐ ได้แก่คอลัมน์ “ก่อนที่
จะเป็น...สมาคมเกย์แห่งประเทศไทย” ในมิถุนายนี คอลัมน์นี้พูดถึง “สมาคมเกย์แห่งประเทศไทย”
ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต นทีเห็นว่า การรวมกลุ่มจะทำให้สามารถมีอำนาจต่อรอง และช่วยทำให้
ภาพลักษณ์ที่ดีของเกย์ออกสู่สายตาของคนในสังคมมากขึ้น พร้อมกันนั้นก็ให้ความช่วยเหลือ หรือ
แก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับเกย์ เช่นการทำให้สังคมเข้าใจว่าโรคเอดส์ไม่ได้เป็นโรคของเกย์ คน
ทุกคนสามารถที่จะติดเชื้อโรคเอดส์ได้ และ การตอบโต้กับสื่อมวลชนในการเสนอเรื่องของเกย์ใน
ทางลบ

อีกคอลัมน์คือ “จดหมายด่วน จากซานฟรานซิสโก” ในนีออน (ในเวลาต่อมาได้เปลี่ยนชื่อ
เป็น “จดหมายด่วนจาก U.S.A.” คอลัมน์นี้มีลักษณะเป็นจดหมายเขียนเล่าเรื่องราวและสิ่งที่ได้พบ
เห็นจากการเดินทางในประเทศสหรัฐอเมริกา ส่วนใหญ่แล้วจะเน้นเรื่องความเคลื่อนไหวของกลุ่ม
เกย์และเลสเบียนในประเทศสหรัฐอเมริกา แนวความคิดในการตั้งสมาคมเกย์แห่งประเทศไทย เป็น

^{๑๒๔} นที ธีระโรจนพงษ์, “ก่อนจะมาเป็นสมาคมเกย์,” มิถุนา ๕๔ (๒๕๓๒?) : ๘๑.

* ในระยะเวลาต่อมามีสมาชิกกลุ่มหนึ่งที่เป็นผู้ชาย ประกอบด้วยเกย์ และผู้ชาย แยกออกมาเป็นกลุ่ม
“สายสีม่วง” ที่มักจะแสดงในบาร์เกย์ “สายสีม่วงให้ความรู้สึกเหมือนเส้นทาง มันไม่ใช่เส้นสีขาวที่จะแบ่งเวทีก่อน
นี่เป็นคนละเรื่อง คนละคอนเซ็ปต์ สายสีม่วงคือเส้นทางที่พวกเกย์เดินอยู่เพราะเราไปเล่นที่บาร์เกย์และได้รับการ
ต้อนรับจากพวกเกย์

^{๑๒๕} “Ultra-Violet : นที ธีระโรจนพงษ์,” มิถุนา ๕๒ (ตุลาคม-พฤศจิกายน ๒๕๓๑) : ๒๘.

แนวความคิดที่ได้อิทธิพลมาจากความเคลื่อนไหวของกลุ่มเกย์ในประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีโอกาสได้เข้าไปสัมผัส ดังจะเห็นได้จากบทสัมภาษณ์ในนิตยสารมิถุนาว่า

เกย์ที่นั่นส่วนใหญ่จะเป็นเกย์ที่ค่อนข้างมีสุขภาพจิตดี เพราะสังคมบ้านเค้ายอมรับมากกว่าสังคมบ้านเรา และเค้าก็มีสมาคมเกย์ของเค้า ซึ่งสมาคมเกย์นี้จะเป็นหน่วยสำคัญในการเผยแพร่เรื่องราวต่าง ๆ อย่างเช่น เรื่องราวของโรคเอดส์มีการตีพิมพ์เป็นวารสาร กล่าวถึงความคับหน้าและวิธีระมัดระวังตัวให้พ้นจากโรคนี้ บางทีก็จัดเป็นกลุ่ม เวลาที่มีเทศกาลอะไรที่ก็รวบรวมคน มีการแสดงของเขาไปเล่นบ้าง หรือบางครั้งไม่พอใจอะไรบางอย่างก็รวมตัวกันประท้วงต่อต้าน คนที่เป็นสมาชิกส่วนใหญ่ค่อนข้างจะให้ความสำคัญกับกลุ่ม กับสมาคมเกย์ เพราะเขาถือว่าเป็นตัวที่จะเสริมสร้างเกราะป้องกันทั้งตัวเค้าและให้ทั้งผลดีมีประโยชน์แก่กลุ่มด้วย คิดว่าที่นั่นด้านความเป็นอยู่ของเกย์เป็นไปอย่างมีเสถียรภาพมากกว่าบ้านเรา^{๑๒๖}

ตามความเห็นของนที การมีสมาคมเกย์แห่งประเทศไทยจะช่วยทำให้กลุ่มเกย์มีปากมีเสียงมากขึ้น

การมีสมาคมฯ จะทำให้เรามีปากมีเสียงที่จะเรียกร้องสิทธิเสรีภาพ มีอำนาจในการต่อรองเมื่อมีอะไรมากระทบต่อเกย์ไม่ว่าจะเป็นการปิดบาร์เกย์ การปิดหนังสือเกย์ อะไรเหล่านี้เป็นต้น เพราะสิ่งเหล่านี้ย่อมมีผลกระทบต่อเราไม่มากก็น้อย นอกจากนี้สมาคมฯ ยังจะเป็นศูนย์กลางการเผยแพร่ข่าวสารเพื่อให้คนที่เป็นสตรีทได้รับฟัง ให้รัฐบาลได้รับรู้เพราะบางครั้งรัฐบาลนั้นมึนงานอื่นมากจนมองข้ามจุดเล็ก ๆ เหล่านี้ไป^{๑๒๗}

การเคลื่อนไหวที่สำคัญของนทีคือการรณรงค์ให้เกย์ระมัดระวังในการมีเพศสัมพันธ์ เพื่อลดข้อกล่าวหาที่ว่าเกย์เป็นกลุ่มเสี่ยงต่อการได้รับเชื้อโรคเอดส์มากที่สุด นทีได้ใช้การแสดงให้ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์และการป้องกันในบาร์เกย์ และต่อมาได้ขยายวงไปสู่โรงเรียน หรือองค์กรต่าง ๆ ต้นปี พ.ศ. ๒๕๓๒ นทีได้ก่อตั้งกลุ่ม *ภราดรภาพยับยั้งโรคเอดส์แห่งประเทศไทย* โดยมีชื่อภาษา

^{๑๒๖} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๓๑-๓๒.

^{๑๒๗} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๔๐.

อังกฤษว่า *Fraternity for AIDS Cessation in Thailand* เรียกย่อ ๆ ว่ากลุ่ม แฟลค (FACT)^{๑๒๘} กิจกรรมหลักของกลุ่มนี้คือ

กิจ

๑. การเน้นให้คำปรึกษาเรื่องความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์แก่กลุ่มธุรกิจบาร์ และร้านอาหารเกย์ที่มีเด็กขายบริการทางเพศ โดยที่บุคคลกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อสูง F.A.C.T. จึงได้จัดจินตลีลาประกอบการบรรยายเรื่องโรคเอดส์โดยกลุ่มนักแสดง ‘เส้นสีขาว...สายสีม่วง’ ออกนอร์มรงค์ให้ความรู้อย่างต่อเนื่องและครอบคลุมทั่วประเทศ กทม. และพัทยา โดยถือเป็นเรื่องสำคัญเร่งด่วน

๒. การส่งอาสาสมัครของกลุ่ม F.A.C.T. ไปตามสวนสาธารณะและบริเวณเฉพาะที่มีกลุ่มผู้ค้าประเวณีและกลุ่มผู้มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์สูง เพื่อแจกจ่ายถุงยางอนามัย แนะนำวิธีการใช้ และให้ความรู้เรื่องโรคเอดส์อย่างถูกต้อง สถานที่เป้าหมายดังกล่าวได้แก่ บริเวณสวนลุมพินี สนามหลวง วังสราญรมย์ หัวลำโพง และสวนจตุจักร เป็นต้น

๓. จัดตั้งศูนย์กลางในการพบปะกันเพื่อแลกเปลี่ยนข่าวสาร ข้อมูล ตลอดจนแนวความคิดในการเตรียมการเพื่อก้าวไปสู่การก่อตั้งสมาคมเกย์แห่งประเทศไทย อีกทั้งยังใช้ศูนย์กลางนี้เป็นที่ให้คำปรึกษาปัญหาของชาวเกย์รวมถึงปัญหาเรื่องโรคเอดส์ ปัจจุบันที่ทำการดังกล่าวคือ เส้นสีขาว แคนซ์ สตูดิโอ ชั้น ๔ ตึก ๗๑ SPORT CLUB ซอยขุนวิจิตร คลองตัน ...

๔. ออกจุลสาร ‘กุลเกย์’ ข่าวสารที่สนับสนุนให้ชาวเกย์มีพฤติกรรมในทางสร้างสรรค์และร่วมใจกันต่อต้านโรคเอดส์ โดยจุลสารนี้จะออกทุกเดือน และแจกจ่ายตามบาร์ ร้านอาหาร ชานาเกย์ ตลอดจนที่ที่เป็นแหล่งพบปะสังสรรค์ของชาวเกย์โดยทั่วไป

๕. ติดต่อประสานงานกับกลุ่มเกย์ต่างชาติเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารอันเป็นประโยชน์ ตลอดจนแจ้งข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องแก่เพื่อนชาวเกย์ทั่วโลก โดยเน้นให้ชาวต่างชาติได้ทราบโดยชัดเจนว่า เกย์ไทยที่อยู่นอกรับและไม่ได้เกี่ยวข้องกับธุรกิจการค้าประเวณีนั้น ยังมีอยู่เป็นส่วนใหญ่

๖. สนับสนุนทีมงาน ‘เส้นสีขาว...สายสีม่วง’ ในการให้ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์แก่หญิงบริการอาชีพพิเศษ ตลอดจนกระจายขอบข่ายการให้ความรู้แก่ประชาชนในวงกว้างทั่วไป อาทิเช่น นักเรียนในโรงเรียน เจ้าพนักงานในโรง

^{๑๒๘} ขจรฤทธิ์ รักษา, “สวนลุมฯ สวรรค์ชาวเกย์,” มิถุนา ๕๕ (๒๕๓๒?): ๗๐.

พยาบาล ทหารในค่าย ตลอดจนนักศึกษาในระดับวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย
เป็นต้น^{๑๒๕}

นอกจากกิจกรรมดังที่ได้กล่าวมาแล้ว F.A.C.T. ยังมีนโยบายที่จําแนกรับนโยบายของภาค
รัฐบาลและเอกชนในการมุ่งเน้นรณรงค์ต่อต้านและยับยั้งการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ และแก้ไข
ภาพรวมของเกย์ไทยส่วนใหญ่ที่มีมักจะเข้าใจว่า เกย์คือกลุ่มบุคคลที่วนเวียนอยู่ในเรื่องของธุรกิจการ
ค้าประเวณี ซึ่งเป็นเพียงกลุ่มหนึ่งและเป็นกลุ่มย่อยของสังคมชาวเกย์เท่านั้น ดังนั้น F.A.C.T. จึง
เล็งเห็นถึงความสำคัญที่เราชาวเกย์ไทยจะได้มีโอกาสพบปะพูดคุยแลกเปลี่ยนทัศนคติ ตลอดจน
ร่วมมือในการวางแผนทางในการแก้ปัญหาเรื่องดังกล่าว^{๑๓๐}

จะเห็นได้ว่าวัตถุประสงค์หลักในการรวมกลุ่มของแต่ละกลุ่มอย่างหนึ่งคือการสร้างภาพ
ลักษณ์ที่ดีให้กับเกย์ โดยหยิบประเด็นเรื่องโรคเอดส์มาเป็นจุดเชื่อมต่อระหว่างเกย์และสังคม กลุ่ม
ผู้ประกอบการธุรกิจบาร์เกย์ ร่วมมือกับกระทรวงสาธารณสุขในการเผยแพร่ความรู้ในการป้องกัน
โรคเอดส์ และจัดงานการกุศลมอบรายได้ให้กับการกุศล กลุ่มเสี้ยนสีขา และ F.A.C.T. ของนที ก็
หยิบประเด็นเรื่องโรคเอดส์มาใช้เช่นกัน แต่ขยายวงให้กว้างออกไป โดยจัดการแสดงให้ความรู้เรื่อง
โรคเอดส์และการป้องกันโรคเอดส์ แสดงตามที่ตั้งต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นโรงเรียนต่าง ๆ ทั้งในเขต
กรุงเทพฯ และต่างจังหวัด รวมทั้งต่างประเทศเช่นประเทศกัมพูชา

ถึงแม้ว่าความแตกต่างระหว่างเกย์และกะเทยในทางทฤษฎีจะสามารถแบ่งแยกได้อย่างชัดเจน
แต่ในทางปฏิบัติแล้วความเป็นกะเทย และความเป็นเกย์ยังมีลักษณะที่เหลื่อมซ้อนกัน การ
ปฏิเสธความเป็นกะเทย เพื่อที่จะสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับความเป็นเกย์ จึงเป็นอุดมคติที่เป็นไปได้
ยากในโลกแห่งความเป็นจริง และถึงแม้ว่าการนำเสนอเนื้อหาที่เข้มข้นในเรื่องสิทธิเสรีภาพของ
กลุ่มเกย์ แต่ก็ปฏิเสธความจริงไปไม่ได้ว่า จุดเด่นที่แท้จริงของนิตยสารเกย์คือการนำเสนอภาพ
เปลือยของนายแบบประจำฉบับ และการจำหน่ายภาพ “ลับเฉพาะ” มีความพยายามของผู้เขียน
คอลัมน์ต่าง ๆ ในนิตยสารเกย์ให้ผู้อ่านหันมาให้ความสนใจกับเนื้อหาบ้าง แบบสอบถามต่าง ๆ ไม่
ได้รับความสนใจจากผู้อ่านเท่าที่ควร

^{๑๒๕} นที ชีระโรจนพงษ์, “กลุ่มภราดรภาพยังยั้งโรคเอดส์แห่งประเทศไทย FRATERNITY FOR AIDS
CESSATION IN THAILAND (F.A.C.T.),” นีออน ๔๔ (มกราคม ๒๕๓๓) : ๑๕.

^{๑๓๐} เรื่องเดียวกัน.

๔.๕ การขยายพื้นที่ของวาทกรรมเกย์

ต้นปี พ.ศ. ๒๕๖๖ ได้เกิดปรากฏการณ์ใหม่ในวงการนิตยสารเกย์ คือนิตยสาร Male รายเดือนได้ออกวางแผงในเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๖๖ ลักษณะที่แตกต่างไปจากเดิมคือขนาดของนิตยสารที่เทียบเท่ากับนิตยสารขนาดใหญ่ทั่วไป อย่างไรก็ตามขนาดที่ใหญ่ขึ้นนี้เป็นผลมาจากนิตยสารเกย์ที่ทำมาก่อนหน้านี้ล้วนมีขนาดเล็ก เพื่อหาแนวทางที่แปลกใหม่ให้กับหนังสือของตน ขนาดที่ใหญ่ขึ้นย่อมสร้างความแตกต่างและจุดเด่นของหนังสือได้ดียิ่งขึ้น

แล้วความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะทำหนังสือสักเล่มขึ้นมา วางบนแผงนั้นก็ยากลำบากเพราะเพื่อนพ้องชาวพาราเขาทำกันเยอะมากเลยเกิดความคิดขึ้นมาว่า เราควรจะทำขนาดใหญ่ขึ้นมาสักฉบับหนึ่งจะได้เป็นความเหมือนที่แตกต่าง ที่เหมือนก็เป็นหนังสือเกย์เหมือนกันที่แตกต่างก็คือ เล่มขนาดสะใจ สะตาคนอ่าน ก็มานั่งถกเถียงกันว่าคนอ่านจะกล้าถือหรือเปล่า มันใหญ่นะ ในที่สุดรวบรวมสมัครพรรคพวกขึ้นมาคำสั่งฟ้าผ่าของข้าพเจ้าว่าลุยก็เดินหน้ากันเลย

๑๓๑

เนื้อหาภายในส่วนใหญ่เป็นคอลัมน์บันเทิง ต่อมาได้ออกนิตยสารในเครือเดียวกันชื่อ GR, GRACE, เมล มิณี และ เกรซ จูเนียร์ ในเวลาต่อมาได้เกิดนิตยสารในลักษณะเดียวกันนี้ตามมาอีกหลายฉบับ ไม่ว่าจะเป็น Neon Special, HotGuys, Young, Chap, Hero, Buddy, Cannon, Flesh ฯลฯ นอกจากนิตยสารที่นำเสนอเรื่องราวและสาระบันเทิงแล้ว ปรากฏการณ์ใหม่อีกอย่างหนึ่งคือหนังสือที่มีแต่ภาพเปลือยเพียงอย่างเดียวได้แก่ Heat ปรากฏการณ์เหล่านี้ทำให้ดูเหมือนว่าสังคมไทยเปิดกว้างมากขึ้นและเปิดโอกาสให้เกย์อยู่ในสังคมไทยได้ในระดับหนึ่ง เห็นได้จากโครงการบ้านและที่ดินจัดสรรที่ชื่อว่าโครงการ “เมืองดอกไม้”

เดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๗ โฆษณาของโครงการ “เมืองดอกไม้” เริ่มปรากฏตามหน้า นิตยสารเกย์ โดยมี เดชเดิว ศรีชัย เกย์นักธุรกิจเป็นเจ้าของโครงการ โครงการเมืองดอกไม้เป็นโครงการบ้านจัดสรรที่ตั้งอยู่ที่ ตำบลขนงพระ อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา มีกลุ่มเป้าหมายเฉพาะลูกค้าที่เป็นเกย์เท่านั้น เดชเดิวได้กล่าวถึงโครงการนี้ว่า

^{๑๓๑} พชร ฒ นกร, “๑ ปี กับ MALE และอื่น ๆ อีกมากมาย,” MALE 10 (กุมภาพันธ์ ๒๕๖๗) : ๘๕.

มันจะเป็นเซ็นเตอร์...จะเป็นจุดศูนย์กลางที่ใหญ่ที่สุด แล้วก็ที่บ้าน
พักผ่อน มีคลับเฮาส์...ความไฮเทคกลางป่าเป็นของแถม แล้วมีเอ็นเตอร์เทนเป็น
ของแถม คือไม่ใช่บ้านพักตากอากาศอย่างอื่น ทันทีที่คุณลอดผ่านซุ้มดอกไม้
เข้าไป คุณก็จะเป็นตัวของคุณเอง คุณสะบัดทิ้งให้หมดเลย...คราบของความถูก
กดดัน จะเป็นเซ็นเตอร์รองรับคนทุกจังหวัด ทุกประเทศ และทุกอาชีพ^{๑๒๒}

ในช่วงปีปลายปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ปรากฏภาพการประกวดการแต่งกายในชุดแฟนซีตามหน้า
นิตยสารเกย์บ่อยครั้ง น่าจะเป็นอิทธิพลมาจากการจัดงาน Mardi Gras ของเกย์ในโลกตะวันตกไม่ว่า
จะเป็นในสหรัฐอเมริกา หรือ ออสเตรเลีย Mardi Gras เป็นเทศกาลสำหรับเกย์และเลสเบี้ยนในโลก
ตะวันตก กิจกรรมหลักของงานคือการเดินขบวนพาเหรด โดยผู้ที่เข้าร่วมขบวนมักจะแต่งกายในชุด
แฟนซี บาร์ Divine ในซอย ๔ ถนนสีลมได้หยิบยืมรูปแบบการแต่งชุดแฟนซีเช่นนี้ขึ้น โดยเรียกงาน
ที่จัดขึ้นนี้ว่า Mardi Gras ตามชื่องานที่เกิดขึ้นในโลกตะวันตก แต่ก็ไม่ได้มีการเดินขบวนพาเหรดแต่
อย่างใด ผู้เข้าร่วมงานเพียงแต่แต่งกายในชุดแฟนซีมาร่วมงาน อย่างไรก็ตามผู้ที่ริเริ่มในการจัดงานนี้
เป็นชาวต่างชาติ และกล่าวถึงที่มาของงานนี้ไว้ว่า

จริง ๆ แล้วเทศกาล Mardi Gras เป็นของชาว ยุโรป เป็นประเพณีที่
ทำกันมานานแล้ว และเป็นความเชื่อของชาวคริสเตียนว่าเป็นเทศกาลที่ต้องถือ
ศีลอด ๑ เดือน ก่อนวันอีสเตอร์ ทุกคนจะแต่งตัวประหลาด ๆ และมีการเดิน
ขบวนเป็นขบวนพาเหรดเลย ซึ่งถือว่าเป็นเทศกาลที่สำคัญงานหนึ่ง แต่ที่
ออสเตรเลียพวกเกย์มีจำนวนที่เยอะมากเลย นำเทศกาลนี้มาเป็นสัญลักษณ์ชาว
เกย์ไปเลย มีการแต่งตัวแปลก ๆ และมาประชันโฉมกัน มีการประกวดขบวน
พาเหรดเป็นงานที่ใหญ่และมีชื่อเสียง จนกลายเป็นประเพณีของชาวเกย์ในซิด
นีย์ ผมจึงคิดว่าเมืองไทยน่าจะมีบ้าง จึงนำมาจัดขึ้นที่ DIVINE มีการประกวดกัน
ซึ่งก็ประสบความสำเร็จอย่างมาก อีกอย่างเราต้องการที่จะประชาสัมพันธ์
DIVINE ให้คนรู้จักเยอะ ๆ ด้วยวัตถุประสงค์หลักอีกอย่างก็คือความสนุกสนาน
สนาน สำหรับชาวเกย์ทุกคนได้มีบทบาทและได้ ENJOY กันเท่านั้นครับ คิดว่า
ปีหน้าเราจะจัดใหญ่กว่านี้ อาจจะมีการเดินขบวนเลยก็เป็นได้^{๑๒๓}

^{๑๒๒} สมิต, “เดชเดี่ยว ศรีชัย : เจ้าของความคิดสร้างสรรค์ เมืองดอกไม้,” CHAP ๓ (สิงหาคม ๒๕๓๗) :
๒๖.

^{๑๒๓} “โฉมหน้าของ MARDI GRAS,” MALE ๑๘ (๒๕๓๘) : ๓๒-๓๓.

เนื้อหาที่เต็มไปด้วยสารบันเทิงของนิตยสารเกย์ยุคใหม่นี้ ส่วนหนึ่งคือภาพความเคลื่อนไหวของความบันเทิงในโลกตะวันตก การเดินพาเหรดของกลุ่มเกย์ในโลกตะวันตกไม่ว่าจะในประเทศสหรัฐอเมริกา หรือออสเตรเลีย รวมถึงกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในโลกตะวันตก และในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๔๐ มีการจัดทัวร์เพื่อเข้าร่วมกิจกรรมเหล่านั้นด้วย เช่น งาน Mardi Gras ในประเทศออสเตรเลีย และ Gay Game เช่น โฆษณาทัวร์ประเทศออสเตรเลียซึ่งมีจุดขายอยู่ที่การเข้าร่วมงาน Mardi Gras และภาพกิจกรรมใน Gay Games ครั้งที่ ๔ ที่ประเทศเนเธอร์แลนด์ ในนิตยสาร MALE ฉบับที่ ๔๔ พ.ศ. ๒๕๔๑ นอกจากนี้แล้วการประกวดชุดแฟนซีก็มีความหลากหลายมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการประกวด Miss Beauty Brain & Creation Contest ที่จัดต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน, การประกวดตามสถานที่เที่ยวของเกย์ เช่น DJ Station สีส้มชอย ๒ เป็นก้าวแรกที่จะนำไปสู่ความใฝ่ฝันว่าจะมีกิจกรรมของเกย์ในพื้นที่สาธารณะ

๔.๕.๑ วาทกรรมกระแสหลัก

ในขณะที่หลายสิ่งหลายอย่างดูเหมือนว่าโลกของเกย์ได้ขยายตัวมากขึ้น แต่การไม่ยอมรับจากสังคมยังคงปรากฏให้เห็น เช่น เพลงเกลียดตุ๊ด ของวงซีเปียแต่งโดย เจษฎา สุขธรรม ซึ่งป็นวงดนตรีใต้ดิน

สาวสวยทรงโต เธอชอบเดินโชว์ ไอ้โฮเธอสวยบาดใจ เดินบนถนน พบเห็นทั่วไป รู้ไหมว่าเธอเป็นตุ๊ด เธอแพร์เชื้อเอดส์ ทูเรศสังคม เสพสมกับเพศเดียวกัน บางคนลงทุน ดัดดวงสวรรค์ เสริมยาซิลิโคน เกลียดตุ๊ด...กายเธอเป็นชาย แต่ใจเป็นหญิง ทูเรศจริง ๆ น่าเบื่อ จะไปทางไหน ก็เจอแต่ตุ๊ด โอ๊ยทำไมเป็นอย่างนี้ มีลูกผู้ชาย เลี้ยงคูดีดี ระวังจะเป็นตุ๊ด ถ้ากูเจอมีงนะ พวกตุ๊ดเนี่ย มีงตาย...กูจะฆ่ามีง

นอกจากเพลงของวงซีเปียแล้ว ยังปรากฏข่าวที่สำคัญ ๓ ข่าวในช่วงปลายทศวรรษ ๒๕๓๐ และต้นทศวรรษ ๒๕๔๐ คือ ข่าวสถาบันราชภัฏออกมาประกาศไม่ให้ผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเข้าศึกษาต่อ (๒๕๓๕) ข่าวตุ้ย (๒๕๔๐) และข่าวมาตรการนักวิชาการที่มีชื่อเสียง ซึ่งผู้ที่เป็นฆาตกรนั้นเป็นนั่นเกี่ยวข้องกับ“ทหารมาเฟียชั้นผู้ใหญ่” (๒๕๔๑) ทั้งสามข่าวดังกล่าวแสดงให้เห็นวาทกรรมกระแสหลักของสังคมไทยที่ยังไม่ยอมรับพฤติกรรมรักร่วมเพศ อย่างไรก็ตามข่าวทั้งสามได้ทำให้คนกลุ่มอื่นที่ไม่ใช่ผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ออกมาแสดงความคิดเห็นต่อต้านกับวาทกรรมกระแสหลักดังกล่าว

ข่าวราชภัฏ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๕ สถาบันราชภัฏได้ประกาศห้ามผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเข้าศึกษาต่อ โดยอ้างว่าครูที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีให้กับนักเรียน และได้อ้างถึงการศึกษานในแวดวงวิชาการว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็น “ความวิปริต”, “เป็นโรค” และ “ผิดปกติ” สื่อมวลชนโดยเฉพาะหนังสือพิมพ์เห็นด้วยกับแนวความคิดนี้ อย่างไรก็ตามก็ยังมีนักวิชาการและสื่อมวลชนบางแขนงที่มีความเห็นแตกต่างออกไป โดยถือว่าการกระทำของสถาบันราชภัฏเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน และเป็นการกระทำที่ขัดกับรัฐธรรมนูญ อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าหนังสือพิมพ์จะมองว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นสิ่งที่ “เบี่ยงเบน” และเป็นผู้ที่ “มีอารมณ์ทางเพศผิดปกติ” แต่ก็ไม่เห็นด้วยที่จะปิดกั้นโอกาสทางการศึกษาของคนกลุ่มนี้

ซินนอตต์^{๑๓๔} ได้กล่าวว่าถึงแม้ว่าจะมีการกล่าวถึงประเด็นสิทธิมนุษยชน และเสรีภาพทางการศึกษา แต่ประเด็นหลักที่สื่อมวลชนให้ความสำคัญคือการขัดต่อรัฐธรรมนูญ และความไม่เป็นประชาธิปไตยในหมู่ผู้บริหารของสถาบันราชภัฏ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอย่างไรก็ตาม เสรีสุวรรณพานันท์ เลขาธิการสมาคมนักกฎหมายไทย มองว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นความ “เบี่ยงเบน” ที่ควรจะได้ใจตั้งแต่ต้นเหตุคือครอบครัว ไม่ใช่มาแก้ที่ปลายเหตุ

เนื่องจากผู้บริหารสถาบันราชภัฏไม่เข้าใจเรื่องความแตกต่างของอัตลักษณ์ทางเพศของพฤติกรรมรักร่วมเพศ เนื่องจากความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมรักร่วมเพศและอัตลักษณ์ทางเพศกับเรื่องสิทธิมนุษยชนเป็นของใหม่ในสังคมไทย ทำให้ข้ออ้างของสถาบันราชภัฏตกไปในที่สุด เป้าหมายหลักที่สถาบันราชภัฏกล่าวถึงคือ กะเทย/ตุ๊ด, ผู้ที่มีพฤติกรรมตรงข้ามกับเพศของตน และชายรักร่วมเพศที่มีพฤติกรรมเหมือนผู้หญิง สังเกตได้จากการแต่งกายที่พบเห็นได้ตามละครโทรทัศน์ แต่เนื่องจากคำที่ใช้ในการกล่าวถึงคนกลุ่มนี้ของสถาบันราชภัฏเช่น รักร่วมเพศ, คนเบี่ยงเบนทางเพศ ทำให้ดูเหมือนว่าสถาบันราชภัฏห้ามผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในทุกรูปแบบเข้าศึกษา ราชภัฏได้อ้างเหตุผลของการห้ามผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเข้าศึกษา โดยโยงพฤติกรรมรักร่วมเพศเข้ากับปัญหาสังคม และแนวความคิดอนุรักษนิยม ศีลธรรมอันดีงามของประเทศ เพื่อสังคมที่ดีเยี่ยม สิทธิของผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ที่อยู่บนพื้นฐานของเรื่องเสรีภาพส่วนบุคคลย่อมมีความสำคัญน้อยกว่า นอกจากนี้แล้วเจ้าหน้าที่ของรัฐยังกล่าวว่า “ความเบี่ยงเบนทางเพศ” ได้รับความพลมาจากวัฒนธรรมต่างชาติ และกลุ่มคนรักร่วมเพศเป็นผู้ที่มีอารมณ์รุนแรง

หนังสือพิมพ์ไม่มีทัศนคติในแง่บวกต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ เห็นได้จากการกล่าวถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศในกรณีที่สถาบันราชภัฏห้ามผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเข้าศึกษา ทั้งสถาบันราชภัฏและหนังสือพิมพ์ต่างให้ภาพพฤติกรรมรักร่วมเพศในแง่ลบ หนังสือพิมพ์มักจะใช้ข่าวฆาตกรรมที่เกิดกับบุคคลรักร่วมเพศในหน้าหนึ่งอยู่เสมอ ๆ ถึงแม้ว่าจะไม่เห็นด้วยกับการกีดกัน

^{๑๓๔} Megan Sinnott, “The Semiotics of Transgendered Sexual Identity in the Thai Print Media : Imagery and Discourse of the Sexual Other,” (unpublished).

พฤติกรรมรักร่วมเพศของสถาบันราชภัฏ แต่หนังสือพิมพ์มีจุดยืนอยู่ที่เรื่องการขจัดรัฐธรรมนูญเป็นหลัก ภาพของ “ความเบี่ยงเบนทางเพศ” กลายเป็นเครื่องมือของทั้งหนังสือพิมพ์และสถาบันราชภัฏใช้ในการบอกถึงจุดยืนในด้านต่าง ๆ ของตน เช่น การพัฒนา, ประชาธิปไตย และความเป็นชาติ ในกรณีการโต้เถียงห้ามบุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเข้าศึกษาในสถาบันราชภัฏ

ข่าวตุ้ย ในเดือนกุมภาพันธ์ ปี พ.ศ. ๒๕๔๑ เจ้าหน้าที่มูลนิธิคุ้มครองเด็ก ร่วมกับตำรวจสน.ทุ่งครุ ได้บุกจับสถานค้าบริการเด็กชายของ *เฮียเป็ด* เป็นคนโตแห่งหนึ่งในแขวงทุ่งครุ เขตราชบุรีบูรณะ พบเด็กชายอายุระหว่าง ๑๑-๑๗ ปี ถูกบังคับค้าประเวณีจำนวน ๘ คน พร้อมทั้งบัญชีลูกค้าอีก ๗๐ คน^{๑๓๕} เด็กคนหนึ่งได้กล่าวว่ามีลูกค้าบางคนเป็นข้าราชการระดับสูงที่มีชื่อเล่นว่า *ตุ้ย* ในเวลาต่อมาได้เข้ามาพบกับตำรวจ และเรื่องก็ได้จางหายไปจากหน้าหนังสือพิมพ์ คำว่าตุ้ยได้กลายเป็นคำที่ใช้กล่าวถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศ ในกรณีที่ชายมีอายุมากกว่า หรือมีตำแหน่งสูงกว่า กระทำชำเรากับเด็กผู้ชาย หรือผู้ชาย “จากนั้นคำว่าตุ้ยก็กลายเป็นคำกริยาที่มักใช้เรียกชายวัยกลางคนขึ้นไป ที่กระทำต่อเด็กชายทางประตูหลัง”^{๑๓๖}

ซินนอตต์ กล่าวว่าในกรณีนี้มีความแตกต่างไปจากในกรณีของสถาบันราชภัฏ (เป็นพฤติกรรมตรงข้ามกับเพศของตนและมีลักษณะของความเป็นหญิง) เป็นชนกลุ่มน้อยที่ตกเป็นเหยื่อ และต้องการความเมตตาจากระบบราชการ ในขณะที่ในกรณีตุ้ยภาพที่นำเสนอผ่านสื่อสิ่งพิมพ์ มีลักษณะของ “ความเป็นผู้ชาย” หรือ ผู้ชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เป็นนักการเมืองระดับสูง^{๑๓๗}

ในเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ ปรากฏข่าวผู้กองตุ้ย มีการพบศพ ดร. พูลสวัสดิ์ ดร.ไฮโซ จากการสืบสวนของตำรวจ พบว่านายทหารหลายคนมีส่วนเกี่ยวข้อง และจับเนื่องจากข้อหาฆาตกรรม ตำรวจสันนิษฐานว่าทั้งหมดมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ตำรวจได้กล่าวอีกว่าเหยื่อฆาตกรรมถูกข่มขืน และถูกทำร้ายจนถึงชีวิต สันนิษฐานว่าเนื่องจากผู้ตายชอบนำเรื่องความสัมพันธ์ของตนกับนายทหารชั้นผู้ใหญ่ไปพูด ซึ่งนายทหารผู้นั้นเป็นมาเฟียที่มีชื่อเสียง จึงส่งลูกน้องมาจัดการ “จากการสืบสวนในทางลับพบว่า ดร. พูลสวัสดิ์ ชอบพูดกับเพื่อนฝูงว่า เคยไปร่วมหลับนอนกับ “เสธ.” คนหนึ่งซึ่งเป็นลูกพี่ของ ร.อ. มนต์เกษ์หนุ่ม และวิพากษ์วิจารณ์กับพรรคพวกในทำนองว่า “ไม่น่าเชื่อที่ “เสธ.” ซึ่งมีชื่อเสียงในวงการมาเฟียจะมีเบื้องหลังเป็นผู้ชายสีม่วง แบบพวกเกย์ แถมลือเลือน

^{๑๓๕} “ตุ้ยควงเพื่อนแกล้งข่าว เสือผู้หญิงไม่ใช่ ‘เกย์’,” *กรุงเทพธุรกิจ* (๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑) : ๑๒.

^{๑๓๖} “ชีวิตเศร้าชาวตุ้ย,” *Weekend?* ๑๑,๕๕๑ (๑๕ เมษายน ๒๕๔๑) : ๑๘.

^{๑๓๗} Megan Sinnott, “The Semiotics of Transgendered Sexual Identity in the Thai Print Media :

ว่าเป็นพวกมาเฟียผู้ดี มาเฟียเกย์อะไรไปโน้น อาจจะสร้างความไม่พอใจให้ “เสธ.” ลูกพี่ จึงส่งร.อ. มนต์มาจัดการ”^{๑๑๘}

ซินนอตต์ กล่าวว่าในเวลาต่อมาการนำเสนอคดีฆาตกรรมเกย์นี้ได้เปลี่ยนแนวไปสู่เรื่องอื้อฉาวทางการเมือง เมื่อมีการค้นพบว่า ร.อ. มนต์ เคยถูกตำรวจออสเตรเลียจับดำเนินคดีอาญา เนื่องจากส่งยาเสพติดไปจำหน่ายยังประเทศออสเตรเลียศาลพิพากษาจำคุก ๔ ปี เมื่อพ้นโทษแล้ว ร.อ. มนต์ ได้เดินทางกลับประเทศไทย และเดินเรื่องขอกลับเข้ารับราชการทหารโดยมีนายทหารระดับสูงช่วยเหลือ ในปี พ.ศ. ๒๕๓๕ สามารถเข้ามาเป็นนายทหารได้อีกครั้งหนึ่ง และภายหลังย้ายมาสังกัด “สท.บก.สูงสุด” ภาพของผู้ร้ายโรคจิตที่อยู่ในคราบของทหารภายใต้การคุ้มครองของนายทหารชั้นผู้ใหญ่เป็นสิ่งที่นิตยสารการเมืองอย่าง มติชน, บ้านเมือง และ แนวหน้า ลงข่าวเรื่องนี้อย่างครึกโครมเป็นเวลากว่าหนึ่งอาทิตย์ จนกรณีฆาตกรรมกลายเป็นประเด็นร้อนไปในที่สุด และด้วยความต้องการของสื่อที่ต้องการจะทราบว่ามีใครคือผู้ที่อยู่เบื้องหลัง ร.อ. มนต์

ข่าวทั้งสามแสดงให้เห็นว่าสังคมไทยยังคงมีอคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ ในกรณีแรกแสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศ ยังคงถูกมองว่าเป็นความวิปริต เป็นสิ่งที่ผิดปกติ และนำมาซึ่งความอับอายขายหน้าต่อผู้ที่ถูกจับได้ว่ามีพฤติกรรมดังกล่าว เห็นได้ชัดจากการสัมภาษณ์ นายพรเทพ บุรณมาตร์ เจ้าของสมณานาม ตูย์ ที่ตอบโต้กับข่าวที่ปรากฏตามหน้าหนังสือพิมพ์ในหนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจว่า “นายพรเทพ ปฏิเสธเรื่องที่ปรากฏเป็นข่าวว่าไม่เป็นความจริง และไม่เคยมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ เพราะในอดีตก็เคยมีครอบครัวอยู่กับกันถึง ๓ ปี แต่ไม่ได้จดทะเบียนสมรส ซึ่งเรื่องนี้สามารถยืนยันยืนยันความเป็นชายของตัวเองได้”^{๑๑๙} นอกจากนี้แล้วยังมีหนังสือพิมพ์บางฉบับได้โยงข่าวนี้นี้เข้ากับเหตุการณ์กระทำชำเราเด็กชายที่เกิดขึ้นเข้ากับปัญหาสังคม

สรุปได้ว่านับตั้งแต่ปลายทศวรรษ ๑๕๑๐ จนถึงต้นทศวรรษ ๒๕๔๐ วาทกรรมกระแสหลักและวาทกรรมกระแสรองที่ว่าด้วยพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ปะทะกันอย่างต่อเนื่อง อันเป็นผลมาจากการขยายตัวของสื่อสาธารณะต่าง ๆ ซึ่งสื่อสาธารณะเหล่านี้จะเป็นเวทีให้วาทกรรมชุดต่าง ๆ แสดงตัวและตอบโต้กันอย่างเต็มที่ โดยเฉพาะนิตยสารเกย์ที่จะมีบทบาทในการเป็นเวทีให้กับกลุ่มเกย์

วาทกรรมกระแสหลักที่ไม่ยอมรับพฤติกรรมรักร่วมเพศได้แสดงตัวออกมานับตั้งแต่ข่าวการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ในช่วงกลางทศวรรษ ๒๕๒๐ ภาพลักษณ์ของเกย์ถูกผูกติดกับโรคเอดส์ เกย์ถูกมองว่าเป็นพาหะของโรคนี้ เป็นภัยของสังคมอย่างหนึ่งที่คนในสังคมต้องช่วยกันแก้ไข กลุ่มเกย์ก็ปฏิเสธว่าเกย์ไม่ได้เป็นพาหะของโรคเอดส์ โรคเอดส์สามารถเกิดได้กับคนทุกเพศ ไม่จำกัดเฉพาะแต่เกย์เท่านั้น

^{๑๑๘} มติชนสุดสัปดาห์ (๑ กันยายน ๒๕๔๑) : ๒๔.

^{๑๑๙} กรุงเทพธุรกิจ (๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑) : ๑๕.

การโต้เถียงกันระหว่างดร. เสรี วงษ์มณฑา และ ดร. วัลลภ ปิยมโนธรรม สะท้อนให้เห็นวาทกรรมที่เกี่ยวกับเกย์ในช่วงต้นทศวรรษ ๒๕๓๐ ได้เป็นอย่างดี วิธีชีวิตแบบเกย์เป็นวิถีชีวิตที่ทุกขั้วระดมแต่อย่างไรก็ไม่สามารถที่จะเลิกเป็นเกย์ได้ ดังคำกล่าวของ ดร. เสรี ในขณะที่ดร. วัลลภ มองว่าการเพิ่มขึ้นของเกย์เป็นผลมาจากเยาวชนเลียนแบบพฤติกรรมของ ดร. เสรี ซึ่งเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงและประสบความสำเร็จในชีวิต

ปลายทศวรรษ ๒๕๓๐ และต้นทศวรรษ ๒๕๔๐ ลักษณะของวาทกรรมที่ไม่ยอมรับพฤติกรรมรักร่วมเพศยังคงปรากฏให้เห็นในสื่อต่าง ๆ โดยเฉพาะสื่อสิ่งพิมพ์ โดยเฉพาะในกรณีของสถาบันราชภัฏ และข่าวข้าราชการระดับสูง รวมทั้งข้าราชการทหารที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ได้กลายเป็นข่าวครึกโครม และได้เปิดประเด็นให้วาทกรรมชุดต่าง ๆ ได้ปะทะกัน

ในขณะที่สังคมไทยยังไม่ยอมรับเกย์อย่างเต็มที่ กลุ่มเกย์เองเริ่มขยาย “พื้นที่สาธารณะ” ของตนให้มากไปกว่าสื่อสิ่งพิมพ์เฉพาะกลุ่ม กิจกรรมของกลุ่มเกย์ที่เกิดขึ้นในต่างประเทศไม่ว่าจะในอเมริกา ยุโรป และ ออสเตรเลีย ล้วนเป็นที่จับตามองของกลุ่มเกย์ และได้มีความพยายามที่จะจัดกิจกรรมดังกล่าวขึ้นในประเทศไทยนับตั้งแต่ปลายทศวรรษ ๒๕๓๐ จนถึงต้นทศวรรษ ๒๕๔๐ กิจกรรมเหล่านี้ระยะแรกจัดใน “บาร์เกย์” ซึ่งเป็นสถานที่เฉพาะสำหรับกลุ่มเกย์ แต่ในเวลาต่อมากิจกรรมเหล่านี้ได้เข้ามาสู่ “พื้นที่สาธารณะ” อย่างแท้จริงในงานบางกอกเกย์เฟสติวัล ในวันที่ ๓๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๒

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ ๕

สรุป

เพศสถานะ (gender) ในสังคมไทยในสมัยจารีตมีความชัดเจนในหมู่ชนชั้นสูงที่มีการแบ่งแยกบทบาทและหน้าที่ตามเพศระหว่างหญิงและชาย เช่นการแบ่งแยกระหว่าง "ฝ่ายหน้า" และ "ฝ่ายใน" ในราชสำนักอันเป็นศูนย์กลางการเมืองการปกครองและวัฒนธรรม ฝ่ายหน้าเป็นบทบาทของผู้ชายในด้านการปกครองที่มีแต่ผู้ชาย ในขณะที่ฝ่ายในก็จะมีแต่ผู้หญิงรับผิดชอบกิจการงานต่างๆ ภายในราชสำนักเช่นในตำหนัก หรือบ้านของพระราชวงศ์และขุนนาง แต่ในระดับชนชั้นล่างความเป็นหญิงและความเป็นชายไม่มีลักษณะที่ชัดเจนดังที่ปรากฏในชนชั้นสูง เนื่องจากทั้งหญิงและชายต่างก็ต้องช่วยกันทำมาหากินโดยมิได้แบ่งแยกหน้าที่อย่างชัดเจน

หลายครั้งที่ปรากฏลักษณะหรือพฤติกรรมทางเพศในรูปแบบอื่น ๆ ที่ไม่สามารถจะจัดให้อยู่ในกรอบความสัมพันธ์ทางเพศของ "ผู้ชาย" ที่มีต่อ "ผู้หญิง" ได้ พฤติกรรมเหล่านี้ปรากฏอยู่ในหลักฐานทางประวัติศาสตร์จำนวนไม่มากนัก เช่นพฤติกรรมรักร่วมเพศที่ปรากฏในพระราชพงศาวดารกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้น ในสมัยรัชกาลที่ ๑ (กรณีกรมหลวงรักษมรรณเรศ) การกล่าวถึงพฤติกรรมทางเพศในรูปแบบอื่น ๆ (ที่ไม่ใช่ชายหรือหญิง) ไม่มีการแบ่งประเภทหรือระบุอย่างชัดเจน ไม่มีแม้กระทั่งคำศัพท์หรือชื่อเฉพาะสำหรับบุคคลที่มีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เป็นไปตามบรรทัดฐานของสังคมนอกจากคำรวม ๆ ว่า "กะเทย" และคำศัพท์ที่ใช้เรียกพฤติกรรมรักร่วมเพศคือคำว่า "เล่นสวาท" ในกรณีความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างชายกับชาย และ "เล่นเพื่อน" ในกรณีความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างหญิงกับหญิง พฤติกรรมทางเพศเหล่านี้ถูกมองว่าเป็นเพียงพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนของความเป็น "ผู้ชาย" หรือ ความเป็น "ผู้หญิง" ในกาลเทศะอันจำกัดเช่น ในวัดหรือในพระราชวังชั้นใน มากกว่าจะมีลักษณะเฉพาะและความแตกต่างทางด้านอัตลักษณ์ จนถึงกับสามารถที่จะจำแนกออกมาเป็นวิถีชีวิตทางเพศแบบหนึ่งได้

แน่นอนว่าสังคมในสมัยจารีตซึ่งเห็นความสำคัญของการที่ "สามี" และ "ภรรยา" มีบทบาทในการสร้างครอบครัวและมีลูกหลานเพื่อเป็นกำลังของสังคม โดยเฉพาะในภาคเกษตรกรรมและการเป็นทหารในยามศึกสงครามย่อมทำให้สังคมมอง กะเทย และผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศว่าไม่อาจมีบทบาทที่สอดคล้องกับความต้องการของสังคม บุคคลกลุ่มนี้จึงถูกจัดเป็น "คนชายขอบ" ไม่เป็นที่เชื่อถือดังเช่นไม่อาจเป็นพยานในการไต่สวนคดีของศาล เช่นเดียวกับคนวิกลจริต, โสเภณี ถูกมองในลักษณะเดียวกัน

แต่อย่างไรก็ตามทัศนคติของคนในสังคมจารีตต่อผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมีลักษณะที่สามารถอดทนกับพฤติกรรมที่แตกต่างเหล่านี้ได้ด้วยความเชื่อทางพุทธศาสนาเรื่องกรรมและการ

เวียนว่ายตายเกิดโดยมีความเห็นว่ากะเทยและพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นผลมาจากกรรมที่ได้ทำไว้เมื่อชาติก่อน ในกรณีนี้สังคมจึงเพียงแต่เห็นคนกลุ่มนี้เป็น “คนชายขอบ” ไม่ควรได้รับการยอมรับในระดับเดียวกับคนทั่วไป คนกลุ่มนี้ถูกลงโทษแล้วในระดับหนึ่ง ไม่จำเป็นที่สังคมจะต้องเข้าไปจัดการลงโทษอย่างรุนแรง ซึ่งแตกต่างจากสังคมตะวันตกที่มองว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นอาชญากรรมที่ต้องได้รับโทษถึงชีวิต

การปฏิรูปประเทศในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ถึงแม้ว่าจะมีการหยิบยืมวัฒนธรรมและระบบความหมายเรื่องเพศแบบตะวันตกเข้ามาปรับใช้ในสังคมไทย แต่ชุดความรู้ที่ว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นคนอีกประเภทหนึ่งที่เกิดจากความวิปริตทางด้านจิตใจที่เกิดขึ้นในสังคมตะวันตกนับตั้งแต่ครั้งหลังของคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ ยังไม่เกิดขึ้นในสังคมไทย แม้แต่กฎหมายลักษณะอาญาที่บัญญัติขึ้นในช่วงเวลานี้ก็ปราศจากแนวคิดที่มองว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นความผิดอาญาที่ต้องได้รับการลงโทษถึงชีวิตเช่นในสังคมตะวันตก อย่างไรก็ตามการรับเอาระบบความหมายเรื่องเพศแบบตะวันตกเข้ามาได้วางรากฐานความเป็นหญิงและความเป็นชายที่แตกต่างกันอย่างชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ จนบรรลุถึงขีดสุดในสมัยของจอมพล ป. พิบูลสงคราม แม้ว่าความเป็นชายและความเป็นหญิงจะชัดเจนขึ้นเพียงใด ก็ไม่ปรากฏหลักฐานว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศถูกมองว่าเป็นความผิดปกติ หรือเป็น โรคจิต

ในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ อันเป็นช่วงเริ่มต้นของสงครามเย็น ประเทศไทยได้รับอิทธิพลจากประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะความช่วยเหลือทางด้านแพทยศาสตร์จากประเทศสหรัฐอเมริกาได้ทำให้เกิดการรับความรู้ทางตะวันตกในขณะนั้นว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศกลายเป็นความผิดปกติทางจิต เห็นได้จากงานเขียนของนายแพทย์สุด แสงวิเชียรในช่วงต้นปี พ.ศ. ๒๕๐๐ แต่ก็ยังไม่มีผู้เชี่ยวชาญในด้านนี้ รวมทั้งไม่มีคำอธิบายถึงสาเหตุของพฤติกรรมรักร่วมเพศ ถึงแม้ว่าจะมีการกล่าวถึงทฤษฎีฟรอยด์ แต่ในตำราแพทย์ของไทยก็ยังไม่ได้อธิบายประเด็นนี้ละเอียดลึกซึ้ง

ความสัมพันธ์กับประเทศสหรัฐอเมริกาในช่วงต้นพ.ศ. ๒๕๐๐ ได้ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจสังคมไทยหลายด้าน โดยเฉพาะการขยายตัวของเศรษฐกิจ ได้ทำให้ธุรกิจบันเทิงขยายตัวอย่างรวดเร็วตอบสนองต่อนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ทั้งทหารและพลเรือนอเมริกัน แรงงานจากชนบทหลังไหลเข้าสู่กรุงเทพฯ ตามความต้องการของตลาดแรงงานหลายรูปแบบ ส่วนหนึ่งเข้ามาสู่ธุรกิจการขายบริการทางเพศ อย่างไรก็ตามสิ่งเหล่านี้เป็น “ปัญหาสังคม” ที่ตามมากับการรับวัฒนธรรมตะวันตก (อเมริกัน)

คดีฆาตกรรม ดาเรต เบอริแกนในเดือนตุลาคม ปี พ.ศ. ๒๕๐๘ ได้ทำให้หนังสือพิมพ์อันเป็นสื่อสาธารณะที่สำคัญสนใจพฤติกรรมรักร่วมเพศ เนื่องจากผู้ตายมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ และจากการสืบค้นของนักหนังสือพิมพ์ได้ทำให้มีการใช้คำว่า “เกย์” เรียกผู้ที่เกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรม

แทนคำว่า “กะเทยชาย” ที่ใช้ก่อนหน้านี้นี้ แต่คำว่า “เกย์” ที่หนังสือพิมพ์ใช้ในช่วงเวลานั้นเริ่มหมายถึงผู้ชายที่ขายบริการให้กับชาวต่างชาติเท่านั้น พฤติกรรมรักร่วมเพศกลายเป็นภัยร้ายแรงต่อสังคมที่ก่อให้เกิดอาชญากรรม พฤติกรรมรักร่วมเพศที่มีอยู่ในสังคมไทยกลายเป็นผลจากความเสื่อมทรามทางศีลธรรมที่ได้รับมาจากตะวันตก

ความเคลื่อนไหวของกลุ่มคนรักร่วมเพศที่เกิดขึ้นในประเทศสหรัฐอเมริกาที่ปรากฏตามหน้าหนังสือพิมพ์ และรูปของ ปาน บูนาถ “กะเทยชื่อดัง” น่าจะมีอิทธิพลต่อผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ในด้านสำนึกถึงตัวตนและความต้องการที่จะรู้จักผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศคนอื่น ๆ ชายผู้หนึ่ง เขียนจดหมายถึงคอลัมน์ “ไขปัญหาตามประสา “สุขเล็ก”” ของประยูร จรรย์วงศ์ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ชายรักร่วมเพศกลุ่มหนึ่งได้ใช้คอลัมน์ของ “สุขเล็ก” เป็น “เวที” ในการสร้างวาทกรรมต่อต้านวาทกรรมกระแสหลักที่ว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นโรคจิตที่ควรจะบำบัดรักษา อย่างไรก็ตาม “เวที” แห่งนี้ก็ปิดตัวไปในเวลาอันสั้น

ในเวลาต่อมากลุ่มชายรักร่วมเพศอีกกลุ่มหนึ่งได้ใช้หนังสือพิมพ์ไทยรัฐเป็น “เวที” ในการสร้างวาทกรรมตอบโต้วาทกรรมกระแสหลักอีกครั้งหนึ่ง ในครั้งนี้ใช้ยุทธวิธีเปิดเผยให้เห็นวิถีชีวิตของชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เรียกร้องให้สังคมสงสารและเห็นใจ แคววาทกรรมกระแสหลัก นำโดยจิตแพทย์ได้สร้าง “องค์ความรู้” เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศว่าเป็นโรคจิต ที่สามารถรักษาให้หายได้ด้วยกรรมวิธีจิตบำบัด และตอกย้ำว่าสาเหตุของพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นผลมาจากการเลี้ยงดูในวัยเด็ก และสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสมกับเพศของเด็ก

ผลของแผนพัฒนาเศรษฐกิจที่มุ่งเน้นการพัฒนาอุตสาหกรรมซึ่งปรากฏชัดตั้งแต่ปลายทศวรรษ ๒๕๑๐ ทำให้คนในชนบทอพยพเข้าสู่เมืองหลวงเพื่อหางานทำ ส่วนหนึ่งเข้ามาสู่ธุรกิจขายบริการทางเพศ โดยเฉพาะในบาร์เกย์ ประกอบกับการขยายตัวทางการศึกษาทำให้คนไทยอ่านออกเขียนได้มากขึ้น สื่อสิ่งพิมพ์ได้รับความสนใจมากขึ้น หนึ่งในนั้นคือนิตยสารแปลก

นิตยสารดังกล่าวมีคอลัมน์ของ “โก้ ปากน้ำ” ซึ่งกลายเป็นเวทีให้กลุ่มชายรักร่วมเพศอีกครั้งหนึ่ง แต่อย่างไรก็ตามคอลัมน์ของ “โก้ ปากน้ำ” ก็เป็นวาทกรรมกระแสหลักแปรรูป ที่มีแนวคิดหลักไม่ต่างจากวาทกรรมกระแสหลักที่ว่า พฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นอันตรายต่อสังคม และควรจะลดจำนวนผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศลง รวมทั้งหาทางป้องกันไม่ให้เพิ่มมากขึ้น “โก้” ได้สร้างสาเหตุของการเป็นเกย์ที่สนับสนุนทฤษฎีที่จิตแพทย์ได้กล่าวไว้ และกลุ่มเกย์เองก็ถูกรอบงำด้วยวาทกรรมกระแสหลักแปรรูปนี้เช่นกัน และยิ่งไปกว่านั้นเป็นการตอกย้ำทฤษฎีสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศให้ดูน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น

ปลายทศวรรษ ๒๕๒๐ ได้เกิดนิตยสารซึ่งจัดทำเพื่อผู้อ่านกลุ่มเกย์โดยเฉพาะ เป็น “เวที” ที่สร้างวาทกรรมตอบโต้กับวาทกรรมกระแสหลัก ถึงแม้ว่าเป็นเพียง “เวทีปิด” เนื่องจากมีแต่เพียงกลุ่มเกย์เท่านั้นที่อ่านนิตยสารเหล่านี้ แต่ “เวทีปิด” แห่งนี้ก็มีส่วนในการก่อรูปวาทกรรมของกลุ่ม

เกย์ วาทกรรมของกลุ่มเกย์ในช่วงเวลานี้ก็เป็นการสร้างคุณลักษณะของเกย์ที่ดี หรือ ที่เรียกว่า "กุลเกย์" ตามบรรทัดฐานของคนดีในสังคม คือ การพูดจา กริยามารยาท และเป็นคนดีของสังคม แต่ วาทกรรมกระแสหลักในช่วงเวลานี้ก็ได้หิบบประเด็นการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ เชื่อมโยงเข้ากับความเป็นเกย์โดยสร้างวาทกรรมว่าเกย์เป็นพาหะสำคัญ เกย์จึงมีลักษณะเป็นภัยต่อความมั่นคงของสังคม

ปลายทศวรรษ ๒๕๓๐ จิตแพทย์หลายคนเปลี่ยนทัศนคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศว่าไม่เป็นโรคจิต และไม่ต้องรักษาอีกต่อไปนอกจากนี้จากการพยายามอธิบายของวาทกรรมกระแสหลักที่มองว่าเกย์เป็นภัยของสังคมก็ยังคงเชื่อมโยงคติฆาตกรรมและข่าวอื้อฉาวที่เกย์มีส่วนเกี่ยวข้อง ถึงแม้ว่าเกย์จะไม่ใช่โรคจิตแต่ก็มีพฤติกรรมที่เป็นภัยต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม

ในขณะที่กลุ่มเกย์จับตามองความเคลื่อนไหว และกิจกรรมต่าง ๆ ในสังคมตะวันตกและได้คัดค้านนำมาใช้ในสังคมไทย เป็นการเตรียมความพร้อมสำหรับกิจกรรมในที่สาธารณะที่จะเกิดขึ้นต่อไป และประสบความสำเร็จใน ปี พ.ศ. ๒๕๔๒ ปกรณั พิมพ์พันธ์ และคณะได้ประชาสัมพันธ์งาน บางกอกเกย์เฟสติวัล ที่จะจัดขึ้นครั้งแรกในประเทศไทย โดยมีขบวนพาเหรดเหมือนในสังคมตะวันตกในวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๒ ความยากลำบากนานับประการ และการติดต่อกับระบบราชการที่มีปัญหาอ้อมสะท้อนให้เห็นถึงอิทธิพลของวาทกรรมกระแสหลักในสังคมไทย ที่ยังไม่ยอมรับกลุ่มเกย์เช่นเดิม จนถึงปัจจุบันสังคมไทยดูเหมือนว่าจะมีความอดทนต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศมากขึ้น เนื่องมาจากแนวความคิดทางด้านจิตเวชศาสตร์ของตะวันตกที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศที่เปลี่ยนไป และเกย์เองพยายามอธิบายว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นเรื่องส่วนบุคคล และพยายามต่อสู้ดิ้นรนให้สังคมยอมรับ แต่กล่าวได้ว่าสังคมก็ยังไม่ยอมรับพฤติกรรมรักร่วมเพศว่ามีความ "ปกติ" เช่นเดียวกับ "ความเป็นชาย" และ "ความเป็นหญิง"

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

กฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. ๑๒๗ ส่วนที่ ๖ หมวดที่ ๑ มาตรา ๒๔๒, หอจดหมายเหตุแห่งชาติ.

มร.๕๒/๒๔.

กรมการศาสนา, กระทรวงศึกษาธิการ. พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับหลวง. เล่มที่ ๒. กรุงเทพฯ : การศาสนา, ๒๕๑๕.

กรมโคสนาการ. พจนานุกรมตัวสกคแบบใหม่. พระนคร : โรงพิมพ์ศาสนศึกษา, ๒๔๘๕.

กรรภิมย์ สุวรรณานนท์. พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวกับการสร้างชาติไทย. วิทยานิพนธ์ อักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔.

กาญจนา นาคสกุล. คำสันนิษฐานในภาษาไทยที่มีมูลรากเป็นคำภาษาเขมร. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๒.

กาญจนาคนพันธุ์. ภูมิศาสตร์วัดโพธิ์. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : รวมสาส์น, ๒๕๑๗.

การอภิปรายเรื่อง "เกย์ VS กฎหมาย" ณ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ วันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๖. วารสารนิติศาสตร์ ๑๓,๒ (มิถุนายน ๒๕๒๖) : ๕๖-๑๔๓.

กิตติศักดิ์ ปกรติ. ตำนานรักร่วมเพศ. วารสารนิติศาสตร์ ๑๓,๒ (มิถุนายน ๒๕๒๖) : ๕๑-๕๒.

กุลวีร์ ประภาพรพิพัฒน์. แนวคิดและจริยศาสตร์ที่เกี่ยวกับเพศในพุทธศาสนาเถรวาท. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพุทธศาสนาศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๔๕.

คามहुโณ. พระพุทธศาสนา ๕๐ เรื่อง. กรุงเทพฯ : คลังวิทยา, ๒๕๐๘.

การเวด (Rev. J. Caswell). A Dictionary of the Siamese Language. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๔.

จริต ฆาษา. บางกอกเกย์ 79. กรุงเทพฯ : อรุณคิดปีการพิมพ์, (ม.ป.ป.).

จอมเกล้าเจ้าอยู่หัว. พระบาทสมเด็จพระ. ประชุมประกาศรัชกาลที่ ๔ พ.ศ. ๒๓๖๔-๒๔๐๐. กรุงเทพฯ : กุรุสภาลาดพร้าว, ๒๕๐๓.

จุมพต สายสุนทร. ฐานะทางกฎหมายของผู้รักร่วมเพศ. วารสารนิติศาสตร์ ๑๓,๒ (มิถุนายน ๒๕๒๖) : ๖๐-๕๕.

จุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย. พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย, ๒๕๓๕.

จุลจอมเกล้า, พระบาทสมเด็จพระ. พระราชหัตถเลขาพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พระราชทานสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาดำรงราชานุภาพในเวลาเสด็จพระราช ดำเนินประพาสยุโรปครั้งที่ ๒ ใน พ.ศ. ๒๔๕๐. พิมพ์ในงานพระเมรุพระศพพระเจ้าบรม วงศ์เธอ กรมหลวงสิงหวิกรมเกรียงไกร, ๒๔๕๑.

จุลจักรพงษ์, พระองค์เจ้า, พระเจ้าบรมวงศ์เธอ. เจ้าชีวิต, พิมพ์ครั้งที่ ๔ ปรับปรุง. กรุงเทพฯ : ริ เวอร์นิวส์, ๒๕๖๖.

เจริญศรี อรุณปรการ, และคณะ. เพศศึกษา. กรุงเทพฯ : ทิพย์อักษร, ๒๕๒๖.

จำลอง คิชฌามิข. จิตเวชศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ ๒. เชียงใหม่ : พระสิงห์การพิมพ์, ๒๕๒๒.

เจดีย์ วัชรพุกก์. ธรรมชาติชีวิตคน เล่ม ๑. กรุงเทพฯ : หอรัตนชัยการพิมพ์, ๒๕๓๕.

ชัยวัฒน์ ปัญจพงษ์, และคณะ. เพศศึกษาแผนใหม่. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, ๒๕๒๔.

เชษฐา พวงหัตถ์. วาทกรรมเรื่องเพศ : ปมปัญหาในประวัติศาสตร์ไทยยุคใหม่. สังคมศาสตร์ ปริทัศน์ ๑๕,๑ (กรกฎาคม-ธันวาคม ๒๕๔๐) : ๖๕-๘๔.

แดนบิช แบรดเลย์. อักขราภิธานศรับท์. พิมพ์ครั้งที่ ๒. พระนคร : องค์การค้าของคุรุสภา, ๒๕๑๕.

แถมสุข นุ่มนนท์. ความสัมพันธ์ระหว่างไทย-สหรัฐอเมริกาภายหลังสงครามโลกครั้งที่ สอง. นครปฐม : สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย, ๒๕๒๕.

ทศพร มณีศรีจำ. การสร้างความเป็นอื่นให้กับเกย์. วิทยานิพนธ์ดุขุภิมันจิต สาขาพัฒนศึกษา ศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ๒๕๔๕.

ทลวงประตูลัง!! "กุลเกย์" แหวกม่านลึกลับ "ทางสายที่สาม" รสชาติฝาดเผื่อนของเกย์รุ่น ใหม่? สยามรัฐ ๓๘,๗ (๒๑ กรกฎาคม- ๑ สิงหาคม ๒๕๓๔) : ๒๑-๒๕.

ทิพากรวงศ์, เจ้าพระยา. พระราชพงศาวดารกรุงรัตนโกสินทร์ ร. ๒. พระนคร : คุรุสภา, ๒๕๐๔.

ทิพากรวงศ์, เจ้าพระยา. พระราชพงศาวดารกรุงรัตนโกสินทร์ รัชกาลที่ ๑ เล่ม ๒. กรุงเทพฯ : องค์ การค้าของคุรุสภา, ๒๕๐๔.

ธาวิต สุขพานิช. หัวใจไม่มีส่วนเกิน : ประวัติศาสตร์ฝั้วเมีย. บ้านไม่รู้โรย ๔,๔ : ๕๑-๕๘. ๔,๕ : ๘๔-๙๒. ๔,๖ : ๖๕-๘๐.

ธีระ นุชเปี่ยม. ความรู้ อำนาจ อุดมการณ์ในวาทกรรมทางประวัติศาสตร์. วารสารร่วมพลกัญ ๑๕,๑ (ตุลาคม ๒๕๓๕-มกราคม ๒๕๔๐) : ๗.

จุนันต์ศักดิ์ บวรนนท์กุล. จริยศาสตร์เชิงกึ่ง. กรุงเทพฯ : ชินอักษรการพิมพ์, ๒๕๖๖.

ณรงค์ศักดิ์ ตะละกัญ, และคณะ. ครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็กกับปัญหาการก้าวร้าวเพศ. จิต วิทยากลีนิก ๘, ๑ (เมษายน ๒๕๒๐) : ๒๔-๓๕.

นครินทร์ เมฆไตรรัตน์. การปฏิวัติสยาม พ.ศ. ๒๔๗๕. กรุงเทพฯ : มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, ๒๕๓๕.

นงลักษณ์ เอ็มประดิษฐ์, และคณะ. เพศศึกษา ประชากรกับการวางแผนครอบครัว. กรุงเทพฯ : อักษรบัณฑิต, ๒๕๒๘.

เบนดิก แอนเดอร์สัน. บ้านเมืองของเราลงแดง : แจ่มุมทางสังคมและวัฒนธรรมของรัฐประหาร ๖ ตุลาคม. แปลโดย เกษียร เตชะพีระ, ชเนศ อารมณ์สุวรรณ และชาญวิทย์ เกษตรศิริ ใน ชาญวิทย์ เกษตรศิริ, ชำรงค์ดี เพชรเลิศอนันต์, บรรณาธิการ, จาก ๑๔ ถึง ๖ ตุลา, หน้า ๘๗-๑๖๒. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๔๑.

ปาลเลอกัวร์. พระจนนะพาสาไทย. พระนคร : (ม.ป.ท.), ๒๓๘๗.

ปรีดี พนมยงค์. ปรีดีพนมยงค์กับสังคมไทย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๒๖.

ประนอม สโรชมาน. รักร่วมเพศ. วารสารธรรมศาสตร์ ๑๐,๓ (กันยายน ๒๕๒๔) : ๑๖๔-๑๗๕.

ประยูท ลิทธิพันธ์. ราชสำนักพระมงกุฎเกล้าฯ. พระนคร : ธรรมเสวี, ๒๔๕๘.

ปิยนิกิต์ หงษ์ทอง. สยามสนุกข่าว. กรุงเทพฯ : กัญญา, ๒๕๓๑.

ผาสุก พงษ์ไพจิตร, คริส เบเกอร์. เศรษฐกิจการเมืองไทยสมัยกรุงเทพฯ. กรุงเทพฯ : โอ. เอส. พริ้นติ้งเฮาส์, ๒๕๓๕.

ฝน แสงสิงแก้ว. ประวัติการแพทย์จิตเวชและสุขภาพจิตในประเทศไทย. ใน สุพัฒนา เฉชาติวงศ์ ณ อุรุยา (บรรณาธิการ), ตำราจิตเวชศาสตร์, หน้า ๑-๑๘. กรุงเทพฯ : สมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย, ๒๕๒๐.

พรเทพ ศิริวนารังสรรค์, บรรณาธิการ. สุขภาพจิตไทย พ.ศ. ๒๕๔๑-๒๕๔๔. นนทบุรี : กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข, ๒๕๔๔.

พระสูตรและอรรถกถาแปล สังขตตนิกาช ศคาวรรค เล่มที่ ๑ ภาคที่ ๒. กรุงเทพฯ : มหามกุฏราชวิทยาลัย, ๒๕๒๕.

พิชาญ พัฒนา. ความเห็นมาของการแพทย์เมืองไทย. พระนคร : โอเดียนสโตร์, ๒๕๐๘.

พิชัย นิลทองคำ. ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ ๑-๖ และประมวลกฎหมายอาญา. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : Athataya Co., Ltd., ๒๐๐๐.

พิฑูร มลิวัลย์, ไสว มาลาทอง. ความรู้เรื่องพระไตรปิฎก. กรุงเทพฯ : การศาสนา กรมการศาสนา, ๒๕๓๕.

พุทธยอดฟ้าจุฬาโลก, พระบาทสมเด็จพระ. ดาหัง. พระนคร : กรมศิลปากร, ๒๔๕๕.

พันศศักดิ์ วราธศวปติ, ทวี ตั้งเสรี. ความผิดปกติทางเพศ (Sexual Disorders). ใน วิวัฒน์ ขณานุกา
 นนท์, และคณะ, คู่มือจิตเวชศาสตร์สำหรับแพทย์ทั่วไป, หน้า ๑๖๖-๑๖๗. ขอนแก่น : โรง
 พยาบาลจิตเวชขอนแก่น, ๒๕๓๖.

พิศมัย เค่นดวงบริพัทธ์. ความรู้เรื่องเพศ (SEX INFORMATION). กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลง
 กรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๘.

พิสุทธิพร ฉ่ำใจ, บรรณาธิการ. คู่มือเพศศึกษา. กรุงเทพฯ : พิมพ์การการพิมพ์, ๒๕๓๗.

ไพรัตน์ พุกษชาติคุณากร, บรรณาธิการ. จิตเวชศาสตร์ เล่มที่ ๑. พิมพ์ครั้งที่ ๒. เชียงใหม่ : ธน
 บรรณการพิมพ์, ๒๕๓๔.

พรอมม์, อิริค. ฉีกหน้ากากฟรอยด์. แปลโดย สมบัติ พิศสะอาด. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มูลนิธิเด็ก,
 ๒๕๓๑.

มานิต มานิตเจริญ. พจนานุกรมไทย. พิมพ์ครั้งที่ ๕. กรุงเทพฯ : บำรุงสาสน์, ๒๕๑๕.

มานิต ศรีสุรภานนท์, จำลอง ดิษยวิช, บรรณาธิการ. ตำราจิตเวชศาสตร์. เชียงใหม่ : โครงการ
 ดำรงคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ๒๕๔๒.

มานิช หล่อตระกูล, ปราโมทย์ สุคนิชย์, บรรณาธิการ. จิตเวชศาสตร์ รามาศิบัติ. กรุงเทพฯ : ชวน
 พิมพ์, ๒๕๓๕.

มานิชญ์ ชุมสาย. ความรู้เรื่องเพศ ชุดปกสีแดง. พระนคร : ร.พ. อักษรบริการ, ๒๕๑๒.

ยุภาพร เจือจินดา. เสือป่า : โครงสร้างขององค์กรและบทบาททางการเมือง. วิทยานิพนธ์ อักษรศา
 สตรมหาบัณฑิต ภาควิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
 ๒๕๒๘.

ร่างพระราชกำหนดลักษณะข่มขืนล่วงประเวณี รัตน โกสินทรศก ๑๑๘. หอจดหมายเหตุแห่งชาติ,
 มร. ๕๒/๒.

ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๕๑. พิมพ์ครั้งที่ ๓. พระนคร :
 พระจันทร์, ๒๕๐๒.

ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕. พิมพ์ครั้งที่ ๖. กรุงเทพฯ :
 อักษรเจริญทัศน์, ๒๕๓๕.

ถลิตา ชีระศิริ. เลี้ยงลูกให้ถูกเพศ. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : รวมทรรศน์, ๒๕๓๑.

ถัม คุณวิศาล, สุด แสงวิเชียร, วิจารณ์ พัฒนอินดี. รายงานกะเทยแห่งประเทศไทย. สารศิริราช, ๑๔, ๗
 (กรกฎาคม ๒๕๐๕) : ๔๔๘-๔๕๕.

วชิรญาณวโรรส, กรมพระยา, สมเด็จพระมหาสมณเจ้า. วินัยมุข เล่ม ๑ หลักสูตรนิกกรรมชั้นตรี
 พิมพ์ครั้งที่ ๓๘. กรุงเทพฯ : มหามกุฏราชวิทยาลัย, ๒๕๓๗.

พันธุศักดิ์ วราฮ์ศวปติ, ทวี ตั้งเสรี. ความผิดปกติทางเพศ (Sexual Disorders). ใน วิวัฒน์ ยถาภูชา
นนท์, และคณะ. คู่มือจิตเวชศาสตร์สำหรับแพทย์ทั่วไป, หน้า ๑๖๖-๑๖๗. ขอนแก่น : โรง
พยาบาลจิตเวชขอนแก่น, ๒๕๓๖.

พิศมัย เค่นดวงบริพัทธ์. ความรู้เรื่องเพศ (SEX INFORMATION). กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬ
าลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๘.

พิศุทธิพร จำใจ, บรรณาธิการ. คู่มือเพศศึกษา. กรุงเทพฯ : พิมพ์การการพิมพ์, ๒๕๓๗.

ไพรัตน์ พลฤษชาติคุณากร, บรรณาธิการ. จิตเวชศาสตร์ เล่มที่ ๑. พิมพ์ครั้งที่ ๒. เชียงใหม่ : ธน
บรรณการพิมพ์, ๒๕๓๔.

พร้อมม, อีริค. เด็กหน้ากากฟรอยด์. แปลโดย สมบัติ พิศสะอาด. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มูลนิธิเด็ก,
๒๕๓๑.

มานิต มานิตเจริญ. พจนานุกรมไทย. พิมพ์ครั้งที่ ๕. กรุงเทพฯ : บำรุงสาสน์, ๒๕๑๕.

มานิต ศรีสุรภานนท์, จำลอง ดิษยวณิช, บรรณาธิการ. ตำราจิตเวชศาสตร์. เชียงใหม่ : โครงการ
ตำราคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ๒๕๔๒.

มาโนช หล่อตระกูล, ปราโมทย์ สุกนิชย์, บรรณาธิการ. จิตเวชศาสตร์ รามาธิบดี. กรุงเทพฯ : ชวน
พิมพ์, ๒๕๓๕.

มาโนชญ์ ชุมสาย. ความรู้เรื่องเพศ ชุดปกสีแดง. พระนคร : ร.พ. อักษรบริการ, ๒๕๑๒.

ยุภาพร เจือจินดา. เสียงป่า : โครงสร้างขององค์กรและบทบาททางการเมือง. วิทยานิพนธ์ อักษรศา
สตรมหาบัณฑิต ภาควิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
๒๕๒๘.

ร่างพระราชกำหนดลักษณะช่่มจีนล่่วงประเวณี รัตนโกสินทรศก ๑๑๘, หอจดหมายเหตุแห่งชาติ,
มร. ๕๒/๒.

ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๓๑. พิมพ์ครั้งที่ ๑. พระนคร :
พระจันทร์, ๒๕๐๒.

ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕. พิมพ์ครั้งที่ ๖. กรุงเทพฯ :
อักษรเจริญทัศน์, ๒๕๓๕.

ลลิตา ชีระสิริ. เสียงลูกให้ถูกเพศ. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : รวมพรรณ, ๒๕๓๑.

ลิ้ม คุณวิศาล, สุด แสงวิเชียร, วิจารณ์ พัฒนยินดี. รายงานกะเทยแห่งประเทศไทย. สารศิริราช ๑๔ , ๗
(กรกฎาคม ๒๕๐๕) : ๔๔๘-๔๕๕.

วชิรญาณวโรรส, กรมพระยา, สมเด็จพระมหาสมณเจ้า. วินัยมุข เล่ม ๑ หลักสูตรนักธรรมชั้นตรี
พิมพ์ครั้งที่๓๘. กรุงเทพฯ : มหามกุฏราชวิทยาลัย, ๒๕๓๗.

วชิรญาณวโรรส, กรมพระยา, สมเด็จพระมหาสมณเจ้า. วินัยมุข เล่ม ๓ หลักสูตรนักรรรมชั้นเอก. พิมพ์ครั้งที่ ๒๕. กรุงเทพฯ : ๒๕๓๘.

วิเชียรแพทยาคม, หลวง. รวมปาฐกถาเกี่ยวกับปัญหาชีวิตของคนทั่วไปตามหลักจิตวิทยา. พระนคร : กรุงเทพบรรณาการ, ๒๕๑๘.

วิวัฒน์ ขตาภูษานนท์, และคณะ. คู่มือจิตเวชศาสตร์สำหรับแพทย์ทั่วไป. ขอนแก่น : โรงพยาบาลจิตเวชขอนแก่น, ๒๕๓๖.

วุฒิชัย บุญชนธิ, มณี ภิญโญพรพาณิชย์. ความคิดปกติทางเพศและ Gender Identity Disorders Sexual Disorders and Gender Identity Disorders. ใน มานิต ศรีสุรภานนท์, จำลอง ดิษยวณิช (บรรณาธิการ), ตำราจิตเวชศาสตร์, หน้า ๓๐๓-๓๒๘. เชียงใหม่ : โครงการตำราคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ๒๕๔๒.

วันทนี วาสิกะสิน. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเพศศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๓๗.

วันทนี วาสิกะสิน, และคณะ. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเพศศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๔๐.

วัลลภ ปิยมโนธรรม. คุยกับนักจิตวิทยา. กรุงเทพฯ : บพิศการพิมพ์, ๒๕๓๕.

สมชัย เย็นสบาย. การเมืองเรื่องร่างกาย : กรณีธรรมชาติของความรักในเพศเดียวกัน. รัฐศาสตร์สาร, ๒๑,๓ (๒๕๔๒) : 301-328.

สมภพ เรืองตระกูล, และคณะ. คู่มือจิตเวชศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : อักษรสัมพันธ์, ๒๕๒๔.

สมภพ เรืองตระกูล, และคณะ. คู่มือจิตเวชศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ ๕. กรุงเทพฯ : เรือนแก้ว, ๒๕๓๖.

สมภพ เรืองตระกูล, และคณะ. ตำราจิตเวชศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ ๖. กรุงเทพฯ : เรือนแก้ว, ๒๕๔๒.

สมโภชน์ สุขวัฒนา. การรักษาผู้ป่วยรักร่วมเพศ. วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย, ๑๘, ๒ (เมษายน ๒๕๑๖) : ๑๑๕-๑๒๕.

สมพร บุญราทีจ. การรักษารักร่วมเพศด้วยวิธีจิตบำบัด. วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย, ๑๘, ๒ (เมษายน ๒๕๑๖) : ๑๓๑-๑๓๖.

สมาคมวางแผนครอบครัวแห่งประเทศไทย. เพศศึกษา. กรุงเทพฯ : ทิพย์อักษร, ๒๕๒๖.

สเปญ อุ๋นอองศ์. ความคิดปกติทางเพศ (Sexual Disorders). ใน มาโนช หล่อตระกูล และ ปราโมทย์ สุกนิษฐ์ (บรรณาธิการ), จิตเวชศาสตร์ รามาธิบดี, หน้า ๒๐๕-๒๑๘. กรุงเทพฯ : ชวนพิมพ์, ๒๕๓๕.

- สัทธัมมโชติกะ ชัมมาจริยะ, พระ. ปรมัตถโชติกะ มหาอภิธรรมัตถสังคหฎีกา ปริเฉทที่ ๕ เล่ม ๑.
กรุงเทพฯ : มูลนิธิสัทธัมมโชติกะ, ๒๕๑๗.
- สารานุกรมไทยฉบับราชบัณฑิตยสถาน เล่ม ๒. พระนคร : รุ่งเรืองธรรม, ๒๔๕๕.
- สิริรัตน์ พุ่มเกิด. "อัสวพาหุ" กับการใช้วรรณกรรมเพื่อเผยแพร่แนวความคิดและอุดมการณ์ทางการเมือง. วิทยานิพนธ์ อักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๘.
- สุขสรรค์ แดงภักดี. ความคาดหวังของสังคมต่อสตรีไทยในสมัยสร้างชาติ พ.ศ. ๒๔๘๑-๒๔๘๗.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๘.
- สุจริต สุวรรณชีพ. การจำแนกโรคทางจิตเวช. ใน สุพัฒนา เดชาติวงศ์ ณ อยุธยา (บรรณาธิการ) ,
ตำราจิตเวชศาสตร์. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงพิมพ์อักษรไทย, ๒๕๓๐.
- สุชาติ โสมประยูร. เพศและเพศศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๐.
- สุชาติ และวรรณ โสมประยูร. เพศศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๒๑.
- สุชาติ และวรรณ โสมประยูร. เพศศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ ๔. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๔๑.
- สุด แสงวิเชียร. สาเหตุของการกำเนิดเพศผิดปกติบางชนิด. สารศิริราช. ๑๔ , ๗ (กรกฎาคม ๒๕๐๕) : ๔๕๖-๔๖๗.
- สุด แสงวิเชียร. การศึกษาร่างกายและฮอร์โมนของลักเพศ. จดหมายเหตุทางแพทย์ของแพทยสมาคมแห่งประเทศไทย (จ.พ.ส.ท.). ๔๔ , ๗ (กรกฎาคม ๒๕๐๔) : ๔๓๕-๔๕๐.
- สุด แสงวิเชียร. เหตุไรจึงเกิดมาเป็นกะเทย. ศิริราชอนุสรณ์. (๒๕๐๘) : ๑-๒๗.
- สุด แสงวิเชียร. การศึกษาโครโมโซมเพศในกะเทยแท้ (พร้อมกับรายงานผู้มีการผิดปกติ ๑ ราย).
แพทยสารทหารอากาศ. ๒๖ , ๓ (กรกฎาคม ๒๕๒๓) : ๑๒๕-๑๓๘.
- สุนทรภู่. พระอภัยมณี. พิมพ์ครั้งที่ ๒. พระนคร : องค์การค้าของคุรุสภา, ๒๕๐๕.
- สุภัทร พูลเกษ, สุดแสงวิเชียร. จิตวิทยาของการแปลงเพศ. วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย. ๑๘ , ๒ (เมษายน ๒๕๑๖) : ๕๗-๑๑๗.
- สุพัฒนา เดชาติวงศ์ ณ อยุธยา, บรรณาธิการ. ตำราจิตเวชศาสตร์. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วน จำกัด โรงพิมพ์อักษรไทย, ๒๕๒๐.
- สุพัฒนา เดชาติวงศ์ ณ อยุธยา, บรรณาธิการ. ตำราจิตเวชศาสตร์. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วน จำกัด โรงพิมพ์อักษรไทย, ๒๕๓๐.
- สุวดี ธนประสิทธิ์พัฒนา. การแต่งกายสตรีกับหัตถกรรมทอผ้าในสังคมไทยสมัยรัตนโกสินทร์.
กรุงเทพฯ ช สถาบันไทยศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๖.

- สุวดี ธนประสิทธิ์พัฒนา. สถานภาพทางสังคมของสตรีไทยสมัยปฏิรูปประเทศ. กรุงเทพฯ : คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๕.
- สุวทนา อารีพรพรค, สุพจน์ ขวัญมิตร. การกำหนดเพศใหม่. วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย ๑๘, ๑ (มกราคม ๒๕๑๖) : ๖๒-๘๐.
- สุวทนา อารีพรพรค. การผัดเพศ. แพรว ๒๒, ๕๑๑ (๑๐ ธันวาคม ๒๕๔๓) : ๒๖๘-๑๓๗.
- สุวทนา อารีพรพรค. ความคิดปกติทางจิต. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔.
- สุรศักดิ์ มณีศร. ปกิมกะกฎหมาย. วารสารนิติศาสตร์ ๒๔, ๑ (มีนาคม ๒๕๓๗) : ๑๕๑-๑๕๔.
- เสฐียรพงษ์ วรรณปก. สวนทางนิพพาน. กรุงเทพฯ : อมรินทร์ พรินต์ติ้งกรุ๊ป, ๒๕๓๐.
- เสมอชัย พูลสุวรรณ. "เรือนร่าง" ในงานจิตรกรรมไทยแบบประเพณี. ใน ปริตตา เฉลิมเผ่า กออ่อนตกุล (บรรณาธิการ), แฉกร่างพรางกาย, หน้า ๑๐๕-๑๒๓. กรุงเทพฯ : โครงการจัดพิมพ์คบไฟ, ๒๕๔๑.
- ศาสตราจารย์นายแพทย์ สูด แสงวิเชียร. กรุงเทพฯ : ศูนย์วิชาการพิมพ์, ๒๕๓๘.
- ศิริพร ณ ถลาง. ชนชาติไทยในนิทาน. กรุงเทพฯ : ศิลปวัฒนธรรม, ๒๕๔๕.
- ศิลปากร, กรม. เรื่องกฎหมายตราสามดวง. กรุงเทพฯ : กรมศิลปากร, ๒๕๒๑.
- ศักดิ์ สอนงชาติ. สถานะบุคคลของกะเทยไทย. ใน ที่ระลึกในการเสด็จพระราชดำเนินทรงประกอบพิธีเปิดอาคารศาลแขวงพระนครเหนือ และสถาบันพัฒนาข้าราชการฝ่ายตุลาการ, ๒๕๓๐.
- อมรเมธาจารย์, พระ. เมธีธรรมาภรณ์, พระ. พระไตรปิฎกปริทัศน์. พิมพ์ครั้งที่ ๓. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๓๘.
- อนาโกล โรเจอร์ เป็ลติเยร์. ตำนานแก้วสีน้ำตาล | งามมูลณี. กรุงเทพฯ : อัมรินทร์ พรินต์ติ้งกรุ๊ป, ๒๕๓๔.
- อรทัย ชื่นมณุษย์. จิตวิทยาเกี่ยวกับโรคจิต โรคประสาทและความผิดปกติทางเพศ. กรุงเทพฯ : คัมภีร์, ๒๕๑๘.
- อรสม สุทธิสาคร. ดอกไม้ราตรี สิ้นค้ำมีชีวิต. กรุงเทพฯ : สารคดี, ๒๕๔๕.
- อรินทร พินิจวรารักษ์. การใช้เรื่องรกร่วมเพศในนวนิยายไทย พ.ศ. ๒๕๑๖- พ.ศ. ๒๕๒๕. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต หน่วยศึกษาระดับปริญญาตรี วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๖.
- อุดมศิลป์ ศรีสงนาม. ปัญหาเกี่ยวกับเพศ ความเบี่ยงเบนทางเพศ. ใน เพศศึกษา, หน้า ๒๘๐-๓๔๔. กรุงเทพฯ : ห.จ.ก. ทิพย์อักษร, ๒๕๒๖.
- อุดมศิลป์ ศรีสงนาม. เพศใกล้หมอตอน โยโมะซึกะซัง (๑). ใกล้เคียง, ๒, ๑ (มีนาคม ๒๕๒๑) : ๘๓-๘๖.

อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม. เพศใกล้หมอ ตอน โสโมเซ็กซ์ชวล (๒). ใกล้หมอ. ๒, ๔ (เมษายน ๒๕๒๑)
: ๘๓-๘๖.

อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม. เพศศึกษาที่น่ารู้. กรุงเทพฯ : สมาคมวางแผนครอบครัวแห่งประเทศไทย,
๒๕๓๒.

อรุณ เขาวนาสัย. ความผิดปกติทางเพศในผู้ป่วยไทย. วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย.
๑๖, ๒ (เมษายน ๒๕๑๔) : ๑๒๖-๑๓๑.

อรุณ ภาคสุวรรณ. ลักเพศ. จดหมายเหตุทางแพทย์ของแพทย์สมาคมแห่งประเทศไทย (จ.พ.ส.ท.).
๔๔, ๗ (กรกฎาคม ๒๕๐๔) : ๔๔๓-๔๕๐.

ภาษาอังกฤษ

Blasius, M., Shane P. , eds. We are Everywhere : A Historical Sourcebook of Gay and Lesbian Politics. New York London : Routledge, 1997.

Boswell, J. Christianity, Social Tolerance, and Homosexuality. Chicago and London : The University of Chicago Press, 1981.

Cabezon, J. I., ed. Buddhism, sexuality and gender. Albany, N.Y. : State University of New York Press, 1992.

Cabezon J. I. Homosexuality and Buddhism. In Leyland Winston (ed.), Queer Dharma : Voices of Gay Buddhists Vol.1, Second edition, pp. 29-44. San Francisco : Gay Sunshine Press, 2000.

Caron, F., Schouten, J., Caron And Schouten the Mighty Kingdoms of Japan and Siam (1671). Bangkok : Siam Society, 1986.

Cohen, F. T., ed. Men and Masculinity : A Text Reader. Belmont, CA : Wadsworth/Thomson Learning, 2001.

Conner, P., Luncunas, R., David, H. S., and Mariya, S. Cassell's Encyclopedia of Queer Myth, Symbol and Spirit Gay, Lesbian, Bisexual and Transgender Lore. Greath Britain : Bath Press, 1998.

Connell, R. W. Masculinities and Globalization. In Maxine Baca Zinn.; Pierrette Hondagneu-Sotelo.; Michael A. Messner (eds.), Gender Through the Prism of Difference, Second edition, pp. 49-62. Boston : Allyn and Bacon, 2000.

Conrad, P., Schneider, J. W. Deviance and Medicalization : From Badness to Sickness,

Second edition. Ohio : Merrill Publishing Company, 1985.

- Enteen, J. "Whiskey is Whiskey ; You Can't Make a Cocktail from That!" Self-Identified Gay Thai Men in Bangkok. 1998. (Unpublished)
- Fishel, T. V. Romances of The Sixth Reign : Gender, Sexuality, and Siamese Nationalism. In Peter Jackson, Nerida Cook, (eds.), Genders and Sexualities in Modern Thailand, pp. 154-166. Silkworm Books : Chiang Mai, 1999.
- Foucault, M. The History of Sexuality An Introduction Volume 1. Second edition. trans. by Robert Hurley. New York : Vintage Books, 1990.
- Godeau, S. A. Male Trouble A Crisis in Representation. London : Thames and Hudson, 1997.
- Halperin, D. M. How to Do The History of Male Homosexuality. GLQ : A Journal of Lesbian and Gay Studies 6,1 (2000) : 87-123.
- Halperin, D. M. One Hundred Years of Homosexuality : and other essays on Greek. New York : Routledge, 1990.
- Jackson, P. A. An American Death in Bangkok : The Murder of Darrell Berrigan and the Hybrid Origins of Gay Identity in 1960s Thailand. A Journal of Lesbian and Gay Studies 5,3 (July 1999) : 361-411.
- Jackson, P. A. Dear Uncle Go ; Male Homosexuality in Thailand. Bangkok : Bua Luang Books, 1995.
- Jackson, P. A. Kathoey<<Gay>>Man : The Historical Emergence of Gay Male Identity in Thailand. In Lenore Manderson and Margaret Jolly (eds.) Sites of Desire Economies of Pleasure : Sexualities in Asia and the Pacific. pp. 166-190. Chicago : University of Chicago Press, 1997.
- Jackson, P. A. One Gay Murder – Two Stories : Dual Discourses of Sex and the Complex Origins of Gay Identity in Pre-Stonewall Thailand. 20th Anniversary Conference of the Asian Studies Association of Australia La Trobe University, Melbourne, 1996.
- Jackson, P. A. Male Homosexuality and Transgenderism in the Thai Buddhist Tradition. In Leyland Winston (ed.), Queer Dharma : Voices of Gay Buddhists Vol.1. Second edition, pp. 56-89. San Francisco : Gay Sunshine Press, 2000.
- Jackson, P. A. Tolerant but Unaccepting : The Myth of a Thai "Gay Paradise." In Peter Jackson, Nerida Cook, (eds.), Genders and Sexualities in Modern Thailand, pp. 226-242. Silkworm Books : Chiang Mai, 1999.

- Jackson, P. A. Thai Research on Male Homosexuality and Transgenderism and the Cultural Limits of Foucaultian Analysis. Journal of the History of Sexuality 8, 1(1997) : 52-85.
- Jackson, P. A., Sullivan G. A Panoply of Roles : Sexual and Gender Diversity in Contemporary Thailand. In Peter A. Jackson, Gerard Sullivan (eds.), Lady Boys Tom Boys Rent Boys Male and Female Homosexualities in Contemporary Thailand, pp 1-27. Ching Mai : Silkworm Books, 2000.
- Loos, T. L. Gender Adjudicated : Translating Modern Legal Subject in Siam. Doctor of Philosophy Dissertation Cornell University, 1999.
- Lupton, D. Medicine as Culture : Illness, Disease and the Body in Western Societies. Second edition. Great Britain : Cromwell Press Ltd, 1995.
- Morris, R. C. Three Sexes and Four Sexualities : Redressing the Discourses on Gender and Sexuality in Contemporary Thailand. Positions East Asia Cultures Critique Volume 2 Number 1 (Spring 1994) : pp. 15-43.
- Nederman, J. C., True, J. The Third Sex : The Idea of the Hermaphrodite in Twelfth-Century Europe. In Journal of the History of Sexuality 6,4 (April 1996) : 497-517.
- Norton, R. The Medicalization of Homosexuality. A Critique Constructionism and Postmodern Queer Theory (1 June 2002). <http://www.infopt.demon.co.uk/social/16.htm>.
- Nye, R. A., ed. Sexuality. Oxford University Press, 1999.
- Report On the Proposed Code of Penal Procedure for the Kingdom of Siam Submitted to the Minister of Justice, กองจดหมายเทศาภิบาล, มร. ๕ ๗/๒๑.
- Sinnott, M. Gendered Desires : Female Same-Sex Sexuality, Transgender Identities and Nationalism in Thailand. Doctor of Philosophy (Anthropology) Thesis University of Wisconsin-Madison, 2001.
- Sinnott, M. The Semiotics of Transgendered Sexual Identity in the Thai Print Media : Imagery and Discourse of the Sexual Other. (Unpublished)
- Storer, G. Rehearsing Gender and Sexuality in Modern Thailand : Masculinity and Male-Male Sex Behaviours. In Peter A. Jackson, Gerard Sullivan (eds.), Lady Boys Tom Boys Rent Boys Male and Female Homosexualities in Contemporary Thailand, pp.137-155. Ching Mai : Silkworm Books, 2000.
- The New Encyclopedia Britannica in 30 volumes Micropedia Volume X. 15th edition. U.S.A.: William Benton Publisher, 1981.

- Tillner, G. Masculinity and Xenophobia : The Identity of Dominance. Paper presented to the UNESCO conference “Masculinity and Male roles in the Perspective of a Culture of Peace.” <http://mailbox.univie.ac.at/~tillneg8/xenomale/OSLO.html>.
- Weeks, J. Sex, Politics and Society : The Regulation of Sexuality Since 1800. London New York : Longman, 1986.
- Zwilling, L. Avoidance and Exclusion : Same-Sex Sexuality. In Leyland Winston, ed. Queer Dharma : Voices of Gay Buddhists Vol.1, Second edition. pp. 45-54. San Francisco : Gay Sunshine Press, 2000.

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำว่า “บัณฑิต” นั้นปรากฏในพระไตรปิฎก เป็นคำที่อยู่ในระบบความหมายทางเพศของอินเดียในยุคพุทธกาล ส่วนคำว่า “กะเทย” นั้นเป็นภาษาถิ่นในดินแดนสุวรรณภูมิเช่น อาหม, เขมร และ สยาม ใช้คำนี้ในความหมายเดียวกัน คือใช้เรียกสิ่งที่มีลักษณะก้ำกึ่งระหว่างหญิงและชาย หรือลักษณะที่ไม่สามารถสืบพันธุ์ได้ จะเห็นได้ว่าที่มาของคำทั้งสองจึงแตกต่างกันทั้งบริบทของเวลาและสถานที่

พระไตรปิฎกเป็นคัมภีร์ที่ประกอบไปด้วย ๓ คัมภีร์ คือ วินัยปิฎก, สุตตันตปิฎก และ อภิธรรมปิฎก วินัยปิฎกว่าด้วยศีลหรือวินัยของภิกษุ ภิกษุณี สุตตันตปิฎกว่าด้วยพระธรรมเทศนาทั่วไป และตัวอย่างหรือเรื่องราวประกอบ อภิธรรมปิฎก ว่าด้วยหลักธรรมล้วน ๆ เน้นหนักในเรื่องจิตวิทยาและอภิปรัชญา วินัยปิฎกจะเป็นคัมภีร์ส่วนที่กล่าวถึงพฤติกรรมทางเพศในรูปแบบต่าง ๆ มากที่สุด เนื่องจากวินัยปิฎกเป็นกฎข้อห้ามต่าง ๆ ซึ่งหนึ่งในนั้นก็เป็นการห้ามพฤติกรรมทางเพศจากเนื้อหาที่ปรากฏในวินัยปิฎกโดยเฉพาะส่วนที่ว่าด้วยมหาวิภังค์ หรือภิกขุวิภังค์ ซึ่งเป็นศีลของภิกษุสามารถจำแนกเพศสภาพออกได้เป็น ๔ แบบ คือ ชาย, หญิง, บัณฑิต และอุกโตพยัญชนก การจำแนกเพศเช่นนี้ใช้เกณฑ์ทางด้านกายภาพ ชายคือผู้ที่มีอวัยวะเพศชาย หญิงคือผู้ที่มีอวัยวะเพศหญิง บัณฑิตคือผู้ที่ไม่มียวัยวะเพศหรือมียวัยวะเพศที่ไม่สมบูรณ์ และอุกโตพยัญชนกคือผู้ที่มีอวัยวะเพศและจิตใจที่สามารถเปลี่ยนกลับไปกลับมาระหว่างเพศหญิงและชายได้* เนื่องจากความเป็นชายและหญิงเป็นที่เข้าใจได้ด้วยระบบความหมายทางเพศในปัจจุบันจึงจะไม่ขอกกล่าวถึง (อย่างไรก็ตามความเป็นผู้ชาย และความเป็นผู้หญิง ในวินัยปิฎกก็ได้ไม่ได้มีลักษณะที่เหมือนกับในปัจจุบันดังจะได้กล่าวถึงในรายละเอียดต่อไป) แต่ในกรณีของบัณฑิต และอุกโตพยัญชนกมีความหมายที่แตกต่างไปจากระบบความหมายทางเพศในปัจจุบัน และก่อให้เกิดความเข้าใจคลาดเคลื่อนเห็นได้จากการตีความของนักการศาสนาในเวลาต่อมา

พระไตรปิฎกภาษาไทยของจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย ได้กล่าวถึงบัณฑิต ๕ ประเภทไว้ในเชิงอรรถ (ซึ่งหมายความว่าเป็นส่วนขยายที่ไม่ได้มีอยู่เดิมในเนื้อหาของวินัยปิฎก) มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

๑. อาสิตตบัณฑิต คือคนที่ดับความใคร่เร่าร้อน (เพราะกาม) ของตนโดยการใช้ปากอมองชขาดของผู้อื่นแล้วให้น้ำอสุจิรดตัวเอง

* การจำแนกดังกล่าวเป็นการจำแนกจากวินัยปิฎกโดยผู้เขียนเอง อย่างไรก็ตามการจำแนกดังกล่าว ผู้เขียนเองเห็นว่าเป็นการจำแนกที่อยู่บนพื้นฐานของระบบความหมายทางเพศในปัจจุบันของตัวผู้เขียนเอง ผู้เขียนเชื่อว่าระบบความหมายทางเพศในสมัยพุทธกาลมีความซับซ้อนกว่าที่ได้จำแนกไว้มาก ซึ่งควรจะได้รับการศึกษาถึงกันต่อไป

๒. อูสูยบัณฑิตเขาก็คือคนที่เมื่อเห็นผู้อื่นประพฤติล่วงเกินทางเพศกัน เกิดความริษยาขึ้น ความเร่าร้อนจึงระงับไป

๓. โอปิกกมิกบัณฑิตเขาก็คือคนที่ถูกตัดองคชาต

๔. ปิกขบัณฑิตเขาก็คือคนที่เป็บบัณฑิตเขาก็ในเวลาข้างแรมด้วยอาณุภาพอกุศลวิบาก แต่ในเวลาข้างขึ้น ความเร่าร้อนย่อมระงับไป

๕. นปุงสกบัณฑิตเขาก็คือคนที่เป็บบัณฑิตเขาก็โดยกำเนิด*

บัณฑิตเขาก็ที่ปรากฏในวินัยปิฎกฉบับจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยกล่าวถึงประเภทต่าง ๆ ของบัณฑิตเขาก็อย่างคร่าว ๆ แต่ในปรมัตถโชติกะ มหาอภิธรรมมัตถสังคหฎีกา ของ พระสังฆมมโชติกะ รัมมาจริยะ* ได้กล่าวถึงบัณฑิตเขาก็ ๕ จำพวกและได้ขยายความให้พิศดารออกไป ใน ๕ จำพวกนี้มีเพียงนปุงสกบัณฑิตเขาก็ เพียงชนิดเดียวที่เป็นการอธิบายถึงลักษณะของบัณฑิตเขาก็ ส่วนอีก ๔ ประเภทที่เหลือเป็นชนิดหรือพฤติกรรมของบัณฑิตเขาก็ ดังที่พระสังฆมมโชติกะ รัมมาจริยะ ได้กล่าว ว่า “ผู้ที่มีเครื่องหมายแห่งบุรุษและสตรีขาดคบกพร่องไป ผู้นั้นชื่อว่า บัณฑิตเขาก็ได้แก่บัณฑิตเขาก็ ๕ จำพวก สำหรับวจนัตถะนี้ หมายถึงพวกนปุงสกบัณฑิตเขาก็ เป็นการแสดงโดยตรง บัณฑิตเขาก็ที่เหลือ ๔ พวก เป็นการแสดงโดยอ้อม”^๒ ดังนั้นการดูคุดองคชาตและคุดกินน้ำอสุจิของ อาสิตตบัณฑิตเขาก็ การแอบมองผู้อื่นร่วมเพศกันของ อูสูยบัณฑิตเขาก็ การมีความต้องการทางเพศในวันข้างแรมของ ปิกขบัณฑิตเขาก็ และคนที่ถูกตัดอวัยวะเพศ อย่าง โอปิกกมิกบัณฑิตเขาก็ จึงเป็นเพียงการจำแนกประเภทของ นปุงสกบัณฑิตเขาก็ ให้หลากหลายออกไปเท่านั้น ลักษณะที่สำคัญของบัณฑิตเขาก็คือการไม่มีอวัยวะเพศหรือมีอวัยวะเพศที่ไม่สมบูรณ์

สมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาวชิรญาณวโรรส น่าจะเป็นพระองค์แรกที่กล่าวว่า บัณฑิตเขาก็ คือกะเทย” ในหนังสือวินัยมุข [หลักสูตรนักธรรมชั้นตรี] เล่ม ๑ ของพระองค์ที่ตีพิมพ์ครั้งแรกในปี พ.ศ. ๒๔๕๕ และในหนังสือวินัยมุข [หลักสูตรนักธรรมชั้นเอก] เล่ม ๓ พระองค์ได้อธิบายถึงการตีความบัณฑิตเขาก็ของพระองค์อย่างละเอียด พระองค์ยอมรับว่าบัณฑิตเขาก็นั้นยากที่จะ

* จุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๓๕), หน้า ๑๗๑.

* พระสังฆมมโชติกะ รัมมาจริยะเป็นพระชาวพม่าที่แตกฉานอภิธรรม พระพิมพ์ลธรรมนิมนต์ให้เข้ามาสอนอภิธรรมที่จุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๕๒

^๒ พระสังฆมมโชติกะ, ปรมัตถโชติกะ มหาอภิธรรมมัตถสังคหฎีกา ปริเภทที่ ๕ เล่ม ๑ (กรุงเทพฯ : มูลนิธิสังฆมมโชติกะ, ๒๕๑๗), หน้า ๒๒๗-๒๒๘.

^๓ สมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาวชิรญาณวโรรส, วินัยมุข เล่ม ๑ หลักสูตรนักธรรมชั้นตรี พิมพ์ครั้งที่ ๑๘ (กรุงเทพฯ : มหามกุฏราชวิทยาลัย, ๒๕๓๗), หน้า ๕๗.

เข้าใจได้ว่าเป็นคนชนิดใด พระองค์ได้อ้างถึงคำอธิบายบัณฑิตในอรรถกถาภาษาบาลี เมื่อเปรียบเทียบคำอธิบายบัณฑิตของพระสัทธัมมโชติกะมีความแตกต่างกันในรายละเอียด กรมพระยาวชิรญาณวโรรสทรงใช้คำอธิบายบัณฑิตจากอรรถกถาที่มีชื่อเรียกว่า *ตติยสมันตปาสาทิกา* เป็นอรรถกถาที่อธิบายความใน *มหาวรรค* อรรถกถานี้กล่าวถึงบัณฑิต ๕ ประเภท มีรายละเอียดที่แตกต่างออกไปว่า "อาสิตตบัณฑิต และอุสุขบัณฑิต ไม่ห้ามบรรพชา ๓ ชนิดนอกนี้ห้าม แม้ในบัณฑิต ๓ ชนิดนั้น สำหรับปิกขบัณฑิต ห้ามบรรพชาแก่เขาเฉพาะปิกขที่เป็นบัณฑิตเท่านั้น" ผู้แต่งอรรถกถานี้^๕ ได้อ้างอิงถึงอรรถกถาชื่อ *กฺรุณที*^๖ อย่างไรก็ตามกรมพระยาวชิรญาณวโรรสทรงเลือกลักษณะของบัณฑิต ๓ ประเภทแรกมาอธิบาย บัณฑิต คำอธิบายของพระองค์จึงกลายเป็น บัณฑิตคือชายมีราคะกล้า อย่างไรก็ตามการกล่าวเช่นนี้พระองค์ไม่ทรงแน่ใจว่าจะเป็นอย่างนั้นจึงทรงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเข้าใจว่า คนชนิดนี้ เป็นที่รังเกียจของคนอื่นในการเล่นสวาท"^๗ พระวินิจฉัยของกรมพระยาวชิรญาณวโรรสมิอิทธิพลต่อความเข้าใจของพระรุ่นหลังว่าบัณฑิตคือ กะเทย และเป็น ชายมีราคะกล้า ดังเห็นได้ในหนังสือ *ประมวลปัญหาและเฉลย วินัยมุข เล่ม ๓* ของ เพียร ปิ่นทอง ที่แทบจะยกประโยคที่กรมพระยาวชิรญาณวโรรสได้กล่าวไว้มา เพียงแต่ตัดส่วนที่เป็นพระวินิจฉัยออกเท่านั้น

บัณฑิตนั้น ได้แก่ชายมีราคะกล้าประพฤตินอกกริดในทางเสพกาม และช่วยชวนชายอื่นให้เป็นเช่นนั้น ๑ ชายผู้ถูกตอนแล้ว ๑ กะเทยโดยกำเนิด ๑ กะเทยชนิดนี้ หนังสือปริสภาวะก็มี ครั้นตัดหนังสือออกเสียก็เป็นชายโดยปกติ ไม่ห้าม การที่ห้ามนั้น เพราะเป็นที่รังเกียจของคนอื่นในการเล่นสวาท^๖

ส่วนที่ได้รับการอ้างอิงบ่อยครั้งในการกล่าวถึงพฤติกรรมทางเพศต้องห้าม คือวลีที่ว่า "ห้ามกะเทยบวช" การกล่าวอ้างเช่นนี้มีความหมายโดยนัยว่าการห้ามกะเทยบวชนั้นปรากฏอยู่ใน

^๕ สมเด็จพระสังฆราช จวน อุฏฐายีมหาเถร, แปล, *ตติยสมันตปาสาทิกา อรรถกถาพระวินัย มหาวรรค วรรณา ตอน ๑* พิมพ์ครั้งที่ ๑๑ (กรุงเทพฯ : มหามกุฏราชวิทยาลัย, ๒๕๓๓), หน้า ๑๓๑.

^๖ อรรถกถาจารย์ที่แต่งอรรถกถานี้คือพระพุทฺธโฆษาจารย์ พระอินเดย์ที่ได้ทำการสังคายนาพระไตรปิฎกครั้งที่ ๖ ในลังกาเมื่อ พ.ศ. ๕๕๑ (บางแห่งว่า พ.ศ. ๕๕๖)

^๗ อย่างไรก็ตามอรรถกถานี้ได้สูญหายไป จึงไม่สามารถที่จะตรวจสอบได้

^๘ สมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาวชิรญาณวโรรส, *วินัยมุข เล่ม ๓* หลักสูตรนักรธรรมชั้นเอก พิมพ์ครั้งที่ ๒๕ (กรุงเทพฯ : มหามกุฏราชวิทยาลัย, ๒๕๓๘), หน้า ๕๖.

^๙ เพียร ปิ่นทอง, *ประมวลปัญหาและเฉลยวินัยมุข เล่ม ๓* (กรุงเทพฯ : เลียงเชียงเจริญ, ๒๕๑๔), หน้า

พระไตรปิฎก แต่ในวินัยปิฎก ไม่มีคำว่ากะเทยอยู่เลย เป็นการตีความของนักการศาสนาว่าบัณฑิตกะเทย
คือกะเทย วินัยปิฎกได้กล่าวถึงพฤติกรรมของบัณฑิตกะเทยที่น่าจะเป็นเหตุให้พระพุทธเจ้าบัญญัติกฎ
ขึ้นมาเพื่อห้ามบัณฑิตกะเทยในพุทธศาสนา ในตอนที่กล่าวถึงการห้ามบัณฑิตกะเทยอุปสมบทว่า

สมัยนั้นบัณฑิตกะคนหนึ่งได้บรรพชาในหมู่ภิกษุ เขาเข้าไปหาภิกษุ
หนุ่ม ๆ พูดยกย่องว่า "นี่พวกท่านจงมาประทุษร้ายผมเถิดขอรับ" พวกพระหนุ่ม
พูดไล่ว่า "เจ้าบัณฑิตกะจงหนีหาย เจ้าบัณฑิตกะจงพินาศ เจ้าจะมีประโยชน์
อะไร" เขาถูกพวกภิกษุไล่ จึงเข้าไปหาพวกสามเณร โค้งร่างใหญ่กำยำพูดยกย่องว่า
"พวกเธอจงมาประทุษร้ายผมเถิดขอรับ" พวกสามเณรก็พูดรุกรานว่า "เจ้า
บัณฑิตกะจงหนีหาย เจ้าบัณฑิตกะจงพินาศ เจ้าจะมีประโยชน์อะไร" เขาถูก
พวกสามเณรพูดรุกราน จึงเข้าไปหาพวกคนเลี้ยงช้าง พวกคนเลี้ยงม้า พูดยกย่องว่า
"พวกคุณจงมาประทุษร้ายเราเถิด จ๊ะ" พวกคนเลี้ยงช้าง พวกคนเลี้ยงม้าฆ่าเรา
แล้ว ก็พากันตำหนิ ประณาม โพนทะนาว่า "พระสมณะเชื้อสายพระศากยบุตร
เหล่านี้เป็นบัณฑิตกะ บรรดาสมณะเหล่านี้ แม้ที่มีใจบัณฑิตกะก็ฆ่าเรา
บัณฑิตกะเหล่านี้ เมื่อเป็นเช่นนี้ สมณะเหล่านี้จึงล้วนแต่มีใจผู้ประพฤติ
พรหมจรรย์" ภิกษุทั้งหลายได้ยินคนเลี้ยงช้าง คนเลี้ยงม้าเหล่านั้นตำหนิ
ประณาม โพนทะนา จึงกราบทูลเรื่องนี้ให้พระผู้มีพระภาค ทรงทราบ พระผู้
มีพระภาครับสั่งว่า "ภิกษุทั้งหลาย อนุสัมบันผู้เป็นบัณฑิตกะ ไม่พึงให้
อุปสมบท ที่อุปสมบทแล้ว พึงให้สึกเสีย"

อย่างไรก็ตามการกล่าวประณามบัณฑิตกะดังกล่าว มีสาเหตุหลักที่สำคัญคือความประพฤติ
เช่นนั้นของบัณฑิตกะทำให้เกิดคำครหา ตีเตียนจากคนทั่วไป ก่อให้เกิดผลเสียต่อภาพลักษณ์ของ
พุทธศาสนาโดยรวม ซึ่งเมื่อมองจากบริบททางสังคมในอินเดียสมัยพุทธกาล พุทธศาสนาเป็นลัทธิ
ใหม่ที่ต้องการสร้างภาพลักษณ์อันดีเพื่อเรียกศรัทธาจากคนทั่วไป ในขณะที่นั้นมีลัทธิหรือศาสนา
ดั้งเดิมทรงอำนาจอยู่ก่อนแล้ว การรักษภาพลักษณ์อันดีของพุทธศาสนาจึงเป็นความจำเป็น แจ็คสัน

^๑ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, หน้า

ตั้งข้อสังเกตว่า ถึงแม้ว่าจะมีการประณามบัณฑิตฑาฑ์ที่เข้าไปบวชในพุทธศาสนา แต่พระพุทธเจ้าก็ไม่ได้ว่ากล่าวบัณฑิตฑาฑ์ที่เป็นฆราวาส^๕

บุคคลที่ถูกห้ามไม่ให้บวชโดยเด็ดขาดที่ปรากฏในบทนำของพระไตรปิฎกภาษาไทยฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (หมายความว่า การจัดประเภทบุคคลที่ห้ามบวชนั้นไม่ได้ปรากฏในเนื้อหาหลักของวินัยปิฎกแต่เป็นการตีความโดยพระร่วมสมัยที่แปลพระไตรปิฎก) นั้นประกอบไปด้วย

๑. บัณฑิตฑาฑ์ ๓ ประเภท ได้แก่ (๑) ชายมีโรคจะจัด ชอบประพฤตินอกเร็ดในการเสพกาม และช่ยชวนชายอื่นให้ประพฤติตามอย่าง (๒) ชายถูกตอน (หรือที่เรียกว่า ชันที) (๓) คนที่เป็นกะเทย โดยกำเนิด

๒. อุภโตพยัญชนก คือ คน ๒ เพศ

๓. คนฆ่ามารดา

๔. คนฆ่าบิดา

๕. คนฆ่าพระอรหันต์

๖. คนทำลายสงฆ์

๗. คนทำร้ายพระพุทธเจ้าจนห้อพระโลหิต

๘. คนประทุษร้าย (ข่มขืน) ภิกษุณี

๙. คนที่เคยต้องอาบัติปาราชิกเมื่อบวชครั้งก่อน

การจัดประเภทบุคคลห้ามบวชในที่นี้เป็นการตีความบัณฑิตฑาฑ์ที่ปรากฏในพระไตรปิฎกว่าคือ “กะเทย” ในปัจจุบัน ดังนั้นการใช้คำว่า “กะเทย” ว่าคือ “บัณฑิตฑาฑ์” จึงเป็นการตีความของพระชันหลัง (คือพระที่ทำการแปลพระไตรปิฎกชุดนี้ออกเป็นภาษาไทย) รวมทั้งการกล่าวถึงบัณฑิตฑาฑ์ ๓ ประเภท ในที่นี้ก็อาศัยการตีความโดยเทียบเคียงกับระบบความหมายทางเพศในปัจจุบัน บัณฑิตฑาฑ์ที่ปรากฏในวินัยปิฎกนั้นมีทั้งบัณฑิตฑาฑ์ที่เป็นชาย และบัณฑิตฑาฑ์ที่เป็นหญิง แต่การกล่าวถึงบัณฑิตฑาฑ์ในที่นี้ อธิบายพฤติกรรมของบัณฑิตฑาฑ์ให้อยู่กับความเป็นชายเพียงอย่างเดียว โดยมีรากฐานความเข้าใจพฤติกรรมรกร่วมเพศในปัจจุบันและอคติของยุคสมัยโดยละเลยความหมายที่แท้จริงของคำว่า “บัณฑิตฑาฑ์” ดังที่ได้กล่าวไปแล้ว การตีความว่าบัณฑิตฑาฑ์คือกะเทยและห้ามบวชนี้ปรากฏในพระไตรปิฎกภาษาไทยที่จัดพิมพ์ในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม

^๕ Peter Jackson, “Male Homosexuality and Transgenderism in the Thai Buddhist Tradition,” *Queer*

อีกตัวอย่างหนึ่งได้แก่การตีความจากข้อความในมหานารทศสพชาดก สุตตันตปิฎก ขุททกนิกาย (พระไตรปิฎกภาษาไทยฉบับจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฉบับหลวง และพระไตรปิฎกภาษาบาลีฉบับสยามรัฐ อยู่ในเล่มที่ ๒๘ ตรงกันทุกฉบับ) ตอนที่กล่าวถึงนางรุจา ราชธิดาของพระเจ้าอังคติ ได้กล่าวถึงอดีตชาติของตนอันเป็นผลมาจากกรรมที่ได้คบชู้กับภรรยาผู้อื่นในชาติที่เป็นบุตรชาย นายช่างทอง แคว้นมคธ ผลกรรมนี้ทำให้ไปเกิดเป็น ลาถูกตอน, ลิงถูกนายฝูงขบกัดอัมตะ, โคนถูกตอน, กะเทยในตระกูลที่มีโภคทรัพย์มาก และนางอัปสร การแปลจากภาษาบาลีในชาติที่ ๔ เกิดเป็นกะเทยในตระกูลที่มีโภคทรัพย์มากพบในพระไตรปิฎกภาษาไทยฉบับหลวง และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (อาจจะรวมถึงพระไตรปิฎกฉบับอื่น ๆ ที่ไม่ได้นำมาศึกษาในที่นี้ด้วย) แต่ในพระไตรปิฎกภาษาบาลีฉบับสยามรัฐ เนื้อหาในตอนนี้เป็นภาษาบาลีคือ "เนวิตถิ น ปุมา อาสิ" เนว แปลว่าไม่ใช่ทั้ง-----และ----- บวกกับ อิตถิ กลายเป็น เนวิตถิ ปุมา คือ บุรุษ อาสิ แปลว่าเป็น พรรคนี้จึงแปลว่าไม่เป็นทั้งผู้หญิงและผู้ชาย ในที่นี้ถ้าทำความเข้าใจด้วยระบบความหมายทางเพศในวินัยปิฎก อาจตีความได้ว่าคือบัณเฑาะก์ หรืออุกโตพยัญชนก ไม่ใช่ "กะเทย" ในความหมายที่นักการศาสนาร่วมสมัยแปลออกมา โดยอาศัยระบบความหมายเรื่องเพศในปัจจุบันเป็นบรรทัดฐาน

อย่างไรก็ตามการตีความเช่นนี้ก็จะเป็นการตีความที่ยอมรับกันอย่างแพร่หลายในปัจจุบันว่า "บัณเฑาะก์" คือ "กะเทย" (และในบางครั้งขยายความไปถึง "เกย์" ด้วย) ดังนั้นพุทธศาสนาร่วมสมัยจึงห้าม "กะเทย" และ "เกย์" บวช เป็นความถกเถียงในการเชื่อมโยงสิ่งที่ปรากฏอยู่ในวินัยปิฎกและออกติร่วมสมัยเข้าด้วยกัน การตีความโดยขาดการคำนึงถึงบริบททางสังคมในช่วงเวลาที่เอกสารได้รับการบันทึกประกอบในการพิจารณา พระไตรปิฎกเป็นเอกสารที่ได้รับการบันทึกในบริบทของสังคมอินเดียพุทธกาลที่มีระบบความหมายเรื่องเพศ แนวความคิด ความเชื่อแตกต่างไปจากปัจจุบันอย่างสิ้นเชิง ระบบความหมายทางเพศของสังคมไทยในปัจจุบันมีพัฒนาการ เปลี่ยนแปลง ผสมผสาน อย่างแทบจะแยกไม่ได้ว่าสิ่งใดเป็นของที่มีอยู่แต่เดิมในสังคมไทย สิ่งใดเป็นอิทธิพลมาจากโลกตะวันตก โดยเฉพาะค่านิยม และระบบความหมายเรื่องเพศของยูควิคตอเรียน ที่หลังไหลเข้ามาในสังคมไทยในช่วงรัตนโกสินทร์ (รัชกาลที่ ๔-๖) ผ่านชนชั้นสูงและแพร่ออกไปสู่ชนชั้นกลางและซึมซาบเข้าไปสู่ทุกอนุของสังคมไทยในปัจจุบัน

ตามเอกสารความเห็นของกรมหมื่นราชบุรีในเรื่องทำโค๊ตถึงพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ร.ศ. ๑๒๒ แสดงให้เห็นว่าการร่างประมวลกฎหมายอาญานั้น เป็นเรื่องที่ยุ่งยากและใช้เวลานาน เฮอร์มันใช้เวลาถึง ๒๐ ปี ญี่ปุ่น ๑๕ ปี นอกจากนี้แล้วค่าใช้จ่ายในการนี้ก็สูงมาก^๑ อย่างไรก็ตามกรมหมื่นราชบุรีทรงจบการศึกษาทางด้านกฎหมายมาจากประเทศอังกฤษซึ่งใช้ระบบกฎหมายจารีตประเพณีจึงน่าจะทรงไม่เห็นด้วยนักกับการร่างประมวลกฎหมายอาญา ทรงเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติล้มละลายแลบริษัทยังมีความจำเป็นเร่งด่วนมากกว่าประมวลกฎหมายอาญา^๒ ผิดกับกรมหลวงดำรงราชานุภาพ เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย ที่ทรงเห็นความจำเป็นของประมวลกฎหมายอาญา ถึงแม้ว่าจะใช้เวลานานถึง ๑๐ ปี ก็ควรที่จะทำ ดังคำกราบบังคมทูลพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ร.ศ. ๑๒๒ ว่า “ความเห็นของข้าพระพุทธเจ้าก็อยากให้มีโค๊ตอย่างเดียวกับกรมหมื่นราชบุรี ถ้ามีขึ้นในเวลาอีกสัก ๑๐ ปีหรือ ๑๕ ปี คนก็เห็นจะพอทันกันได้ เพราะฉะนั้นจึงเห็นด้วยเกล้าฯ ว่า ไม่มีเหตุควรเร่งรอกการคิดทำโค๊ต ถ้าหากจะทำได้”^๓ จึงได้มอบหมายให้มองสิเออร์ปาดูนักกฎหมายชาวฝรั่งเศสเป็นผู้ร่างประมวลกฎหมายลักษณะอาญาขึ้นมาเป็นภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตามความขัดแย้งระหว่างกรมหมื่นราชบุรี และกรมหลวงดำรงราชานุภาพก็สะท้อนให้เห็นเมื่อปาดูต้องการให้กรมหมื่นราชบุรีเป็นประธานในกรรมการร่างกฎหมาย ดังข้อความที่ปรากฏในหนังสือกราบบังคมทูลพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ ลงวันที่ ๑๖ มีนาคม ร.ศ. ๑๒๓ ว่า “การที่มีสเตอร์ปาดูจะให้ข้าพระพุทธเจ้าเป็นประธานในกรรมการนั้น เบนไปไม่ได้ด้วยตัวเอง ด้วยเหตุว่าการร่างกฎหมายกินเวลามาก คนที่มีหน้าที่อยู่แล้ว ไม่เห็นว่าจะทำได้ ใครเป็นหัวหน้ารับผิดชอบคนนั้นก็ต้องทำ”^๔ ดังนั้นคณะกรรมการในการตรวจสอบร่างกฎหมายจึงมีกรมหลวงดำรงราชานุภาพเป็นประธาน

ปาดูได้ร่างประมวลกฎหมายลักษณะอาญาโดยอาศัยประมวลกฎหมายอาญาของประเทศอื่น ๆ ได้แก่ ฝรั่งเศส, ออสเตรีย, อิตาลี, สเปน, ญี่ปุ่น, อียิปต์ และอินเดีย เป็นต้นแบบ และใช้เวลาในการร่าง ๒ ปีจึงแล้วเสร็จ เสนอให้คณะกรรมการตรวจสอบครั้งแรกเมื่อวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ร.ศ. ๑๒๕ ครั้งที่ ๒ อีกหนึ่งเดือนต่อมา วันที่ ๑ มีนาคม ร.ศ. ๑๒๕ และครั้งสุดท้ายวันที่ ๒๕ มีนาคม ร.ศ. ๑๒๕ ในการตรวจร่างประมวลกฎหมายลักษณะอาญาที่ปาดูร่างนี้ น่าที่จะมีการแก้ไขเพียงเล็กน้อย ในส่วนของถ้อยคำให้ตรงกับความหมายในภาษาไทย และลำดับมาตรา อย่างที่ได้กล่าวไปแล้ว

^๑ “เรื่องทำโค๊ตสำหรับเมืองไทย” ตามความเห็นของกรมหมื่นราชบุรีในเรื่องทำโค๊ต ร.ศ. ๑๒๒.”

หอจดหมายเหตุแห่งชาติ, มร. ๕๕/๒๒.

^๒ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๔.

^๓ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๘.

^๔ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑.

ว่าประมวลกฎหมายลักษณะอาญาที่ปาคร่างขึ้นมานั้นใช้ประมวลกฎหมายที่ใช้ในหลายประเทศ
เป็นต้นแบบจึงไม่น่าที่จะมีการแก้ไขตัดแปลงเนื้อหาในรายละเอียดมากนัก เอกสารโต้ตอบระหว่าง
ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการตรวจร่างประมวลกฎหมายอาญานี้ก็ไม่มีกรกล่าวพาดพิงถึงการเปลี่ยน
แปลงเนื้อหาของร่างที่ปาคร่างขึ้นเลย มีเพียงข้อสงสัยของกรมหลวงนริศรานุวัตติวงษ์ เสนาบดี
กระทรวงวัง เรื่องกฎหมายใหม่กับกฎหมายเดิมที่มีอยู่แต่เดิม เมื่อกฎหมายใหม่ประกาศใช้แล้ว
กฎหมายเดิมจะยกเลิกไปด้วยหรือไม่

ปาน นุนนาค เป็นบุตรของพระยาไชยสุรินทร์ กับคุณหญิงสาดี พระยาไชยสุรินทร์มีตำแหน่งหน้าที่ทางราชการหลายตำแหน่งดังต่อไปนี้ อธิบดีกรมศุลกากร, อธิบดีกรมบัญชีกลาง, ประธานสลากกินแบ่งรัฐบาลไทย และ ปลัดกระทรวงการคลัง ในวัยเด็กปานใช้ชีวิตอยู่ในพระบรมมหาราชวัง เนื่องจากมีป้าเป็นเจ้าจอมถึง ๕ คน โดยเฉพาะเจ้าจอมมารดาเยี่ยมที่รักปานมาก ปานเล่าถึงชีวิตในวังว่า

พื่ออยู่ในวัง คุณป้าพี่เจ้าจอมมารดาเยี่ยมท่านโปรดพี่มาก เวลาไปโรงเรียนกลับมาก็ต้องไปอยู่กับท่าน เลี้ยงไก่กันมั่ง เลี้ยงปลากันมั่งสนุก เล่นกันนะ เจ้าเลี้ยงที่เหมือนลูก มานั่งพัดให้มั่ง พอผิดก็ดัดแขนอ่อนอย่างนี้ คนในวังเค้าต้องหักแขน หักมือ พี่ก็สถานจนเข้าด้านซ้าย พี่ยังเล็กอยู่เลย พอเริ่มจะโต ป้าเสียดก็เลยมาอยู่กับแม่^๑

เมื่อกลับมาอยู่บ้าน ด้วยพฤติกรรม “กะเทย” ของปานทำให้แม่ไม่พอใจนัก ส่วนพ่อมีงานมากจึงไม่ค่อยมีเวลาให้ แต่อย่างไรก็ตามปานบอกว่าพ่อไม่ชอบที่ปานเป็นกะเทย แต่ก็ไม่ได้ห้ามปราม แต่พี่น้องค่อนข้างที่จะดูถูก และตั้งข้อรังเกียจ ปานได้กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า

เค้าชอบว่าพันพ่อพันแม่แก่ก็ไปไม่ไหว เพราะอยากเป็นกะเทย แล้วบางคนพูดหนักนะ พูดซะเจ็บเจ็บ พี่สาวคนโตเค้าชอบพูดว่าอีกหน่อยก็ต้องไปขายตุ๋นอยู่สะพานพุทธ^๒

ปานเรียนจบบัญชีจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ทำงานให้กับบิดา แต่เนื่องจากไม่ใช่งานที่พอใจ ปานจึงหันมาสนใจในเรื่องทำผม และตัดสินใจไปเรียนต่อทางด้านนี้ต่างประเทศ แต่เนื่องจากแม่ไม่สนับสนุน ปานจึงใช้เงินที่ได้จากการเลี้ยงสัตว์ขายเป็นทุนไปศึกษาต่อ โดยไม่ได้ใช้เงินจากครอบครัวเลย เอกสารต่าง ๆ ที่จำเป็นในการเดินทาง หม่อมเจ้าหญิงเรจินจิตแจรง อาภากร เป็นผู้เซ็นดีให้เนื่องจากทางบ้านไม่เห็นด้วยกับการไปศึกษาต่อต่างประเทศ

เมื่อกลับมาจากศึกษาต่อแล้วปานได้เปิดกิจการเสริมสวย และเป็นอาชีพที่สร้างชื่อเสียงให้กับปานเป็นอย่างดี ปานได้กล่าวถึงความมุมานะในการประกอบอาชีพนี้ว่า

^๑ กองบรรณาธิการ, “ปาน นุนนาค” มิถุนา จูเนียร์ ๒, ๒๔ (๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๒๔) : ๑๐๒.

^๒ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๐๓.

พ่อพี่เรียนกลับมาพี่ก็ทำเสริมสวยใหญ่เลย ทำโน่นทำนี่แขกพี่เยอะเต็ม
ไปหมดเลย ลูกค้าพี่ดีมาก แล้วยังก็ทำเกี่ยวกับความงามหลาย ๆ อย่าง เสื้อผ้าก็ทำ
อะไรก็ทำ ก็ซื้อบ้าน ซื้อช่อง ซื้อรถ ซื้ออะไรนี่ ไม่ได้ขอพ่อขอแม่"

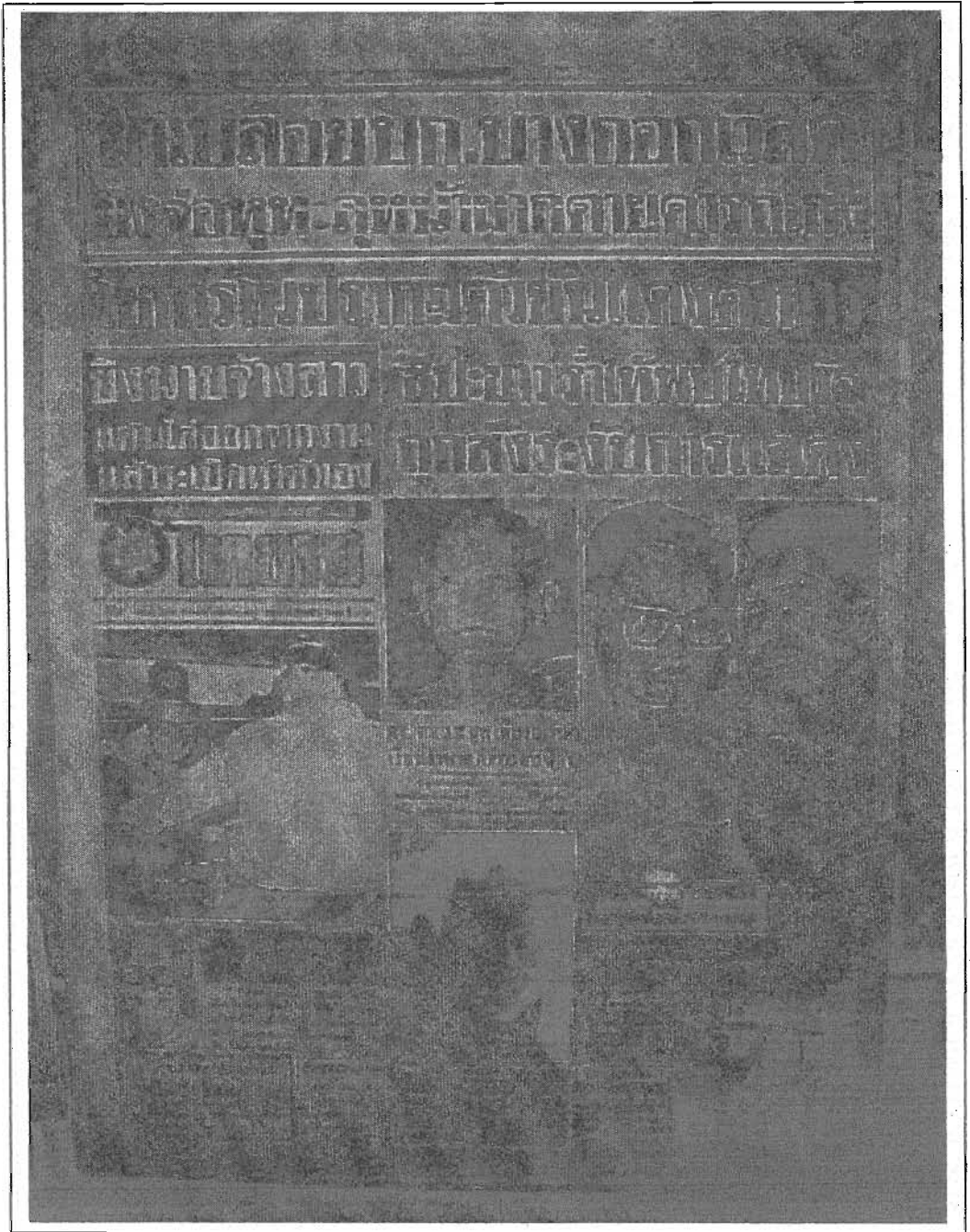
ยศวดี เดิมชื่อทรงยศ* (ไม่ทราบนามสกุล) มีเชื้อสายจีน เกิดที่บ้านบางลี่ อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี ได้หนีออกจากบ้านเมื่ออายุ ๑๖ ปี เข้ามาอยู่กรุงเทพฯ โดยมาอาศัยอยู่กับเพื่อนคนบ้านเดียวกันที่วัดโพธิ์คณะสาม ทรงยศได้เปิดร้านกาแฟเล็ก ๆ หน้าคณะ ๓ วัดโพธิ์ ซึ่งได้กลายมาเป็นแหล่งพบปะของผู้ที่เป็นกะเทย และมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ต่อมาทรงยศได้พบกับ คลอรีน ชาวต่างชาติที่เป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัยมีชื่อแห่งหนึ่ง คลอรีนได้เข้าบ้านหลังหนึ่งให้ทรงยศเป็นคนดูแลบ้านหลังนี้ และมีหน้าที่หาผู้ชายให้คลอรีน โดยได้รับค่าตอบแทนจากการทำหน้าที่ทั้งสองอย่าง ๓,๐๐๐ บาทต่อเดือน

ทรงยศ ค่อย ๆ เริ่มต้นกิจการ ในลักษณะเกือบจะเป็นบาร์ที่บ้านเช่าหลังนี้ โดยเปิดแผ่นเสียงจากเครื่องเล่นแผ่นเสียงเล็ก ๆ ขายเครื่องดื่ม น้ำส้ม น้ำหวาน แก้วละ ๕ บาท เบียร์แก้วละ ๗ บาท เหล้านอกแล้วละ ๑๐ บาท พร้อมกับมีผู้ชายมาบริการให้กับแขกที่มาเที่ยว เมื่อแขกที่มาเที่ยวชอบพอกับเด็กหนุ่มที่ทรงยศหามาไว้ เขาก็จะได้ค่าตอบแทนบ้าง กิจการของทรงยศดีขึ้นเรื่อย ๆ อาศัยกำบอกเล่าปากต่อปากของเพื่อนฝูงและแขกที่มาเที่ยว

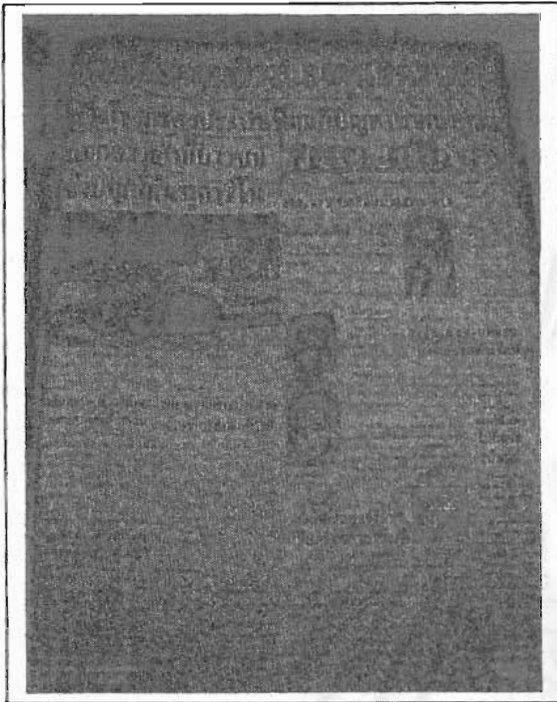
เมื่ออายุ ๒๗ ปี ทรงยศ เริ่มแต่งตัวเป็นผู้หญิง เนื่องจากคนรักคนแรกที่อยู่ด้วยกันในตอนนั้นไปติดผู้หญิง เมื่อแต่งเป็นผู้หญิงแล้วก็ตั้งชื่อใหม่ว่า "ยศวดี" ยศวดีออกประกวดลำตัดด้วยรางวัลสาวประเภทสองตามงานต่าง ๆ คู่แข่งของยศวดีในขณะนั้นคือ "รักษนก ณ เชียงใหม่" ต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็น "รักษนก คชา" ที่ประกวดผลัดกันแพ้ ผลัดกันชนะเรื่อยมา

* สรุปลงความจาก วัลลภ เชื้อสะอาด, "แม้ตะวันจะตกดิน แต่ "ทไวไลท์" ไม่สิ้นตามแสงตะวัน,"

ภาพข่าวคดีฆาตกรรมคาร์ล เบอริแกน ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ และ หนังสือพิมพ์
สยามนิกร ในเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๘

ภาพข่าวคดีฆาตกรรมคาร์ล เบอริแกน หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ประจำวันที่ ๔ ตุลาคม
พ.ศ. ๒๕๐๘

ภาพข่าวเหตุการณ์คาร์เตอร์ เบอริแกน
 บรรณาธิการหนังสือพิมพ์บางกอกเวสต์ใน
 หนังสือพิมพ์สยามนิกร ฉบับประจำวันที ๕
 ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๘
 นอกจากรูปของเบอริแกนแล้ว ยังได้ตีพิมพ์
 รูปของลูกเลี้ยงของเบอริแกนด้วย

บันทึกเหตุการณ์ในคดี

ทุกทีงเปลี่ยนไปรถ

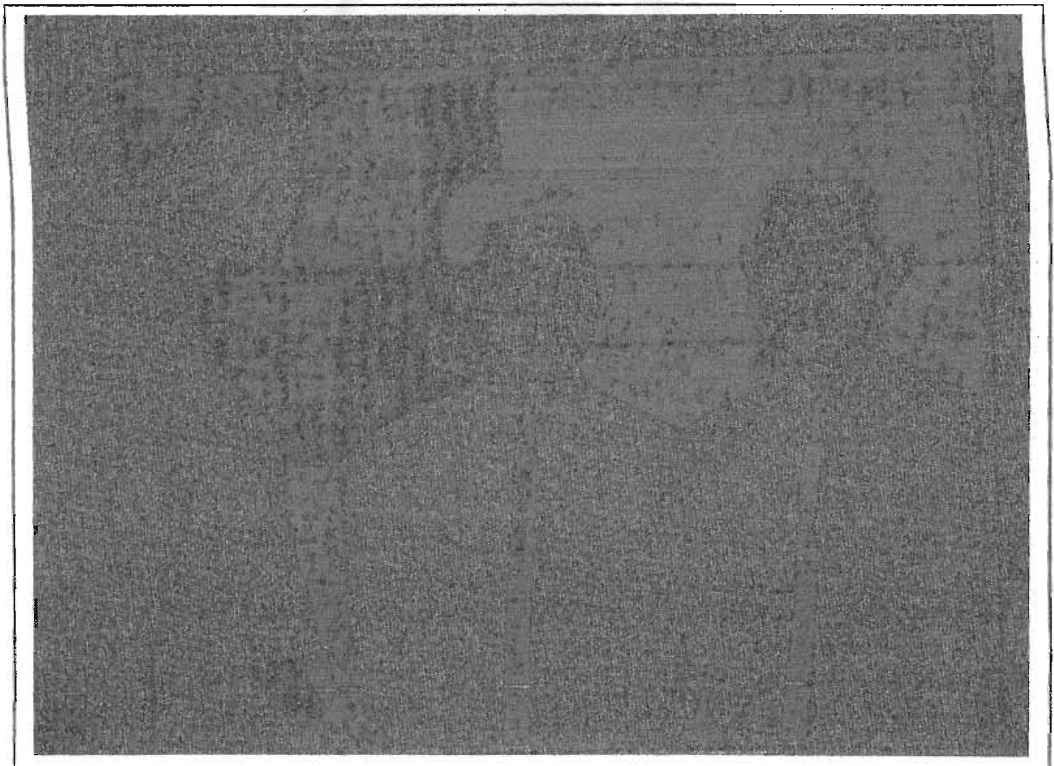
ร.ต.อ. สวัสดิ์ ไชยเชษฐ์
 วิชาเนว สกานี ตำรวจ พญาไท
 ไร่ยมลจันทน์ ราม นี นีเออ
 เสด็จ ๑๗.๑๗.๑๗ นิตาจิณี
 นี ๑๗.๑๗.๑๗ และไปสอบลงชั้น
 ผู้ตรวจคดี หรือหน่วยตรวจ
 ๑๗.๑๗.๑๗ พ.ศ. ๑๗.๑๗.๑๗
 ๑๗.๑๗.๑๗ ๑๗.๑๗.๑๗
 ๑๗.๑๗.๑๗ และนางแพทย์ใจเ
 พยาบาลตำรวจ

เจ้าหน้าที ที่พบ ว่า นาย กรม
 ๑๗.๑๗.๑๗ ในลักษณะ การ
 ๑๗.๑๗.๑๗ และทาง
 ๑๗.๑๗.๑๗ ที่บน

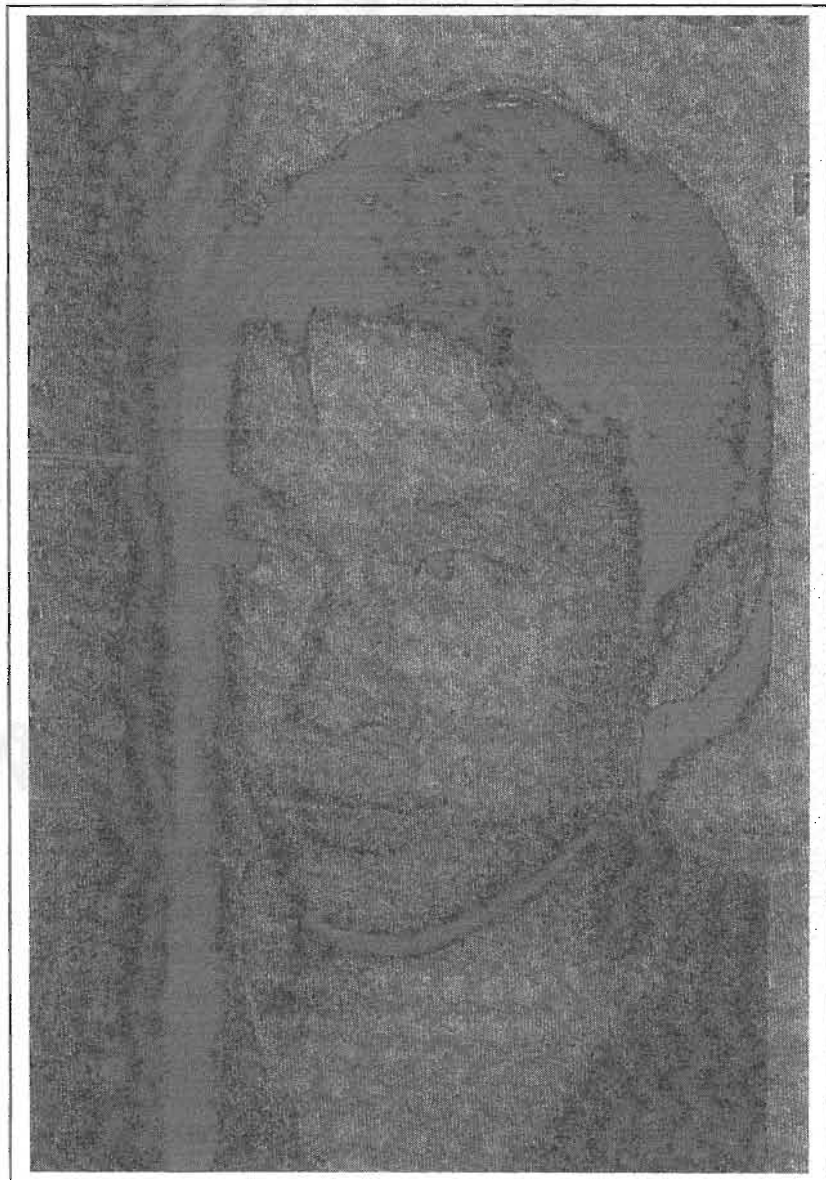
ภาพข่าวคดีฆาตกรรม คาร์ล เบอริ-
แกน หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ประจำวัน
ที่ ๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๘

ไทยรัฐ ได้ตีพิมพ์ภาพสอง “กะเทย
หนุ่ม” ที่เคยเป็นคู่นอนของเบอริแกน
ภาพจอมพลถนอม กิตติขจร นายกรัฐ
มนตรี ร่วมฉาปนกิจศพนาย
เบอริแกน และภาพของนายวิชัย ชัย
เจริญ ลูกเลี้ยงของเบอริแกน

แอ็ด โบว์ลิ่ง ผู้ต้องหาคดีฆาตกรรม
คาร์ล เบอริแกน ภาพจากหนังสือพิมพ์
สยามนิกร ฉบับประจำวันที ๑๕ ตุลาคม
พ.ศ. ๒๕๐๘

ข่าวลือหน้าคดี
มาตรการ
คาร์ล เบอริแกน
หนังสือพิมพ์สยามนิกร
ฉบับประจำวันที ๑๗
ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๘

หน้า ๓

วิทยุประชาชาติ

ภัย 'กะเทย' แก้ปัญหากร่วมเพศ

ซื้อเตารายจาก... กวางทาง! ถ้าหากเกิด เขาอยู่เหนือโลก

ระบบ - อากาศ ปัจจัยทางจิต

ข่าวเด่น...
การเมือง...
เศรษฐกิจ...
สังคม...
วัฒนธรรม...

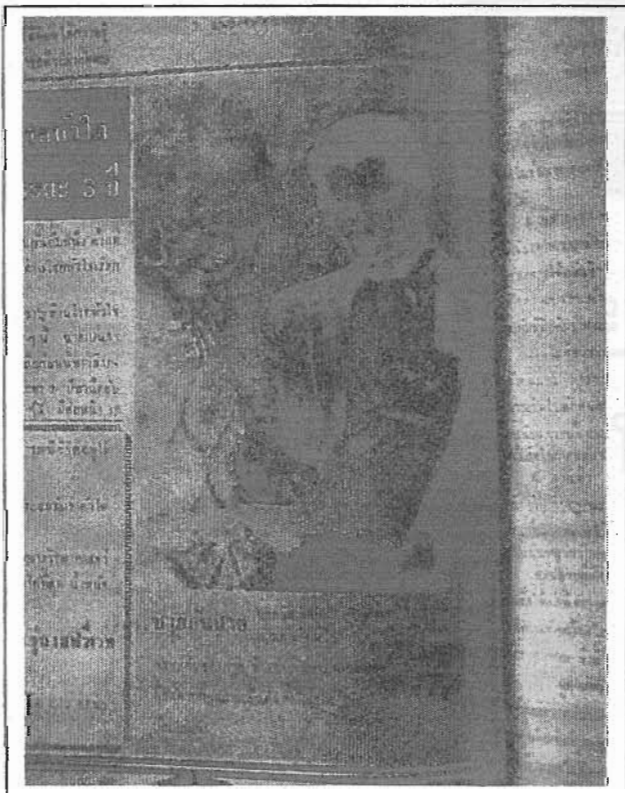
พาดหัวข่าว "วิจัย 'กะเทย' แก้ปัญหากร่วมเพศ" หนังสือพิมพ์สยามนิกร ฉบับประจำวันที่ ๑๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๘ ข้อความในแถวด้านขวามือคือสรุปเนื้อหาจากการสัมภาษณ์นายแพทย์อรุณ ภาคสุวรรณ

ภาพข่าว “กวาดล้าง “ลัก
เพศ” ครั้งใหญ่” หนังสือ
พิมพ์ สยามนิกร ฉบับ
ประจำวันที ๒๓ ตุลาคม

ภาพปาน บุณนาค ในหนังสือพิมพ์
ไทยรัฐ ฉบับประจำวันที ๑ ตุลาคม
พ.ศ. ๒๕๑๕

ภาพชายแต่งงานกับชายใน
หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับ
ประจำวันที ๑๑ ตุลาคม พ.ศ.
๒๕๑๕

ปาน บุณนาค ภาพจากหนังสือพิมพ์
 ไทยรัฐ ฉบับประจำวันที
 ๒๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๕ หน้า ๔.
 มีคำบรรยายภาพว่า คุณอี่ปาน! หายเงียบ
 ไปนาน กะเทยชื่อดังของสังคมไทยได้ฟ้า
 บางกอก คุณอี่ปาน บุณนาค ระยะเวลาี้ดูที่จะ
 ดั่งผู้ รักษนก คชา หรือ นรินทร์ สังขฤกษ์
 ไม่ได้ วันจับฉลากที่โรงแรมอินทรา คุณ
 อี่ปาน ซึ่งไว้ผมเป็นกระเซิง มาร่วมคุณาง
 งามด้วย ดูครึ่งบ้า เขาเต็ง คุณำรักดี มัน
 บัดสินคดีขงก็อัตรงใส่ยกทรงในซีทรู...
 เฮ้อ!

ปาน บุณนาค ภาพจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ประจำวันที่ ๒๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๔ หน้า ๔.
 มีคำบรรยายภาพว่า ซาดิหน้า... ซ้าฐ! นังปาน บุณนาค ชกมือขึ้นจับต่อนักกะเทยทั้งหลาย ชันขาย
 หน้าเค้าในชาตินี้เพียงนี้ แม่เจ็ดแล้ว! ฟ้าดินอย่าได้แก๊งพวกชันอีก หากชาติหน้าถ้ามี อยากรมอกให้
 มันมีเอง ฯลฯ เกิดเจ้าข้า

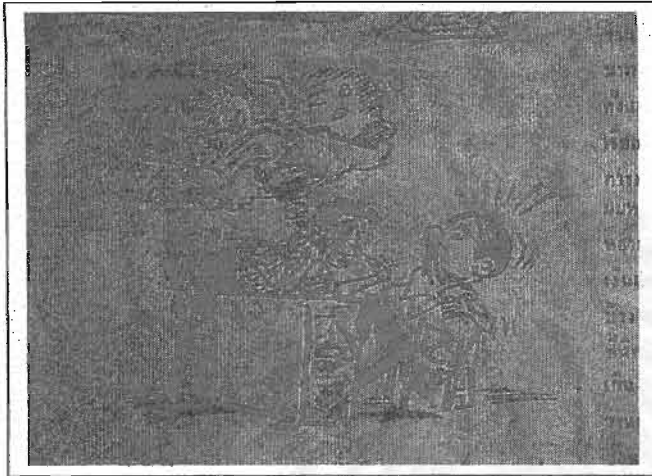
รักชนก ณ เชียงใหม่ ภาพจาก
หนังสือพิมพ์สยาม ฉบับประจำ
วันที่ ๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๕
หน้า ๔

มีคำบรรยายได้ภาพว่า รัก (ฉะ)
นถ ออกผู้ชายใหญ่สามศอก แต่รัก
ชนก ณ เชียงใหม่ ถืดชะใหญ่ห้า
ศอก "งานบิณฑิ บอลล์ นกส่ง
เด็กประกวด ๒ คน นะคะ"
หล่อนบอก อย่างนี้ อย่างน้อยจะ
ได้มีการตรวจเพศผู้เข้าประกวด
เป็นแน่แท้

รักชนก ณ เชียงใหม่ ภาพจาก
หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับประจำ
วันที่ ๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕
หน้า ๓.

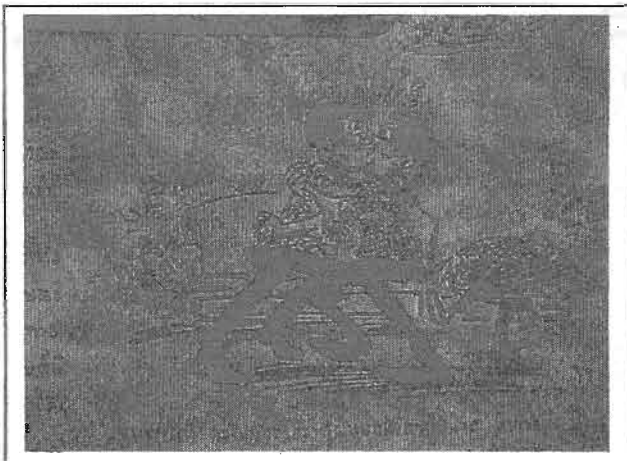
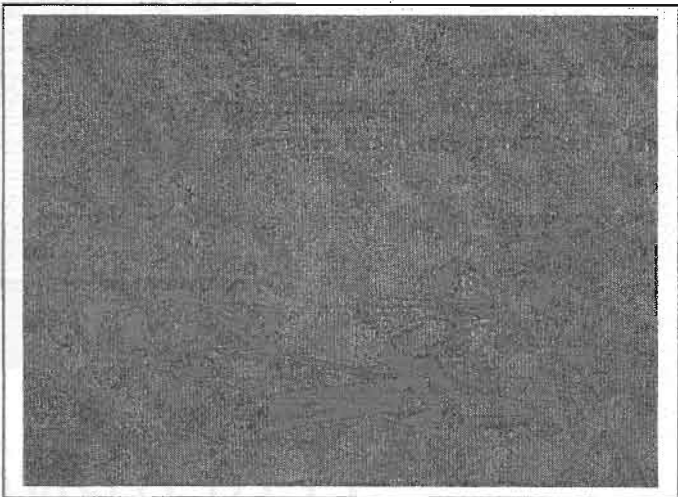
มีคำบรรยายได้ภาพว่า ไอ้ไอ้ออกดู
เอ๊ย มิรู้เถยว่านางนี้ถึงงามนัก ผู้เฒ่า
มานิต วสุวัต ในระหว่างเลี้ยง
ฉลองมาดู่แพ้นั้น เขม้นมองเห็น
รักชนก คชา ไอ้อิดดูเอ๊ย เสียแรง
ชราจนปานฉะนี้ ยังไม่รู้เลยหนอ
ว่ามีสาวกะเทยอีกประเภท ที่เด็ด
เสียนี้กระไร มันงามนักงามหนา
จนผู้ชราแทบจะลืมหายใจ

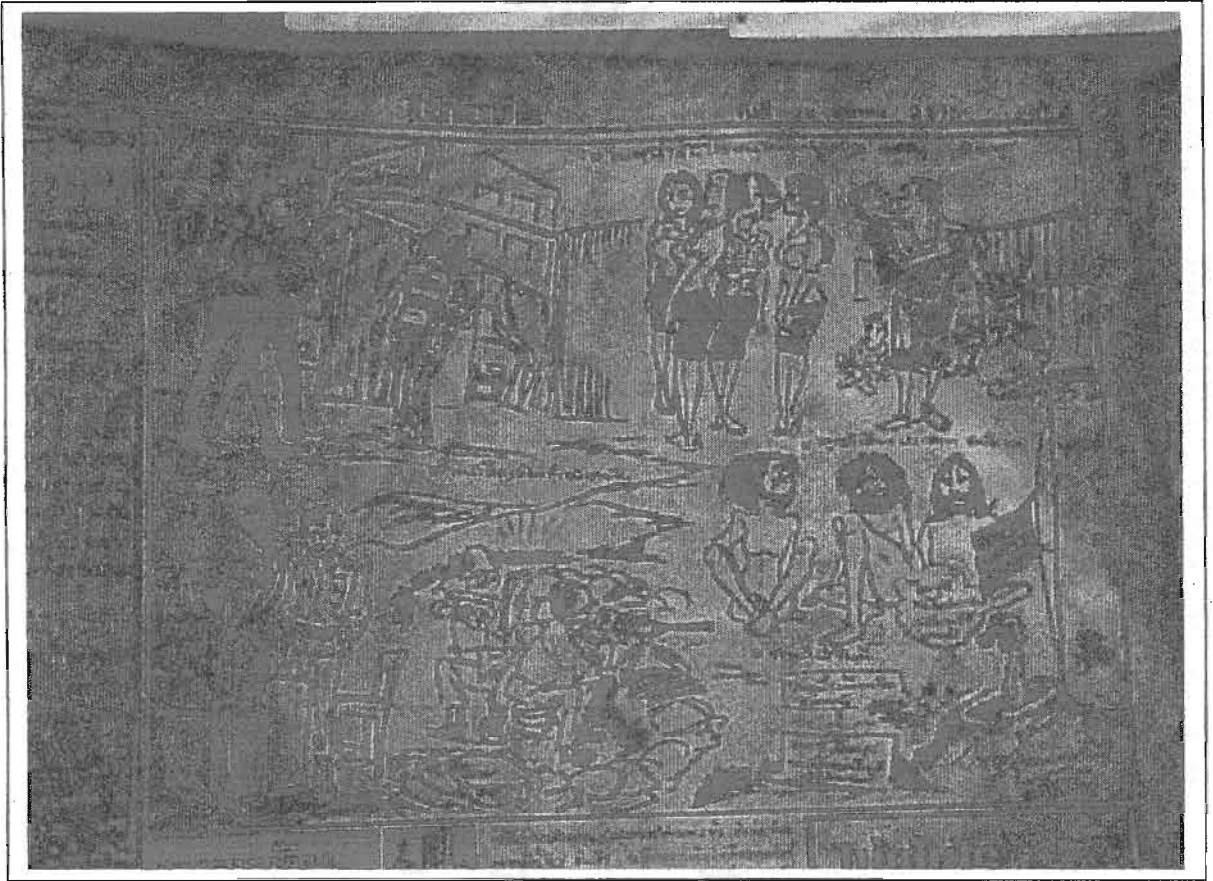

ภาพการ์ตูนประกอบใน
คอลัมน์ตอบปัญหาของ
“สุขเล็ก” ในหนังสือพิมพ์
ไทยรัฐ ประจำวันที่ ๑๕
ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๕

ภาพการ์ตูนประกอบในคอลัมน์
ตอบปัญหาของ
“สุขเล็ก” ในหนังสือพิมพ์
ไทยรัฐ ประจำวันที่ ๒๒ ตุลาคม
พ.ศ. ๒๕๑๕

ภาพการ์ตูนประกอบใน
คอลัมน์ตอบปัญหาของ
“สุขเล็ก” ในหนังสือพิมพ์
ไทยรัฐ ประจำวันที่ ๒๔
ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๖

ลึกลับหวาดหวั่น

การ์ตูนที่เขียนโดยประยูร จรรย์วงศ์ หรือ "คุชเล็ก" ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับวันที่ ๒๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ หน้า ๑. ภาพบนซ้ายเขียนบรรยายว่า "ความรักวันนี้" โดยมีฉากหลังเป็นโรงแรมม่านรูด ชื่อ "โรงแรมราวี" ภาพบนขวาเขียนบรรยายว่า "เพศที่ไม่มีใครสนใจในยุคต่อไปนี้" และ "แพ้ชั้นในตุ๊ก"

พาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับ
 ประจำวันที่ ๒๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๕
 "รักร่วมเพศระบาคหนัก" ใช้ชีวิต
 วิตถารตั้งบาร์ระบายอารมณ์ชายต่อ
 ชาย ส่วนล่างได้ตีพิมพ์ภาพ "ปู้" หุ่น
 ส่วนบาร์ของ "ยศวดี" พร้อมทั้งพาด
 หัวว่า "เกิดปัญหาทางเพศขึ้นในสังคม
 ไทย จิตแพทย์ว่ารักษาได้ถ้าเปิดเผย
 ตัว"

**เกิดปัญหาทางเพศขึ้นในสังคมไทย
 จิตแพทย์ว่ารักษาหายได้ถ้าเปิดเผยตัว**

"เพศวิถถร" แบบ "รักร่วมเพศ" หรือ "ไฮโมเซ็กชวล" กำลัง
 ระบาดเพิ่มจำนวนมากขึ้นในสังคมไทย "ได้แก่การร่วม... ๕ มิถุนายน ๕

• รักคือคนไทยดี... พึงระวังให้พ้นในสังคมไทย
 คนดีมีหลายอย่างออกไปด้วยกันด้วยดี... แต่คนดี
 ไม่มีคนดีไป... ได้รับความทรนาคนี้

พาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ
ฉบับแรก วันที่ ๓๐ ตุลาคม พ.ศ.
๒๕๑๕ "แผนภาพแหล่ง 'รักร่วม
เพศ' ห้ามผู้หญิงเข้าเด็ดขาด พบ
ฝรั่งร่วมจัดการนับสิบคู่" และได้
ตีพิมพ์ภาพ "ยศวดี" "นี" และ
บรรณาธิการภายในบาร์ของ "ยศ
วดี" ด้วย

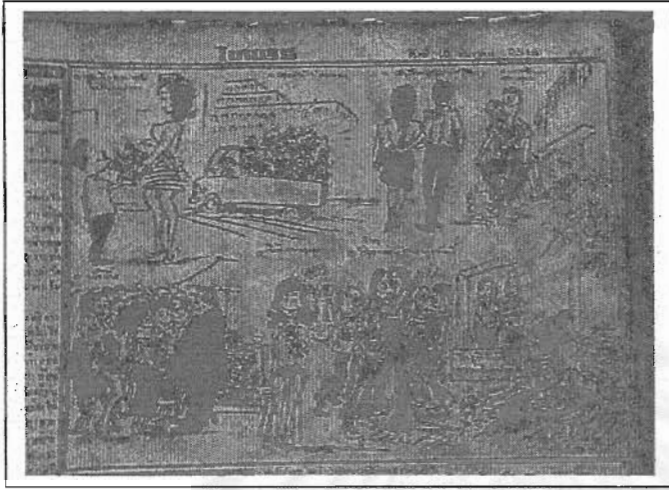
หัวข้อารองหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ
ฉบับหลัง วันที่ ๓๐ ตุลาคม พ.ศ.

๒๕๑๕

"หนุ่ม 'รักร่วมเพศ' เปิดใจ ไม่
ต้องการผู้หญิง 'คั่ง' แต่เพศเดียว
กัน" และได้ลงภาพ "ชศวดี" ที่เข้ามา
ชี้แจงเรื่องเกี่ยวกับบาร์ของคน ที่
ไทยรัฐได้เสนอข่าวไปก่อนหน้านี้ว่า
เป็นแหล่งร่วมเพศว่าไม่เป็นความ
จริง

ภาพข่าวหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ - ต้นเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๑๖

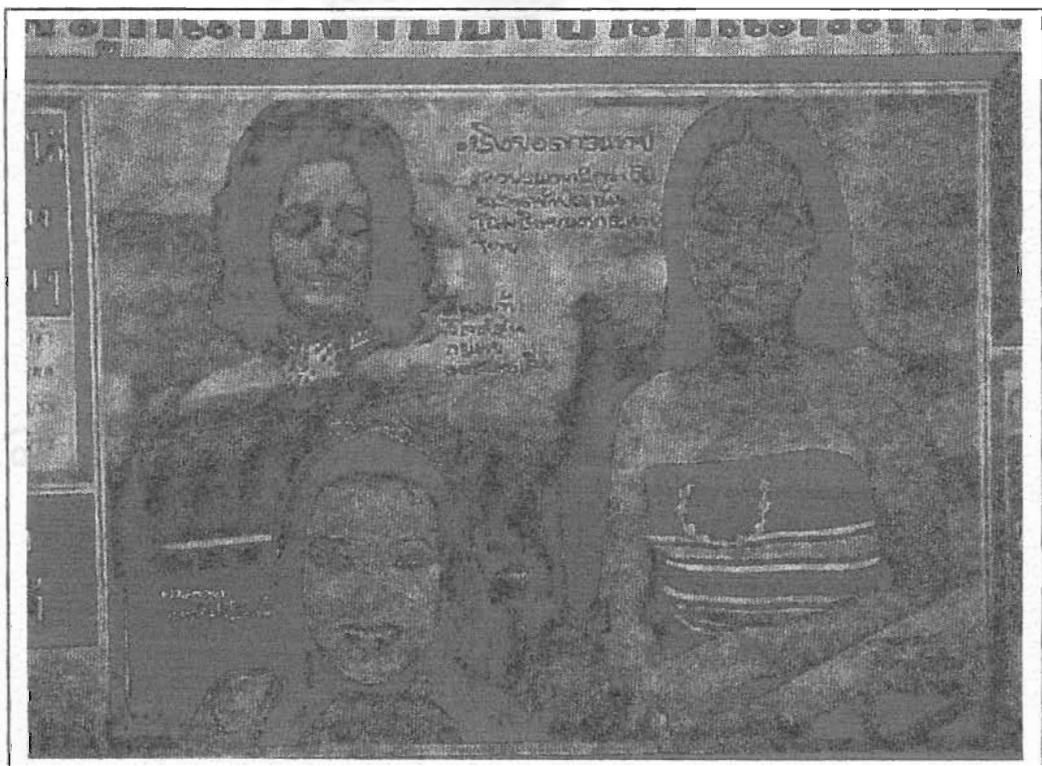

การตุนกวาดโดยประยูร
จรรยาวงศ์ ในหนังสือ
พิมพ์ไทยรัฐ ประจำวันที่
๑๐ ธันวาคม พ.ศ.

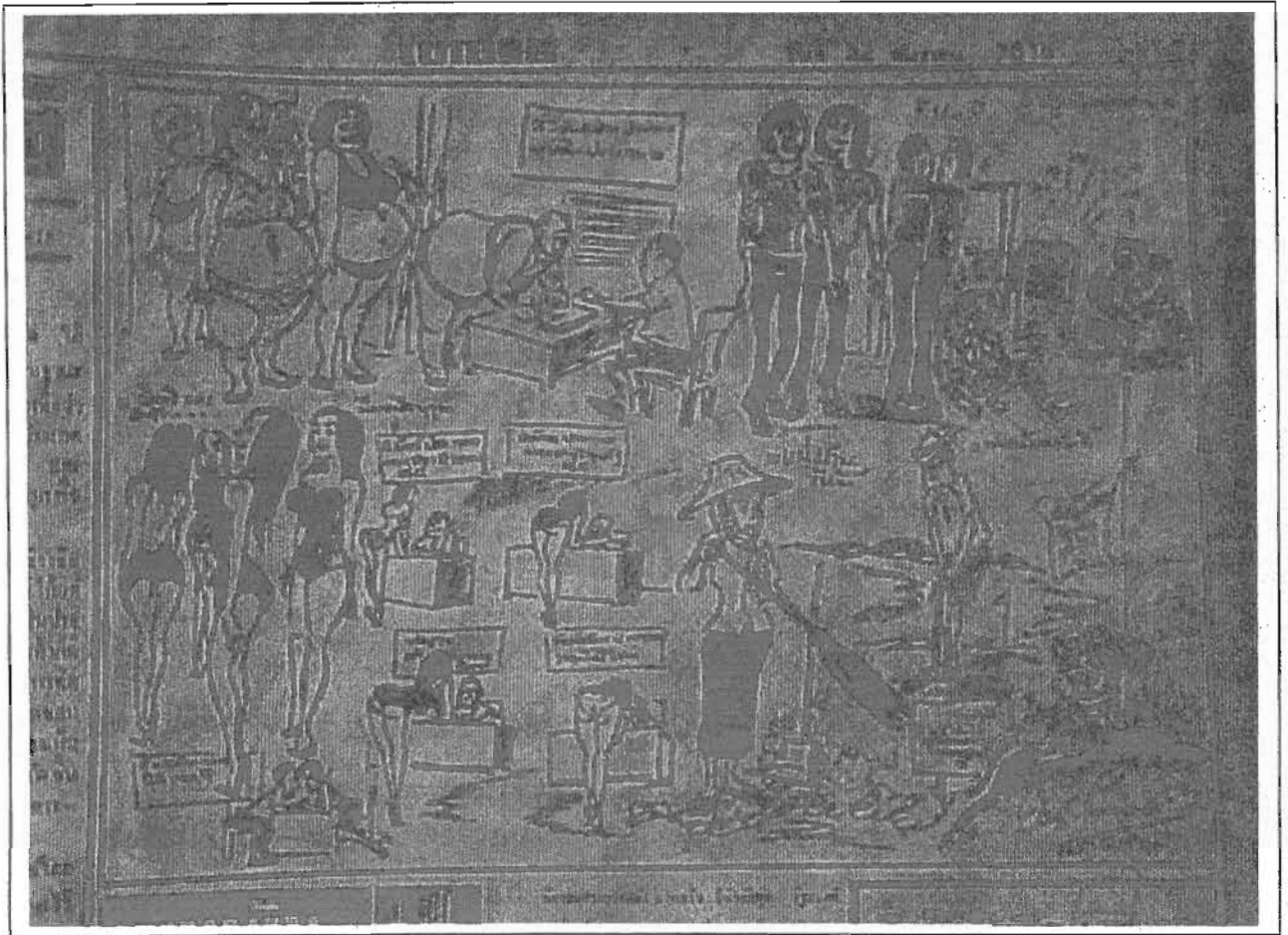
ภาพข่าว “กษัตริย์ฝรั่งเศสประพาศ
นส.ประเภท ๒ สมักร่วมร้อย”
หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ประจำวันที่ ๒๑
ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕.

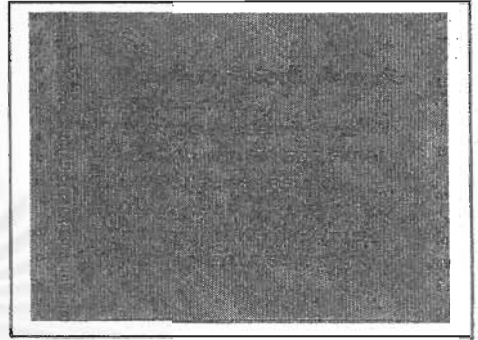
ภาพข่าว “กาญจนา เป็นตัวเก็ง
มงกุฎเพชรยอดกะทไทย”
หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ประจำวันที่
๒๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕

สถาบันวิทยบริการ

การ์ตูน ที่เขียนโดยประยูร จรรย์วงศ์ หรือ "สุขเล็ก" ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับวันที่ ๒๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ หน้า ๓. ภาพบนซ้ายเขียนบรรยายว่า "ที่นี้รับสมัครประกวดผู้หญิงประเภท ๒" ภาพบนขวาเขียนบรรยายว่า "ผู้หญิงประเภท ๓"

คอลัมน์ “สาวเทียร์” ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ประจำวันที่ ๒๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ หน้า ๘.
โดยได้นำภาพตะเขยที่คยลงตีพิมพ์ในหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ก่อนหน้าที่มา
ประกอบด้วย

คอลัมน์ "ตามเทียมยี่คอาชีพเสริมสวาย" ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ประจำวันที่ ๒๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ หน้า ๘. ได้ตีพิมพ์ภาพปาน บุญนาค กะเทยชื่อดังประกอบด้วย

ภาพข่าว รีเบคก้า เกเทยฝรั่งเลือกคู่ ใน
หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ประจำวันที่ ๓
มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๖

พาดหัวข่าวรอง “รีเบคก้าเลือก ๓ หนุ่ม
ประกวดกะเทยอลเวง”

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายเทอดศักดิ์ ร่มจำปา เกิดวันที่ ๒๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๘ ที่อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาภูมิศาสตร์ ภาควิชาภูมิศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา ๒๕๔๐ และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๒

ต้องการแสดงความคิดเห็นหรือเสนอแนะเกี่ยวกับวิทยานิพนธ์กรุณาส่ง e-mail มาที่ teaptong@yahoo.com

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย